

Allison
PEARSON

Cred că
te iubesc

„CHIC

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Allison Pearson, *I Think I Love You*

Copyright © Allison Pearson, 2010

All rights reserved

© 2010 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PEARSON, ALLISON

Cred că te iubesc/Allison Pearson; trad. și note de
Mihaela Negrilă. – Iași: Polirom, 2010

ISBN 978-973-46-1783-8

I. Negrilă, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Allison
PEARSON

Cred că
te iubesc

Traducere din limba engleză
și note de Mihaela Negrilă

POLIROM
2010

Allison Pearson s-a născut în 1960 în orașelul Carmarthen din Țara Galilor. A absolvit Universitatea Cambridge și a lucrat la o școală din Londra și într-o firmă de publicitate înainte de a opta pentru cariera de jurnalistă, ca editorialist la *The Independent*, *The Independent on Sunday*, *The Evening Standard*, *The Daily Telegraph* și *The Daily Mail*. A fost critic de televiziune, activitate pentru care în 1993 a obținut premiul „Criticul Anului” în cadrul Premiilor Presei Britanice. De asemenea, a făcut parte din echipa de realizatori ai emisiunii *BBC Newsnight Review*. Romanul ei de debut, *Nu știu cum reușește* (2002; Polirom, 2006), intrat pe lista best-sellerurilor în Anglia și Statele Unite, s-a vândut într-un milion și jumătate de exemplare în 20 de țări.

Cred că te iubesc (2010) este al doilea roman al lui Allison Pearson, având în centru figura starului pop David Cassidy, idolul tinerelor de la începutul anilor '70. Acțiunea cărții se desfășoară în două epoci distincte: adolescența eroinei, Petra Williams, o perioadă în care aceasta se confruntă cu dificultățile inerente integrării în cercul ideal de fete de la școală și cu fiorii iubirii înflăcărata pe care o nutrește față de idolul ei, David Cassidy, și anii ei de maturitate, când Petra, acum o femeie de 38 de ani, are la rândul său o fiică adolescentă. Câștigătoare, fără să știe, a unui concurs organizat în 1974 de revista fanilor lui David Cassidy, Petra își revendică premiul abia 25 de ani mai târziu. Este ocazia perfectă ca destinul ei să se încrucișeze din nou cu cel al lui Bill Finn, tânărul jurnalist care pe atunci lucra la revista dedicată admiratoarelor lui David și care concepușe testul pentru concursul pe care Petra avea să-l câștige. Captivant și nostalgic, *Cred că te iubesc* este un roman despre vârstele și fețele dragostei, cu greșelile, iluziile și recompensele ei.

„Îi creează o stare de panică. Ține tot timpul draperiile trase. «Sunt acolo, mamă, ele sunt acolo.»“

(Evelyn Cassidy despre reacția fiului ei, David, față de admiratoarele sale)

„Aș fi făcut atâtea lucruri, dar nori mi-au stat în cale...”

Iubirea am privit-o din ambele părți,
de-acum,

Și din a da, și a primi, dar, totuși,
nu știu cum,

Iluziile iubirii sunt tot ce-mi amintesc.

Iubirea chiar nu știu ce e,
Zău că nu știu deloc iubirea ce-i.“

(Joni Mitchell)

Pentru Thomas

*Și în memoria iubitului meu bunic,
Daniel Elfed Williams*

Prolog

Șifonierul avea două uși, cu oglindă de sus până jos. Înăuntru se afla costumul din tweed al mamei ei, cel cu guler din blană de nurcă. Pe umerase erau fuste și bluze făcute la comandă. Pe rafturi – pulovere în culori pale, împăturite cu grijă, între care erau puse straturi din hârtie foarte fină. Jos era rastelul pentru pantofi.

Acolo a găsit-o, în spatele rastelului. Nu o căuta. Nu căuta nimic anume. Se întinsese după o pereche de pantofi negri cu toc, de lac, încă lucioși după treizeci de ani, când degetele ei au dat peste ceva mai rece decât încălțăminte. A scos obiectul afară. O cutie din tablă, cu un lac și munți desenați pe capac. Un cadou de Crăciun din Austria. În ea a găsit felicitări, fotografii și un teanc de scrisori, legate cu un elastic.

Plicul roz parcă nu-și avea locul acolo. Avea desenate pe el fețe zâmbitoare și un curcubeu. Îi era adresat ei, însă era ceva ciudat în legătură cu scrisul. Îi luă ceva timp până să își dea seama că era chiar scrisul ei. Nu cel de acum, ci scrisul ei de demult, când obișnuia să scrie cu bucle și înflorituri. Plicul fusese deschis, așa că scrisoarea alunecă ușor din el. O citea pentru prima oară în viața ei. Apoi o citi din nou, ca să fie sigură.

Se ridică, traversă palierul și împinse ușa fostului ei dormitor. Cuvertura maro era încă pe pat, moale și ușor jilavă la atingere. Se lăsă în genunchi, își băgă mâna sub pat și trase de acolo un radio gri cu tranzistori. Lovi ușor butonul de pornire.

Partea întâi

1974

Cum să săruți

L-ai sărutat pe unicul băiat care contează pentru prima oară. A fost un sărut reușit? A fost un sărut de care el își va aduce aminte mereu? A fost un sărut care îl va face să repete gestul? Ori a fost un sărut pe care o să-l țină minte doar din motive greșite? Țasta e ultimul lucru din lume care ai vrea să se întâmple. Așa că, atunci când va veni vremea să vă sărutați din nou, e important să ții minte câteva lucruri.

Nu face următoarele greșeli:

1. Nu fi emoționată.
2. Nu petrece atât de mult timp exersând încât ăsta să fie singurul lucru la care să te gândești atunci când va veni vremea.
3. Să nu pari neliniștită sau emoționată, să nu lași impresia că ți-e teamă.
4. Nu închide ochii de tot până când nu ești sigură că buzele tale le vor întâlni pe ale lui și buzele lui le vor întâlni pe ale tale. S-ar putea ca el să fie la fel de emoționat ca tine și să își închidă ochii, astfel încât să ajungă să te sărute pe nas ori în colțul gurii, dacă tu nu vezi ce se întâmplă și nu-ți miști capul în așa fel încât buzele voastre să se întâlnească.
5. Nu-ți băga limba în gura lui. Nu de data asta.

O să te gândești așa – exact cu cuvintele astea –, și-o să te gândești la ele întruna: „Nu ar vrea să mă

sărute dacă nu m-ar considera frumoasă. Mă consideră frumoasă. Mă consideră frumoasă. De-asta vrea el să mă sărute. De-asta mă sărută acum“.

Revista *Loving Fashions* (16)

Capitolul 1

Culoarea lui preferată era maroul. O culoare atât de sofisticată, potolită și modestă. Nu ca roșul închis, care era culoarea preferată a lui Donny. Nu aș purta nici moartă roșu închis. Sau o șapcă precum a lui Donny. Cât de mult trebuie să-ți placă un băiat ca să ieși din casă cu o șapcă stupidă, purpurie pe cap?

Sincer, e uimitor câte lucruri poți să știi despre cineva pe care nu îl cunoști. Știam data lui de naștere – 12 aprilie 1950. Era un Berbec tipic, însă fără încăpățânarea specifică Berbecilor. Îi știam înălțimea, greutatea și băutura preferată, 7-Up. Știam numele părinților lui și al mamei lui vitrege, vedeta musicalurilor de pe Broadway. Știam totul despre pasiunea lui pentru cai, pe care o înțelegeam perfect, deoarece când ești atât de celebru trebuie să fie, cu siguranță, o alinare să te afli în preajma cuiva care nu știe ori căruia nu-i pasă ce înseamnă celebritatea. Știam instrumentul la care învăța să cânte atunci când se simțea singur. Tobe. Știam numele câinelui pe care l-a lăsat în urmă când a trebuit să se mute din New Jersey. Știam că fusese plăpând pentru vârsta lui când era mic și avusese strabism, fiind nevoit să poarte o clapă pentru ochi și ochelari de corecție, ceea ce probabil că i-a fost greu. Mai greu chiar decât unei fete. Eu nu-mi purtam ochelarii, dacă puteam. Doar în clasă, ca să citesc de pe tablă, deși nu vedeam bine fără ei și din cauza asta am fost pusă în situații stânjenitoare de câteva ori, când

le-am zâmbit pe stradă unor necunoscuți pe care i-am confundat cu membri ai familiei mele. Câțiva ani mai târziu, când mi-am pus lentile de contact, am fost uluită de copaci. Aveau frunze, milioane de frunze cu margini atât de ascuțite și bine definite, că arătau de parcă Dumnezeu le făcuse pe fiecare în parte cu un tăietor pentru aluat. Până să împlinesc șaisprezece ani, lumea a fost, practic, o mare pictură impresionistă, asta dacă nu îmi strângeam ochii foarte tare, ca să focalizez cum trebuie. Unele lucruri, așa cum aveam să descopăr mai târziu, era mai bine să fie lăsate în ceață.

Pe atunci, nu mă interesa lumea reală. Nu cu adevărat. Răspundeam la întrebările părinților, dădeam impresia că îmi fac temele, îmi căram în spate violoncelul la școală, mergeam în oraș în după-amiezile de sâmbătă cu fete care uneori îmi păreau prietene, altele nu, însă în realitate trăiam pentru El. În fiecare noapte, îmi răsfirem părul lung și negru pe pernă și mă asiguram că dorm pe spate, astfel încât fața mea să fie pregătită să primească un sărut, în cazul în care el ar fi intrat pe fereastră. Nu era foarte probabil, evident, căci eu locuiam în sudul Țării Galilor, iar el în California, care era la 8 000 de kilometri depărtare, și nu avea adresa mea, deși trimisesem cândva o poezie pentru el la o revistă. Să aleg hârtia de culoare potrivită mi-a luat mai mult decât să scriu propriu-zis poezia. M-am hotărât la galben, pentru că mi se părea mai matur decât rozul. Mă gândeam că toate celelalte fete vor alege rozul și era o dovadă de iubire să găsesc modalități mai bune de a-i face plăcere, astfel încât să știe cât de mult conta pentru mine. Nu se găsea hârtie de scris maro, altfel aș fi folosit maro, pentru că era culoarea lui preferată. Un pic mai târziu – trei săptămâni și patru zile, dacă socoteai, iar eu cu siguranță țineam socoteala – a venit un răspuns prin poștă. Șaptesprezece cuvinte, cu tot cu numele meu. Nu conta că în scrisoare ziceau că le pare rău, dar nu

îmi pot publica poezia. Într-un fel crucial, mă simțeam de parcă, în sfârșit, luasem legătura cu el. Cineva important din Londra, cineva care fusese în aceeași încăpere ca și el, atinsese hârtia galbenă pe care o atinsesem eu și apoi îmi dactilografiase numele pe un plic și linsese timbrul. Nici o scrisoare de respingere nu a fost vreodată prețuită mai mult. Ocupa locul de onoare în albumul meu.

Știam exact unde locuiește în California. Într-un canion. Un canion era ceva asemănător cu valea noastră, doar că mult mai mare. Noi ziceam mult mai mare. David zicea *cu mult*. Cu mult mai mare. *Cu mult* era americanismul pentru mult. America era atât de mare, că americanii mergeau cu mașina o sută cincizeci de kilometri doar ca să ia cina cu cineva și nu li se părea că e o distanță prea mare. În America, a ajunge departe înseamnă că ai făcut ceva bine, că ai reușit. Bravo, fetițo! Și ei spun carburant în loc de benzină.

Alte cuvinte pe care le învățasem erau marfă, dement și baie. Trebuie să fii atent, pentru că în America o baie nu este o baie, ci o toaletă.

„Americaniile sunt un popor foarte politicoși, care nu suportă vulgaritatea“, zicea mama, o nemțoaică frumoasă care dezaproba foarte multe lucruri. S-ar putea spune că întreaga viață a mamei mele a fost o bătălie susținută pentru a menține la distanță tot ce e vulgar și urât. În orașul nostru, ea își găsisse dușmanul perfect. Mie îmi plăcea să știu cuvinte americane deoarece mă apropiau de El. Când aveam să ne întâlnim, era important să-mi păstrez individualitatea, adică unul dintre cele mai importante lucruri pe care le căuta David la o fată.

În fiecare interviu pe care îl citisem, David zicea că preferă ca o fată să fie pur și simplu ea însăși. Dar, ca să fiu sinceră, nu eram prea sigură care era sinele meu sau dacă aveam așa ceva, deși încă dețineam convingerea emoționantă că acest eu necunoscut și încă nedescoperit avea să fie profund atrăgător pentru

David atunci când ne vom întâlni. Cum puteam fi sigură? Înțelegerea din ochii lui îmi spunea asta. (Ah, ochii ăia. Erau ca niște iazuri verzi și adânci în care îți puteai vărsa tot dorul.) Totuși îmi dădeam seama că o întâlnire cu David avea să fie îndeajuns de stânjenitoare și fără vreo confuzie inutilă, așa că îmi dădeam silința să învăț engleza americană. Ar fi fost aiurea să te duci la baie în casa lui din Los Angeles, de exemplu, și să descoperi că nu există cadă, corect? Sau închipuiți-vă că aș fi zis despre cineva că e dement. David ar fi crezut că vreau să zic că e furios. În America, la dement se spune țicnit. Pe atunci nu mi-l puteam imagina pe David fiind vreodată furios, era atât de blând și sensibil. Scuze, par țicnită?

— Donny Osmond e un cretin¹, a zis Sharon cu fermitate.

Era în genunchi pe podea, desfăcând capsele de la mijlocul revistei, încercând să elibereze bustul unui bărbat. Trupul zvelt, fără cap, era gol până la mijloc și practic lipsit de păr, cu excepția pufului auriu chiar de deasupra curelei, care avea o cataramă grea din bronz. Semăna cu inelul de metal de la poarta unui templu aztec. Sharon trase ușurel de poster până ce acesta se desprinse din capsele fragile și rămase la ea în mâini, tremurând un pic în aerul cald care venea dinspre micul reșou de lângă ea. Dormitorul lui Sharon era mic, zugrăvit într-o nuanță bolnăvicioasă de roz, ca un unguent, și avea un iz de păr ars, un miros rău de vată de zahăr care îți intra în nări și acolo rămânea. Sharon își uscaseră părul în fața reșoului și îi căzuseră câteva fire înăuntru, dar noi nici n-am remarcat mirosul, atât de captivate eram de ce făceam.

— Nu cred că Donny e un cretin, ca să fiu sinceră, am zis eu precaută.

1. *Moron*, în orig., cuvânt ce va sta la baza confuziei personajului.

— Toți cei din familia Osmond sunt cretini, am citit eu într-o revistă, a insistat ea, fără să ridice privirea de la poster.

Sharon era o restauratoare profesionistă. Cea mai mare artistă de la noi din clasă. Când va fi mare, probabil avea să își ia un job într-un muzeu sau o galerie de artă. Îmi plăcea la nebunie să o privesc în timp ce lucra. Felul în care își scotea și își răsucea limba când se concentra, încât aceasta semăna cu un tunel, și își dedica atenția găurelelor din stomacul lui David, netezind hârtia ruptă cu vârful degetelor până când carnea părea să se închidă la loc.

— Gata, scumpule, zise ea și îl sărută zgomotos pe buric înainte de a așeza posterul peste restul teancului.

Simțeam o furnicătură în gât, de parcă aș fi înghițit un fir de păr. Tare mai voiam să o contrazic pe Sharon în legătură cu familia Osmond, cum că ar fi fost cretini, însă prietenia noastră era încă prea recentă ca să risc o neînțelegere. Ne plăcea uneia de cealaltă pentru că ne puneam de acord. Ne puneam de acord pentru că amândouă credeam că David Cassidy era cel mai minunat băiat în viață și poate din întreaga istorie a omenirii. La treisprezece ani, nu îmi puteam închipui luxul de a avea o prietenă cu care să te poți contrazice. Dacă te contraziceai cu ea, prietenia se putea sfârși. Apoi, înainte să-ți dai seama, te trezeai din nou de una singură pe terenul de joacă, oftând și uitându-te la ceas din două în două secunde, pentru a da impresia că trebuie să te întâlnești cu cineva și că nu ești, de fapt, genul de persoană jalnică, fără amici, care trebuie să pretindă că așteaptă prietene inexistente.

Chiar mai rău, te puteai trezi în mijlocul unor negocieri îngrijorătoare cu vreun alt proscris semi-debil, rugându-te de el să-ți fie partener la ora de educație fizică, astfel încât să nu trebuiască să faci pereche cu Susan Jenkins. Susan Jenkins, care avea

o boală de piele pe care nu o putea pronunța nimeni. Fața, brațele și picioarele îi erau pline de cratere, ca suprafața lunii, doar că în unele zile găurile erau umplute cu un praf cretos de calamină. Știam exact ce era, pentru că mamele noastre ne dădeau cu loțiune de calamină când făceam vărsat de vânt. Bubițele care te mâncau erau ca niște mici vulcani în jurul cărora lichidul roz, vindecător, se întărea într-o crustă ispitoare, precum o lavă. Atenție, nu trebuia să o cojești, ca să nu rămână cicatrici. Cel mai rău lucru în legătură cu Susan Jenkins, lăsând la o parte faptul că îți era pe bune milă de ea și totuși nu făceai nimic să o ajuți, era mirosul. Jur că Susan mirosea atât de urât, că îți venea să vomți pe coridor atunci când trecea pe lângă tine, chiar dacă mergea întotdeauna pe partea cu ferestrele.

— Donny e *mormon*. Cred că e o religie fondată în Utah, am zis eu cu precauție, încercând sunetele în cap.

Iuu. Taa.¹

Știam exact ce erau mormonii. Studiile asupra lui Donny făceau parte din cercetarea mea temeinică despre David. De asemenea, știam totul și despre ceilalți membri ai familiei Osmond, pentru orice eventualitate, chiar și despre Wayne. La nevoie, eram în stare să spun pe de rost zodia fiecărui membru din The Jackson Five și detalii cu privire la copilăria lor grea, care contrasta atât de mult cu muzica lor veselă, lipsită de griji. *Twiddly diddly dee, twiddly diddly dee. Twiddly diddly dee. Dee dee!*

Știți, nu am putut niciodată să ascult corul de la începutul melodiei *Rockin' Robin* fără să am o tresărare de regret pentru ceea ce s-a ales de băiețelul acela deosebit și de toată drăgălășenia lui.

Chiar și când eram copil, aveam acest gust supra-dezvoltat pentru informații biografice tragice, un soi

1. Pronunția britanică a cuvântului care denumește statul american Utah, centrul religiei mormone.

de radar interior pentru localizarea nefericirii. S-ar putea să fi fost singura persoană pe care nu a surprins-o câtuși de puțin momentul în care Michael Jackson a început să își ia adio de la adorabila lui față ciocolatie prin intermediul unor operații dure-roase de chirurgie plastică. Vedeți voi, eu înțelegeam perfect frustrarea felului în care arăți și dorința de a face să dispară copilul care își supăra sau își dezamăgea părinții. Când crești, asta se numește empatie. Dar la treisprezece ani, doar te face să nu te mai simți atât de îngrozitor de singur.

— Crezi că toți mormonii trebuie să poarte roșu închis pentru că e culoarea preferată a lui Donny? am întrebat eu.

Sharon a chicotit:

— Ei, și tu acum, Petra! Nebună mai ești, zău așa!

Ne credeam nemaipomenit de amuzante. Râdeam de orice, însă în ultima vreme băieții deveniseră ținta precisă a remarcilor noastre spirituale. Râdeam de ei înainte să apuce ei să râdă de noi sau să ne ignore, ceea ce, în mod ciudat, era chiar mai dureros decât dacă ne-ar fi tachinat sau insultat. Știți, întotdeauna mi-a plăcut râsul lui Sharon mai mult decât al meu. Râsul meu suna ca o tuse nervoasă, care își dă drumul cu adevărat numai când e prea târziu, după ce gluma a trecut. Sharon scotea sunetele acelea vesele, sacadate, ca atunci când apeși butonul de pe spatele unei păpuși. Noua mea potențială prietenă chiar semăna un pic cu o păpușă. Avea fața rotundă și făcea gropițe în obraji, iar ochii ei erau de un albastru uimitor, precum albăstrelele, sub niște gene atât de deschise la culoare, că erau aproape insesizabile. Părul ei era blond deschis, foarte uscat, genul acela zburlit în toate direcțiile, precum micile semințe ale unei păpădii. Când stăteam alături la ora de chimie, părul ei flutura ușor în părți, purtat de curentul invizibil de aer fierbinte generat de lampa Bunsen și se lipea de puloverul meu. Dacă încercam

să îl dau la o parte, electricitatea statică îmi provoca un șoc care îmi furnica brațul.

Sharon era drăguță într-un fel pe care toată lumea din grupul nostru putea să îl accepte fără să se simtă prost în legătură cu asta. Era un mister. Greutatea ei părea să acționeze ca un soi de vestă de protecție împotriva invidiei. Cred că toate simțeam că lucrurile s-ar putea schimba atunci când va rămâne fără grăsimea aceea de copil. Dar, până una-alta, Sharon nu prezenta nici o amenințare pentru Gillian, cea care ne adusese laolaltă din capul locului și care era steaua grupului nostru. Nu, e impropriu spus. Gillian era soarele nostru. Toate orbitam în jurul ei și am fi făcut orice, dar orice, indiferent cât de umilitor și jenant, doar în speranța ca ea să strălucească asupra noastră pentru câteva minute, din moment ce căldura atenției lui Gillian te făcea instantaneu mai drăguță și mai fascinantă.

Cât despre mine, juriul încă nu deliberase cu privire la înfățișarea mea. Eram atât de slăbănoagă, încât în comparație cu Sharon semănam cu o fetiță cu chibrituri din epoca victoriană. Și nu care cumva să ziceți: „O, ia uite la ea, ce mândră e de silueta ei“. Slăbănoagă nu e în nici un caz același lucru cu zveltă. Slăbănoagă înseamnă ultima fată care o să poarte sutien la sport, pentru că nu are nici pe naiba în decolteu. Dumnezeuule, urăsc expresia asta. În decolteu. „N-are mare lucru în decolteu, nu-i așa?“

Unde trăiam noi, fetele aveau Decolteu și Acolo-jos. Nu trebuia să lași un băiat să ajungă Acolo-jos, dar uneori avea voie în Decolteu, asta dacă dețineai ceva în el, mă-nțelegeți?

Slăbănoagă însemna să întârzii întotdeauna la hochei și să fii obligată să alergi cinci ture de teren pentru că îți țineai bluza pe tine până când plecau celelalte din vestiar, astfel încât să nu-ți vadă bustiera aceea jalnică. O bustieră cu doi boboci de trandafir rușinoși în față.

Revistele ne sfătuiau să ne identificăm punctele forte. La mine erau ochii. Mari și de un albastru-cenușiu, dar uneori de un albastru-verzui presărat cu nuanțe de culoarea chihlimbarului, ca un ochi de apă în care vibrează razele soarelui. Însă ochii mei aveau dedesubt niște pete vineții, pe care nici o felie de castravete și nici un somn de frumusețe nu le puteau șterge. Cu toate acestea, nu am încetat să încerc.

— Cearcănele negre ale Petrei sunt atât de evidente, că ar putea să se ducă la un bal mascat fără să aibă nevoie de mască, zicea Gillian și toată lumea râdea, inclusiv eu.

Mai ales eu. Fii atentă să nu-i arăți ce te rănește cu adevărat, altfel va ști exact unde să înfigă cuțitul data viitoare.

Însă cel mai slab punct al meu era, de fapt, tot restul. Îmi uram genunchii, nasul și urechile, în principiu tot ce era proeminent. Și aveam pielea albă, care părea chiar mai palidă din cauza părului meu negru. În zilele mele bune, arătam precum Albă ca Zăpada în sicriul ei de sticlă.

Mama îmi lua cu pricepere fața într-o mână, ținându-mi bărbia între degetul mare și arătător, și o înclina spre lumina din baie. Strângea atât de tare, că mă durea falca.

— Nu ești neatrăgătoare, Petra, zicea mama cu răceală. Oasele sunt chiar bune. Dacă o să-ți pensezi sprâncenele când vei fi mai mare, aici și aici, uite așa, ca să-ți pui mai mult ochii în evidență. Nu arăți chiar prea rău, să știi.

— Se zice *asa de rău*, mamă, nu *prea rău*. Nu arăt chiar *asa de rău*.

— Este exact ceea ce spun și eu, Petra. Calmează-te, te rog. Nu ești prea rău pentru o fată de vârsta ta.

Mama credea că vorbește perfect engleza și tata zicea mereu că nu e momentul să-i spunem. Am menționat că mama era frumoasă? Avea o față perfectă, în formă de inimă, și ochi care erau în același

timp larg deschiși și totuși somnoroși. Nu mai văzusem pe nimeni care să semene cu mama, până într-o sâmbătă seară, când eram la Sharon și ne uitam la o emisiune la televizor. Era o femeie care stătea pe un taburet înalt, îmbrăcată într-o rochie făcută din ceva care strălucea precum folia de aluminiu, cu o capă din blană albă așezată în jurul umerilor. Arăta superb și părea inaccesibilă, dar vocea îi era precum torsul blând al unei pisici.

— Asta e o femeie adevărată pe de-a-ntregul, a spus tatăl lui Sharon, lucru care m-a făcut să mă întreb ce erau restul femeilor, erau jumătăți sau sferturi?

Marlene Dietrich nu arăta ca și cum ar fi avut copii, însă, la urma urmei, nici mama mea nu arăta așa. Pune-o pe mama mea cea blondă în mijlocul unei reuniuni a rudelor din Țara Galilor ale tatălui meu, toți bruneți și îndesați, și ar fi ca un cal Palomino în mijlocul unei herghelii de ponei folosiți în minele de cărbune. Ghiciți cu ce parte a familiei semănam eu.

— Am găsit! Știam eu că era pe aici, pe undeva.

Sharon zâmbea triumfătoare, cu gura până la urechi. Găsise picioarele care se potriveau cu bustul. Revista *Jackie* oferea gratuit un poster în mărime naturală cu David, însă acesta apărea pe bucăți, pe parcursul a trei săptămâni. Cu o săptămână în urmă fuseseră blugii și ciocatele, iar în numărul de săptămâna asta era bustul. Capul apărea întotdeauna ultimul.

— Ca să te faci să cumperi revista în continuare, nu? Ne cred proaste sau ce?

Nu-i vedeam chipul lui Sharon, dar știam că se încruntă și își răsucește limba în timp ce aliniaza abdomenul lui David cu blugii lui. Asta era partea dificilă. După ce le-a pus pe poziție, a întors repede paginile lucioase și eu i-am dat banda de scotch, ca o soră medicală aflată mereu la datorie lângă chirurgul ei. Ne-am ridicat amândouă, ca să ne uităm mai bine la lucrul nostru manual. Nu era o poziție tipică

pentru David. Între cele vreo treizeci de postere de pe pereții lui Sha, nu mai era nici unul la fel ca ăsta. Avea vârful degetelor mari băgate sub betelia blugilor, nasturele de sus era desfăcut și blugii i se răsuceau într-o parte și-n alta, astfel încât zăreai V-ul acela întors de păr pe care fermoarul îl ascunde în mod normal. Am încercat să mă gândesc la ceva amuzant de spus, însă îmi simțeam gura uscată și cleioasă. Lipsa capului era în mod clar o problemă. Aveam nevoie urgent de chipul lui David, pentru a ne liniști în legătură cu ceea ce se întâmpla mai jos. Am simțit un tremur în timp ce o mică flacăară s-a aprins înăuntrul meu și o căldură ca un lichid mi s-a împrăștiat în stomac, prelingându-mi-se încet spre coapse.

Sharon văzuse un penis, însă era al fratelui ei, așa că nu se punea. Carol era singura fată din grupul nostru care atinsese unul adevărat. Pe al lui Chris Morgan, în căsuța din copac din spațiul de recreere, unde băieții se duceau să se uite la reviste deocheate. Carol zicea că e ca pielea de pe pleoape. Putea fi oare adevărat? Săptămâni în șir după ce ne-a povestit, îmi treceam un deget peste pielea de deasupra ochiului și mă minunam cum de ceva ce aparținea unui băiat putea fi atât de catifelat și fin ca hârtia de mătase.

Când ne uitam prin reviste, eu și Sharon treceam întotdeauna repede peste paginile cu băieții răi. Mick Jagger și David Bowie ăla, ciudat om, cu ochii de culori diferite. Simțeam instinctiv că vedetele astea nu erau de nasul nostru. Cine știe, s-ar fi putut trezi că vor să se dea jos din posterele de pe pereți și să facă ceva. Ce anume ar fi făcut nu știam, însă cu siguranță mamelor noastre nu le-ar fi convenit.

— Zău că e aiurea, zise Sharon contemplând trupul fără cap, pe jumătate nud, al lui David.

— Aiurea, am fost eu de acord.

Era noul nostru cuvânt preferat și îl foloseam cât de des puteam, dar mă enerva că nu îl ziceam corect.

Când îl pronunța David în *The Partridge Family*¹, avea numai două silabe. *Ai'rea*. Accentul nostru cădea cumva în locul nepotrivit. Indiferent cât de mult încercam, tot ieșea ca *a-iiuuu-rea*. La violoncel, eram în stare să cânt orice notă voiam. Știam dacă era greșită, așa cum știam dacă îmi era frig sau foame, însă controlul asupra sunetului care îmi ieșea din gură era cu totul altceva. Partea amuzantă e că nici măcar nu-mi dădeam seama că aveam accent galez. Nu până când am mers cu clasa într-o excursie la grădina zoologică din Bristol și niște englezoaice care lucrau în spațiul de servicii de pe autostradă au imitat felul în care am cerut de mâncare.

Lie-gume.

Eu pronunțam „i“-ul din prima silabă, însă englezii nu o făceau.

Ei ziceau *le-guume*.

Eu și Sharon ne făceam treaba cea mai importantă dintr-o după-amiază ploioasă de duminică, adică ascultam albumul *Cherish*² al lui David și răsfoiam reviste, căutând orice articol despre el. Ca să fiu sinceră, după Școala de Duminică, ale cărei cursuri durau două ore lungi, nu mai era mare lucru de făcut în orașul nostru într-o zi de odihnă. Toată lumea respecta o lege nescrisă conform căreia oamenii trebuiau să stea liniștiți în casă. Chiar dacă nu te duceai la capelă, ceea ce nu se aplica în cazul nostru, deoarece tata era organistul, era ca și cum capela venea la tine. Mătușica mea Mair nu folosea niciodată foarfeca duminica, pentru că Dumnezeu vedea totul, chiar și ceara din urechi și mizeria de

-
1. *Familia Partridge* – serial de televiziune american, produs și difuzat între 1970 și 1974, în care actorul și cântărețul David Cassidy joacă un rol principal.
 2. Albumul de debut solo al lui David Cassidy, apărut în 1972, de pe care sunt melodiile menționate în cursul acestei cărți (*Cherish, Could It Be Forever, I Am a Clown*).

sub unghii. Puteai să crești cartofi sub ele. *Iaac!* Dezgustător. Și nu întindeai nici rufe afară, la uscat, de teama a ceea ce ar fi putut crede vecinii. Judecata vecinilor poate că nu era la fel de rea precum cea a lui Doamne-Doamne, zicea tata, însă aflai de ea mai repede.

Duminicile scădeau temperatura în șirurile de case din piatră gri, lipite unele de altele, care se agățau de muntele ce se înălța abrupt deasupra golfului nostru, și până și marea devenea un pic mai calmă. Mă făcea întotdeauna să mă gândesc că era o zi bună ca Iisus să meargă pe apă. Te lua cu frig duminica și oamenii se duceau la etaj să își pună un pulover pe ei și apoi coborau să se uite la *wrestling* la televizor, însă întotdeauna cu sonorul dat la minimum, în semn de respect. Era cu adevărat „a-iiuuu-rea“ să te uiți prin ferestrele caselor în timp ce coborai în fugă dealul spre faleză, folosindu-ți călcâiul pantofului pe post de frână, până simțeau miros de cauciuc, și să-i vezi pe bărbații ăia mari, în costumele lor mulate, trântindu-se unul pe altul, urlând fără sonor și lovind cu ghetetele suprafața ringului.

Să merg la Sharon acasă era pentru mine ca o vacanță. Avea un frate mai mare pe care îl chema Michael și care ne tachina, însă așa, într-un mod amuzant, și o soră mai mică, pe nume Bethan, care făcuse o pasiune pentru micul Jimmy Osmond, dacă vă vine să credeți. (Noi îi ziceam Jimmy Lăcusta Spațială, deoarece avea niște trăsături mici, de iepuraș, care se îngrămădeau în mijlocul unei fețe rotunde ca un balon.) Sha avea și un frățior, Jonathan, care era doar un bebeluș și suga biscuiți Farley în scaunul lui înalt, până când făcea o mustăcioară portocalie, ca o crustă, pe care i-o puteai da jos dintr-o singură mișcare când se întărea, și mai erau musafiri care treceau pe la ei să stea un pic la povești, dar uitau să mai plece, fiind prea ocupați cu vorba ca să bage de seamă cum zboară timpul. Cât despre mama lui Sharon, ei bine, era minunată, nici nu își

puteai dori o persoană mai drăguță. Bătea, foarte respectuoasă, la ușa dormitorului și intra să ne ofere suc de portocale și biscuiți Club. Întotdeauna își aducea aminte că mie îmi plăceau mai mult cei cu stafide brune, în ambalaj violet, nu cei cu portocale. Doamna Lewis zicea că îi plac posterele noastre cu David și ne-a povestit că ea încă mai păstra o cutie de chibrituri și un bețișor de cocteil din seara când Paul McCartney a trecut printr-un club din Cardiff. Asta se întâmpla în 1964. Mama lui Sharon era absolut înnebunită după Paul. Zicea că a urât-o pe Linda că s-a măritat cu el.

— Era al meu, pricepeți?

Da, pricepeam.

Preferatul meu era altarul lui David de pe ușa lui Sharon. Îl avea dintr-o revistă *Tiger Beat* pe care mătușa ei Mary-Ann i-o adusese tocmai din Cincinnati, America. Patru poze lipite la înălțimea gurii, astfel încât Sha să-i poată da un pupic când pleca dimineața la școală. Ca și cum i-ar fi spus la revedere unui iubit adevărat. În prima poză, David avea frizura lui zburlită și un zâmbet obraznic. În a doua avea... oh, știți voi – înfățișarea *aceea*. În cea de-a treia, avea buzele țuguiate, iar în cea de-a patra, ei bine, părea pur și simplu foarte fericit și mulțumit de sine, nu?

Cu timpul, cei patru David au devenit unșuroși și plini de pete de la crema pe care o folosea Sharon ca să își facă buzele catifelate, un truc pe care l-am copiat de la Gillian. Uneori, Sharon mă lăsa să îl sărut la plecare pe David Numărul 3. Acasă, eu nu aveam voie să-mi pun postere pe pereți, deoarece mama credea că muzica pop poate cauza cancer și considera că e foarte banală, atrăgându-i prin urmare doar pe oameni ca tata, care lucra la oțelărie și care, în taină, era un mare admirator al lui Dean Martin, deși asta este altă poveste.

Eu, însă, ar cam trebui să v-o spun pe aceasta. Ei bine, la începutul aceluia an s-au întâmplat mai

multe lucruri. Gillian – nu era niciodată doar Gill – mi-a împrumutat-o pe Sharon ca prietenă specială. Am fost foarte fericită, mă-nțelegeți, dar simțeam că împrumutul putea fi revocat în orice clipă, dacă prietenia înflăcărată dintre Gillian și Angela, fata cea nouă din Anglia, s-ar fi răcit. Nesiguranța îmi provoca o stare ciudată în stomac, ca și cum m-aș fi aflat tot timpul pe un feribot și nu-mi puteam găsi echilibrul. În majoritatea nopților, mă trezeam cu spaimă, și picioarele mele se zvârcoleau pe sub plapumă, de parcă trebuia să mă salvez dintr-o cădere care nu se mai termina. Un alt lucru a fost că, într-o dimineată, după careu, directorul școlii mi-a spus că voi cânta la violoncel pentru prințesa Margareta, când va veni să inaugureze noua sală de festivități a școlii noastre. Era sora reginei și urmau să vină și lordul Primar și niște oameni cărora li se zicea demnitari. Însă vestea cu adevărat importantă era că David Cassidy își amânase turneul în Marea Britanie, după ce i se scosese fierea. Potrivit revistei, două fete din Manchester au fost atât de supărate, încât și-au dat foc.

Și-au dat foc! Dumnezeule mare, gândul la pasiunea și sacrificiul acelor fete ne-a ars în minte săptămâni în șir. Noi nu făcuserăm nimic atât de mareț pentru el. Oricum, nu încă.

Alte două admiratoare i-au scris lui David rugându-l să le dea fiecareia, ca suvenir, câte o piatră de la vezica biliară. Eu și Sharon am pretins că suntem șocate și dezgustate de povestea cu pietrele. *Iaac!* În secret, nu puteam fi mai încântate. Câtă nerușinare! Zău așa, unde le erau manierele! Era de prost gust și deloc potrivit pentru o domnișoară. Lui David, așa cum orice fan adevărat știa, îi plăcea ca fetele să se poarte foarte feminin. Am clătinat din cap și ne-am încrucișat indignate brațele la piept, așa cum văzuserăm că fac mamele noastre, sprâjinindu-le pe proeminențele invizibile unde aveau să fie în curând sânii noștri. Să ceară calculii biliari ai lui David!

Să te simți superioară rivalelor tale e una dintre cele mai dulci plăceri ale unei admiratoare și probabil că ale oricărei femei, în general.

Am aflat totul despre anularea turneului și despre pietrele la vezica biliară din revista *The Essential David Cassidy*. Era grozavă, o adevărată Biblie pentru noi. Adevărul lui Dumnezeu. La optsprezece penny, era mult mai scumpă decât orice altă revistă.

— Foarte stilată, zău, zicea Sharon, și chiar așa era, cu hârtia ei groasă, lucioasă, pozele recente, minunate, și o scrisoare personală în fiecare lună, redactată chiar de David pe platourile de filmare de la *The Partridge Family* din Hollywood, America. Nu puteai să pui un preț pe așa ceva, corect?

Din scrisorile lui David colectam informații ca niște veverițe înfometate, punându-le deoparte pentru cine știe ce utilizare viitoare. Dacă ne-ai fi întrebat care era acea utilizare, nu am fi putut să spunem. Tot ce știam era că într-o zi, ca prin farmec, avea să devină limpede și noi vom fi pregătite.

— David scrie minunat, scumpo, ofta Sharon.

„David scrie bine“, auzeam în minte vocea mamei corectând felul de a vorbi al lui Sharon. Mama desconsidera oamenii care nu vorbeau corect, adică pe toată lumea, cu excepția doamnei care făcea permisele la bibliotecă și a prezentatorilor de la BBC.

— Nu vorbi așa, te rog să vorbești engleza reginei, Petra, mă admonesta ea ori de câte ori mă prindea că amestec cuvinte galeze printre cele englezești, lucru pe care, de altfel, îl făcea toată lumea din oraș.

Însă acolo, în camera lui Sharon, cu micuțul reșou care umplea încăperea de o căldură leneșă și cu David pe platanul pick-upului, cântând *Daydreamer*, puteam să reduc la tăcere glasul mamei și să încep să învăț, de una singură, cum e să fii femeie.

„Nimic pe lume nu mă putea tulbura

Căci trăiam într-o lume a mea...”

Anularea turneului lui Cassidy la începutul lui 1974 a fost o lovitură dureroasă, însă, în același timp, m-am simțit și ușurată. Așa aveam mai mult timp să-mi perfecționez planul de a-l întâlni pe David când avea să vină mai târziu, în decursul aceluia an. Poate în toamnă. El ar fi numit-o cu alt cuvânt¹, ceea ce mie mi se părea perfect. Știam că voi fi nevoită să ajung cumva la Londra sau Manchester, deoarece Țara Galilor era atât de mică, încât nu avea un spațiu pentru concerte suficient de mare cât să încapă toți fanii. Habar n-aveam cum o să ajung acolo – nu tu bani, nu tu mijloc de transport, o mamă care considera că orice cântăreț care nu era Dietrich Fisher Dishcloth² ar trebui interzis –, însă odată ce mă vedeam acolo, aflată în siguranță în fața sălii de concerte, știam că totul va fi bine.

O să dea o mașină peste mine. Nimic serios, evident, doar o rană suficient de gravă cât să fiu dusă la spital cu ambulanța. Lui David i se va spune de accident și el o să dea fuga la capătâiul meu. La început, situația o să fie un pic stânjenitoare, însă în curând vom începe să stăm de vorbă și el va fi uluit de cât de bine îi știu alburile, mai ales partea B. O să-l întreb cum i se pare toamna, folosind cuvântul lui, și dacă are nevoie să meargă la baie. Nu va fi deloc aiurea, va fi marfă. David va fi impresionat de cât de bine stăpânesc engleza americană. Doamne, va zâmbi și mă va invita în casa lui din Hawaii, unde îi voi cunoaște pe cei șapte cai ai săi, și în jurul

-
1. În limba engleză există două cuvinte pentru a denumi anotimpul toamnă: *autumn* și *fall*, primul folosit în engleza britanică, iar cel de-al doilea fiind preferat în engleza americană.
 2. Este vorba, de fapt, despre celebrul bariton german Dietrich Fisher-Dieskau; personajul îi stâlcește numele într-o manieră comică, *dishcloth* însemnând, în engleză, „cârpă de spălat vase“.

gâtului vom purta ghirlande și ne vom săruta și ne vom căsători pe plajă. Deja îmi făceam griji în legătură cu șlapii mei.

Da, era un soi de nebunie. Nu a durat foarte mult, raportat la o viață de om, însă atâta timp cât l-am iubit, El a fost întreaga lume pentru mine.

A doua zi trebuia să mergem la școală. Uram serile de duminică, uram ora aceea nostalgică, atunci când mă întorceam acasă de la Sharon, unde era cald și amuzant, uram că trebuia să recapitulez pentru testul la franceză de luni dimineață.

Iubesc, voi iubi, iubeam, am iubit, voi fi iubit. *J'aurais aimé*. Condițional trecut.

Singurul lucru care făcea ca toate acestea să fie suportabile era că citeam revistele cu David pe care le țineam sub o scândură din podea, lângă patul meu, și că ascultam Top 40, ascunsă sub așternuturi ca într-o peșteră.

Vocea mamei plutea în sus pe scară:

— Petra, termină-ți temele de îndată și apoi exersează la violoncel.

— Îmi fac temele.

Și chiar mi le făceam. Întinsă pe cuvertura maro, cu textură buclată, citind la lumina veiozei de pe noptieră, studiam cuvintele din săptămâna aceea și mi le întipăream în inimă:

„Iubitele mele,

Bănuiesc că sunt ca toată lumea. Pur și simplu ador să primesc scrisori! Îmi place să știu cine sunteți. De aceea sunt extraordinar de emoționat când primesc o scrisoare și VOI îmi povestiți ceva despre viața voastră – culoarea preferată sau unde locuiți. Imediat, mă simt de parcă am fi prieteni de-o viață. Asta e foarte plăcut.

Consider că ar trebui să vă răsplătesc în același fel. Ei bine, probabil că de-acum știți toate cum

arăt... Sunt în rulota mea, între filmările la *The Partridge Family*. Este o casă adevărată atunci când sunt departe, cu fotografiile de familie și toate sucurile mele preferate.

Hei! Tocmai am zărit cât de mult am scris, iar asta trebuia să fie doar o scrisoare scurtă! Bănuiesc că aveam foarte multe să vă spun VOUĂ, dacă m-am lăsat dus de val.

Vedeți ce efect a avut asta asupra mea? Nicio-dată nu mi-a plăcut să compun scrisori și trebuia să fac un adevărat efort literar ca să încropesc șapte-opt rânduri. Acum, abia aștept să luăm legătura din nou, luna viitoare.

Până atunci, cu dragoste,
David“.

Capitolul 2

Hei! Tocmai am zărit cât de mult am scris, iar asta trebuia să fie doar o scrisoare scurtă! Bănuiesc că aveam foarte multe să vă spun VOUĂ, dacă m-am lăsat dus de val.

Vedeți ce efect a avut asta asupra mea? Niciodată nu mi-a plăcut să compun scrisori și trebuia să fac un adevărat efort literar ca să încropesc șapte-opt rânduri. Acum, abia aștept să luăm legătura din nou, luna viitoare.

Până atunci, vă iubesc mult

*Multă dragoste,
Cu nespusă dragoste
Vă iubesc*

— Ce prostii, pentru Dumnezeu.

Bill trase cu toată puterea coala de hârtie din mașina de scris. Aceasta scoase sunetul acela la care el se gândea mereu ca la Sâsâitul Scriitorului, undeva la mijloc între un sfâșiat și un pârâit. Făcu hârtia ghemotoc și o azvârli spre coșul de gunoi sau, mai exact, spre cutia de carton care era tot ce își putea permite redacția. Pe o latură a cutiei scria „Wagon Wheels 184 pachete”. Ținta lui Bill se dovedi imprecisă, ca multe alte lucruri în legătură cu el, și proiectilul o lovi pe Zelda în spate. Ea se întoarse foarte încet și caftanul ei cu imprimeu oriental se umflă ca o pânză de corabie.

— Haide, haide, William. Nu dispera. Omul trebuie să sufere pentru arta lui, zise ea.

Bill nu înțelesese niciodată cuvântul *chicotit* până nu auzise sunetul pe care îl făcea șefa lui atunci când era amuzată, preferabil de necazul altora.

— Ce are a face arta cu asta? Inventez niște prostii sfruntate ca să le pun în gura unui băiețuș cretinel care nu e în stare să cânte, probabil că încă nici nu se bărbierește și cu siguranță n-ar fi în stare să scrie ceva nici dacă de asta ar depinde viața bunică-sii.

— Este o ramură cât se poate de respectabilă a ficțiunii, replică netulburată Zelda.

Bill se întreba uneori ce ar face ea dacă – așa cum părea din ce în ce mai probabil – el s-ar fi urcat pe birou, și-ar fi scos cravata și s-ar fi spânzurat de tavan în timpul programului. Mai întâi ar spăla ceștile de ceai, apoi ar goli ascuțitoarea agățată de marginea biroului ei și, în cele din urmă, când totul era pus în ordine, poate că ar fi consimțit să sune la poliție și să-i cheme să ia rămășițele lui pământești.

— Cyrano de Bergerac, de exemplu, continuă ea. A compus scrisori de amor în locul unui neghiob ca să poată cuceri inima unei frumoase doamne. Neghiobul, adică.

— Zelda, știi și eu cine e Cyrano, mulțumesc. Ideea e că și el o iubea pe doamnă, numai că nu credea că ar putea s-o facă să-l iubească și ea, la rândul ei, din cauză că el avea ditamai nasul. Publicul lui țintă era alcătuit dintr-o singură persoană. Roxanne era o perlă neprețuită. În timp ce eu scriu pentru un milion de fătuci care se udă cu prima ocazie. Și știi că tu n-o să crezi asta, dar eu chiar nu le iubesc de la distanță. Nici măcar pe una dintre ele. Și de ce nu le iubesc? Pentru că au la fel de multă minte pe cât are cutia aia de carton. Și cum de știi asta? Pentru că ele cred pe bune că prostiile pe care le produc la mașina mea de scris Smith-Corona, aici de față, reprezintă cuvintele reale, sacre, ale afurisitului de Sfânt David Cassidy. Așa sunt ele. Ca țărâncile din 1321. Dă-le o bucățică din craniul

unui bursuc mort și spune-le că e articulația cotului Binecuvântatei Fecioare Maria și or să cadă pe jos leșinate și-or să-ți dea tot ce au, inclusiv vaca. Scriu pentru țărănci.

Urmă o pauză. Zelda îi zâmbi, ca unui copil care începe să se calmeze după ce i-a sărit bândăcul.

— Înseamnă mult pentru fete, zise ea încet. Noi furnizăm un serviciu. Le facem fericite.

— Dar eu nu vreau ca ele să fie fericite. Vreau să cadă într-un puț de mină.

Zelda îl privi pe tânărul cu barbă dezordonată. Se lăsase pe spate cât de mult îi permitea scaunul și își proptise perechea de bocanci, asemănători cu ai unui mișer, pe biroul supraîncărcat. Cât avea? Douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani? Nu își amintea ce scria pe cererea lui de angajare, însă ținea minte că CV-ul îl recomanda ca un om capabil să inventeze povești folosind materiale brute nepromițătoare, ceea ce era o calitate perfectă pentru job. Roy zisese că e un fișos și nu vruse să-l angajeze. Jurnalist de modă veche, Roy deținea Worldwind Publishing și i-a recomandat candidatului să facă o vizită la frizer și să-și scurteze părul cu câțiva centimetri. Îi atârna lins, ca o perdea de un blond murdar acoperindu-i fața. Zeldei i se părea o față minunată, dar nu ar fi spus-o în veci. De fapt, atunci când uita să fie cinic, Bill avea un farmec ștrengăresc și un rânjet până la urechi care îi aminteau foarte mult Zeldei de tânărul acela adorabil pe care îl văzuse cu doar o săptămână în urmă într-un film la Odeon. *Tunet și fulger*. Oricum, Zelda insistase să-i acorde lui Bill o șansă și avusese dreptate. În cele trei luni de când lucra ca redactor principal, de fapt singurul, pentru revista *The Essential David Cassidy*, William Finn demonstrase un adevărat fler pentru munca sa. Cititoarele păreau să-l iubească. Vânzările la „Trusa de dragoste a lui David Cassidy“ depășiseră toate recordurile de când Bill îmbunătățise reclama cu niște observații subtile, bine alese, despre multiplele modalități

prin care o admiratoare își putea arăta devotamentul.

Articolul său apărut în exclusivitate, despre cum două admiratoare din Manchester își dăduseră foc când aflaseră că turneul lui David s-a anulat, era atins de geniu, deși Zelda recunoștea că fusese aplicată o anume licență poetică unui incident care implicase un singur poster și o cutie de chibrituri. Dar dacă luai în considerare sacul de corespondență... Era atât de greu, că sărmanul Chas nu-l mai putea căra pe scări într-un singur drum. Bill avea o calitate care le făcea pe fete să creadă cu adevărat că aveau o legătură directă cu David. Nu, cu siguranță nu voia să piardă găina care clocea proză de aur, așa că încercă din nou, cu o voce blândă, ca de educatoare :

— Haide, haide, William. Nu vrei cu adevărat să le azvârli pe minunatele noastre tinere cititoare într-un puț de mină, așa-i?

El o răsplăti cu un zâmbet de armistițiu.

— Bine, vreau ca ele să crească mari, să fie puternice și sănătoase la cap, ca să-și dea seama că și-au irosit cea mai frumoasă parte a tinereții cu niște visuri tâmpite despre un diletant în cămașă din plasă.

— Toate fetele fac chestia asta, William. Nu ar fi fete, dacă n-ar face-o. Fantezia e o parte importantă a maturizării. Nu putem să stăm toți și să citim Shakespeare, să știi.

— Măcar Shakespeare a scris Shakespeare.

— Dacă zici tu.

Zelda își încreți ochii, ca atunci când cântărești în minte un zvon obscur.

— Ah, Doamne, se holbă Bill la ea. Nu vorbești serios. Nu crezi pe bune că...

— *BACON*¹!

1. Comic de limbaj, pornind de la numele lui Francis Bacon (1561-1626), despre care unele teorii susțin că ar fi scris piesele de teatru atribuite, în mod canonic, lui William Shakespeare (n.r.).

— O, haide, Zelda, doar pentru că...

— Cu pâine prăjită albă, te rog! Și cu un strop de sos brun. Și vezi dacă au snackuri Twiglet. Mersi, Chas!

Zelda îi susură instrucțiunile băiatului bun la toate din redacție, care făcea ceea ce i se spunea, însă o făcea într-un mod atât de ursuz, care era atât de deliberat, încât aproape că ajungeai să-ți dorești să te refuze.

— Bill? mormăi el din pragul ușii înguste dinspre scară.

— Hm, curcan cu maioneză, dacă au. Știi tu, ăla de zici că e alterat. Mersi, Chas. Folosește restul de ieri. Și ceva de băut.

— Cherryade¹? Ai trecut de momentul Corona Fizzical²?

— Cară-te.

Chas se întoarce și coborî greoi scările. Se auzea de ziceai că mută cineva un pian. Zelda se întoarce din nou, veselă, spre Bill.

— Unde rămăseserăm?

— Erai pe cale să argument...

— Mulțumesc, William. Tot ce încercam să spun e că fetele acestea în legătură cu care ești atât de grosolan au anumite visuri și dorințe pe care noi suntem capabili să le împlinim. Asta este afacerea noastră. Afacerea împlinirii dorințelor. Sunt o mulțime de oameni creativi care ar îmbățișa bucuroși șansa asta.

— *Creativi.*

Bill își lăsă rușinat capul în jos și se zgâi la bocanci.

-
1. Nume sub care se comercializează în Anglia un suc de cireșe.
 2. Aluzie la reclama pentru berea Corona, foarte acidulată și cu aromă de portocală sau lămâie, extrem de populară în anii '70 în rândul adolescenților; în limba engleză, *fizz* înseamnă „băutură spumoasă“, iar *fizzical* are aceeași sonoritate cu *physical* („fizic“).

— Desigur. Și știu că nu vrei să accepți un compliment, tu fiind prea important în comparație cu noi, restul, domnule Intelectual Licențiat în Litere la Universitatea din Suffolk...

— Sussex, de fapt.

— Însă se întâmplă să cred, William, că tu ai un anumit talent de a compune scrisorile astea ale domnului Cassidy. Aș merge mai departe de talent. Aș zice un dar.

— *Dar.*

Capul lui se plecă și mai mult. Avea nasul la același nivel cu ceafa, iar pe pantaloni i se întindea o pată de forma Venezuelei.

— În mod sigur un dar. Aș ucide pentru un asemenea talent. Așa cum stau lucrurile, nu-mi rămâne decât să aranjez articolele în revistă, să mă ocup de obținerea drepturilor de difuzare a fotografiilor și de toate celelalte lucruri pe care tu le-ai considera sub demnitatea ta.

— Eu niciodată...

— O, nu mă plâng. Îmi place munca mea, ceea ce nu pare să fie cazul tău. Tot ce zic e că te-ai dovedit surprinzător de bun în rolul altcuiva. Ai putea să fii actor. Sau spion.

— Sau rival.

— Poftim?

— Nimic. Bill se săltă în scaun, ridică privirea spre Zelda și zâmbi. Scuze. Știu că ar trebui să fiu recunoscător. Dar zău, Zelda... cum ziceam, nu e vorba doar de scris, ci despre cele *pentru care scriu*.

Își înfipse mâna în grămadă de hârtii împrăștiate pe biroul lui și scoase o coală A4, de un roz deschis și pătată cu ceea ce el spera că voiau să fie lacrimi. Un miros stătut, însă metalic și agresiv de dulce ajunsese la nările Zeldei.

— Charlie, zise ea.

— Cine e Charlie?

— Parfumul Charlie. Cele care îl iubesc cu adevărat își stropesc scrisorile cu parfumurile preferate.

E o fată din Truro care trimite câte opt scrisori la fiecare număr...

— O, Doamne!

— Da, cred că încearcă să ne înfrângă prin simpla forță cantitativă.

— Ca un bombardament.

— Oarecum, doar că nu funcționează.

— Ca un bombardament.

— Ce? strâmbă Zelda din nas.

Lumea largă o ofensa, ca o scurgere înfundată.

— Lasă. Așadar, scrisoricile fetei ășteia din Cornwall au reușit să intre în revistă?

— O singură dată și asta a fost de ajuns. Greșeala mea. Nu a făcut decât s-o încurajeze. Până marțea următoare a mai trimis încă șaisprezece. Și zău că duhnesc. Tone de Old Spice. Ne-am gândit că îl ia de la taică-său.

— Se poate și mai rău. Hai Karate.

— Sau Tabac.

— Nu, zise Bill solemn. Țăla ar face gaură în hârtie.

Păru să-și piardă șirul gândurilor pentru o clipă, ca și cum ar fi mers pe urma amintirii unor vechi arome. Apoi scutură din cap, să-și limpezească mintea, și ridică în aer scrisoarea roz. Își drese vocea și citi tare:

„Vreau să-ți spun că te iubesc atât de mult,

Că mi se pare îngrozitor să-ndur.

Pozele tale de pe perete privirii mele le supun

Dar știu că tu nu ești acolo nicicum.

Mă gândesc la tine noapte și zi

Și tot timpul sper și mă rog

Să vină ziua când te voi zări,

Să văd cum ochii tăi, David, la mine vor privi.

Se zice că pe chip n-ai pic de acnee

Și nici nu dorești să-mi simți pieptul de femeie“.

Șocată, Zelda rămase cu gura căscată și își duse o mână protectoare la propriu-i piept generos. Se făcuse de aceeași culoare ca scrisoarea.

— Ultima parte am inventat-o eu, zise Bill, modest nevoie mare.

— Hmm, zise ea în sfârșit, abia reușind să vorbească, uneori mă întreb dacă...

— Adică, puștoaicele astea stupide chiar nu-și dau seama că eu nici măcar nu *posed* o cămașă din plasă, darămite un colier făcut din cochilii *puka*¹? Și până la urmă, ce soi de creatură marină e o *puka*? Uită-te la mine. Port partea de jos a unui costum maro de la John Collier care a costat unșpe lire. Nu vreau să port costum, dar tu îmi spui întruna că ăsta e un job serios. Vreau să mă îmbrac în blugi, numai că blugii mei nu sunt ca ai lui David Cassidy. Eu nu-mi deschei nasturele de sus ca să mi se vadă părul pu...

— William!

— Ei bine, nu fac asta. Îi închid până sus, așa cum trebuie. Și nu sunt sigur nici măcar dacă am gene, darămite unele lungi. El arată ca un vițel Jersey. Și nu port ochelari de soare cu lentile-oglină, pentru că aş arăta ca un imbecil și pentru că oricum aici e tot timpul înnorat, spre deosebire de nenocita de California, care e scaldată în soare, și pentru că oamenii m-ar imita și s-ar uita în lentilele-oglină, încercând să-și aranjeze părul. Singurul lucru pe care îl pot face ca David Cassidy e să cânt. Am fost în corul școlii și am cântat un solo la *Morning Has Broken*. După aceea, mătușă-mea m-a obligat să-l cânt ca să mă înregistreze pe o casetă. Dumnezeuule mare.

— Toate acestea demonstrează ce imitator bun ești. Exact ceea ce am vrut să spun de la început. Zelda își redobândise stăpânirea de sine. Oricine care poate să determine o fată să pună mâna și să scrie o poezie din inimă, ca asta, cu siguranță că face ceva bine.

1. Cuvânt hawaiian care denumește mai multe specii de scoici cu cochilii conice, din care se confecționează coliere și brățări.

— Din inimă? Zelda, ele nu *au* inimi. Au o găleată de hormoni turbați și nevoia de a se lua după prietenele lor în tot ceea ce fac, indiferent ce, și de a nu rămâne în urmă, fie că vor sau nu. Se cred îndrăgostite, însă e doar o proiecție. Sunt ca niște... ca niște iluzioniști, păcălindu-se pe ele însele.

În momentul ăsta, Zelda se simți depășită. Avea senzația că discuția aluneca pe teren nesigur, în zone în care ea nu avea experiență și nici nu dorea să aibă. Aproape trei decenii de activitate în domeniul editorial o învățaseră ce anume prindea la public și cu asta basta. În anul în care începuse ca dactilografă la *Picture Post*, mii de fetișcane o luaseră razna după un puști nou de la New York Paramount, pe nume Frank Sinatra. Între numere, fetele nu-și părăseau sub nici o formă locurile, nici măcar ca să meargă la toaletă. „Nici un scaun uscat în sală“, glumise un reporter. Fraza aceea rămăsese în mintea Zeldei, spirituală și totuși, în mod straniu, animalică și neplăcută. Ce îți spunea despre tânăra care era gata să facă pe ea, numai pentru a o împiedica pe alta să ajungă aproape de eroul ei? Sărmanul William, el era un intelectual. Nu își dădea seama de puterea lucrului cu care avea de-a face. Va trebui să-l trimită la un concert al lui Cassidy, unde să le poată observa pe micuțele leoaice atunci când își vedeau prada cu ochii. Concertele din februarie fuseseră anulate, deoarece David trebuise să se opereze. Roy fusese furios, desigur, căci se văzuse nevoit să descarce o dubiță plină cu suveniruri. Acum trebuia să le depoziteze într-un garaj de pe York Way până la primăvară, când erau programate două concerte. Unul la Manchester și unul pe Wembley.

Zelda zâmbi. Și-l imagina pe William, ca un Gulliver, înconjurat de toate adolescențele alea isterice. Îi plăcea la nebunie ideea ca falsul David să ajungă față în față cu cel adevărat. De fapt, n-ar fi deranjat-o să fie și ea acolo.

— Chas trebuie să ajungă cu sendvișurile, declară ea și se îndepărtă de zona redactorilor, într-o manieră

demnă, îndreptându-se spre refugiul sigur al biroului ei, care își arăta superioritatea față de restul printr-un paravan alcătuit din glastre cu flori.

În sertarul de jos al biroului era un pachet de țigări John Player Special și jumătate de baton de ciocolată Old Jamaica, pe care urma să-l mănânce după sendvișul cu șuncă. O ceașcă bună cu nes. Totul avea să fie bine.

Bill nu vrusese postul de la Worldwind Publishing, dar când Roy Palmer i-a făcut oferta, până și el și-a dat seama că nu prea avea de ales. După unsprezece luni de la terminarea facultății, cu o diplomă care era inferioară capacităților sale, însă totuși nemeșită, dat fiind că își petrecuse ultimul an desăvârșindu-și îndemânarea la jocul de *pinball*, în pasajul de pe digul Brighton, cam ajunsese la capătul drumului. Drumul acela lung, strălucitor, care purta titlul Oportunități pentru Absolvenți de Studii Superioare. După asta, se împotmolise pe cărarea prăfuită, plină de gropi, unde cei care nu erau aleși trebuiau să accepte că, în loc de o carieră, vor fi norocoși să obțină un venit.

Cel mai aproape de o ocupație demnă de potențialul său fusese atunci când ajunsese pe lista scurtă pentru un stagiu de pregătire la una dintre agențiile de publicitate de top din Londra. Îndurase o evaluare de două zile la un hotel din Cotswolds, alături de cincisprezece indivizi crunt de individualiști, care se luau la întrecere să demonstreze cât de bine lucrau ei în echipă. Bill strălucise la proba de sloganuri publicitare, dar în timpul prezentării de produs îl scosese din minți o tipă, Susie. Îi vedeai, pur și simplu, pe directorii agenției privind-o pe Susie și notând adjective ca „prietenoasă“, „motivată“ și „cordială“.

După o probă de recunoaștere a brandului pentru un nectar de fructe nou și dezgustător, unul dintre directori spusese, cu un zel sincer :

— Susie mă uimește și mi se pare că este cu adevărat o persoană care se pricepe la oameni¹.

Era prima oară când Bill întâlnea expresia și a urât-o imediat. Ce altfel de persoană mai exista, pentru Dumnezeu? Persoană care se pricepe la scorpioni?

Evident, n-a fost deloc în regulă că Bill a rostit aceste gânduri cu voce tare și a fost chiar mai rău că sala de ședință s-a cufundat într-o tăcere mai rece decât o biserică în Ajunul Crăciunului. Așa că, inevitabil, a fost trimis acasă mai devreme, după neceremonios în gara Banbury, cu geanta de voiaj și o sticlă de Jungle Qwash din partea casei, și asta pentru că el nu era o persoană care să se priceapă suficient de mult la oameni. Cumpănind bine, Bill credea că e pregătit să își vândă sufletul, dar s-a dovedit că nu era dispus să anuleze tot ce îl făcea să fie el însuși doar pentru a vinde un suc de portocale care îți ardea cerul gurii și îți făcea mai multă sete decât un pahar de înălbitor.

La scurt timp după eșecul din publicitate, a avut loc un interviu promițător la un post de radio local. Se imagina la microfon, preferabil în intervalul orar de noapte, difuzând un *playlist* obscur, dar care te prindea, pentru niște ascultători care să suspine plini de recunoștință. Avea să poarte căști de mărimea mânușilor de box. Avea să devină la modă. În loc de asta, Dodge, directorul postului, un bărbat cu nasul roșu, a decis că talentele lui Bill vor fi dedicate în întregime organizării – luarea discurilor, dar nu la alegerea sa, din colecția postului și punerea lor la loc, cu grijă, după difuzare. I s-a oferit slujba pe loc, cu un plus de cinci lire la salariul săptămânal, „dacă nu te deranjează un pic de curățenie“, lucru care de fapt l-a deranjat. „Trufia prevestește prăbușirea“, obișnuia mama lui să-l prevină. Nu era un proverb pe care Bill să îl fi înțeles vreodată, însă în clipa

1. *A real people person*, în orig.

aceea, în timp ce refuza oferta cu promptitudine, s-a simțit atât mândru, cât și prăbușit. Își amintea cum a privit înapoi spre silueta lui Dodge, care stătea la recepție, deloc surprins, suflându-și nasul și holbându-se îndelung la conținutul batistei.

Au existat unele recompense. De-a lungul săptămânilor aride în care nu a făcut decât să-și depună CV-ul la diverse firme și să fie respins, Bill a avut timp, cel puțin, să își îmbunătățească digitația la chitară. De asemenea, și-a lăsat o mică barbă experimentală, care spera să fie interpretată de către cunoscători ca un tribut afectuos adus lui Eric Clapton, dar care a fost descrisă de Angie, sora lui, cu care s-a întâlnit întâmplător un pic mai încolo de strada Denmark, ca „niște alge marine atârinate de o stâncă”. Cam în această perioadă, iubita lui, Ruth, a început să-și piardă răbdarea cu el. Când s-au cunoscut, pe vremea când el era în ultimul an la Sussex, Ruth a crezut că a dat peste o partidă bună. A crezut că și-a făcut un iubit care va ajunge departe, or asta în mod clar nu includea biroul de șomaj din Camden.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Bill a avut timp să-și formeze o teorie a joburilor. Era de părere că puteai obține o măsurătoare precisă a nivelului la care se cufundaseră perspectivele tale după numărul de trepte pe care trebuia să le urci la interviu. Joburile grozave veneau cu lifturi. Grupuri de lifturi aliniate în poziție de drepți, ca paznicii unei citadele străvechi, comandate de la butoane argintii. Lifturi care soseau cu un suspin de gheișă și se deschideau cu plăcutul zornăit al banilor. Și lângă ele erau recepționere care te rugau frumos să ieși loc, fiindcă domnul Porter te va primi imediat. Încă mai visa la o recepționeră, o brunetă gen Ali MacGraw¹, într-un pulover roșu, mulat, din lână merinos, care îi oferise cu o voce profundă, îmbietoare: „Ceai cu două cuburi de zahăr. E în regulă, William?”.

1. Actriță americană care a jucat rolul principal în celebrul film *Love Story*.

Unul câte unul, joburile cu lifturi îi scăpau printre degete. Tocmai ajunsese la ultimul nivel al disperării când, stând la o cană de ceai și o porție de pâine prăjită în cafeneaua Chalk Farm, a zărit un mic anunț într-un colț al ziarului *London Evening Standard*. „Șansa unui job editorial pentru un proaspăt absolvent de facultate. Cunoștințele despre muzica pop constituie un avantaj. Stilul scriitoricesc viori este esențial. Sediul în centrul Londrei. Beneficii.“

Locația centrală s-a dovedit a fi intersecția de la Tottenham Court Road, unde târfele și taximetriștii fără licență se aflau în concurență pentru beneficiile comerțului. Și unii, și alții păreau să fie la fel de surprinși dacă vreun client le accepta oferta.

I-a luat ceva timp să găsească clădirea înaltă și îngustă, deoarece nu exista număr și plăcuța pentru Worldwind Publishing era de fapt o carte de vizită, tipărită între Bunnyhop Personal Services și Kolossos : Importatorii celor mai bune uleiuri de gătit grecești. Acolo unde cândva trebuia să fi fost o impunătoare ușă georgiană cu broască și clanță din bronz, acum se afla o ușă fragilă din pal, cu mâner improvizat din sfoară pentru împachetat. Bill a împins ușa încet și a nimerit într-un hol întunecos. A avut nevoie de câteva secunde pentru ca ochii lui să se adapteze la întuneric. Există o plafonieră, un dom din cristal de mărimea unui lighean, însă puțina lumină pe care o producea era, pe deasupra, filtrată printr-un vâl de insecte moarte. Undeva mai încolo, abia vizibile, a ochit niște scări și s-a îndreptat spre ele, pe mocheta care îi scârțâia sub picioare. Era ca și cum ar fi călcat pe ciuperci. Când a ajuns la etajul șase, urechile lui Bill păcăneau și plămâni i se zdruncinau zgomotos în piept, cerând să fie lăsați afară, însă, de necrezut, mai avea de urcat un șir de trepte înguste. La etajul șapte, casa scării devenea atât de îngustă, încât trebuia să te răsucești ca un tirbușon ca să poți trece ; exista pericolul real să ajungi să-ți ții mâna dreaptă pe umărul stâng.

Odată ajuns sus, înainte de intrarea în biroul propriu-zis, erai nevoit să te strecuri pe lângă un parapet din cutii de carton. Unele erau deschise și din ele se revărsa o selecție de reviste. Aveau titluri diferite, dar pe coperta tuturor era aceeași față. Cu siguranță nu era genul lui. Un zâmbet timid, părul până la umeri, de un castaniu lipsit de strălucire, ochi căprui, gene cu care puteai să ștergi parbrizul. Bill a auzit o respirație zgomotoasă; un soi de funcționar, care era fie un adolescent ofilit, fie un pensionar vîoi, însă în nici un caz ceva între, venise lângă el și aștepta. Bill s-a gândit că n-ar strica să fie prietenos:

— Nu e genul meu.

— Cine?

— Fufa aia de pe copertă.

Respirația zgomotoasă s-a transformat în mod ciudat din gâfâit și hârâit în chicotit.

— Să fiu al naibii dacă nu sper să nu fie genul tău.

— Poftim?

Abia intrase de două minute și Bill se afla deja în impas.

— Pentru că e tip.

Spiridușul savura copios momentul, punându-l la păstrare ca să-l redea în pubul din colț: „Și vine fătălăul ăsta pentru un interviu și crede că David Cassidy e o fufă“.

Bill s-a aplecat spre cutiile deschise:

— La naiba.

Era tip, însă de-abia dacă îți dădeai seama. Cu siguranță nu l-ar fi considerat bărbat. Tipul, cine o fi fost, avea o talie mai mică decât a lui Ruth. Idolii muzicali ai lui Bill erau Clapton, Jimi Hendrix și The Rolling Stones. Înainte de interviu se uitase un pic prin colecția lui de discuri și își făcuse cât de cât teme. Nimic ostentativ. Doar cât să le arate că știe despre ce e vorba. Dacă l-ar fi pus în prima săptămână să facă un interviu cu Keith Richards, de exemplu, ar fi fost pregătit. De reținut că circula zvonul că un

jurnalist care se dusesese să stea de vorbă cu Keith pentru numărul din martie al *NME*¹ nu se mai întorsese până în august.

Spiridușul, care a reieșit că se numește Chas, îl conduse pe ușa care dădea spre ceea ce el numea „sanctiunea internă”. Nu era nimeni acolo. Bill a stat zece minute și s-a holbat la fotografia cu autograf a lui Tony Jacklin² și la două sticle de Johnnie Walker de pe fișet. Chiar voia să lucreze pentru un alcoolic pasionat de golf?

— Să nu crezi că am uitat de tine, dragă, i-a spus o femeie voinică și agitată, care în mod limpede uitase de el.

Părul ei lung, cărunt, era prins neglijent într-un coc și purta un veșmânt care se putea să fi avut ca model un cort de indieni. S-a prezentat drept Zelda. În urma ei venea un bărbat care purta cea mai mare pereche de ochelari pe care o văzuse Bill vreodată. Erau ca două ecrane de televizor lipite și îi măreau ochii bărbatului, care erau la fel de inexpressivi și sticloși ca ai unei mierle. I-a întins mâna, spunând pe un ton amenințător:

— Roy Palmer.

Deținătorul Worldwind avea părul lins, lucios, dat pe spate, prea negru ca să fie culoarea lui naturală, și avea un chip din acela mobil, de comediant, care te face imediat să-l consideri un tip plăcut și prietenos. În acest caz, era o greșeală. Roy se credea amuzant, dar nimeni altcineva nu-i împărtășea opinia.

Bill ar fi trebuit să plece în clipa în care a aflat că revista la care urma să lucreze se adresa fetelor cu vârste între unsprezece și cincisprezece ani. El trecuse deja de pubertate și se descurcase execrabil.

-
1. Abreviere de la *The New Musical Express*, o revistă axată pe muzica rock și pop.
 2. Celebru jucător de golf englez, inclus în anul 2002 în *World Golf Hall of Fame*.

Nu știa absolut nimic despre versiunea feminină a acesteia, dar nici nu îi păsa. Odată, când căuta spuma de ras în dulăpiorul din baie, dăduse peste echipamentul sanitar al uneia dintre surorile lui. Un soi de curea cu niște cârlige și o cutie de Tampax, cu o ilustrație complicată pe care era o fată care stătea ca o barză, într-un picior. Bill a citit cuvântul „instrucțiuni“, a închis ușa dulăpiorului și n-a mai deschis-o niciodată.

— Gândește-te la etapa în care adolescentele au idoli ca la un fel de culoar între perioada în care sunt doar niște fetițe și aceea în care devin femei, îi zisese Zelda. Revista noastră are rolul de a ghida fetele în această călătorie.

— Profitul nostru, intervenise Roy, se trage din banii lor de buzunar, în perioada dintre stadiul animaluțului de pluș și cel al pipăielilor în toată regula, dacă pricepi unde bat.

Când râdea, gura lui Roy dezvăluia un Stonehenge de dinți antici.

În timp ce Zelda îi examina CV-ul, Bill studia pantofii bine lustruiți pe care îi împrumutase pentru această ocazie de la amicul său Simon, un contabil stagiar la o firmă cu trei lifturi. Bill își luase câteva libertăți în privința detaliilor despre el însuși și era, cu siguranță, aproape pe cale de a fi dat în vileag.

— Se pare că te-ai descurcat foarte bine la disertația de absolvire, William. Pot să te întreb ce subiect a avut?

El a tușit și și-a acoperit gura:

— Aăă, „Sublimul romantic – glas și dorință în poezia engleză de dragoste între 1790 și 1825“.

— Mai pe înțeles, mai pe înțeles, s-a răstit Roy. Brusc, Bill a schimbat vorba:

— Și ce anume, mai exact, aș face aici?

— Păi, dragă, gândește-te la o fată de treisprezece ani din Manchester sau Cardiff, a spus Zelda pe un ton vesel. Care sunt lucrurile pe care vrea să le știe în timp ce stă întinsă în pat și se uită cu jind

la posterele cu David de pe perete? Aici intervii tu, cu poezia ta romantică și arta scrisului.

El nu și-a ascuns uluirea:

— Trebuie să inventez?

— O, nu totul. Cei de la PR-ul casei de înregistrări vor oferi, desigur, anumite materiale. Dacă D. C. vine aici în persoană, se face o mare conferință de presă, așa că te poți duce și tu să pui niște întrebări și să vii înapoi cu cât mai multe informații posibil. Aprovizionezi camera, ca să zic așa, apoi o lungești cu aceste provizii pe parcursul următoarelor câteva luni. Cred că după o vreme ți se va părea că începe să se scrie singură, odată ce prinzi șpilul vocii. Și al dorinței.

Zelda i-a zâmbit încurajator.

— Voi avea posibilitatea să vorbesc cu domnul... David?

— Dumnezeu mare, nu, dragă, dar putem face rost de tot felul de ponturi de la oamenii lui din Los Angeles. Sunt de mare ajutor, deși va trebui să-i suni la ore ciudate. Apoi ține doar de tine. Tot soiul de lucruri pe care fetele vor să le știe despre băieți, înțelegi.

Bill aprobă dând din cap. Nu avea nici cea mai vagă idee. Jobul era o insultă. El voia să fie jurnalist de muzică rock, nu imitatorul unui tip cu alură de fată. Oricum, era ceva bolnăvicios în a te juca așa cu visurile unor puștoaice. Trebuia să fii un soi de pervers disperat numai să te gândești la asta. Salariul era de 2 750 lire pe an, plus tichete de masă.

A început de luna următoare. În două săptămâni, Bill începuse să se familiarizeze cu istoricul familiei lui David Cassidy. Există un tată, actor carismatic de teatru, care, în ciuda zâmbetului până la urechi, dezvăluindu-i dinții de parcă erau clapele unui pian Steinway, părea să nu fie tocmai extaziat de celebritatea dobândită peste noapte de fiul său. Bill bănuia că David vrusese să-și impresioneze tatăl, care îl părăsise când era copil, însă un succes atât de zdrobitor probabil că nu făcuse decât să

în răutățească lucrurile. Bill s-a gândit la relația distantă pe care o avea cu propriul tată. La douăzeci și doi de ani, vârsta pe care o avea Bill acum, Roger Finn nu se chinuise să pună o bandă nouă la mașina de scris, prin coarnezile miniaturale ale unei Smith-Corona. Își petrecuse zilele în aer, deasupra dealurilor South Downs, luptând alături de englezi împotriva celor din Luftwaffe¹. Poate că există tați mai intimidanți decât un pilot de Spitfire, dar când încerca să reîncarce o mașină de scris și nu reușea, era greu să se gândească la un bărbat mai intimidant decât tatăl lui. O dată și doar o dată tatăl său pomenise de război, când i-a dus cu trenul pe Bill și pe surorile lui la Muzeul Militar din Duxford. Într-un hangar, suspendat de cabluri, se afla un Spitfire adevărat. Avionul devenise atât de eroic și imbatabil în imaginația băiatului, încât Bill a fost nepregătit pentru acest fragil aparat de zbor. L-a făcut să-i vină să plângă. Semăna cu o vrabie din tablă.

Fără voia sa și intrigat de Cassidy, Bill a dat o fugă într-o pauză de masă și a cumpărat trei cărți de la Foyles², una despre California, alta despre Hawaii, unde starul avea o casă, și a treia despre cai, adică pasiunea lui. A descoperit că David avusese vederea slabă în copilărie și suferise o operație pentru strabism. Bill însuși suferea de daltonism, confundând frecvent verdele cu maroul. Trebuie să-i fi fost greu să poarte ochelari de corecție și o clapă pentru ochi, mai ales pentru un băiat care arăta ca o fată.

Sincer, e uimitor câte lucruri poți să știi despre cineva pe care nu-l cunoști.

-
1. Forțele aeriene germane din timpul celor două războaie mondiale.
 2. Librărie londoneză, care a intrat la un moment dat în Cartea Recordurilor ca fiind librăria cu cea mai mare suprafață din lume și cu cel mai mare număr de titluri puse în vânzare.

Îi ești sortită lui David?

David o iubește pe fiecare admiratoare a sa și i-ar plăcea la nebunie să o cunoască și să iasă la o întâlnire cu fiecare dintre voi. Însă cum asta ar lua aproximativ cincizeci de ani, nu ar fi o idee foarte practică! Genul de fată de care s-ar îndrăgosti David ar trebui să aibă niște calități deosebite — căci, la urma urmei, David este un gen special de băiat! Iată cele mai importante calități pe care David le caută întotdeauna la prietenele lui de suflet. Câte dintre aceste calități ai tu?

David nu este atras niciodată de o fată doar pentru că ea este deosebit de atrăgătoare sau are un păr minunat ori o siluetă super. El caută întotdeauna ceva mai mult de atât — genul de lucruri pe care le poți descoperi numai atunci când cunoști cum este cineva în INTERIOR.

Lui **David** îi place ca fetele să fie vesele și fericite, să zâmbească și să râdă cu ușurință și să privească întotdeauna partea pozitivă a lucrurilor. Desigur, dacă te-ai întâlni cu David, ai avea din belșug pentru ce să zâmbești!

Lui **David** îi plac fetele cu personalitate expansivă și neconvențională, cu un strop de nebunie și mult simț al umorului. Îi plac fetele care au individualitate și care nu încearcă niciodată să fie ca alții. Mai presus de toate, îi plac fetele care sunt HAIIOASE!

Lui **David** îi plac foarte mult fetele sănătoase, cu tone de energie — fete care adoră să meargă la

țară și să facă plimbări lungi în aer liber, cărora le place să călărească și să meargă cu bicicleta.

David îndrăgește toate sporturile, fie că le privește sau le practică, și îi place să fie cu fete care îi împărtășesc entuziasmul – deși nu se așteaptă ca ele să fie experte în sport sau jucătoare extraordinare!

Lui **David** nu-i plac niciodată fetele care se fardază prea mult – întotdeauna apreciază înfățișarea proaspătă, naturală. Nu-i place să-și petreacă timpul cu fete care se uită mereu în oglindă și își mai aplică un strat de fard de pleoape sau care dau fuga să se pieptene după ce o briză ușoară le-a răvășit părul.

Lui **David** îi plac foarte mult fetele care știu să gătească!

Lui **David** îi place ca fetele să aibă păreri proprii și nu s-ar aștepta niciodată ca o fată să fie de acord cu tot ce spune el. Asta ne aduce la subiectul certurilor – genul de mici ciondăneli prietenești pe care toată lumea le are din când în când. Pe **David** nu-l deranjează certurile joviale ca acestea, însă fata ideală pentru el trebuie să fie întotdeauna gata „să se sărute de împăcare“ imediat ce discuția s-a încheiat. Să stai bosumflată și tristă cu orele este ceva care în mod garantat îl va îndepărta pe **David** de orice fată!

Prietenele de suflet ale lui **David** împărtășesc întotdeauna dragostea lui pentru muzică.

Ei bine, acestea sunt unele dintre calitățile pe care **David** le caută la prietena ideală. El caută o fată naturală, fericită, veselă, haioasă și cu un simț al umorului nemaipomenit. Genul de fată care va învăța să-l înțeleagă perfect și cu care lui îi va plăcea întotdeauna să fie.

Seamănă ea vreun pic cu tine? Ai putea fi TU viitoarea doamnă Cassidy?

Capitolul 3

Bineînțeles că visam la el tot timpul, însă nu le spuneam asta fetelor. Unele lucruri trebuie să le ții pentru tine. Tot așa cum nu le-am spus niciodată adevărul despre cântecul meu preferat; când Gillian a spus că *Could It Be Forever* e cel mai bun cântec al lui David, eu am zis că are perfectă dreptate. Foarte frumos. Foarte romantic. Felul în care David te amăgea întruna și aștepta o măsură întregă, creându-ți un gol în stomac, înainte de a rosti acel „dar“ de la final. Vocea lui pur și simplu *topea* cuvântul ăla. Jur că îl puteai auzi cum zâmbește în timp ce îl cânta. Cu siguranță știa că ne avea la degetul mic și ne făcea să așteptăm până când țipam și imploram ca el să-l spună: „...dar?“.

Noi aveam obiceiul să analizăm lucrurile astea în pauza de masă, pe care o petreceam strânse în jurul caloriferului vechi și mare, în care se auzea cum circulă apa, de pe culoarul de la laboratorul de științe. Adică atunci când ploua, ceea ce însemna în cea mai mare parte a anului, acolo unde locuiam noi. Primăvara, grupul lui Gillian își muta centrul de operațiuni afară, sub castanii sălbatici de la capătul îndepărtat al terenurilor de sport. Eu eram încă nouă în grup, o înlocuitoare de dată recentă a lui Karen Jones, care o ofensase pe Gillian atunci când Stuart Morris dansase un blues cu ea la discoteca de Crăciun. Adică dansase cu Karen, nu cu Gillian. Pentru a fi corectă față de Karen, trebuie să spun că

Gillian nu zisese niciodată că îi place de Stuart până să-i vadă dansând împreună. Deci Karen nu avea de unde să știe, nu? A plâns de i-au ieșit ochii din cap atunci când Gillian a făcut-o curvă, în parcare.

În comparație cu David, băieții de vârsta noastră păreau niște cretini jalnici.

— Uită-te la el, e doar un puști, asta e, spunea Sharon pe un ton batjocoritor, dacă unul dintre ei îndrăznește să se apropie.

Experte în dragoste, nu fuseserăm sărutate niciodată. Știam doar că David era un gentleman care nu ar fi încercat niciodată nimic din ceea ce făceau băieții la discoteca Starlight sâmbăta seara. Să pună mâna pe tine ca să te pipăie înainte chiar de a-ți lua un Pepsi. Însă Stuart Morris era cu trei ani mai mare decât noi și era în clasa a zecea. Era căpitanul echipei de rugby a școlii pe perioada de recuperare a genunchiului lui Gareth Pugh. Rugby-ul era religia locală, iar asta făcea din Stuart un zeu. Fără să fi fost nevoie să ni se spună, aproape ca și cum ne-am fi născut știind acest lucru, noi înțeleserăm o evidență matematică fundamentală a universului feminin: cu cât e mai atrăgător un băiat, cu atât șansele pe care le ai să fie al tău sunt mai mici. Cu cât șansele ca el să fie al tău sunt mai mici, cu atât devine mai atrăgător. Prin urmare, băieții care te plac și te vor nu sunt atrăgători. Q.E.D.¹

Ei, și acum Gillian ieșea cu Stuart, iar Karen era dată afară, în timp ce eu eram inclusă în grup sau cam așa ceva. Eram atât de disperată să țin pasul cu ele, că simțeam nevoia să fac o impresie bună, însă fără să am habar cum.

— „Dar“ nu este un cuvânt foarte sexy, am spus eu cu fermitate în acea pauză de masă, încercând să vorbesc ca și cum „sexy“ era un cuvânt pe care îl foloseam în fiecare zi, deși asta era prima oară când

1. Abreviere a expresiei latinești *Quod erat demonstrandum* (Ceea ce era de demonstrat).

îl încercasem cu voce tare. Însă în *Could It Be Forever*, David face ca „dar“ să sune sexy.

— David are un fund¹ sexy! țipă Carol, peste măsură de înveselită. Fund sexy, fund sexy!

Carol era cea mai avansată dintre noi toate. Avea umeri cărnoși, de înotătoare, și un posterior care ieșea atât de mult în afară, că puteai să așezi pe el un pahar de unică folosință, din acelea din carton. Nu numai că începuse să-i vină ciclul când avea zece ani, dar sânii i se dezvoltaseră peste noapte, ca și cum Carol s-ar fi săturat să aștepte și folosisse o pompă de bicicletă. Ca să fiu sinceră, nu că n-ar fi fost în stare. Carol se afla în relații foarte prietenești cu sânii ei. Îi manevra ca și cum ar fi fost niște hamsteri, ocazional chiar îi scotea afară și îi mângâia. Eu nici măcar nu îndrăzneam să mă uit la umflăturile mele timide în oglinda din baie de acasă, o făceam numai dacă era aburită. Sfârcurile mele erau plate, moi și roz închis, ca petalele de trandafir. Ale lui Carol erau mai degrabă cam cât niște nuci; cafenii, mici și rotunde, le puteai vedea clar prin bluză.

„Caracteristici sexuale secundare“, așa numea sânii profesorul de biologie. Și asta cu afurisiții de băieți acolo, în clasă cu noi. Vă foarte mulțumim, dom' profesor. Ei nu ne lăsau niciodată să uităm asta. CSS. Caracteristici sexuale secundare.

Sânii lui Carol erau greu de ignorat, deoarece ea își lega cămașa albă strâns sub ei, chiar dacă profesorii îi spuneau mereu să o lase în jos, căci i se vedea abdomenul, care era maroniu, de culoarea unui sos Bisto, tot timpul anului. Sprâncenele lui Carol aveau nuanța caisei și erau atât de fine, că erau practic invizibile. Când strălucea soarele, pielea de dedesubt semăna cu șunca, așa că ea și le contura

1. Joc de cuvinte intraductibil în limba română: comicul de limbaj rezultă din pronunția identică a cuvintelor *but* („dar“, „însă“) și *butt* („fund“).

cu un creion dermatograf maro de la Rimmel. O făcea să arate dură. Mai dură decât era cu adevărat. Și avea felul ăsta de a purta cravata de la uniformă cu un capăt lung atârând liber, astfel încât semăna mai puțin cu o cravată anostă și mai mult cu o limbă de șopârlă, pentru linsul băieților.

Carol era sexy încă dinainte ca noi să știm ce e aia sexy, asta e ceea ce încerc să spun.

— Fund sexy! David are un fund sexy! preluă Sharon lozinca lui Carol, încântată de calamburul meu stupid.

— Nu asta am vrut să spun, am zis eu repede. E vorba de felul în care face o pauză în timpul cântecului și te lasă să aștepti „dar“-ul...

Prea târziu. Chiar și pentru urechile mele sunam prostesc de pedant și serios. Petra cea fără de umor. Învață și tu să glumești, ce e așa greu?

Celelalte se prăpădeau toate de răs. Până și Angela și Olga, care se duseseră să ia sucurile și batoanele KitKat de la automat și care pierduseră discuția despre „dar“-ul sexy. Râsul zgomotos al lui Carol, ca guițatul unui purceluș, a ajuns în faza sa finală, de pufnit puternic, și ciocolata fierbinte îi țâșni pe nas și îi împroșcă bluza, astfel încât arăta de parcă se trăsese în ea cu mitraliera. Maică-mea m-ar fi omorât, însă lui Carol nu-i păsa câtuși de puțin. Uneori, era ceva animalic la Carol care mă speria.

— Petra vrea să pipăie fundul sexy al lui David, îmi aruncă ea o privire pofticioasă, țuguindu-și buzele ca o ventuză pentru desfundat chiuveta și apucându-mă de fustă.

Am împins-o la o parte :

— Nu, nu vreau.

Dumnezeule, pe voi nu vă scoate din sărite când roșiți? Pe mine da. Odată ce ai început să roșești, nu te mai poți opri; ca un pahar vărsat de Ribena¹, roșeața se întinde peste tot. Evident, observasem

1. Marcă de suc de coacăze.

posteriorul lui David. Nu aveai cum să nu-l observi, am dreptate? Ieșea în afară în toate pozele de la concertele lui, atunci când purta costumele alea dintr-o singură piesă, mulate și provocatoare. Însă nu voiam să aud glumindu-se pe seama fundului lui David. Să faci glume despre băieții obișnuiți era una, ca atunci când râdeam de Mark Tugwell, contrabasistul care stătea în spatele meu în orchestra de tineret a comitatului. Tugwell Labagiul. Carol zisese că el ține în pantaloni un oboi de rezervă și, după aceea, nu mă puteam abține să nu mă uit ori de câte ori nu stătea picior peste picior. Însă asta era cu totul altceva. Eu eram îndrăgostită. Disprețuiam discuțiile vulgare sau nerespectuoase despre David. Mă închipuiam călărind în apărarea lui, îmbrăcată într-o rochie crem, lungă, din material foarte subțire și transparent, cu guler înalt, cu corsajul fronsat și un tiv din dantelă diafană, ca rochia pe care o avea Karen Carpenter. Aveam să călăresc poneiul Palomino pe care era David în posterul meu preferat de pe peretele lui Sharon. Însă voi călări pe o șa de damă, ca regina, ca să nu-mi stric rochia.

Glumele obscene despre David mă supărau foarte tare. Presupun că erau o reamintire neplăcută a faptului că el era proprietate comună. Stupid, zău așa. Nu știu cum poți să te pricopsești cu ideea că cineva care are cel mai mare fanclub din istorie, mai mare decât al lui Elvis sau al formației The Beatles, este al tău și numai al tău, dar uite că poți, pe bune că poți.

Chestia dificilă era că îmi plăcea la nebunie să vorbesc despre David și despre tot ce avea legătură cu el, chiar și într-un mod prostesc. Miercuri seara mă duceam la repetițiile orchestrei pe drumul ocultor, doar ca să pot trece pe lângă Feroneria lui David, din spatele stației de autobuz. Să-i văd numele scris cu litere mari deasupra magazinului mi se părea un semn. Adică, *era* un semn, mă-nțelegeți, însă un alt fel de semn. Ca și cum lumea știa că îl

iubesc și îi pusese numele acolo, sus, special. Numai să-i rostesc numele cu voce tare și era o încântare, după ce i-l auzisem de un milion de ori în minte. Să discut despre el cu prietenele mele îl făcea mai real, însă în același timp însemna că îl împărțeam, ceea ce durea. Preferam să fim singuri în dormitorul meu.

— David e sexy, dar ce? a întrebat Gillian, încrețindu-și nasul delicat, ca de iepuraș desenat de Beatrix Potter.

Era cățărată, ca de obicei, pe calorifer, cu picioarele zvelte atârându-i și cu șosetele bleumarin, foarte subțiri, trase în sus până la coapse, lăsând expuși doar câțiva centimetri de carne albă. Încercam să nu mă uit la chiloții albi care i se vedeau pe sub fustă și care mă făceau să mă gândesc la noul ei prieten și la ceea ce probabil că-i făcea el. Cât tânjeam după șosetele alea lungi ale lui Gillian. Șosetele mele ajungeau doar până sub genunchi și mama insista să port jartiere ca să le țină ridicate. Elasticul îmi intra în piele, lăsând o brățară de un roșu aprins în jurul gambelor. Dura secole să dispară. Uneori, când stăteam întinsă în cadă și mă uitam la urmele de pe picioare, îmi plăcea să-mi închipui că eram o martiră. Una care își păstrase credința în mod curajos și îndurase fierul încins al torționarilor sadici cu bărbi ascuțite, fără să trădeze nimic. Stigmatetele rimau cu jartierele.

— Atunci ce e așa amuzant în legătură cu faptul că David cântă „dar”? Nu pricep, insistă Gillian.

Dumnezeu o făcuse pe Gillian perfectă, însă în înțelepciunea Lui infinită, El nu o înzestrăse cu simțul umorului. Poate că dacă ești atât de frumoasă, El consideră că nu ai nevoie. Dumnezeu crede probabil că merită să ne dăruiască simțul umorului doar aceluia care trebuie să râdem de tot ce-i în neregulă la noi.

— Nu e amuzant, am spus, încercând, cu o privire rugătoare, să o fac pe Sharon să tacă.

Ea trebuia să fie de partea mea, nu de a lui Carol. Când eram la ea acasă, făcându-ne albumele cu David, simțeam că deveneam foarte apropiate, dar la școală nu știam niciodată foarte bine a cui prietenă era. Loialitatea schimbătoare a lui Sharon mă durea mai mult decât tachinările obscene ale lui Carol.

— Ziceam doar că *Could It Be Forever* e cel mai bun cântec al lui David, cum ai zis și tu, Gillian, am continuat eu, sperând că rostirea numelui lui Gillian o să le facă să înceteze.

Tuturor le era teamă să o supere, chiar și lui Carol.

Gillian scoase din geantă un tub de cremă și își dădu cu un strop pe buza de jos. Avea felul ăsta de a manevra crema, mișcându-și buzele ca să o întindă într-un strat subțire, fără să fie nevoie să folosească degetul. Ca tot ce făcea Gillian, gestul era seducător și fascinant. Toate încercam să o imităm, dar sfârșeam cu cremă pe dinți.

Gillian se uita la mine de parcă eram un obiect din vitrina unui magazin, pe care se gândea serios să-l cumpere. Pentru o clipă minunată, am crezut că va zâmbi. Că poate chiar o să mă invite la ea acasă, să ascultăm discuri. Atunci ea se lăsă să alunece de pe calorifer, își trase fusta în jos și zise:

— Țsta e lucrul care mă scoate din sărite la tine, Petra. Tu tot timpul ești de acord, nu-i așa?

Clasa noastră era într-una dintre țestoasele¹ de lângă terenul de *netball*. Cunoscute mai bine sub denumirea de Grajdurile pentru Vaci. Iarna înghețai de frig, vara te coceai. Pereții erau atât de subțiri,

1. Termen colocvial utilizat pentru denumirea unei clădiri temporare instalate în perimetrul unei școli pentru a furniza spațiu adițional, acolo unde clădirea propriu-zisă a școlii nu are o capacitate suficientă.

că puteai să auzi cum se mișcă un scaun pe podea în clasa alăturată. I se spunea corpul temporar, dar era acolo de la al Doilea Război Mondial.

În timp ce mergeam înapoi în corpul principal la apelul de după-amiază, Angela ne-a spus că avea niște vești. Îmi dădeam seama după zâmbetul tainic, abia schițat și un pic nervos de pe chipul ei că păstrase asta ca pe ultima bomboană din cutie. Verișoara ei, o fată pe nume Joanna Crampton, care locuia la Londra, îi dăduse telefon cu o seară înainte. David venea în Marea Britanie ca să țină două concerte la sfârșitul lunii mai. Era ceva sigur. Verișoara ei citise asta în revista *Cassidy*, pe care ea o primea cu o săptămână mai repede decât noi, deoarece locuia în Hounslow. Totul dura foarte mult până să ajungă în sudul Țării Galilor. Putea să se sfârșească lumea întreagă, Londra putea fi distrusă de o bombă nucleară și noi tot n-am fi știut, înțepenite la orele de geografie.

Concertul era pe 26 mai, într-un loc numit White City¹.

White. City. Îmi suna ca un palat minunat din marmură. Poate ca Taj Mahal-ul. Îmi închipuiam drumul pavat, strălucitor, care ducea la intrarea cu turnulețe și sunetul fântânilor clipocind lin. Data mi se imprimă instantaneu în minte, ca și cum ar fi fost ziua nunții mele. 26 mai.

— Cică e ultima lui apariție publică, anunță Angela cu un fior de mândrie.

— Nu mai vine? *Niciodată!* Atunci trebuie neapărat să mergem, Petra, țipă Sharon, strecurându-și brațul pe sub al meu. David o să ne caute, scumpo. N-o să ne mai roadem unghiile și așa mai departe, avem patru sute treizeci și nouă de poze cu el și acum zice că e ultimul lui concert. Poftim recunoștință!

1. În traducere, Orașul alb – un mare stadion din Londra, construit în anul 1908 pentru Jocurile Olimpice și demolat în anul 1985.

Era atât de plăcut să aud râsetele noastre unindu-se, râsul ei sacadat de soprană, râsul meu disonant de alto. Știam că lui Sharon îi părea rău de faza cu Carol și „dar“-ul sexy.

— Dacă vrem bilete, zise Angela, trebuie să ne mișcăm rapid și să trimitem un mandat poștal. Costă o liră bucata.

— Eu am luat unul de la mătușă-mea cu jumătate de coroană, zise Sharon.

— Cât înseamnă o liră în bani vechi, atunci? întrebă cineva.

Olga făcu calculul, în timp ce noi, restul, încă mai socoteam pe degete. Avea un cap nemaipomenit pentru cifre.

Înainte să adoptăm sistemul zecimal, doisprezece penny însemnau un șiling. Trecuseră trei ani de atunci și mie încă îmi era teamă de virgula zecimală. Dacă o puneai aiurea, puteai să greșești cu sutele. Creierul meu de treisprezece ani se agăța cu încăpățănare de lire, șilingi și penny. Jeleam în mod deosebit moartea monedei de trei penny, care părea grea și fierbinte în mână și avea marginea ieșită în relief, într-un mod foarte plăcut. Era, cu siguranță, cea mai bună monedă cu care să te joci în buzunar dacă erai agitat.

„Of, numai britanicii sunt atât de tâmpiți încât să socotească în doisprezecimi“, zicea mama. Dovada înapoierii țării ei adoptive era unul din lucrurile ei preferate.

Gillian ne anunță că ea avea douăzeci și cinci de lire la casa de economii. O mică avere, care ne făcu să rămânem cu gura căscată. Carol zise că poate să șterpelească niște bani de la tatăl ei, care deținea sala de jocuri de pe dig și care avea întotdeauna o geantă mare de mărunțiș.

— Așadar, avem ceva bani deja. Problema e că trebuie să ne gândim acum la banii de tren și de metrou, zise Olga, autodelegându-se în postul de trezorier al excursiei, cu toate că nu avea cine știe ce concurență.

În timp ce fetele însumau banii pe care îi aveau și la asta îi adunau pe cei de care credeau că puteau să facă rost, am simțit cum crește panica în mine. Un val sărat care mi se ridica în gât și mă făcea să simt că prânzul meu era pe cale să vină înapoi. N-avea cum. Întotdeauna simțisem că va fi timp berechet să-l văd. Fiecare celulă din corpul meu se pregătea pentru întâlnirea aceea. El avea să aștepte atât cât era necesar, o știam. Până când vor dispărea coșurile din zona mea de piele îngrășată. Până când sânii mei vor fi demni de un sutien ca lumea. (Lenjeria intimă de încredere de la Playtex, pentru „femeia care vrei să fii“. Roz, cu balene, în tulburătoarea secțiune pentru lenjerie exotică din catalogul Freeman.) Până când învățam atât de bine suitele pentru violoncel ale lui Bach încât să sune exact așa cum trebuie. Durerea și bucuria se împleteau strâns, așa cum îmi împletea mama părul până când scalpul meu urla, implorând milă. Durere și bucurie, durere și bucurie. Într-o zi, plănuiam să-i cânt lui David piesele mele preferate. Chiar dacă m-ar fi părăsit cuvintele, muzica nu avea să o facă.

Însă acum nu mai exista *până când*. Ultimul concert al lui David din Anglia era peste mai puțin de o lună. După aceea, nu va mai veni niciodată înapoi. Aveam să fiu ca fata din piesa de teatru pe care o făceam la engleză. Nu și-a mărturisit niciodată iubirea, ci a lăsat prefăcătoră ca un vierme în stare embrionară să se hrănească din obrazul ei. Exact așa mă simțeam. Ceva care te roade în interior. Știam mai multe decât oricine despre David. Nu se putea ca toate pregătirile mele să se irosească.

Cumva, aveam să fac rost de un bilet și să merg la el, la White City.

Erau lucruri pe care mama nu le știa. Habar nu avea că îmi alesese un nume foarte prost, din cauză că Petra era și numele unui câine celebru dintr-o

emisiune TV pentru copii¹. Nu știa că ori de câte ori profesorul striga catalogul și ajungea la mine, toată clasa începea să latre sau, cel puțin, majoritatea băieților.

Numele meu era penultimul, așa că întotdeauna aveam câteva minute în care să mă prefac că eram prea ocupată ca să-mi pese de ce nume urmează. Îmi puneam o rezervă nouă în stilou, înfășurând-o atent pe cea veche în sugativă, scotoceam în ghiozdanul din bancă după o ascuțitoare despre care știam foarte bine că se află în penarul meu maro cu blană.

Mai întâi, domnul Griffiths trebuia să treacă de toți cei pe care îi chema Davies, Evans, de amărâta de Susan Jenkins cea împruțită, de toți acei Jones, de un Lewis (Sharon a mea), un Morgan, de nebunul de Gareth Roberts, apoi de toți Thomas.

— Karen Thomas?

— Prezent, dom' profesor.

— Karl Thomas?

— Aici.

— Sian Thomas? Susan Thomas?

Erau șase Thomas în total, inclusiv doi veri care arătau ca niște ouă împeștrite cu maro. Tații lor erau gemeni identici care făceau cu schimbul la manipularea mașinii de feliat șuncă de la magazinul Coop, purtând plase peste părul nisipiu, ca să nu le cadă mătreța în carne. După ultimul Thomas urma o pauză care întotdeauna mi se părea o eternitate în iad, înainte...

— Petra Willi...

Ham! Ham! Haaau!

— Petra Williams. Liniște! Am spus LINIȘTE!

Clasa devenea o crescătorie de câini. Schelălăieli, mârâituri, lătrături. În ultimul rând, Jimmy Lo își dădea capul pe spate și urla ca un lup când e lună plină.

1. Este vorba despre emisiunea *Blue Peter*, difuzată de BBC, în cadrul căreia Petra, un câine maidanez, a apărut între anii 1962 și 1977.

Noile mele prietene din grupul lui Gillian îmi aruncau zâmbete scurte, de încurajare. Zâmbetele sugerau că le părea rău cu adevărat și că erau jenate pentru mine. De cele mai multe ori, totuși, cred că erau doar bucuroase că nu erau ele cele care aveau numele câinelui de la televizor.

— Gata! Destul, copii, se răsteya domnul Griffiths.

Dacă lătratul continua atunci când încerca să spună numele lui Steven Williams, care venea imediat după mine, domnul Griffiths începea să se schimbe la culoare. Puteai să urmărești cum i se urcă sângele în cap, pornind de la gulerul cămășii și inundându-i chipul, de parcă i-ar fi fost injectată cerneală roșie în gât.

— Am spus gata. Terminați. Am spus liniște, ACUM!

Domnul Griffiths era un om cumsecade, dar era tânăr pentru un profesor și arăta bine, cu perciuni, ochi rugători de cocker spaniel și o mustață cu vârfulurile întoarse în jos, iar eu știam că ar fi fost mai bine dacă era mai bătrân și urât, astfel încât mânia lui să fie înspăimântătoare, nu comică.

Lătratul nu era cu adevărat din vina mamei. Mama nu știa că Petra e numele câinelui din *Blue Peter*, deoarece noi nu aveam televizor. Mama nu era de acord cu televiziunea. „E o cutie pentru proști“, zicea ea.

De fapt, mama pretindea că oamenii de știință dovediseră că, dacă te holbezi la televizor suficient de mult timp, razele din interiorul lui îți pot distruge organele vitale, chiar și rinichii, care sunt situați în partea din spate a corpului, în dreptul mijlocului. Când i-am spus prima oară lui Sharon despre pericolul pe care razele de la televizor îl prezintă pentru organele interne, ne aflam în livingul ei, așezate pe canapeaua nouă, muștar, cu tapiserie din *dralon*¹ a familiei Lewis, și așteptam să înceapă *The Partridge*

1. Denumirea unei țesături sintetice din fibră acrilică.

Family. Cum doamna Lewis le interzisese să se uite la serial din cauza replicilor necivilizate, fratele mai mare al lui Sharon, Michael, și Rob, prietenul lui, stăteau în fața ușii, pufnind în râs, comentând și amenințând tot timpul cu violențe groaznice împotriva lui David.

— Bună, poponarule, auzi cântecul pe care îl fredonăm,/ Hai că el e foarte prost, falsau băieții pe tema muzicală din *Partridge*.

— Țineți-vă gura, sunteți doar geloși, a zberat Sharon la ei.

Ea a râs pe seama razelor de la televizor, dar după câteva secunde s-a dus în bucătărie și s-a întors ținând sus, în aer, ca niște talgere, două tăvi de copt. Ne-am rezemat amândouă de spătarul canapelei, cu tăvile acoperindu-ne pieptul și abdomenul.

— Tăvile vor devia razele nocive, a zis Sharon imitând vocea metalică a lui Captain Scarlet¹. Nu intra în panică acum, bine? Rinichii tăi sunt în siguranță cu mine, Petra dragă.

Tăvile ne făceau să semănăm cu niște soldați romani care au fost răpuși în luptă.

La coada de la prânz din fața cantinei, Jimmy Lo, ai cărui părinți țineau restaurantul chinezesc cu mâncare la pachet de pe Gwynber Street, răcnea:

— Petra e un ciobănesc german. El pronunța german ca jerman: V-ați prins? Ciobănesc *jerman*. Petra. Ham-ham!

Și apoi, băieții care erau cu el – Mark „Labagiul“ Tugwell și Andrew „Cupidon“ Morris – au început să cânte:

— „Hitler are doar un ouț
Göring are două, dar fiecare e foarte micuț,
Himmler are ceva asemănător...“²

-
1. Personaj principal dintr-un serial SF de televiziune.
 2. Versuri dintr-un cântec popular intitulat *Colonel Bogey March*.

(Mulți ani mai târziu, după ce am plecat la facultate în Londra, restaurantul chinezesc al familiei Lo a fost închis de inspecția sanitară pentru că au servit carne de ciobănesc german în *chop suey*¹. Chestia asta e cunoscută sub numele de justiție poetică.)

Germanii ne-au bombardat orașul în timpul războiului și oamenii nu uită așa ceva foarte repede. Exista o vitrină despre bombardament în biblioteca centrală, pe coridorul principal, cu fotografii vechi, de culoarea ceaiului. Noapte de noapte, avioanele se întorceau să bombardeze oțelăriile și docurile. Exploziile luminau marea ca blițul imens al unui aparat foto și se putea vedea până hăt departe, în Irlanda, spunea lumea. Dacă piloții nu-și găseau ținta, aruncau bombele oricum, pentru ca avioanele să fie suficient de ușoare să se poată întoarce acasă, în Germania. Știam toate astea deoarece *Mam-gu* și *Tad-cu*, bunicii mei, aveau o fermă sus, pe dealurile din spatele orașului, și într-o seară, când își închideau vacile, au auzit un zgomot incredibil, foarte ascuțit.

„Ei bine, ai fi crezut că însuși Atotputernicul era un lup care fluiera“, zicea întotdeauna bunica atunci când le spunea nepoților povestea cu bomba. Știam că era adevărată, deoarece craterul exista încă în câmpul de sus. Era atât de mare, că ar fi putut să încapă în el o casă întreagă.

Îmi venea greu să cred că mama se aflase de cealaltă parte în timpul războiului, deoarece ai noștri aveau dreptate și au și câștigat. În casa noastră, mama era cea care avea dreptate și câștiga întotdeauna.

Când bunicii, tata și cele două surori ale lui, mătușica Edna și mătușica Mair, alergau în cămăși de noapte spre grajduri, cu gălețile de apă, avionul care provocase incendiul se întorcea deja înapoi în țara în care dormea mama mea, care avea șase ani. O vacă gestantă și-a pierdut vițelul și, vreme de

1. Mâncare chinezească din carne și legume, care se servește cu orez.

șase zile după bombă, laptele întregii cirezi a ieșit brânzit.

Vedeți, chiar și înainte ca părinții mei să se cunoască, ei deja se luptau.

În visul meu preferat cu David, se striga catalogul, când el deschidea ușa și intra alene la noi în clasă. Era întotdeauna după cei șase Thomas, exact când domnul Griffiths îmi striga numele. David purta cămașa aceea tricotată, desfăcută la gât, cu guler foarte mare și nasturi ca niște perle, pe care o avea pe coperta albumului *Cherish*.

Dumnezeule, a arătat vreodată mai frumos? David Cassidy era singura ființă umană, bărbat sau femeie, care putea să facă o tunsoare ca a lui să pară nebunesc de atrăgătoare. Privirea de pe coperta albumului este atât de intensă, încât ochii lui căprui sunt, practic, negri; precum Mona Lisa, ochii lui te fac să vrei să privești, să privești și să nu te oprești niciodată din privit.

Odată intrat în clasă, David i se prezenta domnului Griffiths, afișa zâmbetul său extraordinar, relaxat, în stilul Keith Partridge¹, și zicea: „Bună, Petra. Ce nume marfă! Îmi place foarte mult“.

Asta le închidea gura. Erau foarte impresionați că un megastar internațional și-a făcut apariția la noi în școală. Iar David, fiind american, nu ar ști că Petra e un câine de la televizor. Ar crede că Petra e un nume ca oricare altul, poate chiar un nume frumos. Când aș fi mai mare aș locui în America, într-un canion, și nu ar mai lătra nimeni la mine niciodată.

Prietenele mele nu vorbeau deloc despre lătrat. Le era, probabil, greu să se gândească ce să spună. Doar două persoane au pomenit de asta. Una a fost

1. Numele personajului interpretat de David Cassidy în serialul *The Partridge Family*.

Susan Jenkins. Ieșeam din cabina de toaletă într-o pauză și Susan era lângă prosoapele de hârtie; împăturise unul într-un mod foarte isteț, ca să se semene cu un porumbel, și stătea acolo lucrând la aripi, ca să se poată deschide și închide. Eram singure.

— Nu trebuie să-i lași să te necăjească, nu-i așa? a zis Susan, aproape ca pentru ea însăși.

— Da, am spus eu, deschizând robinetul și apăsând butonul recipientului de săpun lichid.

Întotdeauna încercai să storci o picătură, chiar dacă guguloiul întărit de gumă de mestecat roz lipit de țeava mică pe unde curgea săpunul îl împiedica să iasă. Mirosul inconfundabil al lui Susan – care te șoca, silindu-te să respiri pe gură atunci când era ea în preajmă – fuziona cu miasma dulceagă a toaletelor.

— Cât de adorabil îți stă părul, Petra, a spus ea.

Am ridicat privirea și i-am văzut chipul în oglindă. Dacă te forțai să uiți de prejudecăți pentru câteva secunde, era posibil să vezi că, sub masca aceea dezastruoasă, plină de semne, se afla o fată cu ochi căprui, cu gene dese și cu buze frumos arcuite, în formă de inimă. Părul lui Susan era blond și strălucitor, ca într-o reclamă, și atât de lung că putea să stea pe el. Părul era singura ei pretenție la frumusețe și am știut în clipa aceea, când l-a lăudat pe al meu, cât de multă grijă avea de el, cum îl dădea cu balsam și îl peria cu afecțiune în fiecare seară, ca să arate perfect dimineața, când venea la școală. Dacă ai fi văzut-o pe Susan Jenkins din spate și n-ai fi știut că e ea, te-ai fi așteptat la o adevărată frumusețe când s-ar fi întors. Mă întrebam cum ar fi să te întorci, cu o fluturare Silvikrin¹ a părului tău lung, bălai, pentru a lua notă de un fluierat admirativ, și să vezi uimirea și dezgustul din ochii unui băiat.

— Părul tău e..., am început eu, însă ușa toaletei s-a deschis cu zgomot, de ziceai că intra un cowboy într-un bar, gata pentru un schimb de focuri.

1. Fixativ din gama de îngrijire a părului de la Wella.

Carol. A ignorat-o pe Susan, și-a tras dresul în jos, s-a trântit pe un vas de toaletă și nici măcar nu s-a obosit să încuie ușa în timp ce pipiul țâșnea în vas și ea trăgea un vânt zgomotos, eliberator.

— Sunt scârțari rău ăia de la cantină, a zis Carol, vorbind de parcă eram doar noi două în toaletă.

Când m-am răsucit, singura dovadă că Susan fusese acolo era un porumbel de hârtie cocoțat deasupra suportului pentru prosoape. L-am împins jos, sub celelalte prosoape. Nu-mi plăcea asta; ca Susan să se poarte de parcă am fi fost amândouă în aceeași oală. Nu voiam mila ei. Ce aș fi fost eu dacă aș fi avut mila lui Susan Împutita?

— Vorbeai cu Susan Jenkins? a zis Carol.

— Ei, și cu tine acum, am spus eu, ținându-mă de nas și prefăcându-mă că leșin din cauza duhorii imagine.

Carol a aprobat, râzând zgomotos.

Lipsa de popularitate era ca o boală de care te puteai molipsi. Era mai bine să nu te apropii prea mult.

Cealaltă persoană care a pomenit despre lătrat a fost Steven Williams. S-a întâmplat în aceeași după-amiază în care am hotărât să facem rost de bilete pentru concertul lui David, și toată lumea dădea năvală ca o gloată de nebuni să iasă din clasă după ce se strigase catalogul, când Steven a venit și mi-a dat un exemplar din *A douăsprezecea noapte*.

— Hei, tu, cred că ăsta e al tău, a spus el.

Steven era înalt și s-a aplecat ușor când a vorbit cu mine. Știam că este unul dintre băieții de la rugby și că e amic cu afurisitul de Jimmy Lo, cel care lătra. Avea o zgârietură pe obraz, sub ochiul drept, care era de același albastru precum marea caldă și ademenitoare de vară. Lățimea umerilor săi constituia un prim-plan uluitor. M-am simțit ca o micuță păpușă Barbie lângă el.

Nu era exemplarul meu cu piesa de teatru, știam asta. Al meu era în ghiozdan. Îl văzusem când îmi

ascunsesem acolo fața roșie, în timp ce se striga catalogul.

— Mersi, am spus și l-am luat.

— Îmi pare rău pentru lătrat, a zis Steven Williams. Băieții sunt nițel duși cu capu', atâta tot. Am înclinat aprobator din cap.

— Orașul Trandafiriu, nu-i așa?

— Ce?

— Petra. Orașul Trandafiriu, vechi de când lumea. Rostea cuvintele clar, de parcă era un actor care recită o poezie.

— Nu-ș', am spus eu.

De ce? Te rog, Doamne, de ce? Nu mai spuseseam nu-ș' în viața mea până atunci. Nu-ș' era comun. Nu-ș' era vocabularul idiotilor. Mama ar fi căzut moartă pe stradă dacă ar fi știut că are o fată care spune nu-ș'. Doamna care devora publicația *Cum să-ți îmbunătățești exprimarea*, de la Reader's Digest, nu putea să facă un copil care să spună nu-ș'. „Nu-ți uita manierele, Petra, pentru Dumnezeu“, mă muștra mama.

— Mersi mult, am încercat din nou și buzele mele emoționate au schițat un zâmbet.

Steven și-a luat rucsacul Adidas, cu trei dungi roșii, și l-a aruncat pe umăr, ca și cum ar fi fost gata de plecare, dar apoi a rămas pe loc, mutându-și greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

Era o capcană? Am privit în jur pentru a verifica dacă Jimmy și ceilalți băieți erau pe aproape, așteptând, însă ei erau deja la vreo sută de metri mai încolo pe alee, luându-și ghiozdanele la șuturi prin noroi și aruncându-se peste ele pentru a puncta un eseu, ca la rugby.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să știi – despre cealaltă Petra.

— Mersi. Nu știam. Orașul Trandafiriu.

Desigur, asta era acum și culoarea obrazilor mei. Roșeața se deplasa mai repede decât sentimentul care o mâna; un sentiment pentru care nu aveam

încă un nume. Unul dintre cele mai puternice sentimente din întreaga lume.

— Pa, atunci, a spus Steven, gesticulând cu brațul rămas liber ca să-mi arate că trebuia să-i ajungă din urmă pe ceilalți băieți.

Și-a ridicat ochii din podea și a zâmbit. Zâmbetul spunea că lătratul nu avea să înceteze, dar că el nu era de acord cu asta.

— Pa.

Cred că tocmai avuseserăm prima noastră conversație.

— Ei, ce treabă avea Steven Williams cu tine? a vrut Gillian să știe când le-am prins din urmă pe fete în atelierul de croitorie.

Ea pusese accentul pe *tine*. De parcă eu eram ultima fată din lume cu care ar fi vrut să stea de vorbă vreun băiat.

— Luase o carte de-a mea din greșeală, am spus eu.

Uram ora de croitorie – sau mai degrabă croitoria mă ura pe mine. De trei lecții încoace încercam să pun un fermoar la o fustă până sub genunchi și domnișoara îmi tot zicea să-l descos și să încerc din nou. De fiecare dată când apăsam pedala micii mașini de cusut Elna, mă simțeam ca un călăreț de rodeo silit să încalce pe o albină uriașă. La cea mai slabă atingere a pedalei, acul o lua razna. Bbbzbzzbbzzzzzzzzzz.

— Steven Williams poate să se bage în așternutul meu oricând, rânji Carol răutăcios, ridicându-se pe jumătate de pe scaun și bătându-și șoldurile înainte și înapoi.

Olga își dădu ochii peste cap spre mine. Spre deosebire de mine, Olga chiar își purta ochelarii la școală și putea să vadă bine.

— Arătos băiat, de ce să nu recunoaștem, e foarte îngrijit, zise Sharon, băgând în gură capătul unui fir de ață înainte de a-l trece prin urechea unui ac.

Începu să prindă mâneca la corsajul unei rochii de domnișoară de onoare, din satin roz, pe care urma

să o poarte la nunta mătușii ei, în august. Avea deja pense la piept, mai multe fronseuri de mărimi diferite și un tiv cu cusături invizibile. Mânecele lungi, bufante, care zăceau ca niște membre amputate pe masă, gata să fie cusute, aveau în partea de sus niște cute perfecte. Ceea ce vreau să spun este că rochia lui Sharon semăna cu o *rochie*. Un talent mai uluitor pentru mine decât compunerea unei simfonii sau andocarea unei nave spațiale. Rochia aia era atât de profesionist lucrată, că Sharon ar fi putut să o vândă într-un magazin.

— Oricum, Steven Williams sărută groaznic. Bethan Clark l-a avut, ne făcu Gillian o confidență. Îți scupă în gură, pe bune.

Cele din grupul nostru mergeam pe stradă la braț. Gillian era în mijloc și în acea sâmbătă ea le-a dat voie lui Sharon și Angela să o țină de braț. Favoritele secunde trebuiau să le ia de braț pe fetele care o țineau pe Gillian. Eu eram spre exterior, însă eram ciudat de entuziasmată și recunoscătoare că fac parte din acel șir aliniat. Deoarece trotuarul era îngust, trebuia să-i dau drumul Olgăi de fiecare dată când ajungeam la un stâlp de iluminat, să calc în rigolă, apoi să sar repede înapoi pe trotuar și să o apuc din nou de braț. Conversația continua, așa că eu eram întotdeauna cu un cuvânt, două în urmă. În graba mea, n-am mai luat seama la mizeria făcută de câini.

— *Iaac*, Petra, de la tine e? Ai călcat în ceva? Ce naiba, fată!

Gillian zise că puteam să le ajung din urmă după ce scăpam de rahatul de pe pantof.

— Să vii la mine acasă după aia, OK? strigă Angela fără să privească în jur.

Prietenele mele porniră mai departe, fără să rupă formația, cu spatele ca un zid.

Am găsit un băț de acadea în șanț și am început să-mi îndepărtez rahatul portocaliu, lipicios, de pe

talpă. Mi-a luat foarte mult, deoarece mirosul mă făcea întruna să vărs ; ultimele rămășițe erau intrate adânc în rizurile tălpii de cauciuc și am încercat să le șterg frecându-le cu o frunză de măcriș. Dumnezeu, mâinile îmi puteau ca naiba și nu aveam șervețele. Era OK, totuși, căci puteam să mă spăl pe mâini acasă la Angela, în toaleta de serviciu de la parter. Am alergat cât am putut de repede în sus, pe deal, ca să le prind din urmă și mi s-a pus un jungghi în coastă ; durerea îmi sfâșia partea stângă și a trebuit să mă așez un pic pe un zid, până a trecut ; apoi am greșit drumul, cotind unde nu trebuia, și am fost nevoită să mă întorc la strada principală ca să mă orientez. Eram în mare întârziere. Mirosul puternic, pătrunzător, de ulei vegetal care se topește începea să se simtă dinspre casele în care femeile pregăteau cina. Fetele aveau să se îngrijoreze și să creadă că mă dusesem acasă sau ceva de genul ăsta. În cele din urmă, am găsit strada înfundată, în formă de potcoavă, cu case individuale, unde locuia Angela Englezoaica. Era o stradă foarte frumoasă, nouă, cu puieți plantați în ronduri de pământ săpate pe peluzele din fața caselor. Copacii erau doar niște bețe legate de câte un țăruș, cu o singură creangă înflorită, cu flori roz deschis, semănând cu genul de șal din pene pe care mi-l dorisem dintotdeauna. Casa Angelei avea terasă, toaletă de serviciu și tot ce trebuie. Noroc că mi-am amintit numărul. Am fost atât de ușurată și fericită că știam care e casa Angelei, că aproape am început să plâng atunci când mama ei mi-a deschis ușa.

Femeia ținea în brațe un bebeluș ; fetița avea bucle umede lipite de căpșor și părea morocănoasă, ca și cum tocmai se trezise dintr-un pui de somn. Mama Angelei a părut surprinsă când i-am zis de ce mă aflu acolo.

— Vai, îmi pare rău, scumpo, fetele nu sunt aici. În seara asta sunt la Gillian. O mică petrecere. Ai uitat, nu-i așa ?

Am uitat, într-adevăr, ceva. Am uitat să vă spun care era preferatul meu dintre cântecele lui David. Nu era *Could It Be Forever*, cu tot cu acel „dar“ minunat, sexy, lăsat în suspensie. Era *I Am A Clown*.

Single-ul ajunsese doar pe locul trei în topurile din Marea Britanie, însă pentru mine deținea primul loc printre lucrurile care mă făceau să plâng. Îmi plăcea la nebunie, pentru că era foarte trist, foarte emoționant, foarte sensibil și incredibil de plin de semnificație, toate în același timp. Probabil că era ceea ce credeam eu despre mine. David cânta despre cum e să fii clown într-un spectacol de circ. Trebuia să zâmbești mereu, fie ce-o fi, chiar dacă asta te ucide în interior. Prima dată când am auzit *I Am A Clown*, m-a luat cu fiori. Jur pe Dumnezeu, am simțit că vorbea cu mine cifrat. David se simțea singur și captiv în viața sa de star pop și numai eu puteam să-l aud. Nu ai fi zis niciodată, însă faptul că puteam să simt o oarecare milă față de el era mai presus decât credința că era perfect. Era ca și cum aș fi observat că avea o piele cu probleme și nu mă deranja asta. (Ceea ce era adevărat, după cum s-a dovedit, și nu m-a deranjat, deoarece semnele lui David apăreau când suferea cu nervii și din cauza machiajului pe care trebuia să-l poarte când filma. Nu era acnee sau altceva. David era pur și simplu sensibil, atâta tot.)

Dacă David putea fi compătimit, asta însemna că avea nevoie de mine. Aveam un rol rezervat în viața lui. În ciuda bogăției, faimei și a milioaneilor de fete din care putea să aleagă, el avea nevoie de *mine*.

„Spune-mi că mă iubești. Fă-mă real“, cânta el. Puteam să fac asta. Era simplu ca bună ziua.

David Cassidy – însingurat. Gândul era, în mod ciudat, emoționant. Cu mine, nu ar mai fi fost singur.

De aceea nu le-am dezvăluit niciodată fetelor care e cântecul meu preferat. Dacă le-aș fi spus,

atunci ele ar fi putut să-mi copieze ideea. Asta ar fi putut să mă lipsească de un avantaj crucial atunci când eu și David ne vom cunoaște în sfârșit. El avea să fie impresionat că nu alesesem unul dintre hiturile lui evidente, nu?

„Dumnezeule, asta este extraordinar, Petra. Îți place *I Am A Clown*? Uau! Nimeni altcineva nu a luat vreodată în seamă cântecul ăsta și el înseamnă foarte mult pentru mine. Se întâmplă să fie preferatul meu.“

Ce aveam să-i răspund?

Crede-mă. Chiar nu trebuie să te îngrijorezi. Vreau doar să te fac fericit. Și dacă vei spune: Hei, pleacă, voi pleca. Dar mă gândesc că mai bine stau în preajmă să te iubesc. Crezi că am dreptate? Lasă-mă să te întreb în față.

Crezi că mă iubești?

CRED CĂ TE IUBESC.¹

1. *I Think I Love You* („Cred că te iubesc“) este numele unui hit din 1970 al lui David Cassidy, single care inițial a apărut în primul episod al serialului *The Partridge Family*.

Capitolul 4

Era șase fără douăzeci și Bill se uita lung la a doua sa halbă. El și Pete abia sosiseră în pub, de vreo șapte minute, însă el comandase și consumase deja o halbă mare, murdară, cu băutura obișnuită. Nu știa care este băutura obișnuită; a lui era whisky, atunci când își permitea, iar când nu, bea bere Guinness sau chiar, în serile de primăvară, cu ochelarii de soare la ochi și nici urmă de cunoștuți pe o rază de cincisprezece kilometri, un gin tonic. Însă acum, la Cat & Fiddle, nevoind să pară diferit sau să fie luat drept fișos, fusese atent la ce comandase Pete și îi urmase exemplul. Se dovedi că băutura obișnuită a acestuia era foarte neobișnuită: o bere la halbă, sălcie și deschisă la culoare, făcută cu ceea ce părea a fi apă din canal, având deasupra un troian de spumă industrială. Se silise să o dea pe gât, apoi mai băuse una la fel, ca să scape de gust. Fiecare își plătea consumația; Pete nu o plătise pe a lui Bill, iar Bill, deprinzându-se rapid cu obiceiul zgârceniei, îi întorsese lipsa favorului. Cumpărase, totuși, o pungă de chipsuri, care stătea între ei și în care Pete își afunda acum pumnul în voie. Părea înfuriat de ceva.

— Adică e o prostie. Pur și simplu, o prostie strigătoare la cer.

Făcu o pauză pentru efect. Bill, care fusese cu mintea în altă parte, se întrebă dacă trebuia să-și ofere sprijinul.

— Păi, e cu siguranță..., începu el.

— Corect. Și cel mai rău e că ele nici măcar nu știu că o fac. Degetele lui scormoneau în pungă, făcând chipsurile să zornăie. Crezi că e o chestie de fete?

— Păi, s-ar putea...

— Trebuie să fie. Adică... modul în care pleacă de la cel mai mic detaliu și o iau total razna. De parcă ar fi ceva pe viață și pe moarte, fir-ar să fie. N-o să vezi un tip făcând asta, corect?

Pete își scoase degetele din pungă și linse sarea de pe ele. Fusese la toaletă când intraseră în pub — o vizită prea scurtă, se gândi Bill, ca să fi avut timp să se spele pe mâini.

— O, nu, nu, zise Bill, care luase hotărârea să fie de acord cu tot ce spuneau noii săi colegi.

Ca strategie de acomodare era imperfectă, însă mergea, până îi venea în minte una mai bună. Făcură o pauză ca să bea la unison. Pete îi oferă lui Bill un chips din punga lui Bill, pe care el îl refuză. Aproape că nu mai rămăsese nici unul.

— Ai dreptate, continuă Pete, de parcă el și Bill se aflau în mijlocul unei discuții constructive. Numai o fată ar face așa. Își ia discul acasă și-l pune de un milion de ori, gen, și apoi, când vine taică-su să-i spună să-l oprească, trânteste ușa domitorului, acul sare și se aude zgâriatul ăla nenorocit peste, nu știu, *Can It Be Forever*¹ sau ce-o fi...

— *Could It*².

— Ar putea fi ce?

— *Could It Be Forever*. Țsta e, de fapt, titlul cântecului.

Bill se afla pe teren sigur. Pentru o fracțiune de secundă, a fost șocat să descopere în el însuși o fărâmă de mândrie: sentimentul justificat al bărbatului

1. „Poate fi pentru totdeauna“, titlul inexact al unei piese cântate de David Cassidy.

2. Ar putea fi (engl.).

care își stăpânește obiectul muncii și nu se teme să corecteze pe oricine nu-l cunoaște. Își goli halba în mare grabă, aproape cu tot cu depunerile de pe fund.

— Fugi de-aici, zise Pete, fără ranchiună sau aproape fără. Oricum, timp de vreo două săptămâni sunt afectate rău de tot, de parcă ar fi murit cineva, își urăsc părinții și refuză să mănânce. Și apoi, asta e chestia cea mai dementă, se strâng cu prietenele lor, care sunt exact ca ele, ba chiar mai rău, pierd vremea și se încurajează una pe alta, ca să nu li se înece cărările...

— Corăbiile.

— Poftim ?

— Corăbiile, zise Bill. Ți se îneacă corăbiile, o iei pe cărări. Sunt lucruri diferite.

În timp ce vorbea, simțea cum vocea îi scade și apoi îi piere. Pete trebuie să fi remarcat și el asta, deoarece se aplecă un pic mai aproape și spuse :

— Atunci e adevărat.

— Ce-i adevărat ? zâmbi Bill, încercând să păstreze o atmosferă relaxată.

Se servi cu un chips.

— Ce se zice, că ești un labagiu cu facultate.

— Cine a zis ? întrebă Bill cu sinceră curiozitate, însă Pete doar pufni.

Chipsul avea un gust ranced. Îi rămăsese sare pe gingii. Nu era pentru prima dată când simțea oroarea deplină de a fi englez : să stai într-un pub aglomerat, să bei lături cu cineva de care nu-ți pasă, să fii luat la întrebări despre statutul său social. Se întrebă – din nou, nu pentru prima dată – cum o fi fost pentru David, care trăia în California. Și dacă era numai a zecea parte din cum reieșea din cântece, a suta parte din soarele și relaxarea din filme, și tot trebuia să fi fost mai bine decât așa.

Își luă halba și dădu peste cap ultimele înghițituri, clătindu-și gura. În timp ce făcea asta, scutură din cap, ca și cum încerca să scape de un gând, cam

în felul acela în care alungă cail muștele. Uită-te la mine, reflectă el : absolvent de facultate, adult, mai mult sau mai puțin, și sunt invidios pe David Cassidy. În primele trei luni de când era angajat la Worldwind Publishing, Bill își consacrase cea mai mare parte a orelor de veghe studierii vieții și stilului lui David Bruce Cassidy – sau, așa cum Bill i-l descriesese lui Pete în cea de-a patra zi, „nemernicu’ ăla norocos“. Ofensa suna fals în gura lui Bill, știa asta. Trebuia să o spună repede, ca un cal sărind peste un obstacol. Ne-er-nicu’.

Chiar trebuia s-o spui ca lumea, nazal, ca personajele din *Dirty Harry* sau *The Dirty Dozen* – un film obscen, oricum – pentru a obține efectul complet, or versiunea lui Bill de pronunție era mai mult decât lipsită de efect. Nu fusese niciodată bun la accente, iar engleza lui americană era jalnică ; suna și semăna cu un tip care încearcă să-și scoată cu limba un rest de carne din măsele. Însă, cu toate astea și în ciuda fricii de a se face de râs, îi plăcea la nebunie cuvântul „nemernic“. Îi plăcea deoarece, pentru o clipă, chiar dacă asta nu-l făcea să treacă drept american, îl făcea să se simtă ca atare. Și asta era în mod evident mai bine decât să fie un neica nimeni din Tolworth, două stații mai încolo de Wimbledon.

— Scuze, spune mai departe despre disc, zise el, încercând să redeschidă discuția.

Își dădea seama că Pete se lupta între dorința imperioasă de a-și spune povestea și nevoia obișnuită de a se lua la ceartă. În cele din urmă oftă, trânti punga goală de chipsuri pe podea și continuă. Cearta putea să aștepte.

— Cum spuneam, se aude sunetul ăla când discul e zgâriat și ele decid că ăsta e un semn. Ca și cum ar avea o semnificație. Nu exista un obicei, de a se ghici viitorul în intestine ? La greci sau așa ceva ?

— Bineînțeles, zise Bill, care își lăsă gâtul moale, astfel încât capul său greu se înclină aprobator iar

și iar, ca la unul din cățelușii ăia de jucărie de la luneta unei mașini.

Cine naiba avea puterea să se certe într-o vineri seara, când moralul tău era dărâmat de o săptămână de trudă plictisitoare la revista dedicată fanilor lui David Cassidy? În clipa aia, Pete ar fi putut să nege aselenizarea sau Holocaustul, și Bill tot ar fi dat din cap.

— Așa că hotărâsc că zgârietura, care a fost provocată de tată, e un mesaj de la Cassidy.

Pete mai degrabă și-ar fi spart halba de bere și ar fi mestecat cioburile, decât să numească un star pop, orice star pop, cu numele de botez. Nu erau prieteni, el și Cassidy. Nu-l cunoștea pe ticălos. Nu-l avusese în vizită la ceai. Și nu era vorba doar de staruri pop, de fătălai din ăștia. Era valabil pentru orice tip. Numele de familie, tot timpul. Pentru Pete, tragedia lui James Bond venise în anul precedent, când Connery îi făcuse loc lui Moore. Tipul din Australia nu se punea.

— Și pentru că zgârietura este pe cântecul ăla, cu *Forever*, continuă el, înseamnă că tipul ăsta, Cassidy, subliniază un cuvânt sau vreo prostie de genul ăsta, ori se răzgândește. În loc de *Can It Be* – îi aruncă o privire lui Bill, provocându-l să-l contrazică – asta înseamnă că, și la naiba cu întrebarea, va fi *You Will Be Mine*. Voi, voi, fetelor, care stați acolo, în pantalonași purpurii, foarte scurți și foarte mulați, și cu păpușile voastre tâmpite. Pentru Pete, discursul ăsta era deja prea dramatic și el își puse mâna peste față, ca pentru a șterge rușinea. Am citit asta, explică el. În afurisita de fițuică pe care o scoatem.

— Iar în Amsterdam, zise Bill, contemplându-l, el poartă chestia aia roșie, stupidă, de-a lungul marginilor costumului.

Se gândi că era o idee bună să împrumute ceva din mânia lui Pete, chiar dacă el însuși nu putea să o simtă. Ceea ce Pete lua drept insultă – adusă Angliei, adusă bărbăției lui, adusă unei anumite

cunoașteri a lui despre femei —, Bill considera ușor contrariant. Însă nu putea să recunoască asta, așa că preferă să-i cânte în strună:

— Avea pe el costumul ăla alb, mulat, dintr-o singură piesă (Pete reacționează la cuvintele lui cu un viguros spectacol aerian de imitare a gestului masturbării, cu cealaltă mână ținându-și halba, iar Bill își dădu ochii peste cap, în semn de amicitie) și avea la tiv o bandă roșie, pe cuvânt, am primit o grămadă de scrisori despre cum le zice... fireturi?

În cele din urmă, amândoi avură ceva de care să râdă. Bill deveni mai interesat de subiect, spre surprinderea lui, și continuă:

— Și din scrisorile astea am aflat ce reprezintă roșul. O fată a luat poza pe care o aveam în revistă, a copiat-o pe hârtie cerată și ne-a trimis copia pentru a demonstra că de fapt el încerca să redea semnătura ei cu bentița roșie.

— Dumnezeule.

Din nu se știe ce motiv, Pete era aplecat mult, ca și cum ar fi suferit din cauza acestei nebunii feminine. Nasul mai că îi atingea suportul pentru pahar.

— Alta a crezut că aplicațiile alea din fireturi, chestia de pe costumul lui Cassidy, erau un dragon.

— Ce?

— Credea că modelul de pe poala jachetei lui era asemănător cu capul unui dragon.

— Ce?

— Și că asta voia să semnifice dragonul galez¹.

— Poftim?

— Iar ea era din Pontypool, așa că era convinsă că desenul de pe costumația lui Cassidy o viza pe ea.

Bill așteptă ca Pete să dea o replică, să trimită mingea înapoi, cum s-ar zice, însă până și Pete se simți redus la tăcere. Își termină repede berea, se

1. Dragonul galez sau dragonul roșu, simbolul Țării Galilor, care apare pe steag.

lăsă să alunece de pe scaunul de bar și se îndreptă spre ușă. Bill înălță din umeri și se luă după el. Statură în fața pubului, pe o străduță cu sens unic, unde aerul nu era cu nimic mai respirabil decât înăuntru. Gazele de eșapament se revărsau de pe carosabil și se întâlneau cu damful de drojdie al berii. Bill abia se mai putea mișca.

— Sal'tare, băieți.

O siluetă încovoiată se ivi brusc lângă ei, rânjind. Era Chas, tipul bun la toate de la birou, însă lipsit de vârstă. Mergea foarte repede și vorbea printre dinți. Semăna cu un elf bătrân de pe coperta unui album de rock progresiv.

— Ați fost la Scrântita?

Așa numeau ei în redacție pubul. Bill fusese pus în încurcătură pentru o vreme și Pete trebuise să-l lumineze, plictisit, ca și cum i-ar fi explicat o adunare unui copil.

— Pisica și scripca¹, a scrânti, scrântita. Frate, parcă tu trebuia să fii deșteptu' litoralului.

Chas se înclina acum, în amurgul care se lăsa.

— Le-ați dat pe gât?

— Da, am terminat, zise Pete.

Era și mai puțin dispus să-i dea de băut lui Chas decât fusese cu Bill. Nu i-ar fi dat de băut nici să fi stat împreună o lună în deșert.

— Salut, Chas, zise Bill, uitându-se în jos spre el.

— Ați auzit vestea cea mare?

— Nu, ce? Bill avea o slăbiciune pentru catastrofe. Accident de avion? A fost împușcată regina? Peter Purves² se combină cu Val?

— Nțț, n-avem noi norocu' ăsta, zise Chas, pufnind scurt. Tocmai a sosit. Programul pentru turneu. Se

1. Traducerea denumirii barului Cat & Fiddle.

2. Actor și prezentator TV britanic, coprezentatorul emisiunii *Blue Peter* alături, printre alții, de Valerie Singleton.

pare că domnul Cassidy al nostru își va executa miracolele prin toată țara. White City, 26 mai.

— Și?

— Asta era Pete, cu toată acreala pe care o putea strânge în el.

— Și trebuie să le ispitim și mai mult pe micuțele domnișoare.

— Cum adică mai mult? N-au ele nevoie de ispitire, au nevoie de un afurisit de furtun de pompieri ca să le țină departe, zise Pete. Eu și Bill tocmai vorbeam despre asta. Ai putea să le ceri orice, da' orice, și ele s-ar tăvăli pe jos și te-ar lăsa să te servești, doar pentru încă o privire la minunatul lor... Se opri și, în spirit de glumă sarcastică, spuse pe un ton profund disprețuitor: ...Daaaaayvid.

— Dar asta nu e doar o privire, zise Chas. Asta e Londra.

— White City? repetă Pete ca un ecou. Ce caută în coșmelia aia?

— Câte persoane încap pe White City? întrebă Bill. Douăzeci de mii?

— O, Doamne, nu, treizeci lejer, răspunse Chas.

— Treișcinci, cu fetișcanele alea, spuse Pete. Dacă le înghesui frumușel. Dacă le storcești pe drăguțe până plesnesc. O să le placă la nebunie.

— Și facem rost de niște bilete și le oferim ca premii? Asta e ideea?

— Da.

Cei trei bărbați stăteau pe bordură, înghionțiți de clienții pubului și de trecători.

— Puteți să vă imaginați? întrebă Bill în cele din urmă.

— Ntț, nu prea, zise Chas.

— Adică imaginați-vă că sunteți una din fetele alea. Cele care câștigă biletele noastre.

Ceilalți doi se uitară lung la el, nu foarte siguri dacă le plăcea aluzia, ca să nu mai zică de imaginația lui.

— Adică?

Chas își frecă vârful nasului încrețit. Începea să-i fie atât de sete, încât aproape că ar fi băut pe propriii bani.

— Păi, ele stau și taie frunză la câini toată ziua în Hartlepool sau Worthing sau...

— Fife. Am avut niște țicnite din Fife. Dumnezeu știe cu ce le hrănesc acolo.

— Și apoi, într-o zi, sunt alese să meargă să-l vadă pe tip în persoană. Adică fetele astea se simt alese oricum. Simt că el le așteaptă. Bill își privi colegii: Credeți-mă, știu, eu citesc scrisorile lor nenorocite. Țsta e jobul meu, OK? Iar acum vor fi alese. Sunt fete care vor fi deja în stare să-ți spună culoarea preferată a lui David, vreau să zic a lui Cassidy, și ce culoare au ochii lui și dacă îi plac fulgii de porumbsau orezul expandat, dacă are pistrii...

— Nu are. Pete părea mai ferm decât era cazul, ca un avocat al apărării care neagă acuzațiile în instanță. Nu are pistrii. Are semne. Semne de la vărsatul de vânt. Crede-mă, Bill, știu, eu le îndepărtez. Țsta e jobul meu.

Privi în jos la Chas, care râse pe înfundate exact la țanc.

— *Touché*, făcu Bill.

— Tu ce?

— Nu contează. Ideea e că, dacă eu aș ști deja zodia amărâtului și aș putea să-mi ghicesc viitorul în stelele lui și toate balivernele astea, aș deschide plicul de la revistă, așa cum a fost lins și lipit de Chas — a cărui limbă ieși afară la aceste cuvinte, din nou la țanc —, și aș leșina. Sau aș muri.

Pentru o clipă, nici unul dintre ceilalți doi bărbați nu vorbi. Apoi, Pete întrebă:

— Care e?

— Care e ce?

— Zodia lui.

— Berbec, dar nu asta e important. Ce încerc să...

Însă mersese prea departe și ceilalți doi săriră:

— Berbec? Chiar ești un labagiu! Știam eu, zise Pete.

Satisfacția răutăcioasă a lui Chas era atât de mare, că își strânse pumnii mici și osoși și îi lovi unul de altul, ca o maimuță de jucărie căreia i-ai întors cheița ca să cânte la talgere. Aveau un coleg de serviciu care știa horoscopul unei vedete masculine: puteai să stai lângă cineva cinci ani și să nu afli ceva atât de picant. Ar fi putut la fel de bine să descopere că Bill dormea cu un ursuleț de pluș sau că pieptăna părul unei păpuși.

Bill așteptă ca plăcerea lor să crească și apoi să se potolească. Nu putea să facă nimic în legătură cu asta; ei aveau să pună la păstrare mărturisirea lui și să o folosească în viitor ori de câte ori voiau să-l facă să se simtă prost. Adică oricând.

Nu se putea învinui decât pe el însuși. În dimineața aceea, Bill terminase un articol despre zodia lui David, cu titlul: „Oglindă, oglinjoară, care-i cel mai super Berbec din țară?”. Bill disprețuia astrologia, deși, ca să fie sincer, era greu să urască ceva ce nu există. Era ca și cum ai citi un articol turistic despre cele mai bune hoteluri din Atlantida. Însă fetelor le plăcea, observase el, chiar și celor raționale; chiar și celor deștepte, fete cu diplome în filosofie sau istorie, care erau în stare să facă bucăți fundamentele credinței creștine la o porție de creveți cu curry, dar care totuși își luau pixul, în autobuzul care le ducea acasă, și desenau un cerc roșu în jurul previziunii că marți Săgetătorii vor simți o îmbunătățire în viața personală, care ar putea fi riscantă, dar care, tratată în mod înțelept, ar putea produce o schimbare majoră. Ruth, de exemplu, era la limita dintre Rac și Leu, așa că citea previziunile pentru fiecare zodie și o alegea pe cea care îi plăcea mai mult. Bill era uluit că viitorul relației lor putea să atârne de faptul că iubita lui se trezea simțindu-se mai mult Leu decât Rac.

Nici o constelație nu se rotea deasupra străzii. Nici o stea, oricât de strălucitoare, nu își putea trimite raza mesajelor de încurajare și avertizare prin supra aerului londonez. Bill se scutură :

— Bine, zise el. Eu am terminat. Mă duc acasă. Ne vedem...

Însă nu apucă să numească ziua. Făcu o pauză, pe marginea trotuarului, pentru a se holba dincolo de Pete, peste capul lui Chas ; își uitase stânjeneala, pentru că acum atenția lui era concentrată în altă parte. Pe stradă venea ceva care n-ar fi avut ce să caute pe străzi ; cu siguranță nu pe străduțele din apropiere de Tottenham Court Road, unde adierea ușoară care sufla pe carosabil împrăștia paginile de sport ale ziarelor folosite și ambalajele de gumă de mestecat Juicy Fruit înțepenite lângă bordură. Era mare și joasă și, în timp ce trecea încet, mârâi la chefliii de pe ambele părți, care se dădură instinctiv înapoi ca s-o lase să treacă, ridicându-și băuturile la nivelul umerilor. Pentru Bill, era ca și cum ar fi avut șase ani și s-ar fi aflat pe un cal lângă șanțul de apărare al unui castel, și înspre el, de pe podul mobil, s-ar fi îndreptat un dragon care scuipa flăcări.

— Iisuse, făcu el. O Espada.

Chas, care nu era impresionat și, mai important, nu vedea nici un motiv serios pentru care altcineva ar fi impresionat, îi imită pronunția :

— Vaaai, tu, o Espada, cântă el, fără a se adresa cuiva anume.

— Asta nu e mașină, zise Pete. E un portavion.

Respira repede în timp ce vorbea și Bill își dădu seama că în mod sigur Pete își ținuse răsuflarea.

— E un S2, zise Bill. Uite, interiorul e complet diferit.

— Ar putea fi chiar un S3. Încearcă să te uiți la volan când trece pe lângă noi. L-au îmbunătățit anul trecut.

Pete și Bill căutau un teren comun de câteva săptămâni, ceva care să-i ducă dincolo de obișnuința vieții anoste de birou, și Bill, cel puțin, care se temea

de lipsa de prietenie mai mult decât de orice, aproape că își pierduse speranța de a stabili vreun punct de contact. Acum descoperiseră unul.

— Ce sunt prostiile alea de S-uri? întrebă Chas.

— Păi, motorul e cam la fel, dar ei l-au schimbat de câteva ori din '68 și poți să le deosebești doar după interior, zise Bill.

— Care ei?

— Lamborghini. Bill era sincer uluit. Credea că o asemenea pasiune era evidentă, contagioasă și împărtășită de toți bărbații. Nu o recunoști?

— Fugi de-aici.

De lângă el se auzi un râs înfundat. Două femei, cu câte un pahar de gin tonic în mână, stăteau și ascultau. Când Bill se uită la ele, își întoarseră privirea în altă parte.

— Iisuse, uită-te la ea, zise Pete. E atât de joasă.

Mașina se afla aproape în dreptul lor, deplasându-se cu precauție printre clienții puburilor de pe ambele părți ale străzii. Aceștia se traseră înapoi în timp ce trecea, oscilând între curiozitate și respect, ca și cum ar fi făcut loc unui dric. Plafonul mai că atinse pieptul lui Bill și el trebui să se aplece ca să se uite înăuntru. Nu putu să vadă bine volanul, însă zări niște perciuni și un pulover pe gât care se asorta cu interiorul crem. Chas, aplecat și mai mult, îl văzuse și el, și pentru el asta fusese decisiv. Se îndreptă și zise tare, strâmbând din buze:

— Un fraier.

Bill știa că are dreptate, dar nu își putea lua ochii de la mașină. După ce ieși din mulțime, accelerează, mârâitul transformându-se într-un răget profund, apoi coti și dispăru.

— N-am mai văzut una până acum.

Pete stătea pe loc, holbându-se la strada goală.

— Nici eu, zise Bill.

— Și atunci cum de știați despre interior și toate prostiile alea? întrebă Chas.

Părea perplex.

— Am citit în *Autocar*. Au avut un articol special despre Lamborghini acum câteva luni, zise Pete.

— Dumnezeu, da, l-ai citit pe ăla în care au comparat o Miura P400SV cu o Daytona?

— Fantastic. Nemaipomenit. Dar nu mi-a plăcut că au scos genele de pe SV. Adică, știu că are carburator mai bun și toate alea, dar genele erau partea cea mai bună. Prefer S-ul la orice oră.

— Știu.

Bill mai avea multe de spus pe această temă, dar, chiar în timp ce vorbea, era conștient că a depășit o limită. Lui Pete nici că-i păsa — din punctul lui de vedere, fusese martor la un miracol și se simțea liber să povestească tuturor despre asta câte zile mai avea —, însă Bill tocmai le observase pe cele două femei schimonosindu-se de mirare și indignare.

— Ce sunt afurisitele alea de gene?

Chas era încă acolo, fâțându-se de pe un picior pe altul, de parcă ar fi avut nevoie la toaletă, deși tot ce avea cu adevărat nevoie era ceva de băut. Bill se simți stânjenit. Spuse, ca și cum nu ar fi fost ceva important, încercând să-i reîntre în grații:

— A, o prostie legată de farurile de la Miura. Primele modele aveau niște linii negre sus și jos, chipurile să semene cu ochii rimelați ai unei tipe și...

Se întrerupse. Chas nu răspunse, cel puțin nu cu ceva care să semene a cuvânt. Își țuguie buzele și scoase un sunet, ca atunci când scuipi un sâmbure de măr. Apoi își lăsă capul în jos, se întoarse și se pierdu în mulțimea din jurul intrării în pub.

Pete se scutură și el, ca revenindu-și dintr-o transă, și zise vesel:

— Ei, hai că n-o mai lungesc. M-așteaptă cina pe masă. Ne vedem mâine.

Porni pe stradă către metrou. După câteva clipe, Bill, care nu spusese la revedere, o luă în sens opus, vârându-și mâinile în buzunare după o țigară pe care știa că nu o are. Era brusc nefericit, deși nu-și

dădea seama de ce. Era ca și cum, copil fiind, nu ar fi reușit, pentru o clipă, să-și găsească părinții în mulțime. Cele două femei îl priviră cum pleacă. Una dintre ele, cu părul strâns sus, băgă mâna în pahar, culese o felie de lămâie și mușcă din ea.

— Cum spuneam, se adresă ea prietenei sale. Bărbații.

De regulă, vineri seara o scotea pe Ruth în oraș. Era seara pe care o petrecea cu iubita la o porție de curry, însă acum nu era în stare să facă față. Nu în seara asta. Ruth era încântată de noul lui job ca jurnalist de muzică rock. Nu numai că Bill scăpase de ajutorul de șomaj și nu mai era o rușine care șterpelea mâncare din frigiderul aflat în apartamentul din Bloomsbury pe care ea îl împărțea cu Lesley și Judith, două avocate stagiare, ci se ocupa cu ceva care îi conferea lui Ruth înseși o anumită strălucire. Ca asistent de muzeograf, ce își petrecea zilele fotocopiind planurile de amplasare a tumulilor anglo-saxoni în timp ce visa la ceva mai puțin mort, era emoționant să poată spune cuvântul „iubit“ în aceeași propoziție cu numele „Mick Jagger“. Bill n-o mai văzuse niciodată atât de mândră sau fericită. Era groaznic.

Evident, el nu s-ar fi apucat niciodată să o mintă pe fata pe care o iubea. Doar că atunci când Ruth îi ceruse mai multe detalii despre minunatul său job editorial, Bill fusese incapabil, fizic vorbind, să rostească în fața ei cuvintele „revista *The Essential David Cassidy*“. Până în acea clipă, nu își dăduse seama că singurul lucru de care se temea cu adevărat când venea vorba de femei era dezamăgirea lor. Mai rea decât mânia, mai rea chiar decât lacrimile, dezamăgirea unei femei părea aproape melodramatică, prin puterea sa de a-l face pe un bărbat să se simtă lipsit de valoare.

Când le întrebai de ziua lor ce nu era în regulă și ele spuneau „O, nimic“ – asta era cel mai rău. Din

nu se știe ce motiv, „O, nimic“ era chiar mai de temut decât un simplu „Nimic“. O lungă ucenicie într-o casă cu două surori, care când îl alintau, când îi spuneau să dispară, nu-l pregătise pe Bill pentru o prietenă care se aștepta să-i citești gândurile, adesea chiar înainte ca acestea să se formeze în mintea ei.

Ruth era suficient de drăguță ca să fie bucuroasă pentru el în legătură cu jobul. Însă el suspecta că, în principal, ea era foarte încântată că alegerea lui Bill ca iubit dăduse în sfârșit rezultate. Ratatul cunoscut de colegele ei de apartament ca „Șosețică“, din cauza mirosului înțepător pe care îl lăsa prin apartament, era deodată un bărbat pentru care să fii luată în seamă. Lesley și Judith erau amândouă logodite, una cu un inginer constructor, cealaltă cu un comerciant de vinuri din Parsons Green. Bill o văzuse pe Ruth îndurând cu stoicism fascinația colegelor de apartament cu privire la inelul de logodnă al lui Lesley – un safir flancat de niște diamante imense. „Aur alb, menționase ea. Și l-au făcut la comandă la Hatton Garden. Au ales diamantele și toate cele.“ Așa că atunci când i-a povestit lui Ruth despre munca sa, Bill s-a mulțumit cu „jurnalist“ și „industria muzicală“. Nu era o minciună, deși nu era nici tocmai adevărat.

A crezut că va fi timp suficient să-i spună mai târziu. Însă în seara în care a acceptat oferta lui Roy Palmer, Ruth l-a primit ca pe un erou atunci când a ajuns la apartamentul ei din Bloomsbury. Un pui întreg gătit într-un soi de vas din lut, cu cartofi la cuptor, urmat de piersici coapte. Tot ce mai mâncase vreodată la ea fuseseră conserve și lapte condensat. După aceea, Ruth i-a oferit o partidă de sex tare neobișnuită pentru ea; dacă nu chiar genul de sex de care aveau parte starurile rock sau măcar genul de care el credea că au parte aceștia, atunci în mod sigur genul de care el credea că ea crede că au ei parte. Ceea ce pentru el a fost îndeajuns de rock,

din capul locului. S-a simțit ca o piersică. I se zbârli-
lise părul de plăcere. Așa că, după aceea, Bill nu s-a
grăbit deloc să-i clarifice lui Ruth cum își petrecea
el zilele. Când era cel mai bun moment pentru a-i
dezvălui iubitei tale că te ocupi cu compunerea unor
scrisori în care flirtezi cu puștoaice de treisprezece
ani îndrăgostite lulea?

Niciodată, ăla ar fi cel mai bun moment.

Minciunile pe care le spusese îl apăsau greu pe
Bill, deși chiar mai rău era gândul la toate min-
ciunile pe care trebuia să le spună în viitorul previ-
zibil, minciuni din ce în ce mai mari menite să le
ascundă pe cele mărunte. Bill era deja îngropat până
peste cap în neadevăr, de parcă ar fi fost închistat
într-unul din tumulii lui Ruth. Pretinsese deja că
scrie sub un pseudonim atunci când ea ceruse să-i
vadă articolele, pe care el nu le scrisese, dintr-o revistă
la care nu lucra. Plus că plana în permanență peri-
colul descoperirii. Muzeul se afla la o distanță de
numai zece minute de mers pe jos de Worldwind
Publishing. Ruth putea să apară oricând în pauza
de prânz. Numai portretul monstruos pe care i-l
zugrăvisese lui Roy Palmer – o combinație impre-
vizibilă de Reggie Kray¹ și Lord Beaverbrook² – o
ținuse până acum departe.

Bărbații care duc o viață dublă ar trebui să obțină
o satisfacție din asta, căci altfel de ce și-ar asuma
riscul? Asta era teoria, însă Bill era jalnica excepție:
viața lui dublă era bântuită de toate pericolele de a
fi descoperită și nu se bucura de nici una din plă-
cerile pragmatice. Putea să existe – existase cândva –
ceva mai umilitor decât a-l avea pe David Cassidy
drept cealaltă femeie a ta?

„Nu știi de câte ori mi-am dorit să-ți spun“, să-ți
spuuun, „Nu știi de câte ori mi-am dorit să te pot
ține în brațe“, în braaate – se pomeni Bill cântând

-
1. Notoriu membru al lumii interlope din anii '50-'60.
 2. Celebru om de afaceri, politician și scriitor (1879-1964),
proprietarul unor ziare importante din Marea Britanie.

în surdină. Dumnezeuule. Țsta era necazul cu cântecele lui Cassidy. Odată ce-ți intrau în cap, rămâneau acolo, înțepenite, ca guma de mestecat. La mult timp după ce uitase toate versurile lui Tennyson și Keats, avea să fie în stare să ofere o reproducere fidelă a lui *How Can I Be Sure*.

Cu câteva weekenduri în urmă, avusese loc un moment nasol când se dusese la Ruth s-o ia la o petrecere și, de data asta – în mod neobișnuit pentru ea, care era mult mai punctuală decât el – nu era gata.

— Lasă-mă cinci minute, zisese ea, ceea ce însemna cincisprezece.

Așa că pierduse vremea în livingul fetelor, aplecându-și capul ca să citească titlurile de pe cotoarele cărților din bibliotecă, mârâind la unele și apoi simțindu-se vinovat că făcuse asta. Adică, de ce n-ar fi citit o femeie *Pescărușul Jonathan Livingston*, dacă asta voia? Era o țară liberă, nu-i așa? Atâta timp cât nu era femeia lui. Te rog, Doamne, nu Ruth. Te rog, Ruth, nu asta.

Și apoi, dintr-unul din celelalte dormitoare, o voce începu să cânte: „Sunt. Doar. Un“. Notele urcau și, când ajunseră la culme, o a doua voce se alătură din baie. Voci absente, ca ale unor cântărețe care se ocupă fericite de cu totul altceva, punându-și un cercel în fața oglinzii; nu mai mult decât un lălăit, de fapt. Lesley și Judith se pregăteau și ele să iasă în oraș, pentru o seară nebună cu inginerul constructor. Și în fredonatul celor două interveni o a treia voce, în dezacord:

— Cine cântă porcăria asta să înceteze imediat, vă rog frumos!

Bill rămase acolo îngrozit, ascultând-o pe Ruth de parcă n-o mai auzise niciodată țipând – ca și cum abia dacă o cunoștea.

— Pot să suport aproape orice. Pot să înghit Brotherhood of Man. Mă descurc cu Terry Jacks și *Seasons in the Sun* a lui, pot chiar să diger Demis

Roussos, dacă-mi cumperi un chebap. Da' n-o să stau să-l ascult la mine în apartament pe cretinu' de David Cassidy, mulțumesc foarte mult. Mersi.

Au urmat, desigur, hohote de râs din partea celorlalte fete, extaziate că descoperiseră un punct dureros la colega lor de apartament. Bill, însă, nu a râs. Nu vedea nimic comic în izbucnirea lui Ruth împotriva lui David. Privi spre viitor, acoperindu-și ochii.

Ai putea fi soția lui David?

David este primul care recunoaște că are obiceiuri neobișnuite, preferințe și antipatii care ar putea lua ceva vreme până să te obișnuiești cu ele! Da, fetei care se îndrăgostește de David va trebui să-i placă multe dintre lucrurile de care e pasionat el sau măcar să le înțeleagă pe unele dintre ele – lucruri care ar putea fi un pic ciudate!

De exemplu, nu e ceva ieșit din comun pentru David să fie aproape gata de culcare, când brusc se îmbracă la loc! De ce? Pentru o plimbare la miezul nopții, desigur!

Obiceiurile lui David în ceea ce privește întâlnirile pot fi considerate stranii. N-ar fi ceva neobișnuit să te sune la șase dimineața, plin de entuziasm. Hai să mergem la pescuit!

Așa că, dacă vei deveni doamna David Bruce Cassidy, ai putea să fii trezită la trei dimineața de sunetele muzicii de chitară.

De asemenea, David este pretențios în legătură cu felul în care se îmbracă iubita lui sau în care aceasta are grijă de el. Nu suportă fixativul – vrea să-și treacă mâinile prin părul tău fără să-l simtă lipicios. Când se gândește la soția pe care o va avea cândva, și-o imaginează mergând la culcare îmbrăcată într-un neglijeu vaporos și având chipul proaspăt curățat și un zâmbet minunat – NU în pijamale din flanel, cu capul plin de bigudiuri și fața unsuroasă de la cremă!

Capitolul 5

— Bun, să vedem, eu am :

- a. piele foarte închisă, cu tendința apariției unor pete încăpățanate
- b. piele palidă, delicată, care se înroșește cu ușurință
- c. piele pământie, cu porțiuni grase, sau
- d. nici una dintre variantele de mai sus?

Eram în Kardomah, chiar lângă piață, și beam cafea cu frișcă din cești cu farfurioare Pyrex. Nu ne plăcea prea mult cafeaua, dar credeam că era americană, așa că o dădeam pe gât. Cafeaua ne-a fost adusă foarte fierbinte și ne-am ars, apoi s-a răcit și a devenit numai zaț, fără să fi fost vreodată plăcută la gust. Kardomah era cea mai mișto cafenea din oraș, după părerea noastră. Cele mai țipătoare motociclete erau parcate în fața ei. Servirea era slabă și scrumierele se goleau o dată la două zile, însă lângă ușă exista un aparat de *pinball*, iar pe mese erau flori de plastic puse în câte o vază. Cafeaua era scumpă, dar eu și Sharon reușeam să ne lungim aproape o după-amiază întreagă la două cești și o prăjiturică pe care o împărțeam. Trebuia doar să eviți privirea chelneriței, atâta tot. În sâmbăta aceea, localul era aglomerat și abia puteam să ne înțelegem din cauza zgomotului mașinii de cafea, care își dregea glasul la câteva minute.

Aveam pe noi ponchourile, peste cămășile cu guler ascuțit și pantalonii reiați evazați. Al meu avea un model de fagure crem cu maro, tricotat de *Mam-gu*, și aveam o șapcă croșetată cu o floare aplicată în două nuanțe, de un ciocolatiu deschis, pe care o scosesem, de voie, de nevoie, când am intrat. De asemenea, purtam la baza gâtului o panglică din catifea maro, care era un pic cam strânsă, dar despre care eu credeam că e un accesoriu elegant, plus că îmi făcea gâtul mai lung. (Gâtul era unul dintre punctele mele slabe.) Sharon stătea în fața mea și purta un poncho roșu cu franjuri lungi, albi, și o insignă mare cu chipul zâmbitor al lui David pe piept. Citea cu voce tare din testul de pe pagina cu sfaturi despre frumusețe.

— Ei, ce crezi, Pet? Ce tip de piele am?

— Nici una dintre variantele de mai sus, am spus eu, prevăzătoare.

— Tu ești „b“-ul, în mod sigur, zise ea încercuind răspunsul.

În săptămâna aceea era ziua de naștere a lui Gillian și ieșiserăm toate în oraș după cadouri. Le lăsaserăm pe Olga și Angela să scotocească îmbufnate prin coșul cu reduceri de la Boots. În sinea mea, eram hotărâtă ca darul meu să fie cel mai frumos. Credeam că dădusem lovitura cumpărând o trusă de farduri de pleoape în nuanțe de albastru, de la Mary Quant. Paleta de culori mergea de la albastrul pal, aproape ca oul de rață, al ochilor lui Gillian, până la un indigo splendid. În cutia sa neagră, lăcuită, având logoul Mary Quant, trusa era un obiect de o frumusețe năucitoare și o parte din năuceală se datora prețului său exorbitant. Costase mai mult decât cheltuisem pe cadourile de Crăciun pentru părinții mei, ceea ce mă făcea să mă simt un pic aiurea, dar eram atât de entuziasmată de ideea uimirii și recunoștinței lui Gillian, că merita orice cheltuială.

Chiar și atunci când nu era cu noi, Gillian ne umplea conversația. Era genul de fată care probabil că a existat dintotdeauna, dar asta nu o făcea mai puțin fascinantă. Gillian care returna o bluză lălâie la magazinul Dorothy Perkins pentru că se deșirase broderia de pe piept era mai captivantă decât oricare dintre noi, chiar dacă am fi coborât cascada Niagara într-un butoi. Puteam să petrecem o după-amiază întreagă speculând dacă se va împăca sau nu cu Stuart. Gillian și Stuart aveau la activ mai multe despărțiri decât Elizabeth Taylor și Richard Burton și presupun că s-ar putea spune că ei erau starurile noastre personale de film.

— Hei, Susan Dey. Visătoareo? Trezește-te. Facem testul ăsta sau nu?

Sharon lovi ușor cu lingurița tăblia acoperită cu furnir roșu a mesei pentru a-mi atrage atenția.

— Nu pomeni numele ei, te rog, am protestat eu.

— Susan Dey, ticăloasa norocoasă, șuieră fără prea multă răutate Sharon.

Orice grup are nevoie de un dușman comun. Pentru admiratoarele lui Cassidy, acesta era Susan Dey, actrița care juca rolul surorii lui David în *The Partridge Family*. N-aș spune că noi chiar o uram pe Susan Dey. Eu eram doar supărată, deoarece voiam să fiu ea și nu puteam să fim două, plus că ea era revoltător de frumoasă și – asta chiar că era ultima picătură – era în mod limpede o persoană drăguță. În interviurile din revistă, Susan nega întotdeauna că ar fi fost ceva între ea și David. Deși lucra cu David în fiecare zi, susținea că nu e afectată câtuși de puțin de farmecele care funcționaseră la jumătate dintre fetele de pe Pământ.

Eu și Sharon aveam bănuielile noastre, dar preferam să-i acordăm lui Susan prezumția de nevinovăție. Alternativa era prea supărătoare ca să ne gândim la ea. Petreceam destul de mult timp studiind pozele cu ea și, deși n-o spuneam niciodată cu voce tare, credeam că era cazul să ne punem de

acord că, într-un concurs corect, era posibil ca David să prefere frumusețea californiană uluitoare a lui Susan față de două puștoaice galeze care trebuiau să fie în pat la opt și jumătate.

Însă nu era vorba doar de Susan Dey. Orice alte femei din viața lui David constituiau o sursă de speculații neliniștite. În luna august a anului trecut, revista noastră publicase o fotografie cu o fată foarte drăguță, zveltă, cu păr castaniu, scurt, care era îmbrăcată în bikini și stătea alături de el lângă o piscină. Sub poză scria: „David relaxându-se cu o prietenă“.

Ce prietenă? *Ce fel de prietenă?* Fata m-a îmbolnăvit de gelozie. Numele ei era Beverly Wilshire. N-am putut să stau liniștită până la numărul din septembrie, când revista a publicat o altă poză cu aceeași fată, de data asta îmbrăcată într-o cămașă bărbătească și blugi. S-a dovedit că nu o chema Beverly Wilshire până la urmă, asta era numele hotelului în care stătea David! Ea era Jan Freeman, dublura lui David pe platoul de filmare de la *The Partridge Family*. Așa că era OK, mă-nțelegeți. Oricum nu credeam că i-ar fi plăcut o fată cu părul atât de scurt.

— Atunci fii atentă aici.

Sharon îi dădea înainte cu testul despre sfaturi în ale frumuseții, încercuind rapid răspunsurile pe măsură ce creionul ei cobora în josul paginii.

Unul dintre lucrurile care îmi plăceau foarte mult la Sharon era faptul că totul era extrem de clar pentru ea — nu părea să-i treacă prin minte că lumea ar putea fi tulburătoare sau înspăimântătoare în vreun fel. Făceam tot timpul testele astea cu variante multiple, care trebuiau să-ți dezvăluie cum să te înfrumusezezi, să devii mai atrăgătoare sau să-ți identifice tipul de personalitate. Băieții nu-și băteau capul cu teste despre cum să ne facă să-i iubim, nu-i așa? Însă noi continuam să facem testele. Presupun

că eram înfometate după indicii despre cum să ne maturizăm și să fim frumoase și atrăgătoare.

Sharon încercuia întotdeauna răspunsul care i se părea corect. Spunea fără teamă adevărul despre ea însăși. Eu, în schimb, mă chioram o veșnicie la „a“, „b“, „c“ și „d“, apoi încercam să trag cu ochiul la răspunsurile scrise invers din josul paginii. Mă gândeam mereu care alegeri m-ar defini drept genul perfect de fată și apoi mă întorceam să-mi schimb răspunsurile, dacă nu ieșeam ca fiind tipul de personalitate care trebuia. Când, în cele din urmă, făceam o alegere, chiar dacă era cea corectă, mă întrebam unde ar fi dus celelalte.

Ca să vă zic chestia cu adevărat gravă, eu trișam la teste până și când eram de una singură. Să te prefaci că ești mai bun decât în realitate poate părea normal, dar să încerci să te păcălești singur e deja ciudat. Mă simțeam rușinată, ca un hoț, la fel ca atunci când am copiat majoritatea răspunsurilor de la Olga, când a stat lângă mine la extemporala la fizică și, printr-un noroc chior, eu am luat o notă mai bună decât ea, iar ea știa ce făcusem, dar n-a suflat niciodată o vorbă. Doar și-a scos ochelarii și și-a frecat baza nasului într-un fel ce sugera dezamăgire. Parcă nu mă puteam opri. Cum să exprim asta... Ideea e că alte fete mi se păreau reale într-un mod în care eu nu îmi păream reală mie însămi. Mă simțeam de parcă mă inventam singură în grabă, improvizând din clipă în clipă. Chestia caraghioasă e că nu mă deranja să mă simt speriată și neterminată atunci când eram cu Sharon: ea era suficient de puternică și definită pentru amândouă.

Gândurile mi-au fost tulburate de un țipăt ascuțit:

— O, n-o să-ți vină să crezi, Petra. Ascultă aici: „Ai între 8 și 13 puncte. Ești foarte nonșalantă în privința înfățișării tale!“.

Sharon râse și luă o gură din prăjitură înainte de a-mi da mie ultima bucățică. Stafidele erau arse și aveau gust de cărbune, dar eram lihnită de foame.

— Sha, termină cu cititul! Îmi provoacă alergie.

— Stai puțin. Uite una bună. Zice: „Chiar dacă simți că ești fata cea mai banală și cu cele mai multe probleme din lume, astăzi nu există nici o scuză – este ușor să-ți creezi o nouă imagine, deoarece caracterul și tecni...”

— Tehnica.

— „...tehnica sunt cele care contează cu adevărat.”

Sharon mă întreba întotdeauna cuvinte. Eu cu cuvintele, ea cu desenul. Asta era înțelegerea noastră. Ea trânti revista. Cămile murdare de ceai de la clienții precedenți se aflau încă pe masă și un pliculeț de zahăr desfăcut se împrăstie pe o suprafață întinsă.

— Ce e tehnica, mai precis?

Mi-am băgat un deget în spuma de la cafeaua rece, apoi l-am vârat în zahărul vărsat și apoi l-am lins încet.

— Hmm. Felul în care faci ceva. Așa cum desenezi tu sau cum cânt eu la violoncel. Tehnică bună înseamnă să ții corect arcușul și să stai în poziție corectă. Tehnică proastă înseamnă să fii stângaci, să folosești doar un pic din arcuș, să cânti încordat și să stai cocoșat. În esență, dacă ai o tehnică bună obții un sunet mai plăcut.

Rezonanță. Îmi aminteam cuvântul învățat de la domnișoara Fairfax. Când violoncelul are rezonanță, sună la fel de frumos ca o pădure, dacă pădurile ar putea să-și dezvăluie secretele.

Sharon dădu aprobator din cap:

— O să cânti pentru prințesa Margareta, nu-i așa?

— După ce ne întoarcem de la concertul lui David. Mai întâi trebuie să ne gândim cu ce ne îmbrăcăm la White City. Eu cred c-o să-mi iau reiații și bluza crem, peste care o să-mi pun jacheta maro, aia scurtă și cambrată. Ce crezi?

Eram expertă când venea vorba să ocolesc întrebările legate de violoncel. Pe cât îmi iubeam instrumentul, pe atât de mult uram să vorbesc despre el.

Preferam să vorbesc despre lucruri care mă făceau să mă simt la fel ca ceilalți. Dați-mi voie să vă spun, violoncelul nu este cel mai bun instrument, dacă vrei să fii invizibil. Rămâneți la flaut, asta-i sfatul meu. Reacția standard când eram văzută cărând violoncelul era: „Cum o să îți vioara aia sub bărbie?”. Nu era amuzant când ți se întâmpla a douăzecea oară; nu fusese foarte amuzant nici prima dată. Cu câteva săptămâni în urmă, îmi urcam în autobuzul școlii tocul mare în care îmi țineam instrumentul și un băiat din spate s-a ridicat și a urlat: „Hei, slăbănoago, fă-ne o cântare la banjoul tău“.

De atunci, nu-mi mai luam violoncelul acasă, îl țineam în spatele pianinei din mica sală de repetiții de la școală. Atât mama, cât și domnișoara Fairfax credeau că exersez pentru concertul în onoarea prințesei Margareta în fiecare recreație și în fiecare pauză de prânz, și voiam să fac asta, zău că voiam, dar nu-mi puteam asuma riscul de a-mi părăsi prietenele. Dacă se întrebau pe unde sunt? Mai rău, mă îngrijora posibilitatea, pe care n-o acceptam, nici măcar față de mine însămi, ca ele să nu-mi simtă lipsa deloc și să merg înapoi într-o zi, doar ca să descopăr că locul meu a fost ocupat. Ca o încăpere din care s-a scos un scaun și în care s-a rearanjat mobila în așa fel încât să nu știi că scaunul a fost cândva acolo. Karen Jones dispăruse peste noapte, ca o veioză care nu-i mai plăcea nimănui. Cu câteva zile în urmă, la ora de educație fizică, Karen trebuise să facă echipă cu Susan Împutita Jenkins. Era un avertisment și, poate, un semn. Plus că nu voiam ca Gillian să mă considere Domnișoara Ifose în muzica clasică.

Pe cine să impresionez, pe prințesa Margareta sau pe Gillian Edwards? Nu era loc de nici un fel de competiție.

— Voi două ați terminat cumva? se înființă chelnerița la masa noastră, cu o mână în șold.

— Mai avem, mai avem, făcu Sharon.

Își turnase ceaiul rece din ceainicul clienților de dinainte în ceașca ei goală și o ridică, rânjind vesel, spre chelnerița care se îndepărta înțepată.

— Femeia aia are o față de cur bătut.

— Shaaaron.

— Zău că are. Doar pentru că suntem prea sărace să ne luăm ceva ca lumea de mâncare. Dacă-ți iei friptură cu cartofi prăjiți te lasă în pace. Ai cheltuit mult pe Gillian, nu-i așa?

— Nu chiar. Nu-mi rămâne mare lucru după ce o să cumpăr biletul la concert.

Am atins cu piciorul punga de sub masă și am simțit un fior de plăcere gândindu-mă la conținutul ei prețios. Eram sigură că eleganta trusă de farduri Mary Quant avea să-mi schimbe în curând viața în bine. În mintea mea, prevedeam deja diverse scene înduioșătoare. Gillian conducându-le pe celelalte fete în legendarul ei dormitor, de ziua ei: „Ați văzut ce mi-a luat *Petra*?”. Gillian primind remarci admira-tive pentru machiajul ei sâmbătă seara, la discoteca Starlight: „Da, e indigo, de fapt, din trusa de farduri Mary Quant pe care mi-a dat-o *Petra* de ziua mea. A fost recomandată în *Jackie*“. Când se rotea camera de filmat, de data asta eu eram în centrul atenției. *Petra* promovată ca prietena cea mai bună a lui Gillian, spre uluirea restului grupului nostru. *Petra*, confidenta înțeleaptă și amuzantă fără să facă nici un efort, în legendarul dormitor al lui Gillian. Poate, chiar, *Petra* invitată să însoțească familia Edwards în vacanța de vară cu cortul în Franța. Erau singurii oameni pe care îi cunoșteam și care mergeau în străinătate.

Pe măsură ce ziua ei se apropia, fanteziile legate de Gillian se împleteau oarecum cu visurile mele despre David, umplând mult timp din orele în care eram trează, iar Bach a trebuit să se mulțumească cu un loc codaș. Fusesem întotdeauna conștiincioasă cu privire la exersat. Acum, de fiecare dată când mă uitam la violoncel, mă simțeam vinovată, de parcă violoncelul ar fi știut că nu se mai afla pe primul loc.

— Eu i-am luat un demachiant Ponds, zicea Sharon între timp. Curăță fără să usuce pielea, lăsând-o strălucitoare. Asta zice-n reclamă.

La treisprezece ani, noțiunile noastre despre eleganță se inspirau în întregime din reviste. Eu și Sharon eram consumatori perfecți, crezând absolut tot ceea ce ne spuneau revistele. Eu aveam o zonă T grasă, pe care încercam, silitoare, să o îmblânez cu lapte demachiant Anne French. Un flacon costa mult, dar capacul albastru, ascuțit, cu striații drăguțe, era plăcut la atingere și practic când îl deschideai. Mă făcea să mă simt ca și cum aveam un regim de îngrijire a pielii, ceea ce redactorii rubricilor de frumusețe spuneau că e vital. Nu era niciodată prea devreme să începi un regim de îngrijire a pielii.

Ne cumpăram unul din flacoanele acelea maro de șampon Linco Beer, deoarece Sharon citise că îi conferea părului o strălucire incredibilă. Arătam noi ca bruneta din reclamă, cu o cortină de păr atât de lucios, că-ți puteai vedea reflectia în el? Nici o șansă. Miroseam a hamei, care, dacă mă întrebați pe mine, are pe caniculă, alături de ouăle stricate, cel mai greșos miros din lume. Mirosul este atât de rău, că te face să te doară *urechile*. În timpul perioadei Linco Beer, Jim, unchiul lui Sharon, ne-a întrebat dacă ne-am apucat de făcut bere. Nu era genul de atenție din partea bărbaților pe care o avuseserăm în minte.

Existau foarte multe probleme pe care fetele ca noi puteau să le aibă. Iar femeile alea elegante din Londra, ei bine, aveau toate răspunsurile :

„Tendința actuală o reprezintă sprâncenele delicate, foarte curbate, spre deosebire de ale tale, care cresc dese, negre și stufoase! Ce alegi dintre următoarele :

a. le pensezi fără milă până ajung o linie subțire, la modă

- b. *le lași exact așa cum sunt, fie că sunt la modă sau nu*
- c. *tunzi un pic porțiunile dezordonate de la bază, subțiezi capătul exterior până la o linie fină și luminezi efectul general cu o vopsea pentru sprâncene de o culoare mai deschisă*
- d. *le pensezi în mod egal pe toată lungimea, luând fire mai mult din partea de jos*⁴.

Am stat surprinzător de mult la ultima întrebare. Ne făceam multe griji în legătură cu sprâncenele. Ale mele erau ca o pereche de omizi păroase descinse direct din *Ugly Bug Ball*¹, moștenite din partea tatălui meu. Nu ca ale mamei. Ea avea sprâncene arcuite, ca Grace Kelly, foarte elegante. Însă nu voiam să fac aceeași greșeală ca Angela. Și le-a pensat în partea de deasupra și acum nu-i mai creșteau la loc. Sprâncenele erau ca semnele de punctuație pe un chip; nu-ți dădeai seama cum făceau ca restul feței să capete sens decât atunci când lipseau.

În general, revistele aveau șapte pagini cu lucruri greșite în înfățișarea ta, urmate de un articol intitulat „Încrederea în sine și cum să o obții”. Într-o zi, când aveam să fim mult mai mari, poate că urma să râdem de asta, însă deocamdată nu. Dacă pielea ne crea încă probleme și era subiectul unor erupții incontrollable, ei bine, la fel ne erau și inimile; agonizant de tandre și foarte ușor de rănit.

Revistele te puteau împinge să faci lucruri foarte nebunești, zău așa. În după-amiaza aceea, la Kardomah, Sharon m-a anunțat că își va face un permanent. Citise despre Problema formelor feței: *„O față rotundă poate să semene cu ușurință cu o lună plină, mai ales dacă ai tunsoarea nepotrivită. Bretonul nu avantajează fața rotundă, și nici tunsoarele scurte. Părul este esențial, așa că țintește spre*

1. Titlul unui cântec din filmul *Summer Magic*, produs de studiourile Disney în 1963.

lățime în părți. Un permanent ușor va da volum părului și trebuie ondulat numai puțin, dacă nu-ți place să ai un cap plin de cârlionți“.

— Fugi de-aici, tu ai un păr splendid, ce tot vorbești? am spus eu.

Chipul senin al lui Sharon a fost brusc umbrat de îndoială. Podoaba ei blondă era atât de frumoasă, încât nu mi-o puteam închipui în nici un alt fel. Dintre noi toate, Sharon se apropia cel mai mult de idealul de prințesă Disney. Nu era vorba doar de părul lung, auriu, care sălta voios la vârfuri. Era o drăgălășenie în ea, că în orice clipă te așteptai să deschidă larg fereastra și să înceapă să le cânte păsărilor, care ar fi venit înăuntru s-o ajute să țeară o rochie.

— Pentru tine e bine, la ce pomeți ai. Sharon își supse obrazii până deveniră concavi. Semăna cu *Mam-gu*, când avea proteza dentară scoasă. Fața mea zici că e o afurisită de lună.

— Termină. Eu semăn cu un ogar disperat după ceva de mâncare, pe bune.

— Ar trebui să te cauți la cap, Petra Williams, zău așa. Ești ca un manechin, serios acum. Eu sunt grasă, zise ea pe un ton categoric.

— Nu, nu ești. Ai slăbit foarte mult, scumpo. Uită-te la bluza aia, stă ca un sac pe tine.

Și astfel ne continuam meciul, eternul ping-pong al prieteniei feminine, încurajarea care niciodată nu încurajează cu adevărat, dar după care tânjim oricum. Meciul care se termină întotdeauna la egalitate, dacă vrei să-ți păstrezi prietena.

Chelnerița își făcu apariția și trânti pe masă farfurioara de metal cu nota de plată:

— Asta nu-i hotel, să știți.

Am plătit și am luat-o pe stradă în jos, spre faleză. În câteva minute eram pe treptele din beton care coborau spre plaja cu pietricele. După aerul cald, dens al cafenelei, briza mării a fost ca o palmă.

Când mi-am deschis gura larg, aerul sărat mi-a inundat plămâni. De dincolo de golf răzbătea jela-
nia sirenei care te anunța că era pauza de ceai la
oțelărie. Zăream, la distanță, flacăra ce pâlpaia în
vârful furnalului. Nu se stingea niciodată. Tata urma
să mănânce sendvișurile făcute de mama. Șuncă și
brânză în fiecare zi. *Schinken mit Kase*, zicea mama
în surdină în timp ce le împacheta în hârtie cerată.
Tata cerea mai puțin unt, pentru că un strat prea
gros îi întorcea stomacul pe dos. Și pe al meu. Nu
cerea niciodată nimic altceva.

Sharon se uita cu atenție la pietricelele de pe
plajă, iar eu m-am așezat lângă ea, cu genunchii
sub bărbie și ponchoul strâns bine în jurul meu. Ea
căuta întotdeauna pietricica perfectă, dar mai ales
pe cele despre care zicea că seamănă cu ouăle de
sturz. De un albastru-verzui foarte pal, cu picățele
negre. Îi plăcea să le deseneze. Umplea pagini întregi
din caietul de desen cu ele.

I-am spus lui Sha că îmi era teamă că planul
meu de a merge să-l văd pe David nu avea să funcțio-
neze. Minciunile pe care i le spuseseam mamei
deveneau deja din ce în ce mai consistente. Scri-
sesem în jurnal povestea pe care i-o spuseseam mamei
până acum și îl pusesem în ascunzătoarea de sub
pat, ca să pot ține evidența tuturor scornelilor. Gân-
dul că mama putea să descopere că mergeam la un
concert pop era la fel de dureros ca acela de a nu mă
duce la White City cu celelalte fete.

Sharon mi-a zis că totul o să fie OK, că ea și
mama ei or să mă acopere. Există un avantaj în
refuzul mamei de a se amesteca printre femeile din
oraș, deoarece, spunea ea, toate erau banale și ieșeau
din casă la dubița cu pește în papuci, cu bigudiurile
în păr. Măcar nu putea să schimbe impresii cu cele-
lalte mame.

Îmi plăcea la nebunie acolo jos, lângă dig. Mama
susținea că marea e deprimantă. *Ach*, mereu în flux
și reflux, aducându-ți aminte că a fost așa înainte

ca tu să te fi născut și că va fi așa multe secole după ce vei muri. Mama zicea că marea este extrem de indiferentă la suferința umană. Însă eu găseam alinare în lucrurile pe care ea le ura. Felul în care marea venea la țărm în timpul fluxului și apoi se retrăgea cu zgomot, târând după ea pietricelele, în timpul refluxului. Cântecul de leagăn al naturii, ca o mamă care își liniștește tot timpul bebelușul ce plânge. Șșșș. Șșșș. Dacă îți dădeai capul pe spate și îți cufundai brațele și picioarele printre pietricele, puteai să ai senzația că dispari. Asta era un sentiment bun; acela de a nu mai fi acolo. Îmi plăcea să fac asta vara, când căldura pietrelor îți pătrundea în oase.

De fiecare dată când mergeam pe plajă, apusul era diferit. Uneori, norii erau atât de frumoși și extravagandanți încât, dacă i-ai fi pictat exact așa cum erau, oamenii ar fi spus că inventezi. În seara aceea, soarele arăta ca un drops ce fusese supt până când devenise atât de subțire, că era pe cale să se spargă.

— Privește, i-am spus lui Sharon. Un apus ca un Strepsils.

I-am spus mamei că ne duceam să vedem *Mesia* de Händel. Știam că o să fie de acord. Îi plăcea cultura de înaltă clasă. De fapt, aproba înălțimea în general. Tocuri înalte, un spectacol de operă la înălțime, paharele cu picior înalt pe care le luase din catalogul Green Shield și pe care le umplea cu Cinzano Bianco, lămâie și multă gheață zdrobită. „Cocteilul femeii sărmane”, așa îi zicea ea. Bărbații înalți în poziții înalte erau idealul ei.

Nu era o minciună sfruntată chestia cu *Mesia*. Avea să existe un fel de cântat și venerare și trebuia să luăm trenul și aveam nevoie de bani pentru ceva de mâncare. Găsisem concertul în secțiunea cu programul evenimentelor viitoare din ziarul *South Wales Echo*. Era în aceeași seară cu concertul lui David de la White City, pe 26 mai, numai că era în Cardiff, nu la Londra. Așa că era perfect.

Doar că asta era prima minciună mare pe care i-o spusese mamei în viața mea și am fost speriată încă de la început. Dacă n-aș fi vrut atât de mult să merg, nu aș fi îndrăznit niciodată. Îmi simțeam inima ca un pește care se zbate într-o plasă ce se strânge treptat.

— Händel e sublim, a zis mama când i-am spus. Ce cor este, Petra?

— Cwmbran Orpheus, i-am spus.

— Nu-i rău. Nu este cu adevărat unul dintre cele de înaltă clasă, dar nu este prea rău, a spus ea, scoțându-și o mănușă din piele și trecându-și o mână prin părul ei blond și ondulat. Mă bucur că faci acest efort, Petra. Prietenele tale sunt fete cumsecade, sper, din familii bune și așa mai departe?

— Da.

Am încercat să mă gândesc la o întâlnire între mama și familia lui Sharon, dar mintea mea s-a golit la această perspectivă.

Ne aflam pe bucățica de pământ îngustă și abruptă din spatele casei, pe care tata o transformase într-o mică grădină de fructe și legume, care să ne hrănească. Singura concesie făcută aspectului decorativ era un rând de mazăriche parfumată de-a lungul zidului de cărămidă care ne despărțea de domnul și doamna Hughes, de alături. (Chiar și după șaptesprezece ani, părinții mei nu se aveau încă la per tu cu vecinii și nici nu aveau să fie vreodată, cel puțin nu în Țara Galilor.) Tulpinile verzi de mazăriche se cățarau în jurul spalierelor din bambus, dispuse în formă de wigwam. Când apăreau, florile – roz, albe și violet – semănau cu cele mai frumoase rozete din hârtie. Măzăricea parfumată era genul de floare în care dormeau zânele. Carol ne-a spus într-o zi că ea nu crede în Dumnezeu. El fusese inventat de bătrâni pentru a-i împiedica pe tineri să se distreze. Dar, vă întreb, de ce s-ar deranja Natura atât de mult să facă ceva așa de inutil de frumos ca măzăricea parfumată? Mirosul era delicat și puternic în același

timp. Îmbătător. Acesta era un cuvânt din *Cum să-ți îmbunătățești exprimarea*. „Substantiv: îmbătare; acțiunea de a (se) îmbăta și rezultatul ei; amețală. Tulburare adâncă (și plăcută); încântare.“

Mama m-a învățat să tai florile vara, în fiecare zi; dacă făceai asta, înfloreau întruna. Admira mazăricea parfumată pentru abundența sa, cred, dar și pentru hotărârea de a nu lăsa frumusețea să moară.

Pentru oricine altcineva, presupun că nu ar fi semănat prea mult cu o grădină, dar mie îmi plăcea la nebunie să fiu acolo cu tata. Era locul nostru. El își fuma pipa și, când se stingea, eu dădeam fuga în casă să-i aduc chibrituri. Avea o punguță pentru tutun și ne așezam pe treapta de sus, din spatele compostului, în timp ce tata își curăța chestia neagră și lipicioasă din pipă cu un băț de chibrit, apoi îi lua un secol să îndese tutunul proaspăt înăuntru, împingând frunzele maro până când formau un fel de cuib. Tata spunea că eu sunt deșteaptă ca mama, deoarece pot să citesc partituri și să iau note bune la școală. Însă el era cel deștept, vă spun eu.

Când tata era de vârsta mea, a învățat singur tonalitatea și putea să cânte orice voia. A cumpărat pianul din camera din față cu salariile economisite când avea optsprezece ani. Nu mi se părea corect că, în adolescență, tata fusese nevoit să coboare în mină și să se târască pe coate și genunchi ca să scoată cărbunele. Însă tata zicea că alea au fost zilele de glorie: „Cei mai buni bărbați din lume, Petra dragă, n-ai fi putut cere oameni mai buni de atât“.

I-a părut rău când a trebuit să iasă înapoi la suprafață și să-și ia o slujbă în oțelărie, din cauza problemelor la plămâni. Șapte silabe. Pne-u-mo-co-ni-o-ză. Era cel mai lung cuvânt pe care îl știam. Pneu-moconioză. Boală profesională.

În grădină, unde nu eram deranjați de mama, tata își încălzea vocea. „Do, re, mi, fa, sol, la, si, do.“ Trebuia să respiri din diafragmă, înțelegeți, să-i dai fiecărei note greutate deplină. Să o prețuiești.

La capătul treptelor grădinii, era o dependență mică din cărămidă care fusese folosită ca toaletă înainte să se ia un colț de la unul dintre cele trei dormitoare pentru a-l transforma în baie. Când eram mică, tata mă ducea în brațe până acolo noaptea, îmi trăgea în sus cămășuța de noapte și mă așeza pe colacul din lemn. Încercam să mă țin și să dau drumul la pipi încet, pentru că nu voiam să trezesc păianjenii. Păianjenii erau imenși și pânzele lor împodobeau pereții din cărămidă ca niște draperii din plasă pentru fantome.

Dacă urcai în partea de sus a cărării noastre, aveai parte de o priveliște incredibilă. Marea se întindea ca o pelerină strălucitoare până la Pendine Sands, unde se stabilise recordul mondial de viteză pe uscat. Întotdeauna îți puteai da seama când se apropia o furtună. Cerul de deasupra mării avea culoarea unei tigăi și norii deveneau de un galben sinistru, de parcă soarele din spatele lor era scârbit de ceva.

— Repejor, te rog. Ține tufa asta cât o leg eu, Petra.

Tufele de coacăze se legănușeau furioase în vânt în sâmbăta de dinainte ca noi să mergem la White City. Mama m-a pus să țin fiecare tufă în timp ce ea o fixa de un țăruș cu o bucată mică de sfoară. Ținea sfoara în buzunarul din față al vestei din piele de căprioară și o tăia cu un cuțit. Chiar și atunci când lucra în grădină, mama arăta șic. În dimineața aceea, purta niște pantaloni de călărie gen Land Girl¹, care ar fi făcut orice altă femeie să semene cu un bivoliț de apă, și o cămașă bărbătească peste care avea o curea cu două nuanțe mai închisă decât pantalonii.

1. Organizație de femei care a activat în perioada celor două războaie mondiale, lucrând în agricultură în timp ce bărbații erau pe front; a fost oficial desființată în 1950 și a făcut subiectul unui serial de televiziune din anii '70.

O eșarfă cu imprimeu oriental era înnodată lejer la piept. Arăta la fel de elegantă ca Amelia Earhart stând lângă avionul ei.

— Bun ca ploaia, țipă mama spre cer. Ce e atât de bun la ploaie? De ce zic britanicii asta? Fructele au nevoie de soare.

A luat o săpăligă și a ridicat-o în sus, părând să îndrepte acuzator vârful ascuțit spre tata, care stătea pe treapta de sus fumându-și pipa și uitându-se la ea. Vremea era din vina lui. Totul era din vina lui. Zâmbi și își ridică palmele în aer, ca și cum s-ar fi predat.

— E doar o zicală, Greta. N-o lua personal, iubito. E mai. Au suficient timp să se coacă.

— *Ach*, dar nu vor avea nici o aromă. Doar iz de ploaie.

Dacă tata ar fi putut să meargă în cer și să-i aducă soarele în spinare, ar fi făcut-o, știam asta. O venera pe mama, deși nu găsea niciodată sacrificiile potrivite pentru a o mulțumi. Din punctul ei de vedere, el o cucerise cu amăgiri. Și ea nu avea să-l ierte niciodată pentru asta. Când s-au cunoscut, Glynn Williams era vedeta trupei de operă din oraș și mama era o tânără soprană. S-a scris în ziarul local despre duetul lor din *Kismet*¹.

Mama a făcut o greșală. A crezut că tata va ajunge departe, pe culmi, când de fapt s-a dovedit că doar urcase un deal pentru o vreme, ca să admire priveliștea.

Tata avea aerul lui Clark Gable sau cel puțin așa îi spunea Gwennie, de la băcănie, doamnei Price, de la poștă. Nu-l văzusem niciodată pe domnul Gable, așa că nu știam. În fiecare dimineață, când pleca de acasă pe motocicletă la oțelărie, stăteam la fereastra de pe palierul de la etaj și îl urmăream cu privirea. Târgul pe care îl făcusem cu Dumnezeu era că, dacă

1. Musical scris în 1953 de Robert Wright și George Forrest, adaptat după muzica lui A. Borodin.

il priveam pe tata până ajungea la capătul drumului și nu-mi luam ochii de la el nici o secundă până dispărea după colț, atunci Dumnezeu avea să mi-l aducă înapoi teafăr. Funcționa întotdeauna, așa că niciodată nu am îndrăznit să nu mai privesc.

Cei din familia tatei erau scunzi și bruneți. În vechile fotografii de nuntă ai fi putut să-i iei drept sicilieni. Mama a confundat frumusețea robustă a tatei cu ambiția bărbătească, în timp ce el a confundat blondul ei angelic și buzele pline cu dragă-lășenia. Dezamăgirea ei în privința lui ne colora zilele.

Povestea spunea că părinții ei cumpăraseră un bilet de la Hamburg la New York, însă vaporul a ancorat la Cardiff într-o noapte și ei s-au dat jos în grabă, crezând că era Manhattan. (Ceața, oboseala, un copilăș plângând la momentul nepotrivit.) A fost o situație jenantă, de proastă sincronizare, pentru o cunoscută familie de ceasornicari germani. Crescând în patru camere deasupra unei ceasornicării de pe High Street, mama a simțit că a fost privată de destinul ei. Tânjea după o scenă mai mare, cea pe care chipul ei o merita. Viața pentru care frumusețea ei fusese destinată se afla acolo, undeva, îndepărtându-se încet pe măsură ce ceasurile din magazin ticăiau.

Este atât de dificil pentru un copil să înțeleagă nefericirea părinților săi. Ai mei – ce bine ar fi fost dacă aș fi știut și eu – erau infectați cu virusul incompatibilității. Nimeni nu murea din asta, dar nici nu trăia. Mama stătea potolită și, ei bine, ai fi crezut că era o soție și o mamă normală, însă spiritul ei ofensat își lua revanșa. Orice putea să o enerveze. Eu, că citeam o carte. Eu, că nu citeam o carte. Părul gras, coșurile, pe care ea le considera auto-provocate, deși toată lumea le avea, și fetele, și băieții. Obișnuiam să mă întreb dacă eram singură la părinți pentru că eram o dezamăgire atât de mare.

Au existat multe dăți când am vrut să-i povestesc mamei despre băieții care lătrau la mine, în clasă, dar ar fi însemnat să pomenesc de Petra, câinele de la televizor, și știam cât de mult ar fi mâniat-o asta. M-ar fi bănuit că mă uitam la cutia pentru proști. În schimb, într-o seară, după o zi groaznică la școală, am întrebat-o frumos dacă aș putea să-mi folosesc al doilea prenume, Maria.

Ea a ridicat spatula pe care o folosea ca să scoată o prăjitură cu brânză din tavă și a îndreptat-o spre mine, mai să-mi atingă obrazul.

— Nu, de ce întrebi asta, fată prostovană? Ți-am spus că Petra e un nume frumos, a fost numele mătușii mele, care era o persoană foarte elegantă din Heidelberg. Dacă mă mai întrebi o singură dată, vei fi pedepsită, fată prostovană, ai auzit?

Când mama ieșea în oraș, tatei îi plăcea să danseze cu mine prin camera din față. Nu aveam voie în ea încălțați. Acolo era un radio cu pick-up, mare și negru, cu difuzor în față și carcasă aurie, cu trei butoane din bachelită crem. În mod normal, era potrivit pe Programul 3, care difuza în direct concerte cu muzică clasică, dar duminica dimineața aveam voie să răsucim butonul și să-l potrivim pe postul de muzică ușoară, la emisiunea *Family Favourites*. Mama o aproba, deoarece era transmisă din Germania. Soldații staționați acolo făceau dedicații pentru cei dragi de acasă. Chiar dacă difuza muzică ușoară, mama ierta asta, pentru că emisiunea adopta o poziție morală fermă și orice referire la iubite și chiar logodnice era strict interzisă.

În fiecare vineri seara, mama lua salariul tatei și îi dădea o sumă ca să meargă la club. „Tatălui tău nu i se pot da bani pe mână“, zicea ea. El era întotdeauna tatăl *meu* când era supărată. Ar fi trebuit să-l auziți cântând, însă. Chiar și într-un ținut renumit pentru cântec, glasul de bariton al tatei ieșea în evidență. *I've Got a Cruuushshh on You, Sweetie*

*Pie*¹. Acesta era unul dintre cântecele pe care mi le fredona. Într-o zi, cu Englebert Humperdinck cântând cu patos la radioul din camera alăturată, tata m-a luat în brațe și m-a învățat prin bucătărie. Mi-am închipuit că mă aflu într-un loc canicular, cu părul prins sus cu o singură floare roșie. Mi-am imaginat că eram fermecătoare.

„Spune-mi când vei fi a mea
Spune-mi *quando, quando, quando*.”²

— Păi... mergem să vedem *Mesia*. Oarecum.

Sharon rămase cu gura căscată. Considera că alibiul pe care i-l spusese mamei pentru ziua de 26 mai era extraordinar.

Stăteau cu Gillian pe dâmbul de pământ înverzit de deasupra terenului de rugby, discutând despre planurile noastre pentru White City.

— Genial, Pet, zise Sharon. David e Dumnezeu pentru noi, așa că poți să-ți pui hainele pentru Școala de Duminică până ieși din casă și după aia să te schimbi la mine. Apoi ai putea să rămâi la mine peste noapte, când ne întoarcem, și mama ta nu va bănuși nimic, nu?

Jim, unchiul lui Sharon, lucra la căile ferate, în căsuța de semnalizare de la Port Talbot, așa că îi spusese ora la care venea trenul de seară. Era destinat special celor care se duceau la Londra pentru spectacole. Eram sigure că puteam să-l prindem pe cel de douăsprezece fără un sfert, dacă plecam de la concert imediat ce se termina.

— Voi două ce-o să purtați la Londra? întrebă Gillian.

-
1. Melodie scrisă de compozitorul american George Gershwin (1898-1937), pe versurile fratelui său, Ira Gershwin (1896-1983).
 2. Versuri din cântecul *Quando, quando, quando*, de Engelbert Humperdinck – pseudonimul cântărețului de muzică pop Arnold George Dorsey, celebru în anii '60-'70.

Ochii ei albaștri erau ațintiți la meciul care se desfășura dedesubt, cu Stuart pe post de căpitan al echipei școlii.

Sharon scoase un geamăt :

— O, Dumnezeu să ne ajute, gândiți-vă numai ce va purta Carol pentru a-l întâlni pe David.

Strângându-și buzele în cunoscuta țuguiere ca de ventuză pentru desfundat chiuveta, Sha își luă sâni mici în ambele mâini și îi împinse în sus, până arătară ca două budinci ce tremurau deasupra uniformei. Se ridică și începu să meargă țanțoș, cu bărbia înainte și fundul scos în afară, imitând mersul de cocoș țâfnos al lui Carol.

— O să poarte un afurisit de bikini, de-o să fim toate arestate, am spus.

Am răs amândouă, dar nu cu răutate, gândindu-ne la prietena noastră cea sexy. Gillian ignoră prosteala noastră. Își luase poza aceea de mare doamnă pe care o adopta ori de câte ori erau băieți în preajmă.

Jos, pe teren, meciul luase o întorsătură urâtă. Echipa noastră, în roșu și alb, juca împotriva unei școli din Valleys. Erau niște brute imense, niște matahale. Grămada de jucători se împrăștia și unul dintre ei ieși urlând dintre membrele încurcate și se năpusti la jucătorul nostru, până ce amândoi avură sânge la gură.

Deodată, mingea era liberă și unul dintre băieții noștri puse mâna pe ea. O ținu strâns la piept, se feri de adversar și o luă la goană. Dumnezeule, era atât de rapid! Băieții care s-au repezit la el arătau de parcă plonjau în gol. Pentru o clipă, în toiul acțiunii, băiatul reuși cumva să-și găsească timp. Era magic felul în care părea să alerge cu încetinitorul în interiorul propriei sale bule, în timp ce toți ceilalți jucători își agitau mâinile pe lângă el, lovind dezordonat prin aer. A trecut de linie, a atins ușor mingea de pământ și s-a întors, cu un rânjet plin de noroi întins pe fața albă. Steven Williams.

— Hei, îți face cu mâna, Petra, zise Sharon.

— *Ne face cu mâna*, spuse Gillian, care se ridicase în picioare, aplaudând și ovaționând.

Aveam să-mi amintesc toată viața mea eseul ăla. Să-l văd pe Steven alergând pe flanc, bătându-și joc de bestiile prostănace din jurul lui.

Unele lucruri nu mor niciodată.

„Bănuiesc că se poate spune că la vremea aceea o mulțime de admiratoare ar fi făcut orice pentru mine. Recunosc că, față de femei, am făcut lucruri pe care acum le consider degradante, de care mă rușinez. Odată ce le băgam în casă sau în camera de hotel, descopeream că puteam să le spun să stea în genunchi și să latre ca un câine sau să facă pe trenulețul care fluieră, și ele o făceau bucuroase. Cred că erau fericite să ajungă în preajma mea. Era o nebunie pentru mine. Însă acum știu cât de inconștient eram cu privire la sentimentele lor.

Nu sunt sigur că mă simțeam demn de toată adulația pe care o primeam ca idol al adolescentelor. Întotdeauna încerci să te convingi că ești demn cu adevărat de asta. Dar oare ești? Ei, haide, nimeni nu este. E doar un lucru care se întâmplă. Existau o mulțime de alți tipi care erau mai frumoși și mai talentați. S-a întâmplat ca eu să vin în vehiculul potrivit, la momentul potrivit.

Vai, cât de greșită poate fi inocența.“

David Cassidy, în autobiografia sa,
*C'Mon, Get Happy: Fear and Loathing on the Partridge Family Bus*¹.

1. În traducere, „Haide, fii fericit: Spaime și scârbe în autobuzul *Familiei Partridge* (n.r.).

Capitolul 6

— E pentru tine. Tu ești David Cassidy.

Zelda stătea lângă biroul lui Bill din redacție, ținând ridicat un pulover. Era fără mâneci, tricotat, cu dungă din lână roșie și albă, cu un șir de nasturi în față care licăreau argintii în lumină. La tiv avea o dungă albastră ondulată, cu niște stelute albe.

— Și ia uită-te pe spate. Ea întoarse puloverul pentru a-i arăta un D mare din satin argintiu, cusut undeva între omoplați. Ridică-te, zise Zelda, și Bill, simțindu-se de parcă ar fi avut zece ani, se execută fără ezitare.

Ce putere avea femeia asta impunătoare asupra lui, se întrebă el, de se ridica atunci când îi cerea? Ea lipi puloverul de pieptul lui. Bill avea al doilea nasture de la cămașă descheiat, ca un personaj dintr-o reclamă la aftershave, și pentru o clipă simți cum părul de pe piept i se lipește de D-ul argintiu. Nu era o senzație plăcută.

— Și îți vine, Billy! continuă ea. Cum spuneam, e chiar pentru tine.

Billy? Nimeni nu-i mai spusese Billy din clasa a treia, când Newsome, băiatul care o făcuse, plecase cu sângele șiroindu-i din nas.

— Nu-mi spune Billy, zise el, cu voce scăzută. Te rog.

Îl zări pe Pete Bubosul, aflat în celălalt capăt al încăperii, cum schițează un rânjet.

— Scuze, dragă William, zise Zelda. Totul ricoșa din ea, inclusiv jignirile și insultele de orice fel, fie

că le făcea, fie că le primea. Așa că scutură puloverul: Uită-te la sclipici, totuși. Ți-ai dat seama că stelele și dungile vor să semnifice steagul ameri...

— Da, am observat. Deși e cu fundu-n sus.

Se minunară împreună de obiectul nemaivăzut. Iată, în sfârșit, dovada că tricotatul putea să-ți strice ochii. Sosise în dimineața aceea într-o cutie maro, pe care erau lipite timbre de un penny. Cutia era așezată acum la picioarele ei.

— De la cine e? întrebă el.

— Clare Possit. Zelda lăsă jos puloverul și scoase un plic trandafiriu dintr-un buzunar ascuns al rochiei sale lungi până în pământ, de un portocaliu deschis, care arăta de parcă aterizase din Marrakech și care zornăia când se mișca. Clare Possit, Lucknow Road, numărul 47, Shrewsbury. Paisprezece ani, păr șaten, douăzeci și șapte de postere, un iepure numit Partridge.

— Iisuse!

— Mda. Îi plac sendvișurile cu pâine prăjită și tricotatul. De aici rezultă acest minunat pulover. Ar vrea să fie doamna David Cassidy când va fi mare.

— Dacă o să crească mare. Și dacă el o să crească mare.

— Haide, haide. Clare a fost foarte ocupată, țin să te anunț. Pe lângă pulover, ea trimite și o căciulă din lână, pentru Manchester, mă înțelegi.

— Desigur, în mai.

— Și, de asemenea, o pereche de șosete.

Zelda scotoci în cutie și le ridică ușurel, ținându-le departe de ea, cum ai ține o pereche de omizi otrăvitoare. Bill se trase mai aproape, sincer interesat.

— Pe asta scrie „CHE“, zise el. Ca Guevara. Clare Possit e maoistă? Doamna Possit știe despre asta? Se preocupă măcar de mișcarea cubaneză de eliberare cei din Shrewsbury? N-am știut niciodată. Făcu o pauză și îi pică fața: Ah, pricep.

Zelda ținea ridicată geamăna tristă a șosetei. Pe ea scria „RISH“.

— Împreună, zise Zelda cu veselie, ele alcătuiesc¹...

— Da, m-am prins.

Bill se gândi la șosete. Spre uimirea lui, încă nu încetase să fie surprins de nebunia iubirii pentru Cassidy. David era încă, în esență, un puști, și probabilitatea ca lui să-i fie permis vreodată să devină bărbat părea din ce în ce mai mică pe zi ce trecea; ori avea să fie sfârtecat de admiratoarele lui, ca un cerb între ogari, ori avea să fie înghețat într-o tinerete eternă, în felul acela în care californienii bogați cereau să le fie puse la păstrare cadavrele în gheață carbonică. Și nu era în stare să cânte, nu ca Jagger, oricum, sau ca Bowie sau ca oricare dintre zeii adulți. În comparație cu Cassidy, chiar și Marc Bolan era un bărbat matur, și asta se dădea cu fard de pleoape, pentru Dumnezeu. Și purta un șal cu pene. Însă – și gândul ăsta îl irita pe Bill și nu-i dădea pace –, în cazul lui Cassidy, ce era al lui era al lui: era capabil să stârnească iubire. Era ca o vrăjitoare cu un cazan. La facultate, Bill își închipuia că știe câte ceva despre dragoste – nu ca o boală a inimii (Dumnezeu să-l ajute), ci ca tactică folosită de poeți și pictori, o strategie a artiștilor pentru a atrage femeii în așternut sau a le rămâne acestora în minte. Însă băiatul ăsta, americanul ăsta efeminat, putea să fabrice o emoție din nimic și să o îngrămădească într-un cântec, așa cum Clare Possit înghesuisese șosetele în cutia aia maro, iar când fetele despachetau această emoție la destinație – când o ascultau, singure în dormitoarele lor –, nu numai că o credeau, ci credeau că el crezuse în ea, din capul locului; credeau că emoția aceea era îndreptată în mod special spre ele.

Proastele, proaste cu duiumul. Shakespeare a avut-o pe a sa „doamnă brună“, poate și un tip pe lângă, dar câte putea să câștige David cu un singur

1. Alcătuiesc cuvântul *cherish* („a prețui“), titlul albumului lui David Cassidy.

vers, un singur strigăt al acelei voci plângăcioase, o singură mișcare laterală din fund? Milioane, zeci de milioane de Clare, Judithe și Christine, toate ferm convinse că erau prețuite, *cherished*; că erau îndrăgostite, așa cum puteai să fii în Shrewsbury ori Wigan ori Weston-super-Mare, dar și că, la rândul lor, erau iubite. Muzica pop conducea lumea. Pe poeți se așternea praful.

— Zit City¹.

El se trezi din reverie cu o tresărire. Pentru o clipă, îl luă cu amețală. Lângă el se afla Pete, care-i împingea în față o poză. Unde era Zelda? În timp ce Bill visa, probabil că ea plecase.

— Uită-te la asta.

Pete lovi ceva cu degetul, al cărui vârf era gri de la grafit. Pe unghie avea picățele albe, despre care bunica lui Bill zicea că erau dovada unei diete proaste. Ei bine, avea dreptate. Cu două zile în urmă, Bill îl zărise pe Pete bătănd cu forța un KitKat în aluatul golit al unui pateu cu carne și legume și apoi mâncând toată chestia aia. Mâncase deja umplutura din mijloc sau o scosese pur și simplu cu degetele-i gri de la grafit și o aruncase? Și iată-l acolo, aplecat peste el, cu respirația lui mirositoare, arătându-i lui Bill o fotografie. Nu, două fotografii.

— Înainte și după, zise el. Ca într-o reclamă pentru slăbit. Strănută zgomotos și se frecă la nas cu încheietura unui deget. În mod normal, nu aș face o copie, știi, doar aș dichisi originalul. Dar asta era atât de bună, că m-am gândit că ar trebui să vezi originalul înainte să mă apuc de treabă. Tu fiind nou și toate cele.

Din câte știa Bill, ar fi putut să fie o ofertă amabilă, un sfat înțelept de la cineva cu vechime, dar cumva oferta sunase ca o insultă. Așa cum suna tot ce ieșea din gura lui Pete.

1. În traducere, Orașul Acneicilor; aluzie la White City – Orașul Alb, locația concertului.

— Mai întâi cea de după.

Era o fotografie alb-negru cu capul lui David Cassidy; era cu spatele la aparatul foto, dar s-a întors, sfios ca o căprioară, privind peste umăr, ca să le spună femeilor lumii să vină după el. Sau, dacă le deranja, doar să-l aduleze. Trebuie să fie și ceva sex la mijloc. Genele lui, grațios întoarse, erau absurd de lungi – puteau fi veșnic așa? – și pielea lui era la fel de perfectă ca o farfurioară cu lapte.

— OK, și ce? E un tip cu alură de fată.

— Și acum uită-te la asta.

Pete scoase un rânjel groaznic și strecură o altă poză în fața lui Bill.

— Înainte.

Bill se uită.

— Dumnezeule mare!

Orice adolescent avea coșuri, dar tipul ăsta avea o problemă. Obrajii lui plini de erupții și de găuri ar fi stârnit curiozitatea profesională a unui vulcanolog.

— Dumnezeule mare, repetă Bill. Parcă te-ai uita la Lună. Apoi, dându-și seama că se cuveneau niște laude, se întoarse spre Pete: Minunată treabă, amice. Baghetă fermecată, nu alta. Cassidy nu te cunoaște, dar are al naibii de multă nevoie de tine.

— Tacă-ți fleanca, zise Pete, pentru a arăta că e încântat.

— Cum faci asta?

— Cerneală, substanță decolorantă, pensulă mică tot timpul, creion și gumă de șters, uneori. Desenezi cu puncte foarte mici peste denivelări, cumva.

Fără să mai spună nimic, circumspect când venea vorba de arta lui sau despre orice ar fi putut să dea impresia de artă, smulse fotografiile din mâna lui Bill și se îndepărtă mărșăluind. Venise să se laude cu lucrul său manual, primise felicitări și, cu toate astea, plecase mai supărat decât venise. Ca mulți angajați din redacție, Pete se comporta precum un copil anacronic și supărăcios. Era vina conducerii,

se întreba Bill, sau era jobul în sine? Era rezultatul inevitabil al petrecerii unui timp prea îndelungat adâncit până peste cap în visurile adolescentine ale altora?

Sună telefonul. Era crem, tot numai unghiuri în loc de curbe și prea ușor ca să stea locului. Bill ridică receptorul, iar aparatul, răspunzând smuciturii lui, căzu de pe marginea biroului.

— La naiba, zise Bill, foarte tare.

Zelda, care era în trecere, îi aruncă o privire severă. Alții puteau doar să-și strângă buzele, însă ea era în stare să facă asta cu toată fața.

— Nu înjura, zise o voce de la celălalt capăt al firului.

— Cine e? întrebă Bill. Ah, Ruth, bună. Nu, scuze, mi-a scăpat, așteaptă, stai o secundă. Culese aparatul de pe jos și încercă să-l pună în echilibru pe un maldăr de scrisori, apoi continuă: Nu, nu e deloc un moment prost. Eu doar... Da, bine. Poftim?

Zelda se oprise acum și îl privea cum se chinuie cu telefonul. Deodată, ea scoase limba.

— Iisuse, făcu Bill. Scuze, nu, iubito. Doar că Zelda face ceva cu limba. Nu, cu limba. Zelda. Ea e... Poftim? Nu, șefa mea...

Zelda își pusese un deget pe limbă, prefăcându-se că-l linge, apoi îl roti prin aer. Bill nu știa unde să se uite. De ce alegea șefa lui tocmai acest moment, pentru a-i oferi ceea ce păreau să fie servicii sexuale intime? Avea un cui împotriva lui Ruth? Nici una dintre aceste variante nu părea probabilă. La urma urmei, cu o săptămână în urmă, Zelda refuzase niște ciocolată Cadbury's Flake pe motiv că era „un pic cam amăruie”¹.

— Nu, iubito, sunt ocupat cu... programul turneului, cu stabilirea de interviuri. Da. Cu cine? Ei, știi tu, nume mari. Nu, nu atât de mari. Adică, nu încă.

1. *A bit rude*, în orig. – joc de cuvinte intraductibil în limba română; cuvântul englezesc *rude* înseamnă nepolitic, grosolan, dar în sens figurat înseamnă amar, amărui.

Era conștient că începea să se agite. Zelda se uita la el într-un mod ciudat, încă făcând niște chestii inimaginabile cu mâna.

— Nu, dar, Dumnezeuule, mi-ar plăcea. Sau Jimmy Page. Da, știu. Știi că în Spania ultimul lor album a fost interzis? Din cauza puștilor de pe copertă? Da, știu...

Bill se uită la Zelda cum se întinde și ia telefonul de pe teancul de hârtii. Pe scrisoarea de deasupra era inscripția „ÎL URĂSC PE MICUȚUL JIMMY OSMOND“, scrisă pe o parte, în cerneală albastră, cu șablonul. Zelda își linse din nou degetul, întoarse telefonul invers și apoi își folosi vârful degetului pentru a umezi piciorușul rotund din cauciuc de pe fundul aparatului. În cele din urmă, făcu un pic de loc pe biroul lui Bill și trânti telefonul, neglijent, ținându-l apăsat până nu se mai mișcă.

— Gata, zise ea mândră, și se îndepărtă cântând, cu vocea ei vibrantă și profundă de alto, *Staaairway to Heaaaven*.

Bill își luă capul în mâini, cu receptorul lipit de ureche. Era conștient, în mod vag, că Ruth încă vorbea. Vocea ei îi zumzăia în cap.

— Îhâm, da. Păi, mă întâlnesc cu băieții după serviciu. Ce? Știi tu, ceilalți băieți. Își lăsă capul în jos, aruncă o privire furișă în imediata apropiere și își coborî vocea la intensitatea unei șoapte: Formația. Ce? Vorbesc tare. Am spus formația. Cineva, la două birouri mai încolo, ridică privirea. Nu era nimeni cunoscut, doar un chip nou care ținea în mână un capsator uriaș, dar totuși nu putea fi îndeajuns de prudent. Nu, o să termin pe la nouă jumate, zece, continuă Bill, cu vocea revenită la normal. Da, la Grapes. Ne vedem atunci. Trebuie să te las. Ei, știi și tu. Rockul nu doarme niciodată. Da. OK, pa.

Bill își dădu capul pe spate și se gândi o vreme la Ruth. Afară, lumina soarelui pălise și o ploaie torențială se izbea de geam. În redacție se lăsa

întunericul, dar luminile nu fuseseră aprinse; nu din cauza anunțului care circulase săptămâna trecută, avertizând cu privire la cheltuielile pentru curentul electric, ci pentru că nimeni nu se deranja să se ducă până la întrerupător. Unii dintre ei, ca Chas, preferau în mod fățiș obscuritatea. Bill se aplecă din nou deasupra mașinii de scris și deveni altă persoană. Scrise despre venerația lui pentru soare și despre cum nu putea trăi fără instrumentele lui muzicale („dacă cineva ar vrea să mă tortureze, nu ar trebui decât să-mi ia tobele și chitara“) și își ceru scuze pentru mâzgăleala lui neglijentă. Apoi se opri și numără cuvintele pe care le produsese până atunci. 1 130. Perfect. Ar fi trebuit oare să fie mândru, ca jurnalist, sau rușinat, ca bărbat, pentru că inventa chestiile astea așa, la timp, la lungime, exact cât trebuia? Mai era loc doar de încheiere:

Nu iutați... Păstrați un loc cald în inimile voastre pentru mine, până când voi putea ajunge acolo ca să-l umplu.

*Până atunci,
Cu dragoste,*

Era conștient de o umbră care a trecut prin fața lui, a luat-o pe lângă el și s-a dus undeva, în spate, dar era atât de prins în pielea personajului, că nu se deranja să ridice privirea. Așa că avu un șoc când auzi un mormăit lângă gâtul lui:

— Lasă-mă pe mine să-l completez.

Bill tresări, aproape că se ridică în picioare, încercând să oprească amețeala din capul lui:

— Uau, făcu el.

— Scuze, moșule, zise Roy, nemaipomenit de încântat de efectul întreruperii sale.

Editorul îl chemase la ordine.

— Nu, scuze, e vina mea, zise Bill, chinându-se să se ridice în picioare, ca un bătrân care-i este prezentat unei fete într-un pub.

De ce ziua asta, care nu începuse prea rău, se încheia cu un talmeș-balmeș de scuze?

— Scuze, spuneai...

— Spuneam, continuă Roy, pe tonul precaut pe care îl rezerva angajaților mai tineri și mai grei de cap, că n-ai văzut nimic, fiule. Băiatul tău frumos de aici, domnul Cassidy, n-ar putea să topească unt, dar se zice că topește domnișoricile care își vâă capul prin poarta lui.

— Cu siguranță, nu. El nu e așa, replică Bill, transformându-se pe neașteptate în propria bunică.

— Oricum, acum vei avea șansa să afli, nu-i așa? Pentru că Domnul Moralitate vine în bătrâna și deocheata Anglie...

— Da, știu. Avem bilete.

— Da, dar aveți bilete la concert, băiete. Eu vorbesc de conferința de presă de dinainte. Și nu doar despre asta. Vorbesc despre tine și Domnul Luna Mai, față în față, doar voi doi, cincisprezece minute de vis. Tu și Cassidy, singuri într-o cameră de hotel. Sunt fete în țara asta, dă-mi voie să-ți spun – sunt fete la afurisitu' de Pol Nord care și-ar da chiloții de blană pentru un minut cu pederastul ăla într-un apartament de hotel. Și tu ai un sfert de oră, fiule. Nu-l irosi. Nu ești gay, nu-i așa?

— Eu...

— Bine. Că nu trimit un poponar să-l vadă pe tip, când toate cititoarele noastre vor să-l sărute, nu-i așa? Nu vrem să-ți pui labele jechoase pe hainele lui maro, nu-i așa?

— Încetați, domnule...

— Bine, bine. Faci o treabă magnifică, oricum. Ești născut pentru asta. Numai să nu-l întrebi ce crede cu adevărat sau vreo tâmpenie de-aia așa-zis artistică. Nimic despre sufletul lui. Oricum, mă îndoiesc că ticălosul ăsta amărât are timp pentru așa ceva.

— Timp pentru ce?

— Suflet. E doar o voce în cămașă, nu-i așa? Și nu poate fi convins să nu-i mai fie lene să se încheie

la nasturi. Ca unii oameni pe care i-aș putea menționa.

Și, cu asta, Roy se îndepărtă alene, scoțând un zgomot ca de plescăit. Bill își duse mâna în mod clandestin la piept și își încheie unul dintre nasturi. Știa că șeful se gândise la el. Știa prea bine că Roy se uita la el și vedea un sclifosit: un isteț enervant în cămașă de fătălău și cu diplomă de facultate (de parcă îi era de vreun folos), un mercenar prea speriat de viață ca să-și bage nasul în ea, prea inocent să recunoască ce se întâmplă când, ca în fraza preferată și mult repetată a lui Roy, „rahatul pop lovește fanii“.

Probabil că avea dreptate. Oricum, Bill nu știa ce să creadă despre cineva ca David Cassidy; nu știa ce voia să creadă. În momentele de leneveală, poate cu Ruth adormită lângă el, se întrebese ce se întâmplă când un bărbat de douăzeci și patru de ani se pomenește la capătul adorației maselor; ce se petrece la propriu, nu în capul tânărului, ci în patul și la picioarele lui, în hoteluri și piscine, în camera verde a stadioanelor și spectacolelor de televiziune. Când adoratoarele întâlneau băiatul-zeu, care era rezultatul probabil? Leșinau sau se retrăgeau sfioase, precum eroinele din romanele de dragoste, incapabile să suporte transformarea fanteziei în realitate? Sau împrejurarea neromantică le copleșea și le silea să îngenuncheze sau să se întindă pe spate?

Bill auzise zvonurile despre David, nu prea avea cum să le evite, și totuși o parte din el alegea să nu asculte: ceva nu neapărat formal și pudic, ci protector față de drepturile visătorilor de pretutindeni. La urma urmei, și el trebuie să-și fi petrecut ani din viață gândindu-se la Paul McCartney – nu la a fi McCartney sau a deveni McCartney, dar crampo-nându-se, cu toate acestea, de o imagine cu Paul aflat lângă el, zburdalnic și rapid, arătându-i digitația pentru *I Wanna Hold Your Hand* și încurajându-l să continue: „Foarte bine, amice, ia-o încet, nu-i nici

o grabă. Asta sună grozav, Bill, văd că exersezi“. Iar dacă Bill stătuse acolo, visând la nonsensul ăla și știind în străfundul său că nonsensul avea sens, mai mult decât orice altceva, ei bine, atunci ce drept avea el să ia în derâdere puștoaicele prostuțe care își trimiteau puloverele D.C., poeziile și șuvițele de păr?

„Calcă ușor, căci calci pe visurile lor, William.“ Vorbele Zeldei, care, atunci când fuseseră rostite, îl făcuseră să se înece cu o bomboană Polo Mint, îi veniră înapoi în minte cu deplina blândețe dojenitoare a celei care le rostise.

Se uită la ceas. Era aproape trei. Încă două ore și termina. Peste trei ore, dacă Zelda nu încerca să-țină peste program și dacă metrourul nu era blocat și dacă reușea să bea repede un scotch înainte, ca să-și calmeze nervii și degetele, dacă toate erau bune, la ora șase, jurnalistul muzical avea să producă el însuși muzică.

Bill cânta la chitară bas în Spirit Level. Nu erau o formație cunoscută, nu știau de ei nici măcar rudele mai îndepărtate. Și nici nu aveau să fie cunoscuți vreodată, asta dacă nu cumva erau implicați în mod accidental într-o răpire sau jucau vreun rol eroid în evacuarea unui pub în timpul unei amenințări cu bombă sau, zău așa, erau ei înșiși victimele unei bombe. Asta ar fi fost al naibii de tipic, nu? Să obțină nemurire în loc de faimă, vânzând camioane întregi de discuri drept răsplată că muriseră. Toate acele admiratoare înfocate, trăind într-o zăpăceală de idolatrie, și nimeni cu care să te culci...

Formaseră trupa când erau în școală. „Sunteți încă o adunătură de școlari, nu-i așa?“, spusese Ruth în singura ocazie când el a invitat-o, foarte necugetat, la un concert. Cântaseră douăzeci de minute în Acton, deasupra pubului Duke of York, și Ruth stătuse acolo nemișcată, cu un pahar de *shandy*¹ în

1. Băutură obținută dintr-un amestec de bere și limonadă.

mână ; Bill s-a gândit că nici o ființă omenească nu fusese vreodată mai puțin emoționată de pulsul muzicii pop. Nici măcar nu clipise. Pe urmă, după ce coborâseră alene de pe scenă, pentru a le face loc celor din Space, Hopper sau Spikenard ori cui urma după ei, Bill își băuse halba și, adunându-și curajul, a întrebat-o ce părere are.

— Ce pot să zic? a spus ea cu un zâmbet prea larg, iar de atunci, fraza îi spânzura deasupra capului ca o sabie cu două tăișuri.

Însă ea avea dreptate în legătură cu un lucru : încă erau niște puști. Nu doar adulți care își retrăiau tinerețea, ceea ce ar fi fost îndeajuns de trist, având în vedere cum era tinerețea, ci adulți care foloseau armele tinereții – țipau, cântau, se certau, luau în derâdere, se prosteau – pentru a se preface că pot să parze responsabilitățile nedorite ale vieții de adult.

Pe solist îl chema David Crockett. Lumea venea la el după vreo reprezentatie și îi spunea :

— Cum ziceai că te cheamă ?

Iar el răspundea :

— David Crockett.

— Nu, numele tău real.

— Crockett, zău. David Crockett¹.

Atunci, fără excepție, ei ziceau :

— O, fugi de-aici, și plecau clătînând din cap.

La școală fusese diferit ; toată lumea îi știa numele și formația hotărâse să nu ascundă asta, ci, în mod șiret, să facă din coincidență un punct de atracție. „Ați putea fi David Crockett and The Wild Frontiers²“, a spus doamna Crockett, imperturbabila sa mamă, în timp ce stăteau la masa din bucătăria ei într-o după-amiază. Ea insista mereu să i se zică David, nu Davy, care – cel puțin așa credea Bill – făcea să

1. Erou popular american, aventurier, soldat și politician (1786-1836).

2. David Crockett și Hotarele Sălbatică (engl.).

fie un pic mai greu de păstrat atitudinea aventurierilor americani. Tolworth era la mare distanță de Oklahoma. Îi lipsea o Goană după Aur, ca prim exemplu. Suburbia era la marginea de sud-vest a Londrei, agățându-se de tivul capitalei.

Erau cu toții la etaj, acasă la familia Crockett, discutând despre ascensiunea lor glorioasă, acum că Derek, un psihopat în devenire, dar și cel mai bun chitarist din școală, intrase în formație. Potrivit lui Colin Hobbs, toboșarul, care era cel mai bun la matematică, aveau să ajungă pentru prima oară pe locul întâi în topuri la „începutul lui aprilie '71“. Doamna Crockett ciocănisese la ușa dormitorului, băgase capul înăuntru și zisese pe un ton vesel:

— Băieți, ceai și Battenberg¹ când terminați!

Ei întrerupseseră conversația despre avioane particulare și coborâseră ascultători, mărșăluind ca niște cercetași.

Bill nu știa unde erau acum membrii formației inițiale. După școală, unde toată lumea se temea de el, Derek începuse să se confrunte cu puști – tineri bărbați – care sufereau de la fel de multă mânie ca și el, din motive pe care nici unul dintre ei nu le putea înțelege, darămite să le rezolve. În iarna lui 1970, exact atunci când Bill începea să se gândească la semnificația sărutului în poezia lui Keats, Derek fusese implicat într-o bătaie la gara Wimbledon. Celălalt băiat ajunsese pe șine, cu jumătate de bărbie zdrelită, și abia scăpase, luptându-se din greu. Derek se alesese cu optsprezece luni într-un loc pentru tinerii delincvenți și apoi nici unul dintre ei nu a mai auzit de el. Bill își făcea griji pentru el uneori, noaptea târziu.

O fi avut tocul chitarei lui Derek două cuțite Stanley lipite cu scotch pe partea interioară, dar, dintre toți elevii care au încercat să cânte bucata

1. Un chec acoperit cu marțipan, care atunci când e tăiat dezvăluie un model în șah, cu pătrățele galbene și roz.

muzicală lentă a lui Harrison din *Something* și au dat-o în bară, Derek a dat-o în bară cel mai puțin. Însă el dispăruse din viețile lor și – mai important – din formația lor, iar locul lui îi revenise lui Colin Dougall, care fuma mai multă iarbă decât oricare dintre cunoscuții lui Bill, făcându-și adesea apariția dintr-un fel de nor, dar care era, de asemenea, singura persoană dintre cunoștințele lui care încă mai mergea la biserică. Combinația părea improbabilă sau de-a dreptul greșită, deși toboșarul Colin avea o teorie complicată despre frontul cald al canabisului, care întâlnea aerul umed al tării, și cum începea acesta să plouă în naos. Problema lui Colin Hobbs, în afară de a fi deștept, era că îl chema Colin și, așa cum atrăsese David atenția, nu puteai avea o formație cu doi Colin în ea. Toată lumea a acceptat logica acestui argument, chiar și Colin Hobbs, care a plecat la Southampton și a devenit, după cum zicea mama lui, „foarte pasionat de computere“. Locul lui în spatele tobelor îi revenise lui John Priscumbe, care era prea tânăr, apoi lui Michael „Împuțitul“ Sturrock, care duhnea, apoi unei creaturi pe care o chema, pur și simplu, Brillo, care rezistase o săptămână și, în cele din urmă, spre ușurarea tuturor, lui Geoff Hymes, un tip solid din Lancaster, care venise la Londra să facă avere și care ajunsese să repare frigidere în Maida Vale. Nu se putea spune despre el că era un toboșar extraordinar și nimeni nu o făcea, dar era vesel, punctual și, mai presus de toate, o dată la două weekenduri putea să facă rost de un Ford Transit.

Între timp, formația își schimbase identitatea, chiar mai des decât instrumentiștii. Nici unuia nu-i plăcuse Wild Frontiers și până și doamnei Crockett încetase să-i mai placă după o vreme, spre ușurarea lui Barlow. Așa că, fără nici un motiv, au devenit Black Coffee („cel mai alb grup pe care îl cunosc“, zicea DJ-ul de la școală). Apoi Jetlag. Apoi Eagle, ca omagiu adus modulului lunar, imediat după aterizarea

pe lună. („Dacă l-am fi păstrat, am fi putut să așteptăm până ajungeau faimoși The Eagles și apoi să-i dăm în judecată pentru că ne-au furat numele“, zicea David în pub, cam în fiecare lună de atunci încolo. Bill răspundea: „Dar ei sunt la plural. Asta-i diferit. Și mai e și articulat“. S-a gândit adesea că asta a fost conversația cea mai lipsită de sens din cariera sa.) Apoi Mandrake Root, când a apărut cel de-al doilea Colin. Apoi, pentru foarte puțin timp, The Stitches (ideea fiind că, la încheierea unei cariere glorioase, puteau scoate un album cu cele mai bune hituri intitulat *The Stitches: In Time*¹). Iar acum erau Spirit Level și, așa cum anunța Bill, cu ceva mai mult decât modestie, pe oricine voia să asculte, erau încă la fel de slabi și lipsiți de concentrare ca pe vremea când doamna Crockett le dădea tuturor o felie de Battenberg, cu câte o furculiță pentru desert. Numele puteau să vină și să plece, talentul putea să crească și să piară, dar cei din Spirit Level erau și aveau să fie niște diletanți. *Cover*-ul lor după *All Right Now*, repetat – și cu toate acestea imperfect – de-a lungul a șapte ani pe la vreo sută de nunți cu bețivi, încă suna, așa cum i se confesase Bill unui prieten de la facultate, „ca un autobuz cu etaj care calcă o cireadă de vaci“. Formația era singura constantă din viața sa pe care se putea baza, dar era mai mult decât atât. Era – deși nu ar fi recunoscut asta niciodată, nici față de sine însuși, darămite față de Ruth – singura sa iubire adevărată.

— Iutați.

— Poftim?

— Iutați. Zelda ținea coala de hârtie ridicată. Trecuse pe acolo, îl văzuse pe Bill bând o ceașcă de

1. Aluzie la proverbul englezesc *A stitch in time saves nine*, care are ca echivalent în limba română proverbele „Cine nu cârpește spărtura mică, are necaz să dreagă borta mare“ sau „Leneșul mai mult aleargă“.

cafea și luase scrisoarea din mașina lui de scris, cu un foșnet zgomotos. O greșeală de dactilografieră, mai spre sfârșit. Ai pus „iutați“ în loc de „uitați“. Și nu te-ai semnat.

— Cred că vor ști de la cine e.

— Nu fi tu atât de sigur, zise Zelda, care arăta de parcă ar fi putut în orice clipă să-l amenințe cu degetul. Băiatul pe care l-am avut înaintea ta, ba nu, cu doi băieți înaintea ta, fără să-l mai pun la socoteală pe pervers, a terminat o dată o scrisoare de la David și a semnat-o „Brian“.

— De ce?

— Pentru că așa îl chema, fraiere. Era atât de... prins, cum ai spune tu, că a uitat cine e.

— Ca The Method¹.

— Poftim?

Cuvântul i se păru Zeldei suspect, ca și cum ar fi putut avea legătură cu sexul.

— Nimic, zise Bill. Deci el era perversul?

— Nu, pervers... Uite ce e, n-am timp de genul ăsta de... taclale. Zelda era roșie la față. Te rog să faci corecturile.

— În legătură cu ce era pervers?

— William, zău așa, am lucruri mult mai bune de făcut... Mai uită-te și tu o dată pe asta.

— Deci e bine?

— Un articol minunat, pur și simplu minunat. Zelda se afla acum pe teren mai sigur. Îmi place mai ales partea despre el ca menestrel medieval. Foarte... plină de imaginație.

— Păi, a zis chiar el ceva de genul ăsta cândva. Eu doar mă las ghidat. Nu inventez cu adevărat, să știi. Nu-i așa? continuă el, mai mult ca o pledoarie zadarnică decât din curiozitate.

1. O trupă britanică de rock progresiv înființată în 1969, cunoscută și sub numele de Andwella sau Andwella's Dream.

— Faci o treabă excelentă. Mult mai bună decât Brian, care, dacă avea un defect, era că lăsa toată treaba asta să i se urce la cap.

— În ce sens? A început să poarte costumația?

— Poftim?

— Știi tu, costumul mulat? Colierul din scoici? Le purta aici, la biroul ăsta? Într-o zi de marți?

Zelda alese să nu răspundă. Luă o sticlută de Tipp-Ex și i-o dădu lui Bill:

— Exact, zise ea și plecă.

Capacul de la pasta corectoare se înțepenise. Bill îl răsuci, înjură și răsuci din nou. Capacul zbură și un șuvoi de lichid alb țâșni și se revărsă pe palma dreaptă a lui Bill, până sus, la încheietura mâinii. Chas, taman la țanc, alese fix acest moment pentru a trece agale pe acolo:

— Ticălos mic și murdar. Chiar în văzul lumii.

— Poftim?

Chas găfâi și chicoti, precum complicele unui personaj negativ, și se strecură spre toaletă. Bill rămase acolo, ștergându-și mâinile ude. Sună telefonul și se întinse după el. În timp ce apuca receptorul, telefonul se mișcă și, cu o bufnitură înfundată, căzu de pe marginea biroului.

— Fir-ar al naibii, zise Bill, foarte tare. La naiba. Telefonul era plin de pastă corectoare, așa că spuse doar: Scuze, și aruncă receptorul pe jos, din care, pentru o vreme, continuară să se audă țipete ascuțite. Cu mâna stângă băgă coala de hârtie înapoi în mașina de scris, se duse în josul ei și, cu un singur deget, dactilografie cuvântul „David“, de parcă ar fi vrut să înjunghie pe cineva. Fir-ai al naibii și tu, zise el, tot tare. Puțoiule!

— Cu cine vorbești? întrebă, de la două birouri depărtare, bărbatul pe care nu-l cunoștea.

— Cu nimeni.

Bărbatul scoase un rânjet răutăcios:

— Rockul nu doarme niciodată, hmm?

Bill nu mai avea puterea să fie furios. Doar îi aruncă o privire și oftă.

— Mai degrabă popul nu se trezește niciodată, zise bărbatul.

Râse de propria glumă și își plecă din nou capul spre munca sa. Ploaia se întetise: acum era furioasă, dar lipsită de ritm, ca bătutul la tobe al lui Colin Hobbs. Brusc, Bill nu mai avea nici un chef să cânte cu prietenii lui. Voia să se ducă și să se culce.

Țipetele nu încetau. Bill recuperează receptorul de la picioarele lui:

— Da?

— William, Zelda sunt.

Asta nu era de bine. Biroul Zeldei se afla la doar douăzeci de secunde distanță și, de regulă, ei îi plăcea să se lanseze personal prin breșa din paravanul format din glastrele cu flori și să colinde pe la birourile colegilor ei. Într-una din zilele trecute, Bill îi făcuse cunoștință cu expresia „a vorbi verzi și uscate“, cu care nu se mai întâlnește până atunci — limbajul Zeldei, ca de altfel lumea ei, se oprea la granița zonelor limitrofe ale Londrei — și ea o cântărise îndelung, încercând cuvintele, și în cele din urmă se pronunțase: „Îmi place“. Din acel moment, de câte ori existau verzi și uscate de discutat, ea le discuta; și singurul lucru care o împiedica să vorbească verzi și uscate erau veștile nedorite. Când era silită să dea vești proaste, ea le transmitea prin telefon.

— William, îmi pare rău. S-a ținut o ședință editorială — asta însemna că ea și Roy împărțiseră resturile culese de pe fundul unui borcan de Coffee-mate — și s-a hotărât ca testul să fie introdus mai devreme, în numărul viitor. După cum poate știi, plănuiam să-l oferim cititoarelor noastre la mijlocul verii, dar acum, că David și-a anunțat datele, simțim că a venit momentul...

— Ce test?

— A, nu mare lucru, serios.

Asta era chiar mai rău decât crezuse Bill.

— Ce test? întrebă el din nou.

— Păi, văzând cât de multe admiratoare ale lui David citesc revista noastră, care, după cum știi, este cea mai importantă publicație pe acest subiect...

— Ce test?

— „Testul Decisiv despre David Cassidy.“ Două pagini, foarte specializate. Nu pentru orice fată care trece pe stradă. Genul de lucruri pe care doar admiratoarele cele mai înfocate le-ar ști. Prin urmare, Roy și cu mine ne-am gândit, de fapt, am hotărât că tu ai demonstrat mult devotament față de munca ta și știi deja atât de multe despre David, încât ai fi cel mai...

— Până când?

— Luni.

— Nu.

— Poftim?

— Nu se poate face. Toată documentarea aia...

— Da, ei bine, va însemna să depui un pic de muncă în plus, și noi ne dăm seama perfect...

— Nu pot lucra în weekend.

— Și asta, zise Zelda, triumfătoare în logica ei, e motivul pentru care te-am sunat. Ca să poți începe chiar acum. Și eu o să lucrez peste program, până târziu, și la fel și Peter de la departamentul foto.

— Târziu?

— Și mă gândeam că, dacă terminăm pe la nouă sau zece, am putea să ne înființăm toți trei după colț, la restaurantul Odyssey Grill. Din partea firmei, cu complimente de la Roy. Super tare. Foarte generos, cred că ești de acord.

— Dar în seara asta era...

— Era ce, dragă?

Urmă o pauză. Bill se simțea năucit.

— Ei bine, indiferent ce era, sunt sigură că poți amâna. Zelda vorbea acum vesel, când spunea ce era mai rău, și îi dădea zor să încheie: Îți mulțumesc

foarte mult. Știam că ne putem baza pe tine. Cel care se ocupă de machetă o să treacă pe la tine într-o clipă să discutați.

Telefonul amuți. Bill puse receptorul în furcă. Nu știa de ce îi era mai groază : să-l sune pe David Crockett ca să-i spună că nu putea să ajungă la repetiții sau să mănânce seara târziu un chebap prost făcut din carne de capră, cu Pete Bubosul. Oricum, ambele trebuiau făcute ; a refuza solicitările Zeldei, când cariera lui la Worldwind abia începea, putea să însemne, efectiv, lipsa unei cariere. Un gând tentant, din multe puncte de vedere ; însă strângea bani pentru o mașină și pentru o excursie cu Ruth în Grecia și, cu toate că nu putea să-și întrevadă viitorul sau să-i dea vreo formă, știa că voia unul. Orice, în afară de scurgerea grea, de fier a timpului printre degetele sale.

Bill se scotoci după o batistă și își suflă nasul. Dădu să ia telefonul din nou, dar acesta sună când îl atinse. Tresări și îl înhăță, aproape furios :

— Da, ce ?

— Iartă-mă, William, tot Zelda sunt. Am uitat să adaug partea cea mai importantă. Ceva ce trebuie pus în fruntea listei. Dacă ai putea, știi tu, să-l faci de senzație. Dintre toți, tu poți să fii poetic.

— Așa ? se pomeni implicându-se, ca într-o luptă.

— Premiul întâi pentru testul ăsta al tău.

Era deja testul lui ?

— Continuă.

— Păi, în mod normal, oferim discuri, postere, bilete și așa mai departe, însă de data asta, pentru că este foarte special, norocoasa câștigătoare și o prietenă a ei se vor întâlni cu David însuși pe platoul de filmare de la *The Partridge Family*.

— Și ăsta e noroc ?

— Ei, haide. Închipuie-ți că ești o fată de treispe ani. Imaginează-ți cât de emoționată ai fi.

— Pot doar să-mi imaginez.

Doar.

Capitolul 7

„Testul Decisiv despre David Cassidy“ ne-a dominat viața în zilele premergătoare concertului de la White City. Eu și Sharon îi dedicam fiecare minut liber pe care îl aveam. Ne-am scos toate albumele cu articole decupate din reviste și cutiile de pantofi de sub patul lui Sharon; stratul de praf de pe ele părea la atingere ca pielea de căprioară. Primăvara din anul ăla a fost o nebunie totală, explodând pretutindeni, cum zice cântecul, iar vremea era atât de caldă, încât micul reșou care mirosea a păr părilit fusese pus deoparte. Ambele ferestre din camera roz a lui Sharon erau larg deschise și ne-am dat jos hanoracele. Stăteam în genunchi pe covor în timp ce scormoneam cu atenție prin miile de tăieturi din reviste, unele dintre ele la fel de familiare ca propriile noastre fotografii de familie. Îmi plăcea să cred că ne ocupam de sarcina noastră precum o armată care știe că se află în fața unui asediu iminent. Așadar, acesta era momentul pentru care ne antrenaserăm. Devotamentul nostru față de David era supus unui test. Urma să ne învingem inamicii, cum era acea Annette Smith, care declarase revistei *Jackie* că are 9 345 de poze cu David. Hmm. Acelea dintre noi care ne aflăm în posesia tuturor numerelor din revista *The Essential David Cassidy*, inclusiv exemplarul rar din ediția limitată cu suplimentul special de aniversare a zilei de naștere din aprilie 1973, nu aveam deloc de ce să ne temem în privința unor

încrezute din Sevenoaks, oriunde ar fi fost asta. Înfrângerea era de neconceput. Doamna Lewis ne-a adus Lucozade¹ și biscuiți Jacob's cu brânză, ca să ne întărim forțele.

Primăvara a sosit devreme în anul acela. Grupul lui Gillian părăsise deja coridorul de la laboratorul de științe și se mutase la locul său de întâlnire de sub castanii sălbatici de la capătul îndepărtat al terenurilor. Era cel mai bun loc în care să te prefaci că îi ignori pe băieți. Cu un dispreț superb, ne uitam – sau priveam cu bună știință în altă parte – la băieții care jucau rugby și care pretindeau că sunt Barry John sau Gareth Edwards, cei care merseseră la școală în Pontardawe, la doar câțiva kilometri mai încolo pe șosea. Cu numai un an în urmă, eroul nostru local înscrișese cel mai grozav eseu din toată istoria rugby-ului, pe stadionul Cardiff Arms Park. Peste multe secole, ființe din galaxii îndepărtate aveau să audă încă strigătul de bucurie al orașului nostru în după-amiaza aceea din 1973. Țara noastră era una mică și săracă, dar pe vremea când eu eram copil, ne simțeam întotdeauna bogați, pentru că bărbați ca Gareth Edwards erau de partea noastră. Până în ziua în care a murit, tatei i-a plăcut la nebunie să-l citeze pe comentatorul meciului, imitând cu precizie fiorul de mândrie din vocea lui: „Dacă cel mai mare scriitor al cuvântului scris ar fi scris povestea asta, nimeni nu ar fi crezut-o“.

Așadar, în secret, de la adăpostul copacilor, îi priveam pe băieții de la rugby. Eram încă îndrăgostită nebunește de David și număram zilele până când aveam să-l întâlnesc la Londra: ceea ce nu știam era că anumite zăgazuri din inima mea se deschideau și lucrurile aveau să se schimbe în curând.

În pauză, Sharon și cu mine ne întindeam la umbra castanilor, străpunsă când și când de razele soarelui, ne propteam în coate și parcurgeam revistele

1. Băutură energizantă.

pe care ea le aducea la școală într-o pungă. Eram din ce în ce mai aproape. Doar patru răspunsuri din cele patruzeci ne făceau probleme.

— Știu că am văzut menționat pe undeva inelul cu pecete al lui David, zise Sharon, tăind altă revistă de pe lista noastră.

— Ce primiți dacă o să câștigați? a întrebat Olga, care tocmai se întorsese cu Angela de la automatul cu gustări și împărțea băuturile reci și ciocolata.

— Pet și cu mine vom merge la Los Angeles să ne întâlnim cu David pe platoul de filmare de la *The Partridge Family*, declară Sharon cu deplină convingere în glas.

— Fugi de-aici. Nu plecați voi la Los Angeles, obiectă Carol, scoțând un sunet prelung, zgomotos, de dispreț.

Stătea la soare, întinsă pe spate un pic mai încolo, cu bluza ridicată sub sutien, fusta băgată în chiloți și picioarele mult depărtate. Băieții se uitau la ea precum șacalii la o antilopă.

— Vom merge la Los Angeles, zise Sharon. Mai avem doar patru răspunsuri de găsit.

Olga îmi întinse un baton Curly Wurly. Am încercat să-l rup frumos în două, ca să-l împart cu Sharon, însă mijlocul era tare ca piatra. L-am tot răsucit, până când glazura s-a spart, dând la iveală scheletul de caramel și împrăștiind bucățele de ciocolată peste tot pe hainele mele. Mi-am lins degetul și am strâns cu vârful umed bucățile de ciocolată, una câte una, înainte de a-i da lui Sharon, cu un gest larg, bucata mai mare.

— Chiar dacă toate răspunsurile voastre vor fi corecte, din punct de vedere statistic este foarte puțin probabil să câștigați, zise Olga, care, chiar și pe atunci, nu era tocmai o visătoare.

— Da, vor participa milioane de fete, zise Carol răutăcios.

Angela ne anunță că verișoara ei, Joanna, cu care urma să ne întâlnim la Londra, participa și ea.

— Țsta nu e *orice* test. Sharon era exasperată de crasa lor ignoranță. E pentru un nivel avansat de cunoștințe despre David Cassidy, zise ea. Chiar dacă crezi că-l cunoști pe David pe dinafară, este foarte, foarte greu. Oricum, Pet a venit cu ceva nemaipomenit pentru întrebarea de baraj. Revista zice că fanul care scrie corect răspunsul de departajare trebuie să aibă un anumit Johnny. Petra, mai zi o dată, ce e ăla?

— Ce?

— Cum e vorba aia. Nu știi ce...

— Ce nu știi?

— Din franceză. Știi tu. Johnny spune ceva.

— *Je ne sais quoi*¹.

— Țsta e.

— Care e răspunsul de departajare al Petrei?

Gillian se răsuci pe o parte în iarbă, întorcându-și spatele la Stuart și la jocul de rugby. Printre genele lăsate, își supraveghease prada, dar acum noi, fetele, prezentam din nou, pentru puțin timp, interes pentru ea.

— Nu vă spunem, răs Sharon cu o scânteie de sfidare. E secretul nostru. Al Petrei și al meu. O să vă trimitem o vedere de la Beverly Wilshire, dacă aveți noroc.

— Cine e Beverly Wilshire? întrebă Carol.

Sharon îmi prinse privirea și izbucnirăm în râs. Mi-am dat brusc seama care era sentimentul nefamiliar căruia mă chinuisem să-i dau un nume. Eram fericită. Nu doar din cauza castanilor care erau plini de o speranță clocotitoare. Urma să câștigăm concursul, dar, mai mult decât atât, începusem să fiu acceptată așa cum eram, poate chiar plăcută – și asta era una dintre cele mai grozave senzații pe care le poți

1. Confuzie comică produsă de pronunția aproximativ asemănătoare a expresiilor *je ne sais* („nu știu“, în franceză) și *Johnny says* („Johnny spune“, în engleză).

avea. Simțise Gillian asta? A decis acolo și atunci să mi-o ia?

Doar pentru că putea.

La început, când te apuci să studiezi la violoncel, sunetul pe care îl scoți este strident și dezacordat. Acest instrument este o provocare. Îți rănește degetele, lăsându-ți urme roșii la vârfuri. Am plâns. Mama mi-a spus că trebuie să perseverez. Mătușa ei Petra fusese violoncelistă la Berlin. Mătușa Petra scotea un sunet atât de minunat, zicea ea, că întreaga familie plângea. M-am întrebat cum ar fi să o fac pe mama să plângă. Pielea de pe degete mi s-a întărit. Am perseverat.

Domnișoara Fairfax era profesoara mea de violoncel. Cea mai bună profesoară a mea, dar și cea mai ciudată. Avea păr cărunt, scurt, și o față ridată, mustăcioasă, și era una dintre acele persoane care sunt atât de bătrâne, încât este greu să-ți dai seama dacă sunt bărbat sau femeie. Preda și latina, și muzica, dar nimeni nu asculta. La oră, Jimmy Lo zicea că domnișoara Fairfax semăna cu o țestoasă într-o perucă. Chiar în timp ce râdeam alături de ceilalți, știam că era o trădare groaznică. Merita mai mult din partea mea. De fapt, așa cum ar fi trebuit să știu, merita tot ce aveam de oferit. Lumea zicea că domnișoara Fairfax și-a pierdut logodnicul în Războiul cel Mare¹, care fusese cu atât de mult timp în urmă, încât nu era posibil ca ea să fie încă în viață. A cântat la violoncel multă vreme, la Londra, într-un cvartet care avea reprezentării la Wigmore Hall. Văzusem un afiș înrămat la ea acasă. *Jane Fairfax: violoncel.*

După ce am terminat clasa a șasea, când aveam doisprezece ani, ea a spus:

— Acum, Petra, intrăm într-o altă țară.

Nu a menționat numele țării. Dar după ce mi-a făcut cunoștință cu suitele pentru violoncel ale lui

1. Primul Război Mondial.

Bach, cred că am știut că asta era țara în care voiam să trăiesc.

Înainte să intru în grupul lui Gillian, exersam cel puțin două sau trei ore pe zi. Nu repetam suficient de mult pentru concertul prințesei Margareta și domnișoara Fairfax știa asta.

— Violoncelul tău nu este un măgar, Petra. E un cal de curse. Vreau să aud violoncelul ăla rezonând. În momentul ăsta, sărmanul violoncel este foarte trist și posomorât.

Domnișoara Fairfax a făcut o față tragică de clovn.

Gura ei, cu colțurile lăsate în jos, cu toate ridurile dimprejur, era ca o poșetă care se strânge cu șnur. Mă gândeam: așa o să arate când o să moară.

Ne aflam în micuța sală de repetiții, cu zece zile înainte de White City și cu mai puțin de trei săptămâni înainte de prințesa Margareta. În spatele ochelarilor, ochii albaștri ai domnișoarei Fairfax aveau o privire lăptoasă, care îi făcea să semene cu niște biluțe din sticlă colorată. Mă întrebam dacă a fost frumoasă cândva.

— Nu pot s-o fac, domnișoară, am zis eu pe un ton nefericit.

Voiam ca ea să spună că nu trebuie să o fac. Ea scoase un sunet slab, îmi aranjă mâna pe arcuș, îmi îndreptă umerii și își lăsă mâna să se sprijine pe ei o vreme. Mâna ei nu avea greutate; oasele îi erau la fel de ușoare ca un fulg, dar avea încă tendoanele puternice, după atâția ani de exercițiu. Venele albastre se evidențiau ca niște fire electrice prin pielea marmorată care semăna cu hârtia creponată.

— Petra, vreau ca spatele tău să fie puternic precum un trunchi de copac, iar picioarele ca niște rădăcini care intră în podea. Așa, e mult mai bine. În felul ăsta, capul rămâne liber și urechile pot fi atente la sală. În timpul concertului, vor fi o mulțime de lucruri care să-ți distragă atenția și va trebui să găsești un punct de relaxare în sală. Iar brațul

drept – uite așa – trebuie să fie liber ca o apă curgătoare. Poți să simți diferența?

— Da, domnișoară.

— Bine. Astfel, corpul tău se va mișca natural, dar urechile și mintea vor fi concentrate la maximum. Bach nu irosește niciodată nici măcar o singură notă, să știi. *Trebuie* să cânti fiecare notă în mod conștient.

Probabil că îmi simțea îndoiala, pentru că și-a pus un deget în mijlocul frunții mele.

— Toate notele sunt acolo, înăuntru, zise ea. Acum trebuie să ne folosim imaginația. În muzică, nu spui niciodată de două ori același lucru în același fel. Înțelegi, Petra?

Am scuturat din cap. Ea mi-a cerut să mă gândesc la titlul unei melodii:

— Prima care îți vine în minte.

— Vă referiți la... ăăă... muzică normală sau clasică?

Atunci când a zâmbit, am crezut că zăresc fata. Pe cea care i-a spus la revedere dragului ei soldat cu mai bine de cincizeci de ani în urmă și care nu s-a căsătorit niciodată. Stătea precum Răbdarea însăși pe un monument, zâmbind în fața suferinței, ca în piesa de teatru. Cât de trist era lucrul ăsta. Să stai pe un monument de război pe care este scris numele iubitului tău.

— Muzică normală e în regulă, râse domnișoara Fairfax. Care este titlul cântecului?

— *I Think I Love You*, domnișoară.

— E un cântec de muzică ușoară?

— Da.

— Perfect. Deci, prima dată cântăm *I Think I Love You*, pur și simplu, exact așa. Eu cred că te iubesc. A doua oară este: eu *cred* că te iubesc. Violoncelul zice: Hmm, poate că te iubesc, poate că nu te iubesc, om trăi și-om vedea. Iar a treia oară când cântăm fraza, ce spunem, Petra?

— *Eu cred că te iubesc?*

— Bine. Cu siguranță, nimeni altcineva nu va avea voie să-l iubească, nu-i așa? El îți aparține ție.

Sau ar putea fi: eu cred că te *iubesc*, nu doar te plac. Sentimentul meu este pasional. Sau, în sfârșit, eu cred că *te iubesc*.

— Da, pe nimeni altcineva, am spus eu.

— Exact, zise domnișoara Fairfax, bătând vesel din palme. Bravo. O frază scurtă și toate modalitățile astea diferite de a o spune și a o simți. Acum, când vei cânta piesa, vreau să încerci să scoți fiecare notă ca pe o perlă, apoi să redai fiecare frază ca pe un întreg șirag.

Ea mă întrebă ce îmi imaginez când cânt Bach. I-am spus că mă gândesc la o poveste tristă, poate la cineva care moare. (Nu i-am spus la ce mă gândeam cu adevărat, și anume la o fată care încearcă să aducă înapoi un băiat care a plecat, îndemnând muzica să i-l aducă înapoi, ca să-l mai poată ține o dată în brațe, iar el se întoarce și o sărută și cad unul în brațele celuilalt și *explodează* de bucurie și tristețe și apoi mor de extaz, pentru că iubirea lor e prea perfectă pentru această lume. Nu-i puteam spune așa ceva, nu?)

— Da, pierdere. Jelanie. Domnișoara Fairfax își scoase ochelarii și își frecă ochii antici. Însă putem jeli oameni care sunt în viață, Petra. Prințesa Margareta. Ne uităm la ea și ne gândim: e frumoasă, e sora reginei, poartă haine minunate, ajunge la școala noastră într-un Rolls Royce și toată lumea ovaționează și aplaudă. Ce știe ea despre tristețe?

Domnișoara Fairfax îmi povesti că prințesa Margareta a iubit cândva un bărbat, pe căpitanul Peter nu-știu-cum, și că a trebuit să renunțe la el, deoarece era divorțat. A *renunțat* la el deoarece era datoria ei. Așa spunea Biserica.

O prințesă adevărată, în viață, cu inima frântă. Iată o veste emoționantă, parcă de pe altă planetă.

— E fericită acum, domnișoară?

Domnișoara Fairfax luă niște sacâz și trase arcușul meu prin el, insistând la capete.

— Nu, draga mea, nu cred că e.

Era atât de greu să înveți despre dragoste. Mare noroc că nu trebuia să rezolvi un test despre ea.

— Acum, de la început, dacă nu te superi. Bach nu vrea să-ți fie frică de el, Petra. Să-i arătăm respect cântând fiecare notă așa cum îți închipui că a vrut el să fie. Câte o perlă pe rând.

Am început să cânt, încercând să fac exact cum îmi spusese, simțind cum mâna ei o ghida pe a mea. M-a oprit după douăzeci de măsuri și a spus că era mai bine. Mult mai bine.

— Și acum, continuă să exersezi exact așa. Douăzeci și cinci de ani de acum încolo.

Când am văzut pentru prima oară dormitorul lui Gillian, am vrut să ridic un steag alb. „OK, ai câștigat“, am spus eu în barbă, ca să nu mă audă nimeni. Numai gândul la Gillian, cu dormitorul ei perfect și frumusețea ei imbatabilă, mă făcea să vreau să mă predau. În fața noului ei sistem stereo, cu capac din sticlă fumurie și boxe separate, în fața covorului alb, flocos, în fața superiorității evidente a celeilalte fete. Mai presus de toate, era masa ei de toaletă, cu trei oglinzi în care Gillian putea să se vadă din față, dintr-o parte și din spate. Era de mărimea mașinii noastre, un Hillman Imp.

Fardurile Mary Quant pe care i le-am dăruit păreau să-și fi făcut efectul magic și costisitor, exact așa cum sperasem. La coada pentru prânz, a doua zi după aniversarea ei, Gillian m-a invitat la ea la ceai, ca să ascultăm discuri. Mama a fost atât de impresionată că am o prietenă care locuiește în Parklands Avenue, încât l-a silit pe tata să poarte cravată când m-a dus acolo cu mașina, chiar dacă el nu a fost invitat înăuntru.

Știți, îmi imaginasem atât de mult această invitație. Făcusem un scenariu întreg cu conversații în care Gillian și cu mine descopeream brusc cât de multe aveam în comun. Mă închipuiam cu ea, stând pe patul ei și chicotind amândouă; probam hainele

ei și le lăsam pe jos, împrăștiate în grămezi dezordonate, și ea îmi ondula spre interior noua tunsoare paj cu cleștii ei încinși și îmi înnodea o eșarfă în jurul gâtului, în vreme ce îmi dădea sfaturi cu privire la ce mi se potrivește. „Bluza aia verde îți stă grozav, Petra.“ Eu ne vedeam ca pe două fete dintr-o bandă desenată din *Jackie*, cu bulele pentru cuvinte așteptând să fie umplute.

Când s-a întâmplat cu adevărat, brusc nu am mai fost sigură că voiam să merg. Nu pentru că dormitorul legendar al lui Gillian putea să fie o dezamăgire – cum ar fi fost posibil? Eu aveam să fiu dezamăgirea. Nu voi reuși să strălucesc în sporovăiala de fete, voi rămâne eu însămi, în loc să fiu transformată într-o Petra de basm, amuzantă, la modă, cu care celorlalte fete să le placă să fie. Fete ca Angela Norton, care încă era, chipurile, cea mai bună prietenă a lui Gillian, dar care arăta de parcă îi venea să plângă atunci când a auzit că eu mergeam acolo la ceai.

După cum s-a dovedit, nu ar fi trebuit să-mi fac griji în legătură cu partea mea de conversație. Singurul lucru despre care Gillian voia să vorbească era Stuart.

Credeam că lui îi place cu adevărat de ea?

Da, așa credeam.

Dar de ce i-ar fi plăcut lui Stuart de ea, când putea să aibă orice fată voia din școală?

Pentru că ea era atât de incredibil de frumoasă și fabuloasă.

OK, dar eram sigură, sigură, sută la sută, că lui Stuart îi plăcea de ea?

Nu putea fi nici o îndoială în legătură cu asta. Ar fi fost complet idiot să nu-i placă, nu-i așa?

Însă Gillian a spus că îi dăduse papucii lui Stuart vineri și îi aruncase medalionul pe șosea, pentru că vruse să meargă prea departe și ea nu se simțea pregătită. Să-i lași să-ți desfacă sutienul era OK,

dar ce credeam despre băieții care ajungeau în chiloții tăi? Ar fi însemnat asta că ea e o curvă?

Chiar nu știam.

O, deci credeam că ea e o curvă, nu-i așa?

Nu, bineînțeles că nu credeam. Nu.

Credeam eu că Stuart o s-o sune să-și ceară scuze sau va începe să iasă cu o fată de vârsta lui, ca Debbie Guest, care îl lăsa să facă orice voia?

Credeam că el în mod sigur o va suna pe ea să-și ceară scuze.

Așadar, credeam că ar trebui să-l sune pe Stuart chiar în clipa aia și să-i spună că-l iartă și îi acordă încă o șansă?

Nu eram sigură.

— Da, cred că ai dreptate, încheie Gillian fericită. O să-l sun chiar acum.

De necrezut, avea propriul telefon lângă pat.

— Da, și mie mi-a fost foarte dor de tine, frumosule, șopti ea în receptor, cu respirația întretăiată.

În timp ce Gillian se ghemuia cu spatele pe pernele din dantelă, pentru ceea ce era limpede că avea să fie o lungă conversație plină de sinceritate și simțire, eu m-am cocoțat la capătul patului ei, cu un picior îndoit sub mine și cu celălalt pe podea, întrebându-mă când ar fi momentul potrivit să mă ridic și să plec.

— Nu, nu sunt, *tu* ești. Da, bineînțeles că vreau. Băiat obraznic.

Cu greutate, am reușit să atrag privirea lui Gillian și am arătat mai întâi spre mine și apoi spre ușă, semnalizând dorința mea de a mă strecura afară, dar ea clătină din cap de două ori într-o manieră profesională și își continuă gânguritul la telefon. Indiferent ce dramă se desfășura între ea și Stuart, în mod limpede necesita un public. Fără un cuvânt, de bunăvoie, mi-am acceptat rolul în ea. Gillian avea trei oglinzi în care să se privească, iar acum avea patru.

M-am tras cu stângăcie jos din pat și m-am târât în fund până la suportul pentru discuri de lângă

sistemul stereo, încercând să mă fac invizibilă. Primul disc pe care l-am luat avea centrul de un portocaliu aprins. *Without You*, al lui Harry Nilsson. Îmi aduceam aminte când a fost pe locul întâi. Cinci săptămâni întregi. În cinci seri consecutive de duminică, seara în care se difuza topul, acordurile deznădăjduite ale pianului de la începutul melodiei s-au auzit de la ferestrele tuturor dormitoarelor adolescenților din toate casele de pe toate străzile din toată lumea. În a cincea săptămână, am ajuns să ne săturăm de ea și am început să credem că melodia era lacrimogenă și chiar un pic plictisitoare. Am cântat în gând acordurile și mi-am amintit cât de minunată era.

Acel „Nu“ de la început era perfect. Ca și cum Harry Nilsson se afla în toiul unei discuții cu el însuși și tocmai se apucase să o cânte cu voce tare. M-am gândit la domnișoara Fairfax. Să nu cânti niciodată de două ori aceeași frază în același fel. „Tristețea ta se vede. Daaa, se veee-deee.“

Râsul ca un clopoțel al lui Gillian îmi întrerupse amintirea muzicii și m-am uitat spre ea. Stătea sprijinită de tăblia căptușită cu purpuriu a patului, răsucind cordonul crem, ondulat al telefonului în jurul degetului ei arătător, care avea la vârf o jă roz, sidefată. Totul la ea era rafinat. Arăta precum cel mai costisitor gen de fată creat vreodată. Ca o figurină din porțelan. În comparație cu Gillian, alte fete păreau necizelate și diforme, ca și cum fuseseră turnate toate de vreun olar amator, la un curs seral.

Oricum te-ai fi uitat la ea, Gillian avea un punctaj mai mare în toate privințele – puncte pentru înfățișare, puncte pentru siluetă, puncte pentru simplul fapt că există. Când Gillian roșea, gestul părea un act de extremă delicatețe, ca o eroină emoționată dintr-un roman de dragoste. Când roșeam eu, era ceva foarte fierbinte, roșu și umilitor. Până și faptul că sânii ei nu aveau nimic deosebit – erau încă blocați în acea țară-a-nici-unei-femei situată între

un ac de albină și un măr – o făcea cumva să pară misterioasă și atrăgătoare. Umflăturile elegante de sub uniforma albă a lui Gillian mă făceau să mă gândesc la penajul unei lebede. Nimeni nu ar fi îndrăznit să o facă pe Gillian Edwards vacă cu pieptul plat, cum strigase Ian Roberts după mine iarna trecută, când ieșeam afară alergând, în întârziere, pe terenul de hochei. O remarcă dureroasă, chiar mai dureroasă decât vântul acela înțepător de la hochei, care îți biciuiește obrajii și genunchii. Indiferent cât de mult încercam, nu puteam să uit această remarcă, deoarece de fiecare dată când o sileam să stea într-un colțișor al minții, ea revenea, țâșnind ca din arc, ca un hopa-mitică batjocoritor. Vacă cu pieptul plat. Remarca asta mă făcea să-mi dau seama cât de singură eram în vremurile de dinainte de Sharon, pentru că nu exista nici măcar o fată careia să îndrăznesc să i-o împărtășesc. Nici măcar o prietenă care să alunge răutatea cu un râset și să mi se alătore în speculațiile cu privire la dimensiunile tragice ale penisului mic, foarte mic, cel mai mic, invizibil al lui Ian Roberts.

E mai ușor să fii frumoasă. Nu mai profund, nu mai bine, doar mai ușor. Mi-am dat seama de asta în acele luni din 1974, când am avut ocazia să o studiez îndeaproape pe Gillian Edwards. Frumusețea o făcea leneșă, totuși, ca un mops alintat pe o canapea, care este hrănit doar cu fărâme pe alese. Lumea venea să aducă omagii drăgălășeniei ei și ea le accepta ca și cum i se cuveneau. Băieții se făceau complet de răs în fața ei. În mod tacticos, ea îi privea cum dispar din frumoșii ei ochi albaștri.

Când o fată nu este frumoasă, lumea zice : O, ai păr frumos, ai ochi minunați, ai picioare superbe. Orice femeie vrea o bucătică de frumusețe pe care să o numească a ei; o gleznă subțire pe care să o poată admira în timp ce probează pantofi noi sau o piele catifelată ca o piersică pe care prietenii să o remarce; însă frumusețea lui Gillian era completă,

avea o absolută precizie și desăvârșire: totul se potrivea. Nu avea ochi frumoși, picioare frumoase, păr frumos; ea era frumoasă.

Uitați ce e, nu sunt proastă. Când venea vorba de Personalitate, îmi dădeam seama că Gillian nu ar fi obținut punctaj maxim și nici măcar nu ar fi fost pe aproape. Dar, ca elevă silitoare la testele cu variante multiple, știam prea bine: categoria Personalitate era un premiu de consolare, o rămășiță pentru fetele pe care nimeni nu voia să le sărute. Stând în dormitorul ăla, ascultând-o pe Gillian flirtând la telefon cu Stuart și simțindu-mă o mare proastă, o *copiliță* fără un iubit al ei, știam că voiam foarte mult să fiu sărutată. Nu voiam să fiu doar publicul. Voiam să văd expresia aceea de pe chipul căpitanului Von Trapp când o scoate pe Julie Andrews afară, pe terasă, în timpul balului și știe, pur și simplu știe, și ea spune vrute și nevrute, emoționată, ca și cum nu ar fi nimic, pentru că și ea știe, și ea se gândește: dacă o să-mi mișc gura întruna, el nu o să poată să o sărute. Și el începe să-i cânte, spunând că trebuie să fi făcut ceva bine în viața lui, deoarece Julie Andrews, care e în stare să-i îmbrace pe toți cei șapte copii ai lui din draperiile de la un singur dormitor, îl adoră¹.

Bărbați mândri, aroganți, umiliți de iubire, care se înclină sub influența ei amețitoare; o, da, aveam să fiu întotdeauna moartă după ei. Speram să mai existe încă o șansă cu David; peste numai patru zile urma să-l văd pentru prima oară în persoană, la White City. „Nu spune că acesta e sfârșitul“, cânta el. Și nu o făcusem, nu cu adevărat. Eram sigură că o să-l iubesc întotdeauna, dar nu mai voiam să sărut altarul lui Cassidy făcut de Sharon. Hârtia era lipicioasă și rece. Voiam ca un băiat adevărat să mă tragă spre el și să spună: „Tu, vino încoace“.

— Ce părere ai de astea?

1. Aluzie la o scenă din celebrul film *Sunetul muzicii*.

Gillian îi închisese în sfârșit telefonul iubitului ei repus în funcție și scotocea în garderobul alb încastrat în peretele de vizavi de geam. Ieși afară zâmbind. Zâmbetul lui Gillian își făcea apariția foarte rar și am fost uimită de cât de mici și albi îi erau dinții, ca ai unui bebeluș.

— Uite-i, zise ea. Probează ăștia, Petra. Porți mărimea 36, la fel ca mine, nu-i așa?

„Ăștia“ se dovediră a fi o pereche de pantofi cu platformă, într-o nuanță splendidă de maro-roșcat, exact aceiași pantofi pe care îi venerasem cel puțin două luni în vitrina de la Freeman Hardy Willis. Sincer, erau mai multe șanse să devin doamna David Cassidy decât ca mama să-mi cumpere o încălțăminte atât de înaltă și la modă. (Deși ea purta întotdeauna tocuri, mama prefera să mă țină în genul de pantofi comozi, fără toc, cu vârful rotund, care semănau cu pateurile cu carne și care erau purtați, în general, doar de femeile cu cadru pentru mers.)

— Poți să-i păstrezi, zise Gillian, pur și simplu, de parcă o pereche de pantofi care costau 9,99 lire erau doar ceva mărunțiș.

Deschise o altă ușă și începu să scoată bluze și fuste. Am fost uimită să zăresc un poster cu o formă de viață extraterestră îmbrăcată în tartan, agățat înăuntrul garderobului.

— N-am știut că-ți plac cei de la Bay City Rollers, am spus, incapabilă să-mi ascund uluirea.

Gillian scoase un scheunat:

— Cel mai bine e să fii pregătită. Să-ți păstrezi deschise opțiunile, când vine vorba de iubiți, zise ea. David e pe ducă, nu-i așa? O să fie istorie până de Crăciun. Ceilalți Rollers sunt jechoși, dar Les McKeown, solistul, e destul de OK, nu? Oricum, zise ea, îmi place *Shang-a-Lang*.

Shang-a-Lang? Cântecul era șocant. Un pretext jalnic pentru rock'n'roll. Era asta aceeași Gillian care a refuzat cândva să rămână peste noapte acasă la Karen Jones, pe principiul că aceasta avea un

poster cu Donny Osmond pe tavanul din dormitor și Gillian a considerat că este nelocal să adoarmă privind la chipul altui star pop?

Eroii altora sunt întotdeauna misterioși. Dar să-l dea pe David pentru un grup de băieți cu pielea bolnăvicioasă, îmbrăcați în pantaloni din tartan atât de scurți, încât scoteau la iveală câțiva centimetri de picior alb și păros? O nebunie. Imposibil. În timp ce încă încercam să asimilez trădarea ei, Gillian îmi azvârli un maldăr de haine. Pantaloni foarte scurți și mulați, albaștri ca cerul, cu un model roșu în V în partea de sus, două rochii psihedelice cu modele în spirală, una portocalie, cealaltă roz aprins; o curea din zale aurii și pietre prețioase false, o jachetă scurtă roz, moale și mătăsoasă, și o panglică purpurie cu o broșă din camee. Genul de țoale pe care fetele le purtau pe coperta de la *Jackie*. Genul de haine pe care le-ai putea numi țoale.

— Pune repede ceva pe tine, îmi dădu ea instrucțiuni. Stuart vine cu niște băieți. Or să ne ducă pe plajă. Mașina o să ajungă aici în cinci minute.

A doua zi aveam școală și nu mâncaserăm nimic de la prânz, când îmi luasem doar un Twix, pentru că economiseam banii de mâncare pentru White City. Mă simțeam leșinată de foame. Logic, ceea ce ar fi fost bine să spun era că trebuie să ajung acasă, dar, aparent sub un soi de vrajă, am tras pe mine rochia mini roz, cu spirale, și jacheta roz și am adăugat pandantivul, ca urmare a unui gând de ultim moment, pentru a adăuga lungime gâtului meu scurt. În cea mai mare dintre cele trei oglinzi ale lui Gillian am zărit o siluetă nefamiliară. O tipă faină, cu picioare lungi și foarte subțiri, care se terminau într-o pereche de pantofi cu platformă splendizi, maro-roșcați. Nu o cunoșteam.

Gillian își pusese jacheta și stinsese veioza de pe noptieră, așa că în cameră era întuneric, cu excepția unei raze de lumină de pe palier, când ea zise:

— Pet, mă gândeam că am putea să ne înscriem în concursul David Cassidy.

— Ce vrei să zici?

— Păi, noi suntem cu mult mai deștepte decât celelalte și cred că am face o echipă grozavă. Ar fi atât de distractiv, dacă am câștiga. Ne-ar apărea poza în ziar și toate cele. Ce crezi?

Senzația de a fi dorită de Gillian era atât de nouă și încântătoare, că nu o examinaseam foarte atent. Acum, natura situației mă izbi cu o asemenea viteză, că m-am simțit, fizic vorbind, dată peste cap, ca în ziua aceea când am fost izbită în piept de un val imens în Golful Three Cliffs. Mintea îmi zbârnâia. Încercam să-mi dau seama cu câte mișcări înainte plănuiască asta. Am simțit dezolarea bruscă a întâlnirii cu un adversar superior.

Însă mai era timp. Acolo, în fața mea, la îndemână, se afla o ramură pe care se legănau diverse replici bune și decente. Replicile conțineau lucruri ca „Nu“, „Nu pot“, „Mă tem că asta e imposibil“ și „Îmi pare rău, dar eu și Sharon ne înscriem în concurs, suntem o echipă“.

Mai târziu, mi-am spus că am încercat să ajung la creangă. Adevărul era că ambuscada fusese atât de rapidă și măiastră, încât împotrivirea părea aproape grosolană. Chiar dacă asta nu e întregul adevăr. Când a venit vorba să fac ceva, mi-a fost mai teamă să spun „nu“ decât mi-a fost să spun „da“. Vrusesem să fiu în pantofii lui Gillian, în locul ei, de foarte multă vreme. Acum eram în pantofii ei, blocată într-o pereche de platforme maro-roșcate și condamnată să joc după cum cânta ea.

— Nu sunt sigură, am spus, tonul vocii mele acceptând deja înfrângerea.

Asta a fost tot ce am reușit să rostesc în apărarea sutelor de ore pe care eu și Sharon le petrecuserăm construind prețioasa noastră arhivă despre David și încercând să rezolvăm „Testul Decisiv despre David Cassidy“.

Pentru cât ți-ai trădat prietena cea bună și dragă, Petra?

9,99 lire. În fața unei fete care credea că, până de Crăciun, David Cassidy va fi terminat.

Capitolul 8

— Adu-mi aminte, zise Bill.

Se holbă în ceașca de cafea. Ceva se ascundea în zaț.

— Ce, dragă? întrebă Zelda.

— A, scuze. Adu-mi aminte să nu mă mai apropii niciodată de hotelul Skyway, în viața mea. Adică, o să merg acolo oricum, după ce mor, cum face toată lumea, și o să-mi petrec zece milioane de ani acolo, fiind purificat¹. Sorbea din cafea, sperând să nu înghită chestia care se ascundea în ea, indiferent ce era. Un motiv în plus să nu merg acolo cât sunt încă în viață.

— Păi, nu a trebuit să stai acolo, nu? A fost doar o conferință de presă. Cât a durat?

— Mai puțin de o oră.

— Păi, vezi.

Zelda bătu ușor din palme, așa cum avea obiceiul să facă atunci când se clarifica un punct de vedere — nu când se marca, pentru că nu era meciul ei, dar când era lăsat politicoș în pace.

Bill stătea în biroul ei din spatele păienjenişului de plante, de unde ea îl spionase cum se strecoară înăuntru, unde ea îl chemase, așa cum ar fi făcut cu un copil-curier. Se zvonea că Zelda fusese în tinerețile ei învățătoare, dar nu era adevărat. Vrusese să fie asistentă medicală.

1. Aluzie la rai și purgatoriu, pornind de la numele hotelului Skyway („Drumul spre cer“).

— Nu, zise Bill.

— Poftim?

— În nici un caz. Își termină fraza cu ochii în cafea: Zelda, sunt foarte recunoscător pentru jobul ăsta și înțeleg că este o experiență bună și toate cele, dar, zău așa, nu se poate aștepta de la mine să beau piuneze.

Ținu ridicată piuneza de pe care curgeau picături de cafea.

— Firimituri.

— Ei bine, asta am crezut și eu că era. Un pic de prăjitură cu ghimbir. Și-un rest de la ascuțit creionul, și tot mai mergea. Adică, e tot carbon. Da' chestia aia putea să mă omoare. Noroc că nu sunt yankeu, că altfel te-aș fi dat în judecată.

— Fir-ar, așa e.

De ce anume ar fi fost nevoie ca s-o faci pe femeia asta să înjure — adică să înjure ca lumea, ca orice alt jurnalist de pe pământ? Merita să scapi un fișet pe degetul ei mare de la picior, doar ca să vezi? Bill cochetă cu ideea de a-i pune piuneza pe scaun în drum spre ieșire, ca apoi să asculte ce va urma. Însă probabil că ea doar ar fi sărit în sus și ar fi țipat: „Doamne păzește“, ca un personaj din Dickens, și ar fi păstrat piuneza infractoare pentru o întrebuintare viitoare.

— Ia un biscuit, William. Am Playbox și Custard Cream. Uite-acolo, în fața cariocilor. Nu? Deci... domnul Cassidy. A fost deschis? A spus ceva ce poți folosi?

Bill se așeză fără să i se fi spus s-o facă.

— Cred că s-a săturat.

— Ce spui?

— Păi, știi că a zis că ăsta e ultimul lui turneu. Știi că renunță la concerte.

— Așa zice el.

— Chiar zice. Și eu îl cred.

— Ei, hai să nu ne pierdem capul. Spectacolele live sunt doar o latură a atracției lui.

Zelda se foi pe scaun. Genul ăsta de discuție o făcea să nu se simtă în largul ei. Dacă atracția lui Cassidy scădea, la fel avea să se întâmple și cu revista *The Essential David Cassidy* și cu toate slujbele lor – a lui Bill, a lui Chas, a lui Pete și a tuturor, cu toată industria de servicii care se învârtea în jurul strălucitorului star. Și atunci ea unde o să se ducă? La *Mott the Hoople Monthly*? La revista dedicată fanilor *The Wizzard*? Imaginează-ți cum ar fi să muncești pentru a susține o formație al cărei nume nici măcar nu era corect ortografiat¹.

— Mă bucur că s-a terminat.

— Scuză-mă, în mod cert nu s-a terminat. Iar ca tu să spui asta, William, este since...

— Nu, nu eu spun că s-a terminat. El a spus asta, Cassidy a zis-o.

Bill vârî mâna în buzunarul de la jachetă și scoase un blocnotes. Ruth îi cumpărase un set de șase de la W.H. Smith. Pe copertă scria „Blocnotes de Reporter“, cu litere un pic mai mari decât i-ar fi plăcut lui Bill, și stătuse pe gânduri dacă să ia carnețelul la conferința de presă, în fața reporterilor adevărați. Apoi îi văzuse pe reporterii adevărați.

— „Mă bucur că s-a terminat, mă bucur că aproape am încheiat cu asta.“ Și apoi cineva l-a întrebat motivul pentru care nu va mai susține spectacole pe scenă și el a zis... stai nițel, e pe-aici pe undeva... Bill răsfoi paginile. Zelda zâmbi și aruncă o privire la biscuiții Custard Cream. Iată: „Singurul mod în care pot să mă maturizez cu adevărat“. Și asta e tot a lui: „Singurul mod în care pot să cresc cu adevărat și să dedic suficient timp pentru a realiza un album bun este să nu fiu în turneu șase luni pe an, să...“ Scuze, doar încerc să-mi deslușesc propriul scris. Seamănă cu sfârșit, ceva de genu'...

Zâmbetul Zeldei rămase la fel.

— A, da, „sfârșit de oboseală și epuizat“. Închei citatul. Vezi ce vreau să zic în legătură cu faptul că

1. Ortografia corectă a cuvântului este *wizard* („vrăjitor“).

s-a săturat? Adică, nu pot pur și simplu să arunc asta în scrisoarea către fani de luna viitoare, nu? „Bună, scumpele mele, dați-mi voie să vă spun că acum sunt sfârșit de oboseală și atât de epuizat, că simt că mor. Vreți să veniți să mă ajutați să îndepartez grijile astea?”

Bill adoptase cel mai bun accent american al său, care în redacție era considerat cel mai prost.

— Nu, nu poți. Înțeleg punctul tău de vedere. Zelda bătu darabana cu unghiile în sugativa de pe biroul ei. Dar cu chestia aia despre maturizare cu siguranță ai putea să faci ceva, nu? Sunt sigură că fetelor noastre le-ar plăcea la nebunie. Părea o directoare de școală, vorbind despre instalarea unei țâșnitori noi pe coridor. Este atât de... Zelda își lăsă capul într-o parte, căutând cel mai extravagant adjectiv: Atât de californian.

— O, desigur, răspunse Bill, doar pe jumătate conștient de totala absurditate a faptului că doi englezi în toată firea discutau cu calm despre un stat – o națiune, de fapt – pe care nici unul dintre ei nu-l vizitase vreodată. Ar fi putut la fel de bine să vorbească despre Lună.

— Ei, și cum era? Povestește.

Zelda era mai veselă acum, simțindu-se din nou pe teren sigur.

— Greu de spus. Un tip destul de simpatic. Nu mi-am dat seama foarte bine cum i s-a părut toată chestia asta, pentru că ori de câte ori fotografiile începeau să țacăne din blițuri, ceea ce se întâmpla, practic, de fiecare dată când el ridica privirea, clipea un pic și apoi își puneă o pereche de ochelari din ăia de soare cu lentile-oglină.

— Domnul Super! făcu Zelda, căreia îi plăcea să creadă că înțelege ce-i în mintea cititoarelor ei.

— Mm. Da. În fine. Deci ceea ce a spus a fost... a vorbit despre toate aceste... cum le-a zis... da: „aceste lucruri mărunte, lucruri legate de personalitatea noastră, pe care le ascundem și le ținem în noi“.

— Perfect! Zelda își ținea palmele împreunate, ca și cum s-ar fi pregătit să se roage. Și care erau ele? Lucrurile mărunte?

— Asta-i tot. A spus, și citez, „cu siguranță nu le voi dezvălui în fața a 850 000 de oameni“.

— Oof, nesuferitul. Și de unde a luat el cifra asta, aș vrea să știu? De ce nu citești ei, cu toții, revista asta?

Bill nu-și putu da seama dacă Zelda vorbea serios. Totul era optimist la ea, chiar și veștile proaste. Mai ales veștile proaste. Când avea să vină sfârșitul lumii, ea îl va anunța ca pe un cântecel publicitar pentru sintagma „Scularea, somnorici“.

— Ceva despre Anglia? continuă ea.

— Da, a spus că el e încântător. Scuze, că ea e încântătoare și că el e încântat.

— Excelent. Practic, ai jumătate de articol deja scris. Interesul față de țară.

— Doar că a spus exact același lucru despre Australia. Și Germania. Și le-a mulțumit fanilor pentru sprijin.

— Minunat. Îmi place când starurile sunt politicoase.

— Și cineva l-a întrebat despre isteria, știi tu, urma de suferință pe care o lasă oriunde se duce. Nu suferință-suferință, că nu moare nimeni, dar chestiile cu care ne confruntăm, inimi frânte și altele.

— Si ce a spus David?

— A zis că urăște faptul că e indiferent în legătură cu asta, cu isteria, dar ea e pur și simplu acolo, este parte din viața lui. Și... ce mai era... stai o clipă... Bill răsfoi din nou paginile. Da, asta e: „Cred că până la urmă o să piară, așa cum pier toate“. Bill închise carnețelul: Un adevărat filosof, băiatu' nostru.

— Într-adevăr.

Zelda era neliniștită, se vedea. Privea în jos, la sugativă. Discuția despre pieire o făcea să se simtă de parcă vorbeau despre patul funerar al unei persoane dragi. Apoi ea își aminti de ceva mai vesel și se uită la Bill:

— Și cum a fost cu vizita în apartamentul lui de hotel, după aceea, pentru o discuție deschisă? Doar pentru fetele noastre. A ieșit bine?

Acum era rândul lui Bill să ezite. Șovăi puțin, își calmă nervii și răspunse:

— N-am avut noroc, din păcate. Au încurcat borcanele în privința programului. Unii au făcut repede o poză și apoi am fost expediați. Vreau să zic că eram vânat de furie. M-am agitat un pic, dar el părăsise clădirea, se pare. A fost văzut ultima oară îndreptându-se spre Queensway într-un Bentley, cu câteva fete de la mânăstire târându-se după țeva lui de eșapament.

— Mulțumesc pentru asta, William. Ce păcat. Oricum, trebuie să folosim ce putem. Zelda se ridică de la birou. Ai suficient ca să continui, nu-i așa? Nu trebuie să inventezi prea mult. La urma urmei, ceea ce intenționăm să transmitem este senzația de David, esența, și asta ar trebui să fie mai ușor acum, că l-ai văzut de aproape. Am dreptate?

— În totalitate.

— E ciudat să spun asta, William, când jobul tău este ceea ce este, dar... Aici ea își întinse brațele, ca și cum era pe cale să înceapă să cânte, și zise: Chiar încercă să spui adevărul.

— David Cassidy? Ruth se ridică în capul oaselor în pat. David Cassidy?

— Păi, cum ziceam...

— David Cassidy? Era de parcă cineva îi striga numele într-un aeroport. Te-ai dus să-l vezi pe David Cassidy? Ce ești tu, o fetiță de doișpe ani?

Ea se ridică și se duse la chiuvetă, dădu drumul la apă rece în cana pentru clătit gura și o bău dintr-o singură mișcare. Apoi se întoarse spre Bill:

— David Cassidy?

— Țsta e numele lui, recunosc.

— Nu face pe deșteptul cu mine, Bill. Adică, știu că jobul tău are o extindere vastă sau cum s-o numi,

că trebuie să scrii despre o mulțime de lucruri, dar...
David Cassidy?

Ruth gesticulă din mâini, ceea ce el abia putea să vadă în lumina slabă.

Se treziseră, cu o ploaie de vară bătând pe acoperișul din tablă al șopronului din grădina vecinilor, și, de vreme ce se întâmplase să fie trei, făcuseră dragoste. Englez până în măduva oaselor, Bill se gândea, pe când stătea întins: sex nu ca o dorință nebunească, nu ca o pulsație a ceva nestăpânit și puternic, ci sex ca un lucru provocat de vreme – vreme proastă, mai exact – pentru a umple timpul. Pe de altă parte, să o faci la trei dimineața (cea mai misterioasă dintre ore, când în mod normal te trezești, dacă te trezești câtuși de puțin, pentru a te frământa în legătură cu lipsa banilor sau a muri de tânăr), îi conferea un aer straniu și ireal și Bill se întreba dacă, atunci când se va face dimineață, i se va părea greu să-și aducă aminte, ca un vis. Pe de altă parte, asta însemna să aluneci înapoi în somn, însă până acum nu fusese nici o alunecare; zăcuseră acolo, încolăciți, și discutaseră nimicuri, dulci sau altfel, iar Bill se convinsese cumva că acum ar fi un moment la fel de bun ca oricare altul să aducă vorba de o chestiune delicată. Vedea acum că asta fusese prima mare greșeală a zilei, și încă nu apăruseră zorii. Prea devreme pentru o greșeală, cu siguranță, chiar și după standardele lui idioate.

— David Cassidy?

— Uite ce e, iubito, cum spuneam, a fost o chestiune singulară. În mod normal, altcineva se ocupă de toată treaba asta. Doar mă cunoști. Eu nu pot să funcționez decât atunci când lucrez la lucruri despre care știu, formații care îmi plac cu adevărat. Tuși, ca și cum respirația sa nu putea îndura șuvoiul de minciuni care ieșeau din el una după alta, pe urmele unui singur mic adevăr. Adică, eu eram programat să fac articolul ăsta cu Led Zeppelin, o ocazie fantastică de a sta de vorbă cu ei, care nu are legătură cu

vreun concert, așa că nu e nici o grabă, doar eu și ei, să petrecem ceva timp la taclale.

Ruth stătea acum pe marginea patului, uitându-se la el. Era îmbrăcată cu un tricou de-al lui, cel ars la tiv. O întâlnire nefastă cu un bețișor parfumat, chiar înainte de examenele lui de absolvire.

— Și... și... și pe urmă tipul ăsta, Scott, de la birou... Vine și zice: fă-mi o favoare, Bill, am o programare la doctor de care iubita mea nu trebuie să știe și e musai să fie azi. Niște prostii medicale. Probabil în legătură cu testiculele. Ruth oftă și Bill continuă grăbit: Ei, și zice: vrei să mergi în locul meu la o conferință de presă, poate chiar la un interviu față în față? Doar ieși niște notițe, vii cu ele aici și fac eu din ele ceva pentru revistă. Te rog, te rog, m-a rugat în genunchi și de-astea. Așa că, fraier cum sunt, zic da și el zice c-o să facă schimb cu mine într-una din zile. Știi, să ia locul meu în autocarul de turneu al celor de la Rolling Stones, pentru trei zile, în Suedia. Loc la care, desigur, voi fi mai mult decât fericit să renunț. Bill făcu o pauză, așteptând ca ea să râdă, ceea ce nu se întâmplă. Ruth era mai tăcută decât ploaia. Așa că m-am dus și știi ce? E de fapt foarte interesant, prin faptul că e precum un documentar despre viața sălbatică. Vezi starul pop în habitatul său natural. Te duci la conferința de presă și toți ciudații ăia stau acolo, cu listele de întrebări. Ruth, ar fi trebuit să-i vezi. Oamenii ăștia de la, știu și eu, reviste intitulate *Tune Up!* și *The Rock Files* și *Sha-La-La-Weekly*. Nu doar de la *NME* și *Melody Maker*, tipii ăia sunt relativ normali, ci lume din locuri de care n-ai auzit niciodată. Și nici unul nu zâmbește, nici unul nu se spală, și pur și simplu știi c-or să se ducă toți acasă seara, or să se drogheze sau or să se facă mangă și or să asculte Kraftwerk. Sincer, eu eram cel mai normal tip de acolo. Ai fi fost mândră de mine.

Ruth trase în sus mâneca tricoului și se scărpină pe umăr. Și căscă.

— Și toată lumea îi pune aceleași întrebări răsuflate: ce vrei să faci în continuare, ce gen de sunet ai încercat să obții pe noul album, bla-bla, bla-bla, și sărmanul tip, adică tipul, pur și simplu stă acolo și aruncă răspunsurile în silă, și îți dai seama cât de mult îi displace chestia asta. Și atunci, o tipă cu freza ca a lui Carole King se ridică în picioare și întreabă ce nu-i place cu adevărat în legătură cu viața lui, ceea ce mie mi s-a părut că era destul de îndrăzneț, nici unul dintre noi, bărbații, nu am pune niciodată o întrebare ca asta. Adică, mai întâi, pentru că noi considerăm că e un pic nepolitic să devii atât de personal. În al doilea rând, cu toții ne gândim că este oricum o viață minunată, trilioane de discuri, îți iei propriul avion, scandaluri sexuale, de ce anume să te plângi? Și David se uită frumos la ea și zice...

— David? Acum e David? Unde duce asta, Bill?

El nu-și dădea seama dacă Ruth era supărată de-a binelea sau dacă se distra, savurând umilirea lui. O să le povestească prietenelor ei despre asta, la cafea? O să se mai culce vreodată cu el?

— OK, ai câștigat, zise el. Uite ce e, Ruth, îmi pare rău, OK? Știu că tu vrei ca eu să-mi petrec fiecare minut al fiecărei zile scriind despre Pink Floyd sau despre afurisiții de la Fleetwood Mac sau răspunzându-i lui Lennon la telefon, care mă roagă să particip la vreun *bed-in*¹, dar haide, iubito...

Bill nu se pricepea să fie furios. Îi lipseau abilitățile și puterea, mai ales când cauza lui era slabă. Cu minciuna se putea descurca; cu invidia, de asemenea, în vremurile când era mai tânăr și ceilalți

1. În 1969, în timpul războiului din Vietnam, John Lennon și soția sa, Yoko Ono, i-au invitat pe ziariști în camera lor de hotel din Amsterdam, vreme de o săptămână, în timpul lunii lor de miere, primindu-și invitații stând în pat, ca formă de protest nonviolent împotriva războiului și pentru a promova pacea în lume; ei au repetat acest gest și la Montreal.

băieți plecau cu alte fete; la lene trebuia să lucreze, să depună ceva efort, căci era încă prea harnic; dar furia nu avea să fie niciodată arma lui. Se întreba dacă Cassidy se înfură, urla la anturajul său, trântea uși și spărgea chitare. Nici o șansă. Și ce conta el, până la urmă?

— O ceașcă de ceai? zise Bill.

În ultimii două sute de ani, așa încercaseră bărbații englezi, într-o manieră blândă, să stingă flăcările discordiei. Când ești în dubii, când ești în încurcătură, când ești în dizgrația norocului și a oamenilor: pune ceainicul pe foc.

— E un pic prea devreme, zise Ruth, enervată pe ea însăși că acceptă armistițiul, dar murind după o ceașcă de ceai.

— Păi, zise Bill, încercându-și norocul, în timp ce se ridica din pat, face sete munca asta. E vina ta că m-ai trezit și ai pretins exercițiul fizic.

— Scuză-mă, zise Ruth și aruncă o pernă spre el, ratând cu jumătate de cameră.

Femeile puteau face orice, și destul de curând avea să se întâmple asta, foarte bine, mult succes, cale bătută – cam era timpul să pună și ele piciorul în prag; însă trebuia s-o recunoaștem cu toată bunăvoința – nu erau în stare să arunce. N-au putut niciodată, n-or să poată niciodată. Treaba asta era rezervată celor de același sex ca el, se gândi Bill.

Umplu fierbătorul, care era în aceeași priză cu sistemul stereo și uscătorul de păr al lui Ruth, și prepară ceaiul. Laptele din cutia mică de carton cerat avusese și zile mai bune. Simțea guguloaiele închegate în timp ce turna, dar le pescui cu o lingură și amestecă. Înapoi în pat, Ruth își luă cana apucând-o cu ambele mâini și suflă aburul: un alt gest de neimitat al neamului femeiesc. Nici un bărbat nu și-ar folosi vreodată ambele mâini ca să țină o cană de ceai, decât dacă ar mai avea o zi de mărșăluit până la Polul Sud, cu un amic mort în zăpadă, toți câinii mâncați și șase degete de la mână pe cale să-i

cadă. Și chiar și atunci s-ar uita prin cortul gol, ca să verifice dacă nu e cineva prin preajmă care să-l considere efeminat.

— Bill, pot să spun...

— Da?

— Te iubesc și așa mai departe, dar... Nu, ascultă. Ești amuzant și deștept, mai deștept decât mine într-un mod ciudat, deși tu habar n-ai despre monețele anglo-saxone. Și cred că, indiferent ce spui tu, undeva adânc ai calitățile unui romantic, deși cineva va trebui să sape o veșnicie ca să ajungă acolo. Și numai Dumnezeu știe ce va descoperi.

— Monede.

— Taci, vorbesc eu.

Ruth lăsă ceaiul jos și se uită la iubitul ei.

Zorii care se strecurau printre jaluzele făceau ca lumina din cameră să fie aurie și granulară. Lumina se așeză pe Bill, care era dezbrăcat, conturându-i umărul, brațul viguros și curba feselor. Expus aerului, penisul lui, care fusese moale și somnoros, începu să se agite, curios să vadă dacă mai urma ceva. Bill arăta minunat, dar nu avea să ajungă niciodată un afemeiat, se gândi Ruth cu satisfacție. Ca să fii așa, aveai nevoie de un simț al bărbăției total lipsit de ironie. Bill era blindat cu ironie. Și avea radarul ăsta care detecta orice seriozitate ce se apropia și o împușca înainte de a-l atinge. Dacă el avea să înceteze vreodată să glumească, dacă își scotea armura, nu era foarte sigură ce va rămâne. O mică parte din Ruth, ascunsă chiar și ei înseși, bănuia că el nu o iubea cu adevărat; dar se afla în siguranță, pentru că Bill era mult prea politicoș ca să o părăsească. Era ceva ereditar. Tatăl lui, care lucra pentru o companie de asigurări, după ce se pensionase devreme din Forțele Aeriene Regale, poate că nu citise nici unul dintre poezii pe care Bill îi iubea, dar avusese aceeași noblețe laconică. Conștientizarea faptului că Bill nu o s-o părăsească niciodată, decât dacă era rugat politicoș, dar ferm, o făcea pe Ruth să se simtă puternică și, în același timp, tristă.

— Continuă, zise el, căscând și trăgând cearșaful peste ei. Mi-ai zis să tac din gură, apoi te-ai oprit.

— Mă gândeam doar că treaba asta cu muzica chiar înseamnă mult pentru tine. S-ar putea, și aici doar îmi dau cu presupusul, s-ar putea să fie de fapt monedele. Știi, Jimi Hendrix s-ar putea dovedi a fi comoara ta îngropată. Singura ta iubire adevărată. Ceea ce nu mă deranjează, pentru că el e mort. Și și-a ars toate chitarele. Sau dacă nu el, atunci altcineva. Dar, Dumnezeule, Bill, urăsc s-o spun, dar... David Cassidy.

Scoase un oftat adânc și umerii i se lăsară în jos.

— Știu, știu. Dar a fost o chestie singulară, pentru Dumnezeu. Bill se ascultă pe el însuși, cu oarecare confuzie. Iisuse, suna de parcă Ruth îl prinsese culcându-se cu un star pop, nu notându-și cuvintele acestuia pe un blocnotes de la W.H. Smith. După care continuă: Și în afară de asta... — asta era atuul lui, deși putea să iasă groaznic de prost. Îl jucă totuși: Îi place Jimi Hendrix.

— Cui?

— Lui David. Adică lui Cassidy.

— Zău? Ruth își înălță capul și se uită fix la el, curioasă fără să vrea. Trucul funcționase. De unde știi?

— Mi-a spus el. De fapt, mai mult, mi-a arătat.

— Vrei să spui că i-ai pus o întrebare la chestia aia cu presa?

— Nu, mai târziu, în camera lui.

— Ai mers în camera lui? Camera lui de hotel? Ce, a rezervat-o pentru după-amiază, doar pentru voi doi? Ruth avu bunăvoința de a râde. Te-a lăsat să folosești minibarul după aceea? Sper că a plătit al naibii de gras.

— Ei bine, evident că am fost amarnic de dezamăgit că nu s-a întâmplat asta, zise Bill. Luă o gură de ceai dulce și simți că se trezește. Deci, ce se întâmplă de fapt... — înainte ca mintea ta deochetă să meargă mai departe — ...este că ei iau, practic, un

etaj întreg din acest hotel groaznic și toată lumea stă acolo, în anticamera apartamentului lui...

— Ca niște admiratoare înfocate.

— Exact ca niște admiratoare înfocate. Și fără sutien, ca majoritatea lor. Și îți aștepți rândul și la fiecare aproximativ cincisprezece minute iese afară un tip, oarecum elegant, dar și voinic, genul la sacou și cravată, și te poștește înăuntru. Și ai parte de timpul alocat ție și îl întrebi în ce direcție se îndreaptă muzica lui, cum îi place în Anglia și dacă are vreun mesaj pentru admiratoarele lui. Și apoi te ridici, dați mâna și pleci.

— Dar asta nu e ceea ce ți s-a întâmplat ție.

— Asta nu e ceea ce mi s-a întâmplat mie. Din nu se știe ce motiv, în această rutină a existat o breșă. Și atunci aud muzică, dintre toate lucrurile...

— Muzică? De la un star pop?

— Știu. Ultimul lucru la care te-ai aștepta. Deci vine afară tipul în sacou și mă duce înăuntru, apoi înclină din cap spre Cassidy și o șterge în altă cameră. Și, Ruth, îți jur, puștiul stă acolo, pe canapea, are chitara pe genunchi și cântă...

Bill începu să zdrăngăne în aer, în lumina zorilor, fredonând o notă înaltă. Ruth se încruntă, însă nu de tot, așa că el îi cântă, cu un glas răgușit, ca de dimineață:

„După ce toate paralele sunt în cutiile lor

Și clovni s-au dus cu toții la culcare

Auzi fericirea clătinându-se pe stradă...”

— Glumești.

— Nu. Pe cuvânt.

— Hai să ne lămurim.

Ruth avea mâinile în poziția necesară pentru a toca, la câțiva centimetri depărtare, așa cum îi plăcea să facă atunci când confirma cronologia unor lucruri. Nu pentru prima dată, Bill se gândi că ea ar trebui mai degrabă să conducă o firmă, decât să sape într-un deal.

— Te duci să-l vezi pe... pe motanul ăla adolescentin și stupid și el...

— Ei bine, are douăzeci și patru de ani acum, dar...

— Și el cântă *The Wind Cries Mary*.

— Da.

— Care se întâmplă să fie una dintre piesele tale favorite ale lui Hendrix.

— Una dintre piesele mele favorite, stop.

— Ce?

— Adică punct. Stop. Este cuvântul american pentru punct¹.

Ruth se uită urât la el, îngustându-și ochii.

— Face asta pentru toți scriitorășii de la ziare? întrebă ea. Mă-nțelegi, le află cântecul preferat și aranjează ca, printr-o pură întâmplare, să-l fredoneze exact când intră ei, ca să-i îmbuneze, astfel încât ei să scrie ceva drăguț despre el? O grămadă de muncă. Închipuie-ți ce-ar mai fi dacă tipului care urmează după tine i-ar plăcea Wagner sau așa ceva.

Bill se gândi la asta. Luă o gură din ceaiul care începea să se răcească.

— Nu, cred... luând în considerare totul... Se uită la Ruth ca și cum ar fi privit pe deasupra unor ochelari imaginari. Era o imitație batjocoritoare a unui duel juridic pe care îl creaseră împreună, pe jumătate conștienți, de-a lungul lunilor, pentru a detensiona amenințarea de a părea pompoși: ...cred, domnule judecător, că acuzatul simte o admirație sinceră și, trebuie spus, bine informată față de operele complete ale decedatului domn James Hendrix.

— Domnul ceții împurpurate? vorbi Ruth cu cea mai joasă voce pe care o putea articula, și mormăitul o făcu să tușească.

Așa pățea de obicei.

1. Confuzia pornește de la faptul că, în engleza britanică, cuvântul *period* (tradus în text cu „stop”) înseamnă, printre altele, ciclul menstrual, termenul folosit pentru „punct” fiind cuvântul *full stop*, pe când în engleza americană cuvântul *period* înseamnă și punct.

— Chiar el, domnule judecător.

— Și care a fost reacția dumneavoastră, rogu-vă, când acuzatul a exprimat pentru prima oară – nu, a dat glas – acestor devoțiuni înflăcărate?

— Păi, domnule judecător. Nedorind să vorbim pe ocolite, înțelegeți, și cu toate clauzele și notificările luate în deplină considerare, eu... ăăă... am cântat.

— Ce? Ruth renunță la teatru. Ce căcat ai făcut? Ea înjura rareori și Bill se simți ușor uimit, în numele ei, să audă cuvântul ieșind, și rușinat, în taină, în numele lui, că asta îl excita. Ai cântat cu David Cassidy?

— Exact cum am cântat cu tine acum. Parale, cutii, clovni, totul.

— Și el ce-a făcut? A chemat paza? A apăsat alarma de incendiu? Spune-mi că a râs. Spune-mi că măcar a făcut asta.

— Cătuși de puțin. A spus „Hei“, nu „Hei!“, ca un Monkee¹, ci doar „Hei“. Un soi de scenă a recunoașterii.

— Ca în piesele târzii ale lui Shakespeare.

— Exact așa.

— Și apoi ce?

Ruth era acum captivată, fără nici o îndoială. Bill începea deja să își facă griji dacă ea le va povesti despre asta colegelor de apartament și cui vor povesti ele la rândul lor, la un pahar, după serviciu. Până luni, înflorită peste măsură, toată povestea asta fictivă a duetului său cu David Cassidy o să circule în toată capitala. Până marți, va ajunge la părinții lui. Până miercuri, evident, el va fi nevoit să se sinucidă, deși numai Dumnezeu știe că asta ar fi un preț mic de plătit. Puteai să continui să fii rușinat după moarte?

1. Membru al cvartetului pop-rock The Monkees, înființat în 1966 la Los Angeles, pentru a cânta în serialul TV cu același nume.

— Păi, am vorbit despre Hendrix. Și, la naiba, chiar are habar. Toate albumele, evident, plus zvonurile nesfârșite despre înregistrările piratate și înregistrările pierdute, adică, dacă închideam ochii, puteam să zic că vorbesc cu un tip de treisćinci de ani, cu ochelari cu lentile groase și fișe de evidență, înțelegi, cu un specialist. Ca prietenul meu Carl de la facultate, cel care are fragmente din versurile celor de la Cream scrise cu șablonul pe tapițeria mașinii. Mergi cu mașina și lași în jos parasolarul sau deschizi torpedoul și scrie „mașini diesel fără odihnă“ sau ceva de genul ăsta, cu caractere gotice. E complet nebun. Și mai e o chestie. Nu știa cu adevărat despre Cream.

— Cine, Carl?

— Nu, David. Adică știa toate lucrurile despre Hendrix, știa de Muddy Waters și B.B. King – e mare fan B.B. King, din câte mi-am dat seama. Însă scena în care a fost implicat Hendrix când a venit aici, unde a dus ea și toate astea sunt noi pentru el. Pentru că, normal, el nu cunoaște locul. Puștiul. El vine aici și stă în hoteluri și limuzine, nu poate nici măcar să iasă să-și cumpere o pereche de șosete, de frică să nu fie violat în grup de șase gagici, toate pe nume Melanie, la colțul lui Carnaby Street. Adică, îi știe pe Beatleși binișor și mi-a spus că o să cânte duminică seara o versiune a lui *Please Please Me*, dar... da, știu.

Ruth se strâmbase.

— Vrem să-l auzim stricând cântecele Beatleșilor? Chiar dacă el este cel mai nou prieten al tău?

— Păăăi...

— Bill, zise Ruth la fel de tăios ca mama lui atunci când îi spunea să pieptene. Și ce e cu duminică seara? continuă ea. Ai întâlnire cu el? O să te ducă la film?

— Mai taci. Nu, e un concert. La White City. Ultimul concert pe care îl mai ține vreodată.

Bill izbucni în hohote prefăcute de plâns. Ruth, însă, nu se lăsă păcălită.

— Ai de gând să te duci, nu-i așa? De fapt, chiar vrei să te duci.

— Doar dacă va trebui, zise Bill, înflăcărat de data asta datorită faptului că spunea adevărul. La urma urmei, nu aş supravieţui. Aş fi violat în grup de cele şase Melanie, doar pentru că aş fi singurul tip din sală.

— Ai vrea tu.

— Adică aş merge, dacă aş crede că ar fi posibil să iasă pe scenă drogat sau să facă cine ştie ce nebunie. „Cassidy sparge chitara.“ „Idolul adolescenţilor îi dă foc unei admiratoare.“ Aş fi singurul jurnalist ca lumea de acolo. Ultimul lui concert, prima mea ştire de senzaţie.

— Dar el nu va face aşa ceva, nu?

— Nţţţ. E un profesionist şi casa de înregistrări l-ar jupui de viu. Cred că lui i-ar plăcea, însă. Să facă totul praf. Să le spună: m-aţi silit să cânt melodiile astea ridicole despre visat cu ochii deschişi şi preţuire, nimic despre droguri sau futut, şi ani de zile am fost de acord cu asta, dar acum o să cânt ce îmi place. Este o apariţie live, ultima mea apariţie, aşa că nu puteţi să interveniţi ca să mă opriţi, aşa că iată: *Wind Cries Mary*, *Cocaine*, *Killing Floor* al lui Howlin' Wolf, câteva melodii deocheate de la The Rolling Stones, cu limba atârnând afară ca Mick. Iisuse, iubito, poţi să ți le imaginezi pe puştoaicele astea ahtiate după pop şi modă? Le-ar cădea bielele căpşoare de pe umeri.

Bill se ridică şi trase draperiile. Zorii londonezi, obosiţi şi nespălaţi, inundară un colţ al camerei. Se întinse lângă Ruth şi o sărută pe păr.

— Cum spuneam, n-o s-o facă, dar pun pariu că visează la asta. Eu visez la asta.

Ruth îşi ridică braţele, îşi împleti degetele şi se întinse.

— Şi cum se termină?

— Cum se termină ce?

— Frumoasa voastră prietenie. Tu şi Davey. O strângere de mână? Schimbul numerelor de telefon?

— Ei bine, n-o să crezi asta, dar...

— O, Doamne, iar începem.

— Îmi pune o întrebare. Adică sfertul meu de oră s-a terminat și trebuie să-i pun o întrebare ca lumea, pentru că nu i-am pus încă. Al naibii reporter profesionist ce sunt. În fine, am depășit timpul, tipul ăla mare vine înăuntru și dă din cap în semn că am terminat, dar Cassidy zice nu, pune-l pe următorul să aștepte. Și se întoarce spre mine și mă întreabă cum de știu atât de multe despre Jimi Hendrix și așa mai departe. Și eu îi spun că am o formație. „Cum se numește?“, zice el. „Spirit Level“, îi zic.

— Iar apoi, bineînțeles, îl completează Ruth, te întreabă la ce cânti și tu zici că la chitară bas, așa că el se duce în camera de alături, aduce o chitară bas și tu o bagi în priză și apoi, timp de o oră, în timp ce jurnaliștii frustrați bat la ușă, tu și David Cassidy improvizați și fumați marijuana și vă dați la gagici. Nu asta e ceea ce s-a întâmplat?

— În visele tale.

— În visele *tale*. Ruth îi zâmbește lui Bill: Și cum e cu lucrul care nu i-a plăcut în legătură cu viața sa?

— Ce?

— Partea aia de la conferința de presă, de mai devreme, când tipa aia l-a întrebat ce urăște. Ce a zis el?

— De ce vrei să știi?

— Uite-așa.

— Păi, mai întâi a zis că urăște conferințele de presă ca aceasta, așa, sub formă de glumă. Un fel de glumă. Apoi s-a uitat la tipă, adică chiar s-a uitat la ea, și ea a făcut ochii cât cepele, după care a urmat o pauză jenantă, foarte lungă, și el a zis, cu cea mai tandră voce posibilă, „necinstea“.

— Zău?

— Da. „Urăsc necinstea.“ Se pare că trebuie să trăim în adevăr sau ceva de genul ăsta. Bill se scărpină la subsuoară. De parcă i-ar păsa lui. Hai

să fim serioși, e un tip simpatic și destul de bun la istoria chitarei, dar, una peste alta, domnule judecător, e un star pop. Dacă voia adevărul, și-a ales ocupația greșită.

— Necinstea, repetă Ruth, întinsă pe spate și uitându-se la tavan.

Robinetul picura. Ruth se gândi să-și dea jos tricoul, apoi se hotărî să n-o facă. Încăperea părea rece, după o noapte lungă. Apoi întoarse capul și îl mai studie o dată pe iubitul ei.

— Bill, zise ea.

— Mm?

— Eh, nimic. Doar că...

Se frecă pe față, ca cineva care se trezește din vis.

— Doar că... ce?

— Era cât pe ce să-ți zic... David. Apoi, în timp ce el stătea acolo întins și râdea, ea își dădu picioarele jos din pat: Mai vrei ceai?

Capitolul 9

Ce gen de fată îl atrage pe David?

„Ei bine, îmi plac fetele blonde, deoarece părul auriu mi se pare atrăgător, mai ales dacă este lung. Îmi plac fetele cu părul negru, deoarece acesta poate fi foarte romantic. Și îmi plac fetele cu părul castaniu, cum este al meu, pentru că poate fi frumos, mai ales dacă este lucios și îngrijit – ah, și, aproape că uitam să vă spun, îmi plac și fetele cu părul roșcat.

Se pare că, pur și simplu, îmi plac fetele, stop!”

Stop nu e ceea ce credeți. În engleza americană, stop înseamnă punct. Trebuie să fii foarte atent la lucruri de genul ăsta, dacă mergi vreodată la Los Angeles.

„L.A.”, spuneam eu, încercând sunetele în gură : *El. Ei.*

I-am explicat odată lui Sharon că în America se zice stop la punct. „Glumești, Pet. Asta e o prostie. Ei nu știu ce înseamnă?”

S-a nimerit să fiu prima dată pe stop – în sensul britanic al cuvântului – cu o zi înainte de White City. Era ultimul lucru de care aveam nevoie, serios, cu toate căte se întâmplau. Poate că emoția a fost cea care l-a provocat, sau frica. Pot să vă spun că eram moartă de frică. Iubirea pentru David îmi

dăduse foarte multă energie și convingerea că, într-o zi, ne vom întâlni în lumea reală, în locul întâlnirilor noastre din ce în ce mai nesatisfăcătoare de pe acoperitura maro a patului meu. Acum, pe măsură ce se apropia momentul, mă simțeam ca unul dintre personajele acelea de desene animate care aleargă atât de repede, că nu vede marginea stâncii și, brusc, privește în jos și își dă seama că se zbate în aer, deasupra unei prăpăstii. Mă zbăteam întruna, dar nu eram sigură cât timp puteam să amân căderea.

Până atunci, cel mai îndepărtat loc în care fusesem vreodată era Cardiff, adică la o distanță de șaizeci de kilometri. Mama m-a luat cu ea ca să o ajut să cumpere o ținută nouă pentru nunta verișoarei mele, Nonny. Costumul franțuzesc cu model marinăresc era făcut din Viyella¹ și avea pliseuri: ales, cred, pentru a arăta cât de indiferentă se simțea față de o căsătorie făcută în pripă, vara, doar pentru că mireasa era gravidă, și care urma să aibă loc la oficiul de stare civilă. Mama spusese pe un ton ferm că Dumnezeu nu o să fie prezent într-un oficiu de stare civilă. La care eu am zis că, după mine, Dumnezeu ar trebui să fie pretutindeni. (Doamne, fii în mintea mea și în înțelegerea mea, Doamne, fii în ochii mei și în vederea mea, așa se zicea în imnul pe care îl cânta corul meu.) Însă mama a bombănit amenințător că tavanul de la starea civilă e prea jos.

— De când impune Dumnezeu restricții de înălțime, Greta? a râs tata. Doar El nu e o afurisită de parcare supraetajată, corect?

După ce am făcut cumpărături în Cardiff, am avut timp pentru un ceai cu frișcă la Howells și tot am prins trenul de ora cinci ca să ne întoarcem. Mai departe de atât nu fusesem niciodată. Așa că o călătorie la Londra, care era la o depărtare de cinci ore

1. Marcă sub care se vinde o țesătură obținută dintr-un amestec de lână merinos și bumbac, țesută pentru prima oară în 1893, în Anglia.

cu trenul și sute de kilometri, urmată de traversarea imensului oraș, părea cam la fel de îndrăzneță precum o excursie de o zi pe Venus.

De asemenea, trebuia să mă confrunt și cu problema menstruației. Partea tristă e că ar fi trebuit să mă bucur că începuse să-mi vină : de foarte multă vreme tânjeam după această dovadă a feminității mele. O mințisem, chiar, pe Carol atunci când ea se prostea în vestiar, folosind o cutie de Tampax pe post de marionete. I-am spus că îmi venise, deși nu era așa. O prostie, știu, dar pur și simplu nu suportam să fiu ultima care să-și pună sutien și ultima căreia să-i vină ciclul.

Mama pusese proviziile necesare în dulăpiorul de sub chiuveta din baie și, pentru prima oară, am fost recunoscătoare pentru cât de puțin se agita din cauza mea. Când mi-am pus prima dată un absorbant, trăgând apoi reiații pe mine, l-am simțit atât de gros și umflat între picioare, încât am crezut că toată lumea o să-și dea seama. Absorbantul te făcea să mergi un pic cam ciudat, ca un pistolar din filmele cu cowboy ; cu picioarele depărtate și șoldurile legănându-se. Am pus două de rezervă în geanta pentru Londra, în caz că aveam parte de posibilele accidente despre care le auzisem vorbind pe celelalte fete. Nu prea puteam să întreb pe nimeni de câte aveam nevoie, deoarece Carol ar fi descoperit că mă prefăcusem și atunci, măiculiță, ar fi fost vai de capul meu.

În plus, mi se părea din ce în ce mai greu să țin evidența tuturor minciunilor pe care i le spusese mamei. Când zicea lucruri de genul : „Pe mama lui Sharon o deranjează că trebuie să vă ia de la tren atât de târziu ?” sau „La ce oră începe concertul ?”, trebuia să mă gândesc cu atenție și să trec în revistă orarele paralele pe care le aveam în cap pentru David și *Mesia*. Într-o dimineață, la micul dejun, am zis din greșeală Londra în loc de Cardiff și am început imediat să o dreg cu : „Toată valea va fi entuziasmată”, ca să nu-i miroasă ceva.

Tata, care știa că Händel nu era compozitorul preferat al fiicei sale, a ridicat o sprânceană, însă eu m-am ascuns în spatele cutiei cu cereale. Cred că tata știa că se petrece ceva. Când mama nu a fost atentă, mi-a îndesat o bancnotă de zece lire în palmă, adică toți banii de cheltuială pe care îi primea pentru o săptămână, și mi-a zis să-i folosesc în caz de vreo urgență. Era prea mult, i-am spus, nu puteam să-i iau; însă el m-a silit să-i pun în portofel, în compartimentul cu fermoar. Am vrut să-i spun că mergeam în sfârșit să-l văd pe David. Voiam să-i împărtășesc toată iubirea pe care o simțeam și dorul, un dor atât de mare.

Quando, quando, quando. Însă, dacă îi spuneam ceva tatei, asta ar fi făcut din el un complice la infracțiune și, în caz că lucrurile ar fi mers rău, mama l-ar fi omorât. Ne-ar fi omorât pe amândoi.

Și mai era și Sharon. Era foarte mândră și entuziasmată în legătură cu „Testul Decisiv despre David Cassidy”. N-am văzut-o niciodată mai fericită. Era groaznic. În mod uimitor, se părea că împreună găsiserăm răspunsurile la cele două întrebări finale imposibile. Din cel mai îndepărtat colț al vastei biblioteci David pe care o aveam în creier, am recuperat numele câinelui abandonat, cu părere de rău, în New Jersey, atunci când David și mama lui s-au mutat în California, după divorț.

— Tips? Ești sigură? a spus Sharon sceptică.

— Nu 100%, am zis eu. Dar 99%. Sunt sigură că Bullseye și Sheesh sunt câinii pe care David îi are de curând, iar Tips este singurul alt nume de câine de care îmi aduc aminte.

Așa că am riscat și am mers pe Tips. Apoi, cu trei zile neliniștitoare înainte de data la care trebuiau trimise răspunsurile pentru concurs, Sharon a descoperit în sfârșit o tăietură din ziar în spatele patului, pe care era răspunsul la întrebarea despre inelul cu pecete. Tatăl lui David i-l dăruise când avea cincisprezece

ani și David avea să i-l dea fiului său, când acesta va împlini aceeași vârstă. Era un răspuns grozav, răspunsul la rugăciunile noastre, de fapt, și cu toate astea, l-am scris în tăcere pe formularul de concurs, în timp ce Sharon își folosea cel mai bun scris 3D pentru a face o bordură în jurul marginii, prin care să atragă atenția. Gândul ca David să aibă un *fiu* era dureros pentru noi. Însemna, de asemenea, ca el să aibă o soție, iar viitoarea doamnă Cassidy, ei bine, puteam să nu fim noi. Însă rolul lui David ca tată părea suficient de îndepărtat ca să nu merite să ne îngrijorăm deocamdată cu privire la asta.

Lucrul de care trebuia să mă îngrijerez urgent era Sharon. Convingerea ei fericită că urma să câștigăm concursul și că în curând ne vom întâlni cu David pe platoul de filmare de la *The Partridge Family* era o tortură zilnică. Speram întruna că o să apară o ocazie când aș putea să aduc vorba în conversație de ceea ce se întâmplase în seara aceea la Gillian acasă. Felul viclean prin care mă făcuse să spun că ar putea să fie prietena desemnată pe formularul meu de participare la concurs. Uneori, pentru minute întregi, reușeam să nu mă gândesc la ceea ce făcusem. Îmi găseam de lucru. O îngrijoram pe mama făcându-mi ordine în cameră. Exersam suitele de Bach până mă dureau umerii și vârfurile degetelor îmi erau la fel de umflate și de roșii ca bobیțele de zmeură. Alergam în josul dealului spre faleză: se spunea că briza mării alungă fără greș gândurile rele, ceea ce reușea pentru un timp. Apoi, cu următoarea ocazie când am văzut-o pe Sharon în puloverul ei roz petrecut, strângându-se în brațe plină de speranță, am simțit cum mi se prăvălește stomacul, căzând parcă într-un puț de mină.

— Hei, Pet, dacă vrei, poți să iei la concert cealaltă eșarfă a mea cu David. Să le fluturăm spre el. O să ne vadă și o să zică: „Hei, cine sunt galezele alea două care arată fabulos? Aduceți-le în culise să mă cunoască“.

Firea blândă și încrezătoare a lui Sharon îmi provoca mult mai multă suferință decât cruzimea nepăsătoare a lui Gillian. Rănile autoprovocate sunt cele mai dureroase, după cum tocmai aflam, deoarece, pe lângă durere, trebuie să suporti și vina.

Când ar fi cel mai bun moment să-i dezvălui celei mai bune prietene că i-ai dat voie altei fete să își asume jumătate din merit pentru proiectul special la care ați lucrat voi două?

Niciodată. Asta ar fi cel mai bun moment.

„Nu suport să mă gândesc la cum o să iasă, am scris eu în jurnal. Singura persoană din lume în care am suficientă încredere pentru a-i spune ce am făcut e Sharon, dar nu-i pot spune lui Sharon, pentru că ea este cea pe care am rănit-o, doar că ea nu știe încă.“

Unele amintiri mai pot încă să te facă să tresari de jenă peste ani, dar eu nu aveam nevoie de trecerea timpului ca să mă facă să simt o rușine foarte puternică din cauză că o trădasem pe Sharon. O simțeam deja în noaptea de dinainte să pornim spre White City, în timp ce stăteam în pat în camera roz și cea mai bună prietenă a mea scotocea prin lucrurile ei ca să mă ajute să umplu golurile din averea mea insuficientă. Gillian fusese întotdeauna un subiect de conversație principal pentru noi. Fiecare mișcare a ei era mereu fascinantă. Însă acum nu mai era o plăcere s-o bârfesc pe Gillian cu Sharon, deoarece, când venea vorba de informațiile legate de Gillian, eu și Sharon nu mai eram pe picior de egalitate.

În aceeași seară, fratele lui Sha, Michael, care era în clasă cu Stuart Morris, se năpusti pe ușa dormitorului și ne spuse că Stuart o înșela pe Gillian cu Debbie Guest. Gillian aflase, dar Stuart îi dăduse papucii înainte să apuce ea s-o facă.

Orice satisfacție aș fi găsit în umilirea lui Gillian, aceasta era anulată de sentimentul că și eu, la fel ca Stuart, eram vinovată de infidelitate. O înșelasem pe Sharon cu Gillian.

Adesea, când mergeam la Sha acasă, doamna Lewis ne dădea voie să luăm sus biscuiți Jacob's și brânză, iar noi fredonam bucăți din cântecele lui David, împrăștiind firimituri pe covor. În noaptea aceea, stând alături în pat, am repetat toate melodiile noastre preferate, pregătindu-ne pentru a doua zi. Sharon a început să cânte *Cherish*, în timp ce eu o acompaniam.

— „Și daaa, prețuiesc.“

La partea asta, am izbucnit în plâns. Aveam doar treisprezece ani, și totuși mă simțeam de parcă aș fi purtat înăuntrul meu durerea sufletească a cuiva care trăise mult mai mult. Era senzația confuză că, în același timp, viața mea tocmai începea și era aproape pe sfârșite.

— Hei, Pet, de ce plângi? Nu plânge, drăguțo, a zis Sharon, mângâindu-mă pe păr. O să-l vedem mâine, scumpo. O să-l vedem pe David.

În ziua aceea, lucrurile s-au întâmplat foarte repede. Prea repede. Poate dacă am fi avut mai mult timp, ele nu ar fi ieșit așa.

Noi hotărâserăm ca Michael să ne ducă pe mine, Sharon, Gillian și Olga până la gară, care era la capătul lui High Street. Când mi-am făcut apariția acasă la familia Lewis, m-am schimbat repede de sarafanul înflorat de la Laura Ashley și de bluza albă, hainele pe care credea mama că le port la concertul coral din Cardiff. Lăsându-le împăturite frumos pe pat, m-am îmbrăcat în ținuta mea destinată întâlnirii cu David, pe care o ascusesem în dulapul lui Sharon cu o seară înainte. Mi-am pus vesta maro peste cămașa crem cu guler ascuțit, prinsă la mijloc cu cureaua din piele de la uniforma de cercetaș – arăta foarte bine, m-am gândit eu –, șosete lungi maro și, pentru a-mi scoate în evidență ținuta, uluitorii mei pantofi noi, cu platformă. Pantofii lui Iuda. Cei pe care Gillian mi-i dăduse gratis. Apoi, pe deasupra, am pus o jachetă maro scurtă și mulată,

cu o insignă cu David și eșarfa albă, mătăsoasă, pe care mi-o dăduse Sharon, care avea scris pe ea, cu majuscule imense, DAVID. Când am fost gata, am coborât în living să o salut pe mama lui Sharon și pe canapeaua muștar de dralon era tolănită o siluetă familiară. A sărit în picioare. Steven Williams.

Era prea mult de procesat. Aia era Ziua mea cu David. Întâlnirea cu doi băieți care îmi plăceau m-a făcut să mă simt ca și cum aș fi avut parte de două Crăciunuri, unul după altul. Steven a zis că el și Michael aveau meci la Bridgend, așa că spera să-l ia și pe el cu mașina.

— Mai e loc pentru unu' micuț? întrebă el cu zâmbetul acela larg, stingherit, pe care îl recunoșteam din după-amiaza când a marcat eseu magic.

Mini Cooper-ul lui Michael Lewis era lăsat până aproape de pământ încă dinainte ca noi patru să urcăm în mașină. Sharon, Steven și cu mine ne-am înghesuit în spate. Voiam să o las pe Sha să stea la mijloc, dar ea a urcat intenționat prima, ca să fiu lângă Steven, ceea ce era OK, dar chiar nu era nevoie să-mi și facă foarte lent cu ochiul, pentru că Steven și Michael au văzut și au pufnit în râs.

În drum spre gară, am trecut pe la Olga. Pe Carol o ducea tatăl ei, cu motocicletă, iar Angela zicea că o să ne întâlnim la intrare. Olga a urcat în spate, ca să-i lase lui Gillian locul din față. Sharon era lipită de un geam, în timp ce Olga era încolăcită ca un fetus la mijloc. După ce a urcat Olga, Steven mă ridicase pe genunchii lui, fără nici un efort sau comentariu, iar eu stăteam cocoțată acolo, într-o stare de panică delicioasă, încercând să-mi țin absorbantul dintre picioare la un centimetru sau doi deasupra blugilor lui, unde credeam că simt o mișcare. Măcar eram cu spatele la el și nu putea să mă vadă roșind.

Când am trecut de stâlpii din beton de pe aleea cu pietriș a casei lui Gillian, toată lumea râdea într-un mod ușor isteric. Râsul se înteți când Gillian

ieși din casă, îmbrăcată într-o bluză din șifon creponat peste pantalonii de un alb imaculat, și se strecură în mașinuță.

— Câte admiratoare ale lui David Cassidy poți să bagi într-un Mini Cooper? țipă Sharon ca urare de bun venit.

Gillian nu răspunse. M-am gândit să mă ofer să cobor, dar ar fi durat o veșnicie și începeam să mă relaxez în poala lui Steven. Datorită spațiului restrâns, fusese nevoit să-și pună brațul pe după umerii mei și nu voiam să pierd senzația aceea nouă de a fi protejată, cel puțin nu încă. Așa că Gillian trebui să stea singură în față – bine, în afară de Michael, care conducea. Când o văzuse pe Gillian, Michael rămăsese cu gura căscată; stătea acolo radiind ca Goofy, doar că arătând mult mai puțin inteligent. Gillian, din contră, aruncă o singură privire spre Michael, cu părul lui roșcat și încâlcit, cu coșurile lui de un roșu discordant, și se cufundă într-o tăcere asurzitoare. Se purta de parcă Michael avea moarte socială și aceasta era contagioasă. Chinuindu-mă să mă fac auzită peste huruitul motorului, i-am adresat remarci prietenoase părții din spate a capului lui Gillian, care avea părul foarte umflat, uscat cu föhnul – știam că e încă jignită de respingerea lui Stuart –, dar nu am primit nici un răspuns.

Toanele lui Gillian erau precum vremea; puteau, instantaneu, să-i facă pe toți cei din jurul ei să simtă cum li se face frig sau cald. Dar nu și în dimineața aceea. Fericirea pe care o împărtășeam toate la gândul că mergem să-l vedem pe David era mai puternică decât dezaprobarea ei.

Când am ajuns la gară, ne-am dat jos și ne-am dezmorțit oasele.

— Pa, frumoaso, ne mai vedem noi, zise Steven și Gillian se întoarse pentru a accepta omagiul obișnuit.

Însă obrazul meu era cel pe care Steven l-a atins cu vârful degetelor.

— Da, ne vedem, pa.

Era declarația unei intenții, nu o întrebare. Gillian clămpănea cu tocurile ei mai încolo, în josul scărilor, și am alergat să o ajung din urmă.

— Nu e nici o grabă, Petra, ia-o mai încet, strigă Sharon după mine.

În gară, Olga împărți biletele. Eram în acea stare de spirit când parcă simți că ai în inimă un balon care se umflă. Totul părea exagerat de amuzant. Am râs isteric de un porumbel grăsan și, de asemenea, de un hamal cu o mulțime de bagaje îngrămadite pe un cărucior.

— Unde vă duceți, tinere domnișoare? strigă el, în timp ce noi șase traversam zorite pasarela din fier, chiar dacă mai era mult timp până să vină trenul.

Pe peron, ne-am cumpărat chipsuri, ciocolată și popcorn de la chioșc. Olga zise că are un termos de ceai cu lapte, ceea ce ne făcu să râdem din nou în hohote. Așa era Olga, ca să știți. Când sistemul de difuzoare prinse viață și din el se anunță că următorul tren era pentru gara Paddington din Londra, jur pe Dumnezeu că noi am izbucnit în urale de parcă era sfârșitul războiului.

Gillian era în sala de așteptare, unde stătea de vorbă cu Carol. Mi-au aruncat o privire și, pentru o clipă, am avut acea senzație despre care *Mam-gu* zicea că e ca atunci când „cineva trece peste mormântul tău“. La ce se referea zicala? Pentru mine, pe peronul ăla, era ca un sentiment vag că eram pe cale să mor într-un mod dureros și încă neclar. Balonul din inima mea s-a spart, lăsându-mă fără aer. În timp ce trenul intra în gară, ca un monstru gălăgios, în livrea albastru închis, Gillian a strigat la mine și m-a întrebat dacă aș putea să-i aduc punga de la Etam pe care o lăsase în sala de așteptare. Și apoi a dispărut în vagon.

De ce nu putea să și-o ia singură? Nu am îndrăznit să comentez. Poate că, dacă făceam ce voia, ziua ar fi putut totuși să decurgă bine.

În regulă, respiră adânc, du-te hotărâtă spre sala de așteptare, nu arăta cât de panicată ești. Observă că sala de așteptare e aproape plină, uită-te pe sub mese și scaune, roagă o mamă să mute căruciorul în care doarme pruncul ei. Încercând să-ți controlezi lacrimile din glas, întreabă-i pe adulți dacă au văzut o pungă Etam. Ia aminte că, afară, impiegatul de pe peron a început să trântescă ușile trenului. Exact când te gândești că Gillian te-a mințit, găsești punga Etam lângă fereastră, o înhați și ieși alergând din sala de așteptare, spre tren, care mai are o singură ușă deschisă și – mulțumescu-Ți Ție, Doamne – ușa aia este chiar în fața ta. Sari în tren exact când se aude fluierul impiegatului și ușa se închide în urma ta cu un zgomot înfundat. Strângi prețioasa pungă Etam la inima care îți bubuie și îți dai seama că este ciudat de ușoară. Aruncând o privire înăuntru, zărești conținutul – un ambalaj gol de Bounty, o agrafă de păr și trei plicuri foto pentru trimiterea filmelor la dezvoltare gratuită. Mai vezi, foarte clar acum, ce te așteaptă când vei merge să-ți ocupi locul.

Mi-a luat câteva minute să le găsesc. Trenul părea la fel de lung ca drumul spre spânzurătoare. Erau în cel mai îndepărtat vagon de clasa a doua. Capețele prietenelor mele erau toate aplecate, ca și cum se aflau la rugăciune. Numai Gillian privi în sus:

— A, Petra, tocmai îi spuneam lui Sharon că ne-ai înscris pe mine și pe tine la concursul David Cassidy.

— Nu e adevărat, am spus.

Sharon, care stătea pe scaunul de la fereastră, lângă Gillian, nu a vrut să se uite la mine, dar mi-am dat seama că plânsese. Se dăduse cu rimel, pentru prima oară, înainte să plecăm de acasă – după ce mai întâi scui-pase în tăvița neagră și frecase periuța de-a lungul ei, așa cum văzuserăm că fac fetele mai mari în toaleta de la școală. Rimelul i se întinsese și dărele de sub ochi și de pe obraji o făceau să semene cu un copil care se jucase cu cărbuni.

— Păi, *ai zis* că o să mă înscrii, insistă Gillian, de parcă nu-i putea fi atribuită nici o vină în acel târg josnic.

— Ei bine, nu am făcut-o.

— Atunci ești și mincinoasă, nu doar o ticăloasă, nu-i așa? concluzionă ea triumfător.

Gillian stătea împreună cu Sharon, Angela și Olga în jurul unei mese pentru patru persoane. Carol era de una singură la masa din partea cealaltă a culoarului. Îmi venea s-o iau la fugă; nici una nu mă dorea acolo, însă ele erau tot ce aveam, singurele mele prietene. Mi-am pus geanta pe masa lui Carol și m-am așezat pe scaunul din fața ei. Avea sprâncenele conturate cu o linie groasă de dermatograf maro; nările îi fremătau ușor. Părea urâtă și înspăimântătoare, ca o mască tribală.

— Petra o să cânte într-un concert pentru prințesa Margareta, *la violoncelul ei*, anunță Gillian pe un ton vesel, de parcă era directorul-adjunct citind un anunț la careu.

— Cum e să-ți desfaci larg picioarele și să ai ceva atât de mare între ele? pufni Carol. Nu că tu ai avea habar, Petra.

Toată lumea a râs, mai puțin Sharon, care se făcuse mică de tot și trăgea cu un aer preocupat de ciucurele de la haina ei nouă, tricotată.

— Sharon, noi două participăm la concurs, să știi, i-am zis.

Era prea târziu acum, știam, dar voiam ca ea să mă audă spunând asta.

Ea clătină din cap și se întoarse să privească pe fereastră, unde văile și dealurile noastre dispăreau rapid într-o pată sfâșietoare de verde. În curând aveam să fim în Anglia.

Îți alegeai genul de prietene pe care le voiai deoa-rece sperai că ai putea fi ca ele și nu ca tine. Pentru a-ți îmbunătăți imaginea, te transformai într-o persoană mai proastă și mai puțin amabilă. Pe măsură

ce lunile treceau, prețul plătit pentru apartenență începea să pară prea mare. Renunțarea la o parte vitală din tine însăși, doar ca să fii inclusă într-o excursie la cumpărături în oraș, să nu trebuiască să stai de una singură la prânz sau ca să ai pe cineva cu care să mergi spre acasă. Înconjurată astfel de prietene, erai adesea mai singură decât înainte. Ierarhia fetelor era mult mai brutală decât cea a băieților. Băieții se luptau pentru supremație pe terenul de rugby și, după aceea, la dușuri, se spălau de răutate. Fetele jucau mai murdar. Pentru fete, nu era niciodată doar un joc.

„Țin minte o noapte când mă simțeam pur și simplu groaznic; nu știam ce să fac. Tipii ăștia aduseseră cu ei șapte fete. Le puseseră să mă aștepte, dezbrăcate, în anticamera apartamentului meu de hotel și le trimiseseră în dormitorul meu la intervale de zece minute... Deci vreți să știți ce am făcut cu ele în dormitorul meu de hotel, în acea noapte, cu șapte fete goale una după alta, care defilau înăuntru să mă vadă?

Nimic.

Adică eram întins în pat, dezbrăcat, complet pregătit pentru sex. Fetele intrau să mă vadă pe rând. Majoritatea, trebuie să vă spun, erau destul de neatrăgătoare de felul lor. Și indiferent cu câtă încredere plecaseră de acasă, mai devreme în seara aceea, ca să vină la concertul meu, ea părea să le fi fost luată în anticamera aia, odată cu hainele. Indiferent ce atitudine or fi afișat, cum că ar fi deștepte sau grozave, ei bine, fraților – aceea dispăruse.“

David Cassidy, în autobiografia sa, *C'Mon, Get Happy*

Capitolul 10

19:50. Se simțea precum Gulliver. În jurul lui viermuia micul popor. Majoritatea îi ajungeau până la piept. Altele îi ajungeau până la talie. Pe unele nu le putea vedea deloc, își dădea seama de prezența lor doar după presiunea înghiontelilor pe care le simțea în timp ce treceau pe lângă el ca un șuvoi, după strigătele lor și după țipetele sufocate. Ce-i făcuseră liliputanii lui Gulliver? Îl legaseră pe omul cel mare de păr, da, chiar așa, apoi îl țintuiseră la pământ și aruncaseră funii mici peste membrele lui gigantice. Probabilitatea ca așa ceva să se întâmple în ziua aceea, se gândea Bill, creștea cu fiecare minut. Venise aici în scop profesional și să se distreze un pic; acum vedea că era mai degrabă o problemă de supraviețuire.

Plus că, nici n-are rost s-o mai spunem, era singurul bărbat. Acest Liliput era o comunitate feminină, în care celălalt gen, cu o singură excepție, nu era nici bine-venit, nici necesar. Undeva departe, Bill putea să vadă sau credea că zărise capul chel, cu ochelari, al unui bărbat de la serviciul de ambulanță al spitalului St John's, care părea să-și fi pierdut basca, stăpânirea de sine și orientarea, toate în același timp; dar chiar și el dispăruse în mulțime, probabil definitiv. Sărmanul tip. În cele mai multe dintre zile, aduna cicliști cu clavicule rupte și îi ducea la punctele de prim ajutor sau le oferea apă proaspătă alergătorilor de cros; nimic din experiența

ori credința sa blajină nu l-ar fi putut pregăti pentru 35 000 de adolescente care bâzâiau ca niște albine în stupul de la White City, într-o duminică seara. Iisuse, ce vacarm.

Bill făcuse o greșeală și deja plătea pentru ea.

— Du-te acolo, printre puștoaice, zisese Roy, frecându-și mâinile într-un mod neplăcut. Vezi, să ajungi acolo devreme, ia-ți mâncare la pachet, un cort, multă apă, cască colonială. Bagă-te printre ele și întreabă-le ce caută acolo.

— Vin să-și vadă vedeta preferată, răspunsese Bill, luat prin surprindere.

— Știi asta, labagiule, a spus Roy. Dar tu du-te și întreabă-le în față, vezi cu ce prostii vin. Ia unul din aparatele alea care măsoară zgomotul, cum îi zice? Nivelul deciboilor?

— Decibelilor.

— Țsta e. Vezi dacă poți să obții o măsurătoare a țipetelor lor. Am putea să facem un mic clasament, să-i dăm un premiu celei mai zgomotoase, genu' ăsta de tâmpenii. Hannah Hăuitoarea din Harpenden. Sharon Șuierătoarea.

— Păi eu credeam c-o să fie un spațiu rezervat presei.

— O să fie, dacă ești poponar.

Roy i-a aruncat privirea aceea de care avea parte oricine purta centura de siguranță în mașină.

— Da' e mai aproape de scenă, a continuat Bill, prelungind o dispută imposibil de câștigat.

— Ca să ce? Ca să poți să te uiți în sus la pantalonii lui purpurii? Uite ce e, amice, nu ni se oferă des ocazia să ne vedem cititoarele în carne și oase, așa că, pentru Dumnezeu, du-te acolo și insistă. Smulge toate informațiile și raportează înapoi la mine. Bine?

Parțial, Bill se supusese. Făcuse rost de o invitație pentru presă după nu mai mult de nouă telefoane date la biroul organizatorului. Însemna să fie îngrădit, bănuia el, ca o maimuță în vreun soi de cușcă, deși

bănuiala lui și mai puternică era că activitatea umană din afara acesteia avea să fie cea mai animalică dintre toate. Fetele or să facă precum maimuțele și el o să ajungă să fie recunoscător pentru gratiile din fier. Pe de altă parte, o să se supună, pentru o vreme, ordinelor șefului său : o să ajungă acolo cu mult înainte de concert, o să se amestece printre ele, pe măsură ce se încinge atmosfera, o să facă rost de niște citate și apoi o să-și croiască drum spre refugiul sigur al colegilor săi jurnaliști, înainte ca spectacolul să înceapă. Șmecheria era să se sincronizeze perfect.

Se pomeni cu un cot în coaste, care îl lăsă fără aer. Se aplecă brusc, lovindu-se cu falca de capul fetei din față.

— Hei, zise ea, întorcându-se pe jumătate. Ai grijă, OK?

Avea părul scurt și ochelari și, pentru o clipă, Bill crezu, cu un impuls ciudat de colegialitate, că era băiat. Dar ce să caute un băiat aici, purtând o eșarfă David Cassidy?

— Scuze, zise Bill sau, oricum, încercă să zică.

Încă se lupta să-și recapete suflul și cuvântul îi ieși pocit.

Fata era cu o prietenă, care chicoti. Era rotofeie și avea fața rozalie ; purta un pulover galben și nu părea să fie genul care să evite o confruntare.

— Da' tu ce faci aici ?

— Ăăă, scriu. Sunt scriitor.

— Ce, poezii ?

— Nu, scriu pentru reviste, zise Bill, trecând cu ușurință și nesinceritate la forma de plural.

Zgomotul pălăvrăgelilor și zumzetul care venea din toate părțile era asurzitor, dar ei trei erau atât de înghesuiți, încât puteau, practic, să-și vorbească unul altuia direct în ureche. Bill își lăsă capul la nivelul lor.

— Te ocupi de pop ? întrebă fata rotofeie.

El tuși, încă respirând un pic cam greu :

— Îhâm, tratez destul de mult din scena muzicală, de fapt. Rock, jazz. Un pic de pop.

— Faci interviuri?

— Uneori. Dacă redactorul consideră că e nevoie.

— Atunci, de asta ești aici?

— Presupun că da.

— Și atunci, de ce numai noi punem întrebări?

Bill nu avea nici un răspuns la asta. Scăpă cu fața curată, așa cum făcea adesea, ridicându-și nivelul minciunilor :

— Păi, uneori, să faci un interviu nu e doar o chestiune de întrebare și răspuns, să știi. E ca... ca... o conversație. Ca și cum ai fi cu o prietenă...

Pe chipul fetelor se întinsese deja o grimasă de neîncredere. Nu aveau decât vreo cincisprezece ani, dar puteau să miroasă o aberație de la o poștă ; erau în stare, cu certitudine, să dibuiască un băiat – sau, în cazul ăsta, un adult – care se străduia prea mult.

Cealaltă, de al cărei cap se lovise, vorbi brusc. Un braț de la ochelarii ei era cârpit cu bandă adezivă din hârtie :

— Nu ai făcut unul cu David, nu-i așa ?

Urmă o pauză. Mulțimea clocotea în jurul lor, într-o mișcare de flux și reflux, și Bill era înțepenit acolo, ca un far. Rațional ar fi fost, desigur, să nege totul, să nici nu se gândească la întrebare ; cine știa cum vor reacționa fetele astea, dacă le mai spunea ceva ? Nu numai că ar fi fost o vanitate să le spună că-l întâlnise pe tip ; dar putea fi chiar periculos.

— Acum trei zile, zise el.

Nu știuse că ființele umane pot să explodeze. Știa că pot să țipe, să urle, să-și îndrepte mânia împotriva cerului ; știa că unor oameni, odată ce începeau să râdă sau să bocească, li se părea imposibil să se oprească ; însă asta era diferit. Era ca explozia unei mine. Fetele își luară capul în mâini, de parcă încercau să-și împiedice craniile să plesnească ; se holbară la el cu ceea ce, de la distanță, putea să semene a groază ; și țipară. Iisuse, cum

mai țipară. Atâta suflu, în plămâni ăia încă neîmpliniți.

— O, Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule!

Alte fete se întoarseră și se uitară la ele, apoi la Bill, simțind flacăra maniei pe măsură ce se răspândea. Regreta deja că vorbise. Asta trebuia să-i fie învățătură de minte pentru faptul că spusese adevărul.

— Tipu' ăsta l-a întâlnit pe David, țipă fata cu pulover galben.

Într-o clipă, zumzetul își dublă forța, curgând în direcția lui :

— Cum a fost cu ce era îmbrăcat avea chitara mirosea frumos avea gustări erau americane avea Twinkles se numesc Twinkies vacă proastă purta bijuterii avea vreun colier vreun inel, te rugăm nu ne spune că avea inele...

Bill se dădea înapoi, dar ele îl atingeau cu labele — nu pe el, el nu era decât un recipient, dar se pare că voiau să răcâie orice urmă de David care ar fi putut să rămână prinsă de el. Jumătate de amprentă de la degetul mare era suficient. O fată cu codițe se întinse și îi prinse strâns palma în mâna ei, zicând :

— Dacă eu dau mâna cu tine și tu ai dat mâna cu el...

Apoi își luă mâna și și-o lipi tandru de obraz. Alta avea deschis un caiet cu autografe și îi întindea lui Bill un pix, la capătul căruia era o figurină din cauciuc pe care scria *Love Is*. Nimeni nu-i ceruse vreodată un autograf când cânta cu Spirit Level, asta era clar, deși unii patroni de pub îl sileau să semneze pentru băuturi înainte de concert, astfel ca nici unul dintre membrii formației să nu încerce să furișeze vreo halbă pe gratis.

Bill privi în jur, doar ca să verifice că nu se zărea picior de persoană pe care să o fi cunoscut, iubit, la care să fi lucrat, cu care să fi vorbit, locuit sau culcat vreodată. Însă tot ce vedea erau capete și umeri de necunoscute juvenile, așa că se întoarse,

luă pixul și se semnă repede pe pagina galbenă, folosind ceea ce spera că este genul de înfloritură sălbatică pe care ai primi-o de la un star rock sau de la cineva care întâlnește cândva un star rock. Fata cu codițe luă caietul înapoi și se uită la mâzgălitură, apoi în sus, la Bill:

— Cum te cheamă?

— Bill.

— Nu prea arată a Bill. Seamănă cu numărul 87.

Fata de alături aruncă și ea o privire fugară:

— Scris de un imbecil, adăugă ea pe un ton serviabil.

Bill schiță un zâmbet, ca un bețiv când simte că-i vine să vomite, și începu să se retragă din scenă. Undeva exista o barieră, punctul evident de frontieră dintre presă și admiratoare, dar ca s-o găsească însemna s-o pornească înainte într-un atac violent, cu capul în jos; opțiunea cea mai bună era și cea mai lipsită de logică – să o ia înapoi prin mulțime, să iasă pe la intrare și să ocolească prin exterior stadionul până la altă poartă. Bill alege al doilea traseu și încetă să se mai zbată. În loc de asta, respiră adânc, merse cu spatele prin mulțime și își continuă retragerea. Trupurile îl mențineau în picioare, mai mult sau mai puțin, și avântul îl ținea în mișcare. Undeva se porni muzica, pregnantă, dar fără voce. Cineva îl îmbrățișă și-l împinse mai departe. Uneori te poți salva prin înec.

20:11.

— Pardon, ăla e capul meu. Scuze, dă-te de pe mine, te rog.

Eram obișnuită de la mama să fiu manevrată brutal, dar pe post de scară nu mai fusesem folosită niciodată. O fată roșcată, cu părul lung, avea o gheată fixată în obrazul meu, iar cu cealaltă îmi bloca urechea, ceea ce oricum abia dacă luam în seamă, pentru că nu auzeam nimic din cauza țipetelor din jur. Am încercat să mă zgâlțâi ca s-o dau jos, dar

nu era loc de scheme. Nu mă puteam mișca nici măcar un centimetru în nici o direcție, așa că am încercat să mă dau înapoi și să mă descotorosesc de pasagera mea, așa cum văzusem că fac caii la ferma bunicilor. Fata se înfipse în călcâie și se ridică în picioare pe umerii care, până cu puțin timp în urmă, îmi aparținuseră mie și numai mie.

— David, vreau să am copilul tău, se tânguia străina de pe umerii mei, legănându-se dintr-o parte în alta.

— Dă-te jos, cățea împruțită, zise Carol, lovind-o cu pumnul în spate, ceea ce o făcu pe roșcată să zboare de pe mine și să aterizeze, cu capul înainte, peste fetele din fața noastră.

Nu a căzut, pentru că nu aveai unde să cazi, în schimb am privit cum era purtată mai departe, ca un surfer, pe valul care se îndrepta clocotind spre scenă. De multe ori, acasă, pe plajă, simțisem forța mării. Știam cum e să înoți în apă puțin adâncă și să te trezești deodată luată pe sus și azvârlită pe pietriș, să-ți simți fiecare os zdruncinat și să încerci să te agăți și să dai din coate ca să-ți croiești drum în sus, pe pietre, departe de strânsoarea pizmașă a apei. Însă aceasta era un cu totul alt fel de putere. Era ca și cum ai fi fost strânsă într-o menghină. Am avut brusc senzația că Petra Williams, admiratoarea lui David Cassidy, în vârstă de treisprezece ani și nouă luni din sudul Țării Galilor nu mai exista. Eram o singură picătură într-o mare de fani și unica modalitate de a supraviețui era să te lași dusă de val, care în clipa aia ne forța pe toate să înaintăm, împingându-ne într-o baricadă. Sharon se agăța strâns de brațul meu, cu ochii strălucind de entuziasm și gura căscată într-un O permanent de uluire. Mă aștept să fiți surprinși că noi două mai vorbeam. Scena teribilă din tren era totuși foarte apropiată și pusese o barieră între noi, însă acum îmbulzeala de pe stadion ne adusese din nou împreună. Sharon n-ar fi putut să țină supărarea nici dacă ar fi încercat.

Nu fuseserăm niciodată mai apropiate sau mai îndepărtate. De cealaltă parte a baricadei, care se afla la vreo șase metri distanță, am văzut niște fotografii care făceau poze cu noi și cu mulțimea imensă de fete. Un tip cu barbă râdea și arăta cu degetul spre noi, de parcă eram niște animale într-o grădină zoologică sau așa ceva.

Gândul înspăimântător era că David încă nu apăruse. Pe scenă se afla formația din deschidere, cu o fată blondă care cânta blues. Fata era bună, dar se auzea îngrozitor, cu fâșăituri, iar țipetele îi acopereau oricum vocea. Mi-a fost milă de ea.

Seara aia exista doar ca să-l vedem pe El, să ajungem cât mai aproape posibil de David. Cât tânjiseam după această clipă. De optsprezece luni, David îmi acaparase mintea, de nici nu mai simțeam că gândurile mele erau ale mele și, cu toate astea, singurul lucru la care mă puteam gândi era că, slavă Domnului, fusesem la toaletă înainte să intrăm pe poartă, pentru că acum nu aveai nici o șansă să ieși, și nici în viitorul apropiat. Olga, Angela și Joanna, verișoara lui Ange, se îndreptaseră spre toaletele murdare din spate cu vreo oră în urmă și încă nu se vedea nici urmă de ele.

— ĂLA E EL?

Sharon țipa și arăta cu degetul spre scenă. Îi citeam de pe buze.

— NU, O SĂ APARĂ IMEDIAT, DIN CLIPĂ ÎN CLIPĂ.

Gillian ținea celălalt capăt al eșarfei cu David Cassidy a lui Sharon și amândouă se mutau de pe un picior pe altul, pentru ca eșarfa să fluture precum un steag. Eu nu am vrut să o flutur pe a mea. Mă gândeam că ar putea fi lipsit de feminitate, adică tocmai ce îi displăcea lui David la o fată. Ar fi preferat ca noi să ascultăm respectuos cântecele lui, în loc să zbierăm prosteste din toți răunchii. Gillian refuza să se uite la mine, iar eu oricum o evitam. Îngrozitoarea călătorie cu trenul spre Londra nu

fusese iertată și nici nu avea să fie, de nici o parte, dar a fost temporar uitată, deoarece aici, în mijlocul furnicarului de mii de fete, noi, galezele, nu ne aveam decât una pe cealaltă. Pomenindu-se înconjurată de un adversar străin, Carol se comporta precum faimoșii bătăuși galezi la meciurile în deplasare: placa la pământ, cu furie, orice rivali care îndrăzneau să invadeze spațiul nostru de jumătate de metru pătrat.

Când sosiserăm, ne croiserăm drum spre tribună, deși acolo nu mai erau locuri pe care să stai când am ajuns noi. Toată lumea era în picioare. Absolut toată lumea. Dacă ai fi încercat să stai jos, ai fi dat de necaz. Și jur pe Dumnezeu, să stai în picioare era destul de greu. Alte fete goneau pe lângă noi, în josul scărilor, pe peticul mare de iarbă din mijlocul arenei, iar noi am luat-o repede după ele, hotărâte să nu lăsăm pe altcineva să aibă o șansă mai bună de a-l atinge pe David.

Stând acolo, în mijlocul aceluia spațiu uriaș, am privit în jur cu uimire. Nu știam că dragostea făcuse atâtea victime. Bineînțeles, înțelegeam că David avea milioane de admiratoare, dar în general reușeau să ți le scoți din minte. Însă nu și în ziua aceea. Înainte, fuseserăm tot timpul doar eu și el. Acum eram noi și el. Atât de multe dintre noi, că abia ne cuprindeai cu privirea. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că era în regulă, chiar nu era nevoie să fii gelosă. Toate îl iubeam și iubirea era suficient de mare pentru noi toate.

Lângă stadion, la coada pentru suveniruri, intrașem în vorbă cu o fată blondă, micuță, îmbrăcată într-un hanorac gri. Moira. Venise cu autostopul tocmai de la Dundee. Și nici măcar nu avea unde să stea. Am fost uluită de curajul ei. Dormise pe o bancă, lângă hotelul Skyway, unde se auzise că ar fi fost cazat David. Moira zicea că suvenirurile sunt foarte scumpe, un adevărat jaf la drumul mare, și chiar erau, dar am dat totuși bancnota de zece lire a tatei pe un tricou care nu făcea nici două lire, cu

o poză a lui David îmbrăcat în jacheta aceea din denim în care îmi plăcuse întotdeauna la nebunie. Aveam nevoie cu disperare de o dovadă că fusesem acolo; că ăsta nu era doar un alt vis cu ochii deschiși.

— Daaaviiid-Daaaviiid-Daaaviiid!

Ne-am alăturat toate corului care umplea White City. Eram nerăbdătoare acum. Tropăitul a treizeci de mii de perechi de pantofi cu platformă se auzea exact ca zgomotul făcut de niște copite.

— Sunteți grozavi, sunteți un public minunat, vă mulțumesc foarte mult, se auzi vocea cântăreței blonde pârâind prin sistemul de sonorizare.

— Cară-te, urlam noi.

Fix în față, am zărit un brancardier cu chelie de la St John's cum ridică o fată deasupra capului de parcă era o păpușă din cârpă și o trece peste baricadă, în brațele de pe cealaltă parte. Chiar atunci, doi tipi de la pază, în uniforme negre, s-au împins pe lângă mine, făcându-și loc cu mușchii spre scenă.

— E una din curviștinele alea mici acolo, l-am auzit fără să vreau pe bodyguardul mai musculos. Era foarte nesuferit.

— Se prefac că leșină ca să fie duse în față, zise el.

Și atunci apăru El. Ieși din norul de fum, ca un duh al lămpii fermecate sau ca un zeu. Dumnezeu, David. Dumnezeu mare. Cu zâmbetul lui caracteristic și îmbrăcat într-un costum roșu incredibil. David. N-ați mai văzut așa ceva, ca haina aia lungă, roșie, ca pantalonii și papionul care sclipea de diamante. David. Și o curea cu diamante. Arăta incredibil de superb. David. Râdea, și era acolo și un soi de clown îmbrăcat în câine. *Daaa-viiid. Daaaviiid.*

Sharon începu să plângă, atât era de fericită. Eu am fost cea care a recunoscut cântecul, încă de la prima măsură. *If I Didn't Care*. Vocea lui caldă, minunată ne mângâia, topindu-ne pe dinăuntru. Topindu-ne ca pe o bomboană Rolo. Legănându-ne una lângă alta, noi, fetele din sudul Țării Galilor,

cântam împreună cu el, cântam mai bine decât oricine altcineva de pe tot stadionul. Apoi a intrat muzicuța și contrapunctul a fost atât de dureros de trist, încât am început să înaintez spre el. Nu îmi era deloc ușor să ajung la scenă, dar nu aveam de ales, nu? Trebuia să o fac. David era nefericit în însingurarea lui, de asta eram sigură. „Vin“, i-am spus. Cu mine, nu avea să-i mai fie urât. Mânate de același gând, treizeci de mii de fete se împingeau înainte către iubirea vieții lor. Atunci a fost momentul când am simțit că mâna lui Sharon a alunecat din mâna mea.

20:36. Frac roșu? Mergea să porți roșu, ca un pensionar din Chelsea sau un fotbalist din Liverpool; mergea și să porți frac, ca Fred Astaire; dar amândouă deodată? Până acum, singurii care scăpaseră nepedepsiți pentru asta erau clovni de la circ, care pedaleau pe biciclete mici, sau – și Bill nu-și mai aducea prea bine aminte de unde știa asta, dar, cumva instinctiv i se părea adevărat – diavolul incarnat.

Însă asta hotărâse Cassidy să poarte într-o seară de la începutul lui mai. Frac de un roșu aprins și pantaloni asortați, cu reverele presărate cu șiruri de strasuri (sau diamante, cum avea să susțină sus și tare, mai târziu, fiecare fată de pe stadion). Și cureaua îi sclipea de nestemate, și la fel – Doamne apără-ne – papionul. Privirea lui Bill aluneca întruna la papionul ăla, gândindu-se în același timp cu groază și speranță că, în vreun soi de adio al bunului-gust, avea să înceapă să se răsucească, într-o explozie amețitoare de nestemate. Ce voia să spună întreaga lui ținută? Care era mesajul transmis de mânușile alea albe, pretențioase, și de bastonul pe care îl răsucea: magician, megastar, actor care distrează copiii, puțoi sadea?

Bill stătea și privea alături de alți jurnaliști, majoritatea bărbați, nici unul fan Cassidy; nu în

public, în orice caz. Cât de surprinzător era, așadar, să le vadă buzele mișcându-se sincronic cu jumătate din cântece, de parcă ar fi fost experți în operele complete ale lui David prin puterea sugestiei hipnotice. Poate că le era greu să se abțină ; poate că pur și simplu aveau radioul pornit toată ziua, în bucătăria de acasă, lângă suportul pentru scurs vasele, și la birou, pe o etajeră de lângă fereastra deschisă. Cântecele lui Cassidy erau difuzate întruna de-a lungul unei zile radiofonice obișnuite și, după săptămâni în șir, ți se infiltrau în sistemul nervos, indiferent dacă le voiai acolo sau nu, și te pomeneai fredonând, iar neputința de a te împiedica s-o faci era asemănătoare cu aceea provocată de o mâncărime puternică.

Pentru o vreme, păruse – spre ușurarea lui Bill și probabil spre mâhnirea admiratoarelor, deși e posibil ca suspinele lor să fi fost prea zgomotoase ca să lase muzica să se audă – că David nu avea să fie auzit în seara aia. Se afla pe scenă, într-adevăr ; își făcuse apariția exploziv dintr-un nor de fum alb, ca și cum încerca să imite soarele ieșind dintre nori. Și începuse să cânte – în timp ce zâmbea larg, ceea ce Bill crezuse întotdeauna că este imposibil. Noddy Holder, de la Slade, obișnuia să încerce treaba asta, dar până la urmă ajungea să semene cu una din vrăjitoarele din *Macbeth*, uitându-se chiorăș într-un cazan. Cât despre melodie, însă, cine își putea da seama ? Sistemul de sonorizare de la White City era atât de prost încropit sau legăturile făcute atât de neprofesionist, că tot ce puteai să auzi era un zumzet : un bâzâit înfiorător, enervant, care răsuna din boxe, mascând o vagă melodie. Pentru ca totul să fie cu adevărat infernal, al doilea cântec, indiferent care era, includea un număr comic. Așa trebuie să fi fost descris, în orice caz, în program, deși cu greu ai putea născoci ceva mai puțin comic : un dansator costumat în câine, cu care starul Țopăia haotic.

— Eu îi zic Storm, se confesă el publicului după ce caricatura dispăru.

Ele urlaseră oricum. Muzică pe care n-o puteau totuși auzi și un număr caraghios cu un tip în costum de blană : pentru ele, totul era o revelație. Totul era David.

Pe urmă, își imaginează Bill, cineva din culise refăcuse legăturile sau apăsase un buton, căci, fără avertisment, vocea prinse viață. *If I Didn't Care*. Nu era o voce proastă, deși scăpa când și când un croncănit, iar doamna Holderness, profesoara de cor a lui Bill de la școala primară, ar fi avut cu siguranță ceva de zis despre asta. („Sus, David, sus ! Suntem un zmeu. Ne menținem vocea la înălțime, nu-i așa ?“) Era acompaniat de o pereche profesionistă de *backing vocalists*, în fuste despicate, care nu greșeau nici o notă. Îl susțineau când ridica vocea și se legăneau foarte ușor, în timp ce el alerga pe scenă, iar din mulțime răsunau țipete pătimășe.

— Se mișcă destul de bine, nu ?

Bill aruncă o privire în dreapta și văzu un bărbat îndesat, fără vârstă, într-o cămașă din denim, cu o barbă care semăna cu un cuib de păsări. Strigase ca să se facă auzit, însă nu suficient de tare.

— Poftim ? strigă Bill, la rândul său.

— Puștiul. Uită-te la el. Se mișcă bine, trebuie s-o recunoști. Fii atent la partea asta, o să vină imediat în față, uite-acum... stai așa, să vezi ce face cu fundul.

Bill se uită, după cum primise indicații, și văzu silueta îmbrăcată în roșu valsând către ei, foarte aproape de marginea scenei. Țipetele fetelor deviniră și mai isterice. Silueta se răsuci la o sută optzeci de grade, întoarse capul și apoi, înainte de a se îndrepta spre partea din spate a scenei, își etală posteriorul și îl scutură lent. Cele două cozi ale fracului fluturară de o parte și de alta, pentru a încadra mișcarea. Țipetele se triplară în intensitate, ajungând să sune ca o lamentare. Bill simți, mai puternic ca niciodată, că se află în locul nepotrivit : jocul nepotrivit, profesia nepotrivită. Cu certitudine, corpul nepotrivit.

— Târfa, țipă bărbatul de lângă el.

Bill se întoarse spre el și se încruntă :

— Cine?

— El. Așa un teatru. Să se dea în spectacol pentru puștoaice. E ca și cum te-ai uita la un stripper.

— La ce?

— La un stripper.

Și omul avea dreptate. Dacă lângă Bill ar fi fost Zelda, sau chiar Roy, ar fi putut să le arate cu degetul subiectul muncii lor, chestia care le plătea lunar salariile. Nu era vorba doar de cântece; uneori nu era vorba deloc de cântece. Nu era dansul. Era teatrul. Nu în sensul de prefăcătorie sau fraudă. Doar era actor, nu? De acolo începuse toată afacerea, de la televizor, cu *The Partridge Family*, iar acum se extinsese și crescuse, doar că de data asta, el nu juca un rol. Nu se prefăcea că este altcineva. Se prefăcea că e David Cassidy. Și, trebuia să-i recunoști ticălosului acest merit, era al naibii de bun la asta.

Lumina de pe cer începuse să pălească. Drept urmare, reflectoarele de pe stadion se aprinseră, inundând puhoiul de oameni înghesuiți în bolul acela lung și adânc. Bill privi în jur, departe de scenă. Era acum aproape de baricadă, de cea la care ajunsese ocolind stadionul. Undeva, dincolo de ea, erau prietenele din Ipswich și fata dezamăgită, cu caietul pentru autografe. Toate își ridicau chipurile spre lumina strălucitoare, care mătura pe deasupra lor și se oprea la destinație — bărbatul micuț de pe scenă, zvelt ca o pană de scris, acum captiv într-o aură orbitoare.

Numai că, de data asta, puștiul din lumina reflectoarelor, deloc prost, făcea ceva nou. Bill pricepu că el avea viclenia de care fiecare artist are nevoie, oricât de slabă ar fi arta sa; calitățile de bun vânzător treceau drept inovație. Puștiul avea să le ofere cântecul pentru că îl știau și le plăcea la nebunie, dar nu avea să-l cânte pur și simplu; avea să-l

condimenteze astfel încât fetele să fie păcălite și să creadă că îl gustau pentru prima oară.

„Să te desparți e foarte greeu...“, se auzi la jumătatea măsurii, starul zdrăngănind ușor la chitara prinsă în jurul gâtului și dând versurilor un fior puternic de tristețe autentică, în timp ce toboșarul renunță la bătăile vioaie de pe disc, preferând să atingă extrem de ușor suprafața tobelor.

— Frumos, zise bărbatul păros de lângă Bill. E deștept afurisitu' ăsta de puști.

Fetele din spatele lui Bill reacționară la ritmul nefamiliar de parcă o perie de sârmă le-ar fi trecut, foarte delicat, pe șira spinării. Ce scrisese chiar el, dându-se drept David, cu două numere în urmă? „Știți cum e atunci când auziți un cântec lent și vă dă fiori? Ei bine, dați-mi voie să vă dezvălui un mic secret. Exact așa te simți și când îl CÂNȚI. Serios! Pot să fiu acolo sus, cu microfonul în mână, și să trăiesc eu însumi acea senzație. Dacă ați ținut vreodată pe cineva în brațe pe ringul de dans, o să știți exact ce vreau să spun!“ Ceea ce, se gândise Bill în taină, era o modalitate la fel de bună ca oricare alta de a scrie despre o giugiuleală, fără să folosească de fapt acest cuvânt. Pete Bubosul o numea „futai potolit“, de parcă ar fi avut habar despre ce vorbește. Dacă Pete s-ar fi aflat acolo, cu Bill, și ar fi auzit suspinele și țipetele, ar fi făcut o grimasă perversă.

Însă ceva nu era în regulă cu suspinele.

Există durerea emoțiilor pe care nici nu speri să le poți stăpâni, ale căror forță și înțeles nu le pricepi, care te răvășesc pe dinăuntru într-o sâmbătă seara, când în inimă ți se zbate un cântec; și apoi există durerea adevărată, în sensul propriu al cuvântului. Iar Bill, ascultând muzica din mijlocul vacarmului, nu mai reușea să discearnă între ele. A simțit cum i se strânge stomacul.

— Cum te cheamă? îl întrebă el pe tipul păros.

— Jerry. De la *Rock On*.

De ce conta asta?

— Vino cu mine, spuse Bill întorcându-se și trăgându-l după el.

Își croiră drum printre patru sau cinci rânduri de jurnaliști, îndreptați cu toții spre cântăreț și enervați la culme că erau îmbrânciți și dați la o parte, spunându-i lui Bill să fie naibii atent. După care, el și Jerry ajunseră în spate, unde era liber, și se uitară drept înainte la baricadă.

— Iisuse Hristoase!

Primul lucru pe care l-a observat, fără să știe de ce, a fost femeia în alb. Nu o fată, ci în mod sigur o femeie, poate un pic peste douăzeci de ani, de aceeași vârstă cu el, deși încercase să se îmbrace în așa fel încât să pară mai tânără, precum cineva care joacă rolul unui înger într-o piesă de la școală: teniși albi cu șireturi albe, blugi albi, tricou alb, cu numele lui Cassidy pe piept. Singurul lucru care nu era alb la ea era fața. Chiar și în umbra reflectoarelor, putea să vadă asta. Fața îi era lipită de bare, însă nu pătimaș, și era roșie. Un roșu vinețiu, ca de prună, de parcă fusese stors aerul din ea.

Peste tot, de-a lungul baricadei, era la fel. Îmbulzeala nestăpânită a celor din spate care nu aveau încotro să se ducă, încotro să se disipeze, nu aveau nici o direcție în afară de cea din față, unde era sursa bucuriei lor: îngrămădeala creștea, presiunea se simțea în valuri, iar cele care erau la baricadă suportau tot greul mulțimii. O fată în verde era aproape la orizontală; probabil că se târâse cumva pe-o parte ca să găsească un loc mai bun și rămăsese înțepenită. Unele fete erau cu spatele la bare, de parcă se întorseseră și încercaseră în zadar să fugă. Majoritatea plângeau, dar zgomotul era pur și simplu absorbit de țipetele și deznădejdea generală. Nici o persoană aflată la o distanță mai mare de douăzeci de metri nu ar fi avut habar de ceea ce se petrecea. David n-ar fi știut nimic, nu încă.

— Ajută-mă. Mi-am pierdut prietena.

Bill se uită în dreapta și văzu o fată brunetă, subțirică, aproape de partea de sus a baricadei, cu

un picior peste aceasta. Dacă ar fi putut să se cațare ca să treacă în zona delimitată pentru presă, ar fi fost în siguranță. Un pantof îi căzuse deja pe partea lui. El alergă la ea, începu să escaladeze barele, gata să se întindă și să o apuce de mână, simțind apăsarea trupurilor aflate la câțiva centimetri de partea cealaltă a grilajului. Auzea rugăminți în timp ce se cățara, dar, chiar și acum, voci care strigau: „Dă-te la o parte“, „Nu văd“. În spatele lui, David continua să cânte: „Ți-aduci amiiinteeee când mă țineai strâns în brațe...“

Ajunse la fată și o luă de mână.

— Ajută-mă, te rog, zise ea printre hohote de plâns. E prietena mea. Te rog, trebuie să ne ajuți.

Înainte ca Bill să o poată trage în zona sigură, a fost smuls de pe baricadă, de unde a aterizat extrem de prost. Simți ceva în spate, un mușchi rupându-se chiar sub coaste.

— Ce faceți?

Era un agent de pază, plictisit și corpulent. Cămașa albă îi era pătată de transpirație.

— Ce dracu' faci tu? replică Bill.

— Haideți, domnule, nu ne creați probleme. Dumneavoastră ar trebui să fiți cei cu capul pe umeri. Avem deja destule necazuri cu nebunele din partea aia, arată el cu capul spre mulțime.

— Or să moară.

— Poftim?

— Nu pot să respire, cele din față. Se sufocă. Uită-te la ele.

— Un pic prea cald.

— Ce?

— O să aduc niște apă. Am o găleată acolo.

— O, Doamne.

Bill îl privi pe zdrăhon cum pleacă agale, apoi se întoarse la grilaj. Văzu o fată foarte mică, cu chipul contorsionat și gura larg deschisă, mută din cauza șocului, în timp ce mulțimea din spatele ei o împingea cu putere. Un braț îi era îndoit nefiresc. Încă un val

de presiune. Era ca un monstru, care se tăvălea violent pe toate părțile. De ce acum? Apoi Bill își dădu seama. David terminase cântecul. Fetele ovaționau, plângeau și îi trimiteau dragostea lor. Dragostea lor nepieritoare.

20:59. Apa ne-a izbit în față. Unele dintre fete imploraseră după apă și asta a fost ceea ce am primit. O găleată cu apă azvârlită în noi de un agent de pază. Apoi încă una. Eram foarte furioasă, să știți. Mă gândeam întruna la o grădină zoologică, doar că îngrijitorii nu aveau grijă de animale. Sute de fete erau strivite acum de baricadă și nimeni nu o deschidea ca să ne lase să trecem. Îmi pierdusem deja un pantof încercând să mă cațăr peste grilaj ca să cer ajutor. Unul dintre pantofii cu platformă maro-roșcați pe care mi-i dăruise Gillian; pantofii lui Iuda. Un tip foarte arătos mă auzise țipând și mă prinsese de mână, dar fusese tras înapoi de un nesuferit de la pază.

La distanță, îl puteam auzi pe David cântând. „În loc să ne despărțim, aș vrea să ne împăcăm...”

De ce nu-i *spunea* cineva Lui, pentru Dumnezeu? Dacă David ar fi știut ce ni se întâmpla, ar fi întrerupt concertul și ar fi venit să ne ajute. Unde era Sharon? Numai de asta îmi păsa acum. Bolnavă de spaimă, m-am uitat rapid prin grămada de fete, dar capul blond al lui Sha nu se zărea nicăieri. Asta însemna că era sigur pe undeva pe jos. Că ea era sigur pe undeva pe jos. Am țipat acest gând groaznic spre Carol, care doar dădu aprobator din cap. Viața lui Carol fusese atât de plină de dezastre, mai mari și mai mici, că acesta nu putea să o ia prin surprindere. Știa ce era răul, lucru care o făcea mai puternică decât ar fi trebuit să fie cineva de vârsta ei, dar, de asemenea, îi dădea încrederea că poate să o scoată la capăt.

Ținându-și palmele depărtate, Carol mimă că, dacă făcea loc, eu mă puteam lăsa în jos să arunc o privire. Am dat din cap. Eram gata să încerc orice.

Gillian stătea pur și simplu acolo, cu chipul ei frumos înghețat de uimire, în timp ce Carol se întoarce și se avântă în zidul de fete din spatele nostru, înfin-gându-se cu picioarele în pământ, ca un copac, și împingând fetele înapoi cu toată forța umerilor ei, ca și cum s-ar fi aflat într-o grămadă ordonată, la un meci de rugby. Între Carol și zid s-a deschis o mică breșă, iar eu m-am lăsat în genunchi și m-am târât pe sub gloată, într-o pădure deasă de reiați evazați. Era întuneric acolo jos, dar mult mai liniște, căci țipetele erau înăbușite. Chiar în stânga mea, am zărit ceva sclipind. Capul blond deschis al lui Sharon. Era inconfundabil. Mi-am întins o mână. Un pantof venit de deasupra mă călcă pe ea. Am țipat. Pantoful mă eliberă. Am întins din nou mâna, cât de departe am putut, am reușit să apuc părul lung al lui Sharon și am tras. Un ghemotoc de păr se desprinsese. Acum era rândul lui Sharon să țipe.

— Scuze, am spus. Iartă-mă, scumpo.

La următoarea încercare, am reușit să apuc mâna lui Sharon și să o trag spre breșa pe care Carol o ținea încă deschisă pentru noi.

— Coastele mele, gemu Sharon.

În câteva secunde, nu eram sigură cum, mă ridicam la suprafață printre picioarele lui Carol și Sharon mă urma, până când amândouă am fost din nou în picioare în spațiul foarte strâmt. Ne-am prăbușit una în brațele celeilalte, dar îmbrățișarea o făcu pe Sharon să se apuce de partea stângă a corpului și să se strâmbe. Trebuia să o scoatem de acolo. Toate trebuia să ieșim de acolo. Brusc, am fost conștientă de ceva – sau de faptul că lipsea ceva. David părăsise scena. Un DJ pe care am crezut că-l recunosc spunea că, dacă nu ne dăm înapoi și nu ne controlăm, concertul va fi întrerupt. Muzica încetase, dar zgomotul țipetelor era mai puternic.

21 :24. În general, judeca greșit suferința și, ca să fie sincer, văzuse foarte puțină suferință adevărată,

dar Bill știa sigur un lucru : ori de câte ori oamenii suferă, nu vor fi ajutați de prezența lui Tony Blackburn. Dacă s-ar fi ghemuit la picioarele Crucii, trâncănind repede în microfon, ar fi fost jeluirea femeilor mai puțin adâncă ? S-ar fi scufundat Titanicul mai ușor, cu mai puține țipete de suferință, dacă un DJ viori, cu părul până la umeri, de la Radio 1 ar fi transmis un ultim mesaj încurajator de pe puntea superioară, dezvăluindu-și rânjetul acela de nescufundat ? Și, dacă nu, atunci ce dracu' căuta el acolo, îndemnând miile de admiratoare ale lui David Cassidy să se calmeze ? Într-o criză ca asta, când suflul era stors cu forța din ele, părea puțin probabil ca fetele să asculte îndemnurile unui om care, ultima oară când îl auziseră, le spunea să meargă să cumpere cel mai nou single al celor de la Mud. Nu aveau nevoie de un DJ, pentru Dumnezeu. Aveau nevoie de un polițai de la circulație.

Bill stătea în mijlocul zonei pentru presă, cu trupuri răsucite și împrăștiate peste tot în jur. Cineva avusese, în sfârșit, bunul-simț sau compasiunea de a deschide singura poartă din baricadă ; fie asta, fie poarta, fiind punctul slab, se deschisese larg sub forța mulțimii. Fetele țâșniră prin ea, propulsate de învălmășeala din spate, și se întinseră pe iarbă, în stare de șoc. Nu se mai auzea nici o muzică acum, doar aceea umană, care nu era nici calmă, nici tristă. O fată striga după mama ei, care se afla fie de cealaltă parte a grilajelor, cuprinsă ea însăși de panică, fie la câteva sute de kilometri depărtare, uitându-se liniștită la televizor.

Bill păși printre toate chestiile alea. Programe rupte, bețișoare portocalii de la acadele, o bentiță cu paiete, un pulover galben cu o ruptură în el, o pată micuță de sânge. Brațul de la o pereche de ochelari. Privi în sus și apoi din nou în jos. Pantoful lui lovise un alt pantof. Îl ridică de jos și se uită împrejur. Doi brancardieri încercau să așeze o fată pe targă. Ea nu se mișca și avea ochii închiși. După părerea lui,

erau cel puțin alte treizeci de fete care se văitau pe târgi.

— Pot să ajut? zise Bill.

— Nu, fiule.

Brancardierul nici nu ridică privirea.

— O să se facă bine?

— Trebuie doar s-o scoatem de aici.

El merse mai departe și se apropie de două fete care stăteau sprijinite de baricadă, una șezând cu spatele la aceasta, cealaltă întinsă în poala ei. Bill întinse pantoful. Era greu ca o cărămidă și zgâriat la vârfuri, având scris pe interior, abia vizibil, cuvântul „Dolcis“.

— E al tău? Cred că ai pierdut unu’.

— O, mulțumesc, nu. Al meu era Freeman Hardy Willis.

— Să-l caut? Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

— Nu, mulțumesc, chiar nu e nevoie, zâmbi fata brunetă. Nu mai contează.

Bill o privi pe prietena ei. Scena semăna cu o pietă. Fata brunetă și slabă ținând-o în brațe pe cea blondă, rotofeie și mai mică.

— Ești OK? Crezuse că ele stăteau așa ca să se odihnească, dar acum îi văzu chipul celeilalte. Ce s-a întâmplat?

— Mă doare într-o parte.

Era blondă, doar o fetiță, de fapt, cu accent galez, mai pregnant decât al prietenei ei.

— Care parte?

— Stânga.

— De-aia o țin așa. E mai puțin dureros. Am citit într-un manual de prim ajutor că atunci când îți rupi o coastă nu trebuie să apeși pe ea. Nu e bine pentru respirație. Trebuie doar să stai nemișcat.

— Crezi că asta e? O coastă ruptă?

— E posibil. A fost călcată în picioare.

Bill se ridică.

— O să chem pe cineva de la St John’s aici. Trebuie să fii bandajată.

— Nu, suntem OK, zise fata rănită.

— Și trebuie să te scoatem de aici.

— *Nuuu*, zise ea, cu prea mult avânt, și tuși din cauza sforțării.

Fața i se schimonosi.

— Pentru Dumnezeu, zise Bill. Ce aveți toate? Sunteți rănite, unele dintre voi era cât pe ce să moară și nici una nu vrea să facă nimic în legătură cu asta. Se opri. Scuze. Îmi pare rău. Doar că, pe bune, dacă eu aș fi rănit și părinții mei n-ar fi aici...

Fata brunetă se uită la el:

— Ai dreptate, spuse ea cu un firicel de glas. Și eu am zis că ar trebui să mergem după ajutor, dar...

— Da' eu am zis să rămânem aici, interveni blonda. Nici măcar n-a cântat încă *How Can I Be Sure*, nu-i așa? Nu putem să pierdem asta. Am timp tot restul vieții să fiu bolnavă.

Bill zâmbi. El nu pricepea, nici măcar acum, cu tot dezastrul din jurul lui, dar ce puteai să faci? Să cedezi în fața vieții altora și a ideilor lor ciudate despre iubire. Se aplecă și o atinse pe umăr pe copila blondă:

— Ai grijă, OK? Stai nemișcată. Las-o pe ea să aibă grijă de tine.

— Întotdeauna fac asta, nu-i așa, Pet?

Bruneta cea frumoasă se uită la el:

— *Diolch yn fawr*, zise ea.

Di olc ce?

— Pa, zise Bill, după care plecă.

Erau fete care treceau acum peste baricadă, își făcuseră un soi de scară și cineva cu siguranță avea să cadă și trebuia să fie ridicată.

— Pa, se auzi o voce în spatele lui.

Nu era sigur a cui, în toată gălăgia aia. Zgomotul se intensifică. Se întâmpla ceva sus. Țipetele izbucniră din nou. Luminile se îndreptau iarăși spre scenă. Se întorcea David.

21 :26. Am stat împreună o vreme, doar noi două, eu sprijinită cu spatele de baricadă și Sharon la

mine în poală, încercând să pricepem ce se întâmplase. Priveliștea din jurul nostru se apropia cel mai mult de imaginea sfârșitului unei bătălii, din câte aveam să vedem vreodată. Doar că soldații răniți erau fete. O mulțime de fete duse de acolo pe târgi, unele plângând în hohote și tremurând; cele care nu plângeau te îngrijorau cel mai mult. Pe iarba călcată în picioare stăteau sute de fete, înfășurate în pături, mai puțin șocate de faptul că văzuseră moartea cu ochii decât de pierderea lui David.

— Mi-ai distrus viața, David, gemu o fată, deși, în mod ciudat, fără ranchiună.

Carol o luase pe Gillian și plecaseră să găsească ceva cald de băut. Eu consideram că Sharon avea nevoie de un ceai cu zahăr, pentru șoc, și nici mie nu mi-ar fi stricat unul. Mă durea mâna dreaptă și inima mea încerca să revină la ritmul normal. Pe tot parcursul acestei pățanii, Gillian fusese ca un păun – frumoasă și inutilă. Probabil că, până la urmă, categoria Personalitate din testele alea cu variante multiple chiar conta la ceva. Văzusem tipul de personalitate al lui Carol și niciodată nu aveam să o mai privesc ca înainte, nici măcar atunci când ne povestea despre aroma prezervativului ei preferat. O situație de criză îți putea spune câte ceva despre oameni; putea să facă distincția dintre adulți și copii. Bravo, Carol, m-am gândit, bravo ție.

Sharon și cu mine eram încă așezate acolo când a venit tipul acela arătos pe care îl văzusem prima oară când încercasem să trec peste baricadă. Avea un păr lunguț, blond, mai închis decât al lui Sharon. Nu eram sigură ce vârstă are; dacă cineva avea peste nouăsprezece ani, nu eram în stare să-i ghicesc vârsta, pur și simplu devenea bătrân. Voia să-mi dea un pantof. Ciudat, își amintea de mai devreme că îl pierdusem pe al meu. Oricum, nu pantoful cu platformă maro-roșcat fusese cel care îmi crease tot necazul. Într-un fel, simțeam că era corect faptul că mi-am pierdut pantoful ăla afurisit în timp ce încercam să o salvez pe Sharon.

Tipul ne-a spus că ar trebui să plecăm, dar Sharon se simțea suficient de bine încât să spună că trebuia să rămânem pentru David. Eu am schițat un zâmbet și i-am ținut isonul, pentru că, știți, trecuse prin destule, dar eu nu eram de aceeași părere. Nu cu adevărat. Toate astea, țipetele, plânsetele, trupurile zdrobite, nu erau din vina lui David, dar erau din cauza lui. A lui și a noastră. Pentru că fetele îl iubeau atât de mult, încât erau luate de acolo cu ambulanța...

Tipul drăguț i-a spus lui Sharon să aibă grijă de ea și și-a așezat mâna pe umărul ei. Aș fi vrut ca el să-și pună mâna și pe umărul meu, dar dacă ar fi făcut-o, s-ar fi putut să încep să plâng și să nu mă mai opresc niciodată.

— Ai grijă, OK? Stai nemișcată. Las-o pe ea să aibă grijă de tine.

— Întotdeauna fac asta, nu-i așa, Pet?

Și, știți ce, eram atât de obosită și atât de recunoscătoare, că i-am spus tipului *diolch yn fawr* în loc de mulțumesc! El s-a uitat la mine ciudat. Ce-o fi crezut despre mine atunci? Galeza era o limbă străină pentru el. Uitasem că nu trebuie s-o vorbești cu oameni pe care nu-i cunoști. Însă el îmi păruse oarecum familiar. Ca și cum l-aș fi cunoscut dinainte.

— Pa, a zis el, după care a plecat.

— Pa, am strigat eu după el.

„La concertul lui David Cassidy, susținut pe 26 mai 1974, pe stadionul White City, 35 000 de admiratoare aflate în zona centrală au început să se împingă în față în momentul când Cassidy a apărut pe scenă; multe au leșinat, au fost călcate în picioare sau rănite. Un brancardier de la spitalul St John's a declarat că numărul celor rănite i-a amintit de bombardamentele din timpul războiului.

Directorul Consiliului Britanic pentru Siguranță l-a numit «concertul sinucigașelor».

În jur de 750 de fete au fost calmate și au primit asistență medicală în noaptea aceea. După câteva zile, Bernadette Whelan, o admiratoare în vârstă de paisprezece ani, care rămăsese în stare de inconștiență de la îngrămădeala isterică, a devenit prima victimă a unui concert pop din Marea Britanie.

David Cassidy le-a trimis o scrisoare de condoleanțe părinților lui Bernadette, dar nu a participat la funeralii, de teamă să nu provoace o altă dezordine.

În raportul de autopsie, legistul a declarat că moartea a survenit ca rezultat al asfixierii. A spus că Bernadette a fost «o victimă a isteriei anormale» și a sugerat că «pantofii la modă, cu platformă înaltă» au reprezentat un factor care a contribuit la numărul mare de fete ce au căzut în mulțime. David Cassidy s-a retras curând după aceea. Nu a mai cântat în Anglia până în anul 1985.“

The Independent

Capitolul 11

Noi nu știam că a murit o fată. Trebuie să se fi aflat la câțiva metri de noi și nici măcar n-am știut. Ceva atât de important, atât de groaznic, și noi nici măcar n-am știut. A fost șocant. M-am gândit mult la asta. Revedeam în minte, iar și iar, scena în care mă lăsasem în jos s-o caut pe Sharon și mulțimea se tăvălea și urla deasupra noastră, ca un animal în suferință. Ai fi putut să te îneci acolo, m-am gândit, dar Sha și cu mine ne-am ridicat, prin breșa din mulțime pe care o făcuse Carol pentru noi. Altfel, am fi murit.

În afara stadionului era foarte frig. Hainele cu care porniserăm la drum în dimineața aia păreau stupide, fiind lucruri de vară. Nu mă puteam opri din clănțănit, era ca și cum dinții mei aveau o viață a lor, precum proteza lui *Mam-gu* din paharul cu Steradent de lângă patul ei, care rânjea în felul ăla înfricoșător. Un zâmbet fără chip te făcea să te gândești la moarte. O fată a murit acolo. Ar fi putut să fie Sharon. Ea era singura dintre noi căreia nu-i era frig, pentru că avea pe ea haina nouă, tricotată, pe care i-am pus-o imediat pe umeri după ce doctorul i-a bandajat coasta.

La White City era o nebunie, vă spun. Fetele încă țipau și unele chiar opreau mașinile ca să vadă dacă David se ascunde în portbagaj. Gillian stătea lângă intrare, cu două picături cristaline rostogolindu-i-se pe obraz, ca o păpușă *Tiny Tears*. A zis că viața ei s-a terminat, acum că David plecase.

— Nu mai am ce să aștept cu nerăbdare, se văicărea ea.

M-am gândit la posterul cu Bay City Rollers din garderobul ei și la ce-mi spusese, cum că trebuie să-ți păstrezi deschise opțiunile când vine vorba de băieți. Ea nu-l iubise niciodată pe David așa cum îl iubeam eu și Sharon. Fetele ca Gillian nu aveau nevoie de David. Fetele ca Gillian nu aveau nevoie de un loc unde să-și ascundă frica de a fi iubite de un băiat real, frica de a nu fi niciodată iubite de un băiat real.

Când am ajuns la stația de metrou, aceasta era închisă și o grămadă de polițiști stăteau în fața intrării dând fetele la o parte, iar Gillian a zis că o să rămână peste noapte la Londra, la noua ei prietenă, Joanna, verișoara Angelei. Avea să-i sune pe părinții ei de la familia Crampton. Am privit cum Gillian și Joanna pleacă braț la braț, cu Angela și Olga mărșăluind la vreun metru în spatele lor.

Până am reușit noi să găsim un taxi ca să ajungem la gara Paddington, ultimul tren plecase. Următorul era peste cinci ore. Ne rămăseseră niște bani și Sharon a sunat-o pe mama ei de la o cabină telefonică, să-i explice ce se întâmplase. A trebuit să formez eu numărul, căci o durea brațul. Cu restul monedelor, Carol a luat ciocolată caldă de la un automat și ne-am așezat pe o bancă, doar noi trei, strângând la piept paharele albe din plastic, ca să ne țină de cald. Eu nu am sunat acasă. Gândul la telefonul nou, verde, sunând la noi pe hol și la conversația pe care aș fi avut-o cu mama când ar fi răspuns la telefon... ei bine, nu puteam s-o fac, nu-i așa? Minciunile pe care i le spuseseam îmi păreau o piatră de mormânt care îmi apăsa pieptul.

Odată aflate în tren, nu am putut să mă gândesc decât la prințesa Margareta. Mâna mea, cea pe care fusesem călcată, zvâcnea și o vânătaie se întindea pe ea, ca și cum pe sub piele era injectată cerneală. Mă durea când îmi strângeam pumnul. Nu știam

cum o să fiu în stare să cânt suitele de Bach. Pe locul de vizavi, Carol sforăia zgomotos, scoțând un sunet ca un guițat; la sfârșitul fiecărei respirații scotea un fluierat caraghios, ca un ceainic. Mă simțeam epuizată, dar eram, în mod ciudat, trează, din cauza unei dureri surde de cap. Lângă mine, Sharon moțăia cu capul sprijinit pe umărul meu. Părul ei frumos, blond deschis, stătea pe jacheta mea și am simțit cum s-a electrizat când ea s-a trezit, tresărind, la Swindon.

Cerul de deasupra gării avea nuanța de portocaliu a energizantului Lucozade. Nu părea real, nimic nu părea real.

— E un incendiu, Pet? întrebă ea.

— Nu fi toantă, sunt doar zorii. Culcă-te la loc.

— Știam că nu ai participa la concurs cu ea, murmură Sharon. Lui Gillian nici măcar nu-i place David atât de mult.

— Știu.

— Oricum, n-o să câștigăm, zise ea căscând.

— De ce?

Pentru o vreme, am crezut că ațipise la loc, apoi ea spuse:

— Fetele ca noi nu câștigă. Or să dea premiul unor fete din Londra.

— Annette Smith, din Sevenoaks¹.

— Tocilaro, râse Sharon, apoi se strâmbă, pentru că o durea când râdea. Faza e că răspunsul de departajare al lui Annette Smith n-o să fie la fel de bun ca al tău.

Spuneam adevărul când le ziceam fetelor că n-o înscrisesem pe Gillian la concurs. Da, mâna mea a ezitat când am ajuns la secțiunea unde ți se cerea să scrii numele prietenei care ai vrea să te însoțească în excursia vieții tale pentru a-l întâlni pe

1. Oraș din Kent, la aproximativ treizeci și cinci de kilometri de Londra, în care există una dintre cele mai bune școli din Anglia.

David Cassidy. De ce nu am trecut numele lui Gillian? Erăm, în mod sigur, suficient de speriată ca să fac asta. Știam care avea să fie prețul dacă nu i-aș face pe plac și știam că aveam să plătesc acel preț atâta timp cât vom fi amândouă la aceeași școală. Până la urmă, motivul a fost unul foarte mic, zău, unul mic și important. Pe marginea formularului, de jur împrejur, Sharon făcuse acest ornament splendid, complicat, alcătuit din numele lui David și data lui de naștere repetate iar și iar, ca într-un manuscris medieval, astfel încât formularul nostru să le sară în ochi celor din juriu. Într-un colț, cu cele mai romantice litere pe care le văzusem vreodată, scrisese ceva care mi-a provocat un junghi în inimă :

PETRA CASSIDY.

Numai eu știam cu ce preț scrisese lucrul ăsta.

Am ajuns pe prima pagină a ziarului *South Wales Echo* : „**Micuțe admiratoare de muzică pop din Gower în tragedia Cassidy**“. Am avut parte de o adevărată petrecere de bun venit când trenul a oprit în sfârșit în gară. Mama lui Sharon a venit alergând și ne-a îmbrățișat și ne-a scuturat în același timp. Doamna Lewis plângea și râdea. Cu ea era un bărbat chipeș, de culoare, îmbrăcat în blugi. El a pus o pătură în jurul lui Carol, care i-a căzut în brațe și a izbucnit în hohote de plâns ca o fată pe care n-o cunoșteam. Nici una dintre noi nu-l mai văzuse vreodată pe tatăl lui Carol. El era piesa care lipsea cu privire la ea și, în clipa în care l-am zărit, puzzle-ul pe care Carol îl reprezenta s-a rezolvat de la sine în mintea mea. Exact în același fel în care ultima măsură a lui Bach clarifica fiecare suită pentru violoncel.

Peste umărul doamnei Lewis, am văzut-o pe mama stând la capătul peronului. Purta costumul din tweed, cel pe care îl îmbrăca la ședințele cu părinții și la crematoriu. Tata era lângă ea, dar nu-l puteam vedea bine.

Știu că a fost rău ceea ce am făcut, foarte rău, dar totuși nu cred că ea ar fi trebuit să mă lovească. Nu peste față, nu cu toți oamenii aceia care se uitau.

În următoarele trei zile m-a ținut închisă în cameră; îmi lăsa mâncare la ușă, pe o tavă, cu un șervețel; nici măcar tata nu avea voie să vorbească cu mine. La parter, cearta lor se auzea ca o bătălie îndepărtată și uneori puteam să aud răbufniri zgomotoase, țipete, apoi tăcere, până când totul începea din nou. Mama lui Sharon sunase ca să le spună părinților mei că întârziaserăm toate la Londra, după zarva de la concertul lui Cassidy, atât prinsesem din ceea ce s-a spus în mașină. Doamna Lewis, ei bine, ea doar încercase să se facă utilă, nu? Orice urmă de teamă pe care mama poate că a simțit-o pentru mine i-a provocat mai puțină suferință decât umilirea faptului că o altă femeie știa că ea pierduse controlul asupra fiicei ei.

— Mă faci să par o proastă, Petra, a zis ea de două ori în drum spre casă.

Am zărit ochii tatei privind-mă în oglinda retrovizoare.

Să fiu închisă în camera mea nu a fost atât de rău pe cât ați crede. Aveam exemplarele din revista *The Essential David Cassidy* în ascunzătoarea lor de sub scândură și radioul gri cu tranzistori, cu căștile lui micuțe. Nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc, dar aveam o grămadă de oameni care să-mi cânte. The Isley Brothers au cântat *Summer Breeze* și eu am cântat cu ei, cât de încet am putut, deși nu știam cum ar putea iasomia să-ți intre în minte și nici măcar nu aveam habar cum mirosea. *Kissing in the Back Row of the Movies*. Era a celor de la The Drifters și îmi plăcea la nebunie, chiar dacă nu sărutasem pe nimeni – niciodată, nicăieri. *Pentru că* nu o făcusem niciodată. Pe locul întâi, în săptămâna aceea, era *She*. Era ca o glumă: „Deci era fata asta galeză, încuiată într-o cameră, care plângea pentru că un francez cânta în engleză în timp ce ea se gândea la un băiat...” El.

Tristă de singurătate, ca o prințesă în turnul ei, fără să aibă suficient de mult păr, astfel încât să-l lase în jos și să coboare pe el, aveam timp să mă gândesc la ce se întâmplase și la faptul că ar fi trebuit să prevăd întorsătura urâtă a noii mele prietenii cu Gillian.

În vinerea dinaintea concertului, intrasem în toaleta fetelor și acolo era Angela, stând la oglindă într-o ploaie fină, înțepătoare, de la spray-ul pe care tocmai îl folosisese pentru a face să-i stea lipite de cap părțile laterale ale noii ei tunsori filate. Știai că puseși destul atunci când ele erau tari precum cartonul și stăteau desprinse de cap ca niște semne rutiere. Angela nu putea fi mai fericită nici dacă m-ar fi atras în mod intenționat într-o ambuscadă, și curând am aflat și de ce.

— Stai să vezi ce mi-a dat Gillian, Petra. În vocea ei se simțea o notă de triumf în timp ce scotocea în geanta din denim, de parcă ar fi fost cutia în care se aflau obiectele pentru o tombolă. Gillian e foarte generoasă, nu-i așa?

În mâna Angelei se afla trusa de farduri pentru pleoape de la Mary Quant. Deschise capacul negru, lăcuit, și folosi buretele micuț, neutilizat, pentru a aplica o dungă de indigo deasupra ochilor ei căprui, adânciți în orbite.

— Gillian zice că sunt exact culorile mele.

— Minunat, am spus eu.

M-am gândit să-i spun Angelei, atunci și acolo, că acel cadou generos mă costase aproape toți banii pentru Crăciun. Însă puteam să-mi dau seama ce plăcere îi făcea faptul că marca un punct împotriva mea în lupta pentru grațiile lui Gillian, o luptă pentru prietenie pe care cu siguranță crezuse că o va pierde, până în momentul în care pusese mâna pe trusa de farduri. Gillian însăși ar fi obținut prea multă satisfacție din această mică dramă a geloziei, plănuiind ca intriga să se îngroașe până când în bătaia dintre fete s-ar fi dezlănțuit ghearele. Pentru

prima oară, am simțit cum sforile atașate de membrele mele încep să se miște, însă am refuzat să răspund smuciturii frumoasei noastre păpușărese. Săraca Angela, atât de încrezătoare și fericită, cu tot fardul ăla vinețiu la ochi.

Dacă m-am gândit la David în timpul acelor trei zile de solitudine? Ei bine, să știți că am revăzut concertul în minte și m-am gândit mult la Sharon și la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Chestia ciudată a fost că persoana la care m-am gândit cel mai mult era Steven Williams. La cum stăteam în mașină pe genunchii lui în drum spre gară, cu brațul lui pe după umerii mei, și cum mă întrebam dacă a vorbit serios când a spus c-o să ne mai vedem.

În a treia zi, a sunat cineva la ușa din față. Nu ne vizita niciodată nimeni, iar dacă se întâmpla, musafirii ocoleau casa și veneau la ușa din spate. Holul din față era blocat de cutii și mama a trebuit să le mute ca să-i deschidă ușa directorului școlii. A fost atât de surprinsă, că l-a invitat înăuntru. I-a oferit ceai domnului Pugh în camera din față, din serviciul de argint pe care părinții ei îl aduseseră pe vapor din Hamburg.

— Petra, vino jos, te rog, să dai bună ziua.

M-a chemat de parcă totul era normal și ea n-ar fi fost supărată, și am dat mâna cu domnul Pugh, o mână care mi s-a părut subțire și rece, de parcă avea talc pe ea, nu aspră și caldă, ca mâinile tatei. Directorul a spus că ar fi o mare dezamăgire pentru școală dacă Petra n-ar putea să cânte pentru prințesa Margareta la inaugurarea noii săli de festivități. Înțelegea că încă mai avea mâna un pic rănită, dar programul evenimentului fusese trimis la tipografie. Nu puteai să încurci lucrurile când era vorba de un membru al familiei regale, nu-i așa? Mama a fost de acord, flatată să-și joace rolul în programul VIP-urilor.

— Familia regală e de origine germană, știi, din Hanovra, anunță ea la micul dejun.

— Asta explică multe, a zis tata, strecurându-mi un plic roz sub farfuria cu pâine prăjită.

„Dragă Petra,

De cinci luni îmi ești o prietenă grozavă. Cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Și m-ai ajutat FOARTE MULT, jur pe Dumnezeu.

Îmi pare rău că lucrurile stau atât de rău cu mama ta și sper ca ea să poată uita totul. Ce a fost, a fost.

Știu că vei fi nemaipomenită la concert, pentru că întotdeauna îmi dai fiori de emoție când vorbești poetic sau când cânti la violoncel.

Amintește-ți ce ai spus în răspunsul de departajare pentru concurs: *Indiferent ce se va întâmpla în viețile noastre, îl vom avea întotdeauna pe David.*

Cu drag,
Sharon.“

Mi-au spus să încep să cânt în clipa în care prințesa pășea în sală, dar planul n-a funcționat, deoarece prințesa a venit la mine și a început să-mi vorbească:

— Cât de grozav e să poți cânta atât de minunat la vârsta ta, a spus ea.

Gro-zaaav. Minu-naaat.

Nu mai auzisem pe nimeni vorbind așa până atunci. Prințesa era micuță și părul ei de un castaniu închis era strâns în vârful capului, cu o mulțime de bucle prinse la locul lor, probabil de către doamnele ei de companie. Purta o rochie roșie scurtă, cu o haină roșie asortată, care avea nasturi negri, și pantofi și geantă din lac negru. M-am gândit că semăna cu Elizabeth Taylor cu genunchi butucănoși, dar Sharon zicea că semăna mai mult cu Sophia Loren. A fost foarte bine că prințesa a vorbit cu mine, deoarece am scăpat de emoții și am fost relaxată când am început.

Noua sală de festivități era plină până la refuz de elevi și părinți. Vorbăria animată era atât de densă, că ai fi putut s-o tai cu cuțitul. Am încercat să nu ridic privirea, dar am zărit câțiva oameni pe care îi cunoșteam. Tata își luase liber în după-amiaza aceea și era îmbrăcat în sacoul lui sport și stătea mai încolo, pe locurile mai ridicate, chiar în spatele lui Steven Williams. Să-i văd pe cei doi atât de aproape m-a făcut să mă simt ciudat; tata și Steven aveau două dintre cele mai grozave chipuri masculine pe care le-ai putea vedea vreodată. Vorbesc serios.

Totul a decurs exact cum a zis domnișoara Fairfax. Brațul drept curgând liber precum apa, spatele puternic ca un trunchi de copac, picioarele ca niște rădăcini înfipite în pământ și urechea mea căutând... — cum îi zicea? — ...punctul de calm din sală. Era acolo. Știam unde e așezată domnișoara Fairfax, undeva în lateral, spre fundul sălii, dar nu am cântat spre ea, nu am avut nevoie să fac asta. Pe ea am purtat-o în mintea mea, cum aveam s-o fac întotdeauna. În schimb, am cântat spre el. Spre Steven.

Fata care îl roagă pe băiat să vină înapoi la ea, la început destul de calm: vrei să te întorci la mine, te rog? Habar nu ai cât de mult vreau să te întorci la mine. Și apoi extazul: O, Doamne, se întoarce. Se întoarce! Controlează-te. Ține-ți emoțiile sub control, Petra. Fiecare dintre note ca o perlă. *Eu cred că te iubesc. Eu cred că te iubesc. Eu cred că te iubesc. Eu cred că te iubesc.*

Directorul a spus că făceam cinste școlii. Domnișoara Fairfax s-a înclinat puțin: „Ca de la artist la artist“, mi-a zis ea. Tata a plâns. Mama a considerat că prințesa Margareta se îngrășase și că nu se mai preocupa de înfățișarea ei.

— Mama ta crede că nici afurisita de Elena din Troia nu se preocupă de ea însăși, a spus Sharon.

La câteva zile după concert, mă aflu în mica sală de repetiții de la școală, din spatele terenului

de *netball*, când am privit afară, pe fereastră. Eram atât de absorbită de noua mea partitură, că nu mai știam cine și unde sunt. Afară, pe aleea de zgură, trecea Steven și inima mea a început să bată repede, așa cum făcea întotdeauna când îl zăream. Mi-am ridicat mâna să-i fac semn, dar am tras-o imediat înapoi, când am văzut cine se ținea de brațul lui.

Gillian.

Doar pentru că putea.

Aveau să treacă mai mulți ani până să merg din nou la Londra cu trenul. Data următoare aveam să fac călătoria singură, doar eu și violoncelul meu, pentru un interviu la Academia Regală de Muzică. Credeam că eram mai puternică, dar forța mea nu mai fusese niciodată pusă la încercare, nu ca în ziua aceea, cu grupul lui Gillian.

Există o poză cu noi toate făcută în dimineața concertului de la White City. Stăm în fața casei de bilete din gară. Angela l-a rugat pe un hamal să ne facă poza cu aparatul ei Kodak Instamatic. Carol arată uluitor, ca o artistă. Banal, ar zice mama. Are șuvițe blonde în partea din față a părului ei dezordonat, castaniu-roșcat, în contrast cu pantalonașii scurți, roșii. În picioare, Carol poartă cizme albe din lac, care lasă la vedere o porțiune cărnosă din piciorul gol, ciocolatiu; e așezată într-un genunchi în fața grupului, cu mâinile depărtate în aer și o expresie care pare să spună: „Ta-daaa! Ia uitați-vă la noi. Nu că suntem fantastice?”.

Sharon poartă noua ei haină tricotată, crem. Haina arăta nemaipomenit pe fotomodelul din revistă, dar, din cauză că Sha e micuță și rotofeie, o face să semene cu o oaie, mai ales cu tunsoarea aia ciufulită, în scări, pe care și-o făcuse la coafor în cinstea lui David. Nu i se potrivea lui Sharon, cu părul ei ca de bebeluș, și asta cu toate spray-urile alea de fixativ Silvikrin pe care le cumpăraseră ca să-i stea. Socotesc că fixativul lui Sharon a fost răspunzător

pentru începerea găuririi stratului de ozon; n-am auzit niciodată despre stratul de ozon înainte de inventarea tunsorii în scări, nu? Arată foarte fericită în poza aia; acesta era darul lui Sharon și ea ni-l împărțea cu generozitate aceluia dintre noi care nu ne născuserăm cu talent pentru fericire.

Părul meu arată chiar mai rău decât al lui Sha. Nu am găsit niciodată secretul uscării cu fohnul a noii mele tunsori paj, așa că, în noaptea de dinaintea concertului de la White City, m-am culcat cu bigudiurile în cap, ca să fiu sigură că vârfurile erau răsucite înăuntru. Am dormit pe spate, ca un sfânt în mormânt. Agrafele mă înțepau în scalp de fiecare dată când mă mișcam. Mă gândeam că merită orice suferință pentru un păr frumos. Părul era unul dintre punctele mele forte. În poză, se poate vedea o buclă foarte clară acolo unde au fost bigudiurile. Nu arăt, așa cum sperasem, ca Susan Dey. Cât despre haine, sunt îmbrăcată din cap până în picioare în culoarea preferată a lui David, care, evident, urma să-l ajute să mă aleagă din mulțime. Cu pielea mea palidă, arătam groaznic în maro. Arătam *galbenă* în maro.

Olga e în spatele meu, stând un pic într-o parte, cu o expresie gânditoare care reflecta întotdeauna atitudinea ei față de grup. Binecuvântate – sau blestemate – cu nume străine, eu și Olga eram sortite să fim prietene; și ea era pasionată de muzică, cânta la violă și avea un tată rus, foarte sever. Însă noi ne evitam una pe alta. De parcă simțeam că suma deosebirii noastre față de ceilalți ar fi fost prea mult. O fată ciudată având un nume cu rezonanță străină și care se ocupa de muzică era o aberație acceptabilă. Însă două constituiau deja un ghetou. Cred că mi-ar fi plăcut de Olga și bănuiesc că și ei i-ar fi plăcut de mine. Uneori, o vedeam zâmbind în penar din cauza aceluiași lucruri.

În centrul grupului lui Gillian stă însăși Gillian. Angela e ascunsă lângă ea, cu expresia resemnată, rănită a celei mai bune prietene care știe că statutul

ei va fi în curând scos la concurs. Într-o bluză din şifon creponat, reiaţi de un alb imaculat şi o pălărie cloş cu o broşă în formă de floare, Gillian întruchipează nonşalanţa ispititoare a Biancăi Jagger. Aparatul se uită la ea şi îţi dai seama că s-ar uita aşa la nesfârşit. Să se bucure de frumuseţea ei. Gillian este singura dintre noi care nu încearcă să zâmbescă. Îşi ţine gura uşor deschisă, aşa cum fac fotomodelele. Poate că e doar în mintea mea, dar chipul lui Gillian pare să mocnească de resentimentul care era pe cale să izbucnească şi să ne ardă pe toate.

Cine sunt învingătoarele în războaiele dintre fete? Spuneţi-mi asta. Care dintre noi iese dintr-un astfel de război simţindu-se mai bine în legătură cu ea însăşi?

Sunt atât de multe lucruri pe care fetele din poza aceea nu le cunosc. Noi nu ştim că celebrul White City din imaginaţia noastră va fi o groapă gri din beton, puţind a urină. Nu ştim că o fată va muri. Că aproape o mie vor fi rănite şi că Sharon va fi printre ele. Nu ştim, nu încă, faptul că iubirea poate să coste. Eram îndrăgostite de ideea de dragoste. O probam doar aşa. De dragul suspinelor.

Când Angela i-a dat poza, câteva luni mai târziu, Petra din fotografie părea deja teribil de tânără şi neştiutoare, o versiune copilărească a fetei care se credea acum.

Iubirea ei pentru David se retrăgea precum refluxul. În curând, avea să-i fie jenă să recunoască faptul că i-a plăcut vreodată de el, tot aşa cum, pentru un scurt răstimp, îi fusese jenă de violoncelul său. De ziua ei, când a împlinit paisprezece ani, Sharon i-a cumpărat albumul *Original Soundtrack*¹ al celor de la 10cc. Era nemaipomenit. Felul în care

1. Album apărut în 1975, pe care este şi cântecul *I'm Not In Love* („Nu sunt îndrăgostit“).

rimau Casanova cu bossa-nova! A emoționat-o, deoarece însemna că existau undeva oameni care auzeau lucrurile așa cum le auzea ea. Cuvinte și muzică, durere și bucurie.

„Nu sunt îndrăgostit. E doar o fază prostească prin care trec.“

Acordurile de început ale aceluși cântec, stridente și acide, cu bătaia tobelor asemănătoare bătăilor inimii omenești, transpuneau în muzică ceea ce gândul la băieții adevărați începuse să-i facă fiecărei celule din trupul ei.

Însă Petra îi era totuși recunoscătoare lui David, întotdeauna avea să-i fie, deși încă nu știa asta atunci. Pentru că-i fusese alături când nimeni altcineva nu-i era; pentru că dăduse glas sentimentelor care abia se nășteau în ea; pentru că o ajutase să crească, ceea ce este foarte, foarte greu de făcut. Pentru că-i oferise un băiat pe care să-l iubească, un băiat care nu putea s-o rănească niciodată, chiar dacă asta se întâmpla doar pentru că el nu putea s-o iubească la rândul lui. Putea oare să fie pentru totdeauna?

Poate că da.

Partea a doua

1998

„Ecou de pași în amintire,
Pe coridorul pe care nu l-am ales
Spre ușa pe care n-am deschis-o
niciodată
Ca să intrăm în grădina de tran-
dafiri.“

T. S. Eliot, *Patru cvartete*

„Scuză-mă, te rog,
Nu ți-am promis niciodată o gră-
dină de trandafiri.
Uneori, pe lângă soare,
Trebuie să mai fie și un pic de ploaie.“

Lynn Anderson, *Nu ți-am promis
niciodată o grădină de trandafiri*

Capitolul 12

În ziua în care a murit mama ei, a aflat că soțul său o părăsește. A fost, cu siguranță, o înmormântare interesantă.

Petra se află în strana din față a capelei, purtând o pălărie neagră cu boruri largi. Soțul ei stă lângă ea, plângând. Într-o bună zi or să existe detectivi de lacrimi. Asta crede Petra. A citit de curând într-o revistă că oamenii de știință au descoperit că lacrimile adevărate, lacrimile de durere sinceră și sfâșietoare, au o compoziție chimică diferită de lacrimile vărsate de oameni atunci când se uită la un film trist. Sau de cele pe care le varsă dacă au fost surprinși iubind pe cineva pe care nu ar fi avut voie. O femeie care nu e nevasta lor, de exemplu. Existau oceane de lacrimi pe lume, dacă stăteai să te gândești, iar acum era o metodă de a le deosebi.

Petra crede că detectivul ți-ar propune o metodă de a captura lacrimile soțului tău. Poate pe un șervețel Kleenex pe care i l-ai dat, în timp ce îți explica ce mult urăște el gândul de a vă părăsi pe tine și pe fetița lui în vârstă de doisprezece ani.

„Tu ești lumea mea. Poate că fizic sunt absent, dar emoțional sunt încă aici“, ar putea să spună soțul, exact cum Marcus i-a spus Petrei, tampo-nându-și ușor ochii.

Cu blândețe, ea ar lua șervețelul de la el și l-ar sigila într-o pungă de celofan pentru sendvișuri. Pe urmă, detectivul ar duce șervețelul la un laborator

în care tehnicienii în halate albe ar reconstitui într-o eprubetă lacrimile uscate. După vreo săptămână, ar sosi o scrisoare cu rezultatele. Atunci ai ști. Ori una, ori alta, dar ai ști. Ce au însemnat lacrimile soțului tău. Proporția exactă dintre durere și vinovăție, dintre regret și ușurare, dintre sare și apă. Mă iubește, nu mă iubește, mă iubește...

Petra aude valurile de afară, târându-se pe pietriș. Capela este chiar vizavi de drumul care duce spre plajă. E o zi frumoasă de vară, lucru care abia dacă poate fi intuit înăuntrul acestei clădiri cafenii, apăsătoare, ce pare să fi fost proiectată special pentru a păstra înăuntru întunericul și umezeala. Aude țipetele și strigătele turiștilor, care în urechile ei sună mai mult a durere decât a încântare.

Petra încearcă să-și adune gândurile. E înmormântarea mamei, își zice în sinea ei. Mama e moartă. Imposibil. Mama e în sicriul ăla. Greta s-a conturat atât de intens în viața ei, încât va fi nevoie de mai mult decât de o înmormântare și un certificat de deces pentru a o convinge pe Petra că a murit.

E conștientă de prezența lui Marcus în strană, alături de ea. Bărbații nu plâng la fel de ușor ca femeile. Rareori lacrimile lor țâșnesc fără împotrivire. Umerii soțului ei tresar ușor sub sacoul gri, de calitate, cu revere din catifea neagră, cel pe care ea i l-a ales înainte de seria de recitaluri pe care el a susținut-o anul trecut în Germania și Austria. Petra nu-și aduce aminte să-l mai fi văzut plângând, cel puțin nu de când s-a născut Molly, dar luna trecută Marcus a izbucnit în lacrimi de mai multe ori decât poate ea să țină socoteala. Din acea după-amiază de sâmbătă, când ea a ajuns acasă pe neașteptate de la cursul din cadrul atelierului din Chiswick și telefonul din bucătărie a sunat de două ori, apoi s-a oprit câteva secunde și a sunat din nou de două ori. Petra a ridicat receptorul, așteptându-se să audă vocea mamei ei. În loc de asta, o fată a spus: „Nu știi cine sunt eu“.

Petra simte impulsul feminin de a se întinde spre Marcus și a-l alina, un gest instinctiv, dar e surprinsă să observe că mâna ei refuză categoric să se supună instrucțiunilor trimise de creier. Degetele ei se îndoaie în mânușile negre, elastice, cumpărate de la o tarabă din piață, cu mai puțin de două ore în urmă. S-a gândit în ultima clipă că mama ei s-ar supăra dacă ea n-ar purta mânuși. Însă o fac să-și simtă mâinile ca și cum ar avea o membrană între degete. Se gândește la labelle negre, ca de plastic, ale găștelor din Canada. Pentru prima oară, își dă seama că ea este acum o sursă de nefericire pentru bărbatul cu care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții ei de adult, că este un obstacol în calea fericirii lui. Probabil că Marcus își dorește să fi fost ea în sicriu.

Petra închide repede ochii pentru a îndepărta acest gând, apoi aruncă o privire în jur, la cei prezenți. Pentru o femeie în vârstă care dusesse o viață foarte izolată și care, în toată copilăria Petrei, descuraja musafirii ignorând soneria de la ușa din față și lăsându-i să intre doar pe cei care perseverau și veneau, pe lângă casă, la ușa din spate, mama ei a atras o mulțime destul de mare. Oficiali și obișnuiți ai capelei, două doamne imaculate de la magazinul în care mama ei a lucrat pentru puțină vreme la raionul de pălării, mânuși și genți; și au venit surprinzător de multe rude din partea tatălui ei, pe care mama ei le disprețuia cordial, deoarece munceau cu mâinile. Probabil că au venit pentru a-l asculta pe faimosul violoncelist.

Pe partea cealaltă a culoarului, mătușica Mair, șubredă acum, cu un picior plin de bandaje, îi adresează lui Marcus zâmbetul acela pe care îl afișează oamenii în fața celor pe care i-au văzut la televizor, deopotrivă excesiv de familiar și nesigur. Ca răspuns, Marcus îi transmite mătușii Mair zâmbetul la care te-ai aștepta – suficient de prietenos încât să nu pară încrezut, dar și suficient de ponderat și

absent pentru a sugera că orice altă încercare de contact ar fi neînțeleaptă. Petrei aproape că îi este milă de el. O înmormântare trebuie să fie un loc groaznic de nepotrivit în care să te afli atunci când soacra ta e în sicriu și singurul ei copil a aflat de curând că tu ești îndrăgostit de altcineva.

După ce i-a închis fetei, telefonul din bucătărie a sunat din nou aproape imediat și Petra a smuls receptorul, pregătită acum să spună toate lucrurile pe care fusese prea șocată să le exprime mai devreme. A scăpat receptorul, care s-a izbit cu zgomot de perete și s-a legănat pe cordon la câțiva centimetri deasupra castronului pisicii. Când Petra a reușit în sfârșit să ducă telefonul la ureche, a descoperit că nu era fata; era Glenys, vecina mamei ei.

— Îmi pare rău, s-a dus, a spus Glenys.

— Ce? Cine s-a dus? O, Dumnezeu!

Glenys vruse să fie prima care îi dădea vestea asta groaznică.

Petra simțise nevoia să sune pe cineva. Lumina blândă de iunie care se strecura în bucătărie prin jaluzelele de culoarea merelor verzi era aceeași ca în urmă cu doar câteva secunde; periile nevinovate pentru spălat vase, care stăteau în poziție de drepti în coșul lor de sârmă, poza lui Molly de pe suportul pe care prindeau bilețele în piuneze, aflată lângă telefon, poză în care ea zâmbea, plină de pistrui, în costumul ei de Pippi Longstocking, de la Ziua Mondială a Cărții. Petra petrecuse ore în șir împletind lână portocalie în jurul a două bucăți de umerăș îndoit, astfel încât codițele lui Molly să stea drepte, ieșite în afară, exact ca ale lui Pippi. Mama ei fusese un geniu la împletit codițe, un talent care pare să fie țesut în ADN-ul german. Obișnuia să-i pieptene nemilos părul, până când strălucea, apoi trăgea tare de el, din rădăcină, până când scalpul Petrei țipa după îndurare.

Face experimente, încercând să se gândească la mama ei la timpul trecut, dar nu, creierul ei refuză

cu desăvârșire. Și ce era cu fata aia? De bună seamă, ar trebui să existe un serviciu de urgență, la care să poți să suni și să spui: „Uite ce e, îmi pare teribil de rău, dar sunt incapabilă să procesez simultan aceste două lovituri groaznice. Pot să aranjez ca una dintre ele să fie luată înapoi?”.

În după-amiaza aceea vlăguită din capelă, cu amvonul ei amenințător cu aripi de vultur, și ferestrele ei înalte, oarbe, în inima Petrei se împleteau strâns două tipuri de durere: una pentru mamă, alta pentru căsnicie. Și, poate, ca să fie tacâmul complet, o a treia; o durere fără nume care începea încet să capete formă în mintea ei.

— Să ne rugăm, îl auzi ea pe preot, ca prin vis.

Când soț și soție îngenunchează, acest lucru tulbură o mucezeală rece din pernițele tapisate, care îi miros Petrei, așa cum i-au mirosit întotdeauna, a Dumnezeu și a ploaie. Probabil că știe fiecare pernă pentru îngenuncheat din capelă. Mama ei a brodat mai multe dintre ele, până când a început să-și blesteme ochii, care o lăsau. Ochi slabi pe care Petra i-a moștenit. La vârsta de treizeci și opt de ani, ea este acum atât mioapă, cât și prezbită. De curând, s-a pomenit alăturându-se celor din supermarketuri care își aduc conservele chiar în fața nasului și apoi le țin la o depărtare de un braț, pentru a încerca să citească ingredientele. Astăzi, chiar și cu lentile de contact, trebuie să mijească ochii pentru a desluși cuvintele imnurilor.

Deoarece capela este foarte aproape de mare, practic în apă, atunci când marea e înaltă, cărțile de rugăciune au fost întotdeauna sărate din cauza umezelii. În duminicile de iarnă din vremea copilăriei ei, își aduce aminte că dezlipea paginile ca să găsească psalmul. Paginile erau atât de fragile, că semănau mai mult cu niște grefe de piele decât cu filele de hârtie. Ori de câte ori cântau *Pentru cei aflați în pericol pe mare*, în timp ce corul era prins într-o luptă inegală cu țipetele pescărușilor de pe

acoperiș, tatăl ei obișnuia să spună același lucru : „Minunat! Ei bine, avem și noi efecte de sunet“.

Minunat era cuvântul folosit de tatăl ei pentru a desemna orice lucru care se adăuga la suma fericirii umane, exclamația aceea fiind întotdeauna însoțită de o frecare energică și voioasă a palmelor, de parcă ar fi fost un cercetaș care încerca să aprindă focul. „Iată, e minunat pentru tine, Petra dragă.“

Lumea se plânge că bătrânii încep să repete aceleași povești, iar și iar, și chiar fac asta, o, da, însă Petra a învățat într-un mod dureros că toată iritarea este instantaneu iertată și uitată atunci când bătrânii nu mai sunt în preajmă să mai spună încă o dată povestea. Ar da orice să-l aibă din nou alături pe tatăl ei, chiar și pentru cinci minute, și să-l audă făcând gluma aia jalnică despre pescărușii pe post de acompaniatori vocali. Organistul care l-a înlocuit și care în clipa asta se canonește în balconul din fundul capelei nici nu se compară cu tatăl ei. După șase ani, ea încă îl consideră nou pe Eric. Are probleme cu pedalele. Fiecare verset se sfârșește cu o măsură sau două întârziere, cu un șuierat bronhial și stânjenit, de parcă și-ar cere scuze. Petra se încruntă; poate să facă față la orice; ochi slabi, vreme proastă, soț necredincios – dar muzică proastă, asta e ceva ce nu va putea suporta niciodată.

„Tată ceresc, care ai puterea de a salva,
Al cărui braț poate stăvili valul neobosit,
O, auzi-ne când ruga ne-o înălțăm
Pentru aceia aflați în pericol pe mare.“

Cuvintele englezești îi sunt nefamiliare. Își dă seama că știe imnul doar în galeză. Traducerea este, cu siguranță, pentru Marcus. Este exact genul de amănunt pentru care s-ar agita mama ei, care se îngrijora întotdeauna ca nu cumva să pară provinciali și banali în fața familiei lui Marcus, care locuia într-o fostă moară din Cotswolds și care se dădea peste cap să-i facă pe soții Williams să se simtă în largul lor. De parcă Greta ar fi putut vreodată să fie

relaxată în prezența unei femei pe care o chema Arabella și care începea o conversație despre schemele de culori. Mamei ei nu i-a plăcut Arabella de la prima vedere. Și nici una dintre ele nu a știut că asta se datora faptului că mama lui Marcus întruchipa amintirea înveșmântată în haine de la Jaeger a certitudinii că Greta se căsătorise sub nivelul ei.

După primul verset, Petra nu mai poate să cânte, deși gura ei continuă să mimeze cuvintele galeze.

Nu știi cine sunt eu, a spus fata.

Nu știa? Nu în persoană, poate, dar Petra crede că, la un anumit nivel animalic, la un nivel molecular al chimiei corpului, știa cu precizie. Nu cine era fata, însă despre existența ei. Nu a fost vorba de nici unul dintre indiciile evidente. Marcus era mult prea meticulos pentru ruj pe gulere sau bonuri suspecte de la florărie. Departate de a fi vinovat și absent, așa cum se presupune că sunt bărbații care au aventuri, el păruse plin de energie și atent. Începuse chiar s-o ducă pe Molly cu mașina la lecțiile de pian și la prietenele ei, atunci când rămânea peste noapte la ele, lucru care o încântase pe Petra, care era întotdeauna șoferul de serviciu al familiei, în ciuda lipsei ei de încredere în sine atunci când se afla la volan. Totuși, unele lucruri erau diferite. Atunci când făceau sex, Marcus avea dificultăți în a termina și începuse să o dea la o parte pentru a sfârși treaba. Când ea l-a întrebat despre asta, după câteva pahare de vin și păstrând în mod voit un ton relaxat, el i-a aruncat un zâmbet din ăla de băiețel trist și a spus că asta îl excită. Ea a fost ușurată de această explicație, dar în același timp nu era convinsă. Zău așa, s-a gândit ea, adevărul era că el nu putea să-și dea drumul dacă îi vedea fața. E mult mai ușor să-ți închipui fața alteia, dacă cea a nevestei tale e îngropată în perne. Într-o seară, când s-a întors târziu de la un concert din Oxford, el s-a răsucit în pat și a spus: „Vreau să ți-o trag în gură“. Nu era o replică aparținând vieții lor împreună – venea dintr-o cu

totul altă piesă – și el a spus imediat că ea trebuie să fi știut ce înseamnă, însă ea a pus-o frumos în sertarul pe care scria Intim și a uitat-o.

Tatăl Petrei nu a fost niciodată sigur în legătură cu Marcus. Întotdeauna zicea Mark, apoi făcea o pauză înainte de „us“, ca un cal care se împiedică de un obstacol dificil, un tic ce o înfuria pe mama ei, care îl adora fără rezerve pe ginerele ei. Combinația lui de talent, sensibilitate pură, temperament năvalnic și aroganță erau încântătoare pentru Greta, deoarece ea le considera ingredientele geniului. I se puteau ierta multe unui asemenea bărbat. Cei cumsecade, bărbații devotați care nu se realizează în viață pe cât ar fi putut, cum era tatăl Petrei, erau cei care nu puteau fi tolerați. Ar fi crezut oare mama ei că a țî-o trage cu o violonistă de douăzeci și cinci de ani era doar un alt beneficiu al condiției de artist? Nu, nu a țî-o trage. „A flirta“, se corectă repede Petra, văzând în minte privirea rece, dezaprobatoare a mamei ei.

Greta nu putea să suporte nici un fel de vulgaritate. Încetase să mai ia *The Times* când ziarul a început să utilizeze cuvântul „sex“ în loc de „raport sexual“. Nu auzeai niciodată cuvântul „bastard“ pe buzele ei, numai „nelegitim“. Multă vreme după ce conceptul își pierduse stigmatul, mama ei avea să indice cu degetul vreun bebeluș drăgălaș, cu obrăjori ca niște mere, aflat într-un cărucior lăsat în fața magazinului Co-Op, și să murmure pe un ton misterios: „Băiatul nelegitim al lui Kerry“. Mama ei era blocată în trecut. Acum bastard însemna cu totul altceva¹.

De exemplu, ca soțul Petrei. În timp ce Marcus iese din strană și se duce în partea din față a capelei, Petra e capabilă să-l observe pe partenerul ei de aproape cincisprezece ani așa cum probabil că-l văd ceilalți oameni din congregație. Vârsta nu l-a ofilit;

1. Cuvântul englezesc *bastard* are și sensul de ticălos, nemernic, nenorocit.

de fapt, pare că vârsta se chinuie să-l atingă măcar cu un deget. „Masculin și sentimental. Și încă cum. Norocoaso“, i-a spus o prietenă, în primele zile, și Petra roșise; era ca și cum prietena stătuse lângă patul ei și îi privise cum dorm și se trezesc. O văzuse pe Petra cuprinsă de acele membre leneșe, deloc stângace. Marcus nu avea paloarea tradițională a unui artist; era sănătos tun, întotdeauna fusese, cu trăsături puternice, care nu aveau să se sfrijească niciodată sau – și aceasta, observase Petra, era o soartă groaznic de comună pentru bărbații de vârstă mijlocie – să se îngrașe și să-și piardă fermitatea, până când tânărul chipeș devenea un domn pufos, cu obraji roșii. Nu Marcus, fi-i-ar ochii ai naibii. Uită-te la el. A împlinit patruzeci de ani anul trecut, dar încă are părul des, negru și ondulat, prin care își trece, când și când, o mână distrată, mai mult ca să-l încurce decât ca să-l aranjeze. O eleganță ca a lui Ted Hughes, zicea cineva, și era adevărat. În spatele decenței și în ciuda fineții, există ceva sălbatic, ascuns nu foarte adânc. Ceva în care nu poți să ai încredere.

Marcus se așază, trage violoncelul spre el și trece repede arcușul peste coarde dintr-o singură mișcare. Cine a spus că muzica s-a inventat pentru a confirma singurătatea umană, cu siguranță nu l-a auzit niciodată cântând pe soțul ei. Când a cântat Elgar¹ la Bristol anul trecut, un critic a spus că interpretarea lui a fost „în același timp viguroasă și sublim de sensibilă“. Da, și cine avea parte cel mai mult de acea vigoare?

În timp ce arcușul se mișcă și muzica se intensifică, furia ei oscilează încoace și încolo. Chiar dacă detectivul de lacrimi ar putea să obțină o mostră de la soțul ei, Petra nu e sigură că ar vrea cu adevărat să știe dacă ele sunt sincere. Când a spus că încă o iubește, a vorbit serios? Trăim în vremuri atât de

1. Edward Elgar (1857-1934), compozitor englez.

ciudate, se gândește Petra. Știința rezolvă toate secretele omenirii, unul câte unul – predispoziții la boli, structura creierului criminalilor, teste ADN pentru stabilirea paternității, motivul pentru care femeile preferă să se împerecheze cu masculi alfa și să trăiască alături de cei beta. Însă natura umană pur și simplu nu a ținut pasul cu toate aceste informații. Nu era pregătită pentru atât de mult adevăr. Nu tot odată. Uneori, incertitudinea era tot ce puteai suporta.

Petra simte că i se face subit dor de el. Nu de bărbatul slab, evaziv, care o însoțește la ședințele de consiliere maritală în timp ce se mută cu o violonistă care seamănă insultător de mult cu Petra la aceeași vârstă. Marcus, bărbatul care a disprețuit întotdeauna clișeele evadării burgheze, își întemeiasse un cămin cu tânăra-i amantă pe un vapor amenajat ca locuință lângă Teddington.

„O locuință pe vapor“, repetase Petra cu o durere surdă. A existat vreodată în analele adulterului un cuibușor de nebunii mai potrivit să te facă să vrei să chemi un submarin nuclear?

— Mami, e în regulă. O să fie bine.

Molly stă lângă ea, mângâind-o pe braț și vorbindu-i încet. Abia când fiica ei îi împinge șervețelul în mâna înmănușată, Petra își dă seama că ea este cea care plânge. Lacrimile îi curg pe obraji cu o asemenea abundență sălbatică, încât are senzația că o panglică de apă i se leagă sub bărbie. Simte cum lacrimile alunecă sub gulerul de la sacoul negru din pânză, pe care și l-a luat de la Donna Karan. De două ori mai scump decât orice altceva din garderoba ei, dar nu o putea dezamăgi pe mama ei în această zi importantă.

„Petra, controlează-ți emoțiile, te rog“, zice mama ei, și ea simte cum bărbia i se ridică automat, iar coloana vertebrală îi devine rigidă.

Postura poate face multe pentru o femeie, zicea mereu mama ei. Dacă ai o ținută bună, dacă îți sugi

burta, folosindu-ți mușchii ca pe un corset al corpului, atunci îngrășarea caracteristică vârstei mijlocii nu era lucrul inevitabil despre care unora le plăcea să pretindă că ar fi. Toată viața ei de femeie căsătorită, mama ei s-a mândrit cu faptul că avea aceeași greutate ca în ziua nunții. Greta a adoptat mottoul Helenei Rubinstein: Nu există femei urâte, doar femei leneșe.

De afară, din vara îndepărtată, se aude ticăitul unei mașini de înghețată. O melodie care fusese compusă de Henric al VIII-lea pentru a-i fi destinată viitoarei sale regine ajunsese un cântecel de clopoței care chema excursioniștii de o zi dintr-o stațiune maritimă galeză să cumpere cornete de înghețată de nouăzeci și nouă de penny. Ce sorți de izbândă existau împotriva acestui lucru?

— Mami?

— Sunt bine, șoptește Petra și își pune o mână pe părul fiicei sale.

Molly are părul mult mai deschis la culoare decât Petra, fiind binecuvântată cu nuanța bunicii ei și cu aceeași față angelică, în formă de inimă.

— Lui *Mam-gu* i-ar fi plăcut foarte mult că tati cântă Bach pentru ea, zice Molly și Petra încuviințează printr-un zâmbet slab.

Molly are doar doisprezece ani și își jelește bunica. Din fericire, o jale necomplicată. A fost un bonus neașteptat al maternității felul în care fiica și mama Petrei s-au iubit una pe alta necondiționat și au fost capabile să-și arate această iubire într-un mod care Petrei i se păruse foarte greu de realizat cu Greta. În rarele ocazii când mama ei pune o mână pe brațul Petrei, simțea asta aproape ca pe un șoc electric.

Muzica ajunge la sfârșitu-i solemn, ca o viață trăită bine, și Marcus ridică arcușul și își dă capul pe spate, ca și cum ar vrea să iasă dintr-o transă. Poți să-ți dai seama că adunarea simte nevoia să aplaude, dar o regulă nescrisă spune că nu trebuie

să aplauzi în biserică. Chiar cred ei că Dumnezeu ar fi gelos pe talentele propriei Sale creații?

Marcus li se alătură din nou în strană și privește într-o parte, ca să-și vadă triumful reflectat în ochii soției sale. Ea nu vrea să se uite la el. *O nedreptate-mi faci, iubite, să mă alungi atât de aspru.*¹ Petra își studiază mânușile cu membrană între degete în timp ce dricarii ridică sicriul pe umeri. Care ar fi sfatul de despărțire al mamei sale în timp ce merge spre mormânt? I-ar spune să-l recâștige pe Marcus, fără îndoială. Greta nu ar lăsa un bărbat de calibrul ăsta să plece, fără să se lupte pentru el. „Sertarul de Sus“, așa-i zicea ea lui Marcus. Familia lui Marcus era din Sertarul de Sus. Pe Petra o duruse să o audă spunând asta; o duruse felul în care mama ei, una dintre aristocratele Naturii, era atât de impresionată de clasa socială în care intrase, prin măritiș, fiica ei.

Familia urmează sicriul afară. În fundul capelei, pe un rând de scaune de pe margine, Petra observă o femeie blondă, rotofeie și drăguță, cam de aceeași vârstă cu ea. Îi întoarce femeii zâmbetul. Abia după ce se află afară, lângă poartă, și sicriul este urcat în dric, Petra se scutură, ca să se trezească înapoi la viață, și își dă seama că nu a recunoscut un chip pe care îl știe la fel de bine ca pe al ei.

Sharon.

Ele au păstrat totuși legătura. Vorbeau de zilele de naștere și de Crăciun, informându-se una pe alta cu privire la toate noutățile, legate inevitabil de copii, pe măsură ce treceau anii. De fata Petrei și de cei doi băieți ai lui Sharon, David și Gareth. În fiecare decembrie, felicitările călătoreau din Țara Galilor la Londra și invers, felicitări în care ambele

1. *Alas, my love, you do me wrong, to cast me off discourteously* – primele versuri din *Greensleeves*, un cunoscut cântec popular medieval.

femei își exprimau în van speranța că acesta va fi anul când în sfârșit se vor întâlni. După un timp, Petra nu era sigură cât de mult, a uitat să noteze ziua de naștere a lui Sharon și la câțiva ani după aceea a fost șocată când, într-o zi, s-a pomenit că nu-și mai putea aduce aminte data exactă. 3 iulie? 5? Când s-a dus acasă pentru înmormântarea profesoarei ei de violoncel, domnișoara Fairfax, a căutat noul număr al lui Sharon în cartea de telefoane. Afacerea din domeniul electricității a lui Mal prosperase și familia se mutase un pic mai încolo pe coastă, într-un cartier de vile cu garaj și vedere la mare. Vecinul de pe o latură era director de școală, iar cel din partea cealaltă era un faimos jucător de rugby galez, care avea o relație cu nevasta retapisată a unui chirurg plastician. „Poftim viață de lux“, scria Sharon în felicitarea de Crăciun.

Petra nu a sunat-o în timpul acelei vizite. Timpul era scurt, și-a spus ea, însă distanța dintre ele era cea care părea prea mare. În piața acoperită, cumpărând flori pentru mormântul domnișoarei Fairfax, a zărit o siluetă familiară, cu o coroană de păr blond deschis, îmbrăcată într-un impermeabil de un roșu aprins, și și-a ridicat instinctiv mâna ca să-i facă semn – *Tu ești!* –, însă apoi s-a pitit după un stâlp. Petra nu știa că se ascundea tocmai de ea însăși. S-a simțit rușinată că își evitase cea mai bună prietenă din copilărie, dar Sharon i-ar fi putut arunca o singură privire și i-ar fi citit pe chip suferința și dezamăgirea. Nu era pregătită să facă față privirii lui Sharon.

Prietenia lor supraviețuise plecării lui Sha de la școală la șaisprezece ani, pentru a merge la colegiul tehnic local ca să învețe stenografie și dactilografie, în timp ce Petra a rămas în continuare și în clasa a zecea, pentru a-și lua diploma, și a lucrat sâmbetele la farmacia Boots. Încă se mai făceau una pe alta să râdă așa cum nimeni altcineva nu putea. Au încercat toate produsele noi de înfrumusețare de pe

tejgheaua Petrei, inclusiv un aparat pentru bronza-rea feței, care necesita o pereche de ochelari de protecție atunci când stătea în fața lui. Au citit greșit instrucțiunile, bineînțeles, și fața lui Sharon s-a copt, căpătând o nuanță aprinsă de roșu-marونی, cu excepția cercurilor albe din jurul ochilor. Săp-tămâni în șir a semănat cu o aviatore de pe vremuri.

Înainte de a părăsi școala, pentru lucrarea finală de la cursul de artă, Sharon a pictat pe cutii de carton fete atrăgătoare, cu ochi ca tăciunele, pur-tând cele mai incredibile și mai strălucitoare culori, aflate întotdeauna în încăperi de la a căror fereastră se vedea marea.

Petra a fost uluită :

— Sunt nemaipomenite. Seamănă cu Matisse, zău.

— Și ăsta cine mai e? a răs Sharon. Termină, Petra, la tine toate trebuie să semene cu altceva, nu-i așa? Unele lucruri seamănă doar cu ele însele și atât, scumpo.

Sharon ar fi trebuit să meargă la un colegiu de artă, undeva la o școală foarte bună, dar, cu toate că avea o îndemânare nativă extraordinară, îi lipsea orice simț de proprietate pentru talentul ei. Modestia și umorul binevoitor se numărau printre cele mai plăcute virtuți ale poporului ei, dar acesta era și blestemul său.

— Pot oricând să pictez acasă, nu?

Deși nu a făcut-o.

Nunta Petrei cu Marcus a constituit punctul de cotitură. După asta, lucrurile nu au mai fost nicio-dată la fel între ele. Sharon făcea rochiile domni-șoarelor de onoare, dar probele au fost un balamuc, deoarece Petra fusese de acord să facă nunta în Gloucestershire, în satul lui Marcus, pentru că... ei bine, pentru că instalau un cort în grădină și biserica era foarte veche și foarte frumoasă și prietenii lor din Londra puteau ajunge acolo mai ușor decât dacă ar fi fost nevoiți să traverseze podul Severn spre Țara Galilor, ceea ce ar fi însemnat multe alte bătăi de cap, pe lângă plata taxei de trecere.

Motivul real a fost Greta. Ideea de a întreține oaspeți și, mai ales, teama de a da greș din punct de vedere social o frustrau întotdeauna pe mama Petrei. Greta ar fi pornit o ofensivă, încercând să prevină orice potențială critică sau umilință. Pe lângă asta, Petra nu-și putea închipui cum ar fi să strângă toată familia lui Marcus în capela rece, maro, alături de surorile tatălui ei și de un preot baptist care în mod sigur va pomeni cuvântul păcat de cel puțin două ori și poate chiar și cuvântul desfrâu. Biserica Anglicană, care nu considera nici un păcat de neiertat și care era oricum mult prea politicoasă pentru a-l menționa, era un loc mult mai relaxant.

În seara dinaintea nunții, Sharon a sosit acasă la Marcus, cu Mini-ul ei antic mâncat de rugină și debordând de rochii împachetate în saci de curățătorie. Făcute dintr-un satin greu, de culoarea bronzului, pe care îl găsisse la piață, rochiile pentru domnișoarele de onoare erau minunat croite, aproape sculpturale, cu un decolteu adânc garnisit cu mărgeluțe strălucitoare. Sora lui Marcus, Georgina, a fost prima care a probat-o pe a ei.

— Ce *amuzant*, a spus Georgie. Zău, ai putea să te duci la un club de noapte în asta.

Mama lui Marcus a intrat să-i arunce o privire lui Sharon și rochiilor ei:

— O, ce *amuzant*. Cred că putem găsi un corsaj care să le facă un pic mai *respectabile*, nu-i așa?

Petra ar fi trebuit să plece chiar atunci. Ar fi trebuit să sară cu Sha în mașina ruginită și să o întindă în viteză spre iarba verde de acasă. Însă dragostea ei nebună pentru Marcus o acaparase; se simțea amețită de faptul că era dorită de acest englez din Sertarul de Sus, indisponibil din punct de vedere emoțional. Știa oare că se mărita cu bărbatul visurilor mamei ei? Nu, nu în mod conștient. Gustul triumfului era atât de puternic, încât masca toate celelalte senzații.

La altar, s-a întors să-i dea buchetul primei domnișoare de onoare și a zărit lacrimi în ochii zâmbitori

ai lui Sharon. Pentru o clipă, nu mai mult, Petra a simțit că se prăbușește, în timp ce legăturile celei mai bune și mai vechi prietenii începeau să se deșire.

A doua zi după înmormântare, Petra se duce înapoi acasă pentru a începe să sorteze lucrurile. Marcus a luat-o pe Molly la o plimbare pe plajă, după care urmează să mănânce ceva la cafeneaua nouă de pe promontoriul cu vedere spre golf. Cafeneaua oferă genul de salate proaspete și baghete umplute pe care le găsești la Londra. Marcus se plânge întotdeauna de cât de groaznică e mâncarea aici; își duce mâna la piept și o numește Dieta Planul Mortal, ceea ce este un alt fel de a spune că oamenii găsesc multă alinare mâncând. Personal, Petra crede că, dacă te trezești într-un oraș bazat pe industria oțelului într-o perioadă pe care istoricii sociali o numesc acum Declinul Postindustrial, atunci ai dreptul la un pic de alinare. Cu siguranță nu este o coincidență că, ajunși aproape de sfârșitul secolului XX, cei bogați au cele mai de succes siluete; ei nu au nevoie de alinare, pentru că o duc deja foarte bine. Mergând pe High Street, ea bagă de seamă că oamenii au devenit șocant și îngrijorător de grași. Când era ea mică, cei săraci erau slabi.

„Numai piele și os. N-a mai rămas nimic din el“, povesteau mătușile ei cu o satisfacție bolnăvicioasă despre vreun vecin care își pierduse slujba în mină. Acum, dacă ești sărac, probabilitatea este să fii enorm de gras – obezitate morbidă, i se zice, ceea ce o face întotdeauna pe Petra să se gândească la un sicriu supradimensionat –, asta dacă nu ești vreun dependent de heroină, specimene de care orașul, de asemenea, nu duce lipsă, cei mai mulți dintre ei fiind nedespărțiți de niște câini la fel de cadaverici și jalnici ca ei înșiși.

E bucuroasă că Marcus și Molly nu sunt cu ea. Când împinge ușa din față, mirosul ultimei boli a mamei sale coboară scările s-o întâmpine. Bineînțeles,

Greta refuzase pur și simplu să fie bolnavă. În ultimele câteva săptămâni, când echilibrul său era, așa cum până și ea a trebuit să admită, „nu prea bun“, ea a insistat totuși să meargă sus, la culcare, singură, deși Petra desfăcuse canapeaua din camera din față. Greta a dus ultima bătălie cu armele ei preferate: stoicism teutonic și parfum Blue Grass de la Estée Lauder.

Petra împinge ușa lustruită și intră în bucătărie. Mobila, de o nuanță undeva între cea a casei și cea a untului, cu inele din bronz pe post de mânere, precum și chiuveta Belfast mare, datează de pe vremea când a fost construită casa, cu mai bine de șaptezeci de ani în urmă. Deschide frigiderul și îi trece în revistă conținutul – trei felii de șuncă înfășurate în folie de aluminiu, jumătate de iaurt acoperit cu folie de plastic, trei roșii și niște mazăre din grădină, încă în teci. Părinții ei au crescut în timpul războiului – mama ei în Germania, tatăl ei la o fermă locală. Pentru generația aceea, crede ea, nu doar hrana trebuia raționalizată, ci și sentimentele. Ei erau mai frugali cu emoțiile, păstrând întotdeauna ceva de rezervă.

Își amintește cum, cu mult timp în urmă, mama ei o luase razna de furie după ce Petra se învărtise înfometată prin bucătăria asta, în timp ce repeta pentru un examen, și mâncase distrată o bucată de brânză cheddar.

— Când eram de vârsta ta, aș fi făcut ca bucata aia de brânză să țină o săptămână, se răstise mama ei, smulgându-i Petrei caserola Tupperware din mână și trântind-o înapoi în frigider.

Mai târziu în seara aceea, stând în picioare la capătul patului ei, tatăl său, pacificatorul, a spus:

— Ce trebuie să înțelegi tu, Petra dragă, e că oamenii cărora le-a fost foame, foarte foame, ei bine, ei nu sunt la fel ca cei care n-au cunoscut înfometarea.

Totul în casă este exact așa cum își aduce aminte Petra. Pianina Bechstein din camera din față are un

preludiu de Chopin deschis pe stativ ; Petra încearcă niște note, dar rezonanța pianului tatălui ei o învăluie într-o agonie neașteptată, ca și cum s-ar fi tăiat rău la un deget. După ce a murit el, mamei ei a început să-i placă de el și să-l prețuiască ; a cizelat amintirea unui bărbat care, atunci când era în viață, nu a fost niciodată decât un trântor pentru matca sa.

În hol, telefonul de pe măsuța de răchită este același pe care părinții ei l-au instalat cu mai bine de treizeci de ani în urmă. A existat o rafală de entuziasm atunci când a fost pus. Aveau atât de rar musafiri, că tehnicianul de la telefoane a făcut o mare impresie. Un bărbat vesel, în salopetă albastră, a încălzit casa cu câteva grade doar prin faptul că a intrat în ea.

— Ce casă frumoasă aveți, doamnă Williams. Deci, la treabă.

Petra a iubit telefonul ăla nou : aducea o mică strălucire futuristă unei case ce ar fi putut la fel de bine să se afle în Prusia secolului XIX. Telefonul era de culoarea unui fruct de avocado, cu un disc de un verde mai închis. Trebuia să formezi numărul punându-ți degetul în gaura din dreptul fiecărei cifre și învârtind discul până la capăt, așteptând de fiecare dată ca acesta să revină la loc. Petra își amintește apeluri pe care le-a efectuat de la telefonul ăla, care i se păreau atât de urgente, încât discul parcă avea nevoie de o veșnicie ca să revină la loc. „3258“, răspundea mama ei, multă vreme după ce o astfel de formalitate a început să sune pompos și ușor comic, și numărul însuși fusese lungit și relungit de companiile telefonice care se schimbau mereu.

Nu este întotdeauna ușor să-ți dai seama de momentele semnificative din viața ta în timp ce le trăiești, dar Petra înțelege că acesta este unul dintre ele. Când stă în holul ăla și realizează că nici unul dintre părinții ei nu va mai răspunde vreodată la telefon.

Și că nici ea nu va mai trebui să formeze vreodată numărul lor. Moartea însăși este prea mare ca s-o procesezi, și ea își dă deja seama de lucrul ăsta; în schimb, pierderea survine printr-un număr infinit de mici rate care nu pot fi niciodată plătite. Pierderi precum numărul de telefon care va trăi în capul tău mult după ce aparatul a fost deconectat și o altă familie s-a mutat în casă.

La etaj, în camera părinților ei, Petra dă la o parte draperiile grele, căptușite. Grădina mică de jos, întotdeauna atât de îngrijită pe vremea când trăia tatăl ei, se află într-o rebeliune fâțișă, ca și cum, eliberate de privirea muștrătoare a mamei ei, plantele s-au hotărât brusc să dea o petrecere dez-lănțuită. Viermuind în sus, pe zidul de cărămidă înnegrită, ghirlande pastelate de măzărliche parfumată se încovoie sub propria lor abundență. Florile de măzărliche trebuie rupte, ca să dea iar și iar. Mama ei a învățat-o asta. Petra o să facă lucrul ăsta mai târziu. Dar mai întâi, trebuie să se îngrijească de șifonierul mamei ei, care domină dormitorul cel mare. Cu două uși din mahon, cu două oglinzi încadrate pe toată lungimea, astfel încât sclipesc ca diamantele atunci când bate lumina în ele. Acest tip de mobilă masivă nu mai e la modă. Mobilă maro, i se zice acum. În casa Petrei, situată în sudul Londrei, Molly își ține blugii strâmți și hainele de la Top Shop într-un mic dulap din canava care se închide cu un fermoar. Seamănă cu ceea ce legiștii ar monta la locul unei crime. Micuțul cort emană o atitudine ce sugerează că hainele sunt neserioase, ieftine și de unică folosință. Nu e și cazul garderobei uimitoare a Gretei, care seamănă cu o capelă construită pentru a celebra eternul feminin. Petra răsuțește cheia din bronz și aude un clic plăcut. •

Interiorul e precum un articol dintr-o revistă despre Cum Ar Trebui Să Aibă Grijă O Femeie De Hainele Ei. Jos, rastele ordonate de pantofi și cizme. Suporturile goale de pantofi par ușor sinistre, ca

niște marionete fără sfori. Nu există nici un pulover făcut ghemotoc, așa cum Petra le îngrămădește la întâmplare pe rafturile ei atunci când se grăbește. Își trecu degetele peste un costum din tweed cu talie cambrată și cu ceea ce pare a fi un guler din nurcă. Ar fi putut să-l poarte Eva Marie Saint în *La nord, prin nord-vest*¹. Un costum atât de atrăgător necesită cel puțin un Cary Grant care să se cațare pe o stâncă și să-i aducă un omagiu. Petra își îngroapă fața în stofa densă, țesută pe diagonală, de culoarea caramelului, în care poate încă să simtă mirosul mamei ei. *Echt Kolnisch Wasser 4711*. Apă de colonie numărul 4711, fantoma înțepătoare a ginului și a freziilor. Acum începe să plângă cu adevărat. Pentru toate locurile frumoase în care acest costum minunat nu a călătorit niciodată, pentru femeia căreia i-ar fi plăcut la nebunie acele locuri, numai să fi avut ocazia să le cunoască. În sertarele de jos, de pe o latură a șifonierului, descoperă eșarfe, atât din șifon, cât și din mătase, și un compartiment separat pentru batiste, împăturite și călcate sub forma unor pânze de corabie în miniatură.

Mama ei credea în ceea ce acum se numește o Adevărată Investiție: pulovere din lână, în culori neutre care nu se demodează niciodată, împăturite în hârtie foarte fină care foșnește când o atingi, două fuste din bumbac bun, albe, care arată ca noi, puse pe umerase. Petra intenționa să păstreze câteva lucruri pentru ea și Molly, apoi să încarce mașina și să le ducă la biserică, dar astea nu sunt haine second-hand, sunt *vintage*. Mama ei merită un muzeu al hainelor, nu o vânzare de vechituri, în scop caritabil, în holul bisericii.

Șifonierul avea două uși, cu oglindă de sus până jos. Înăuntru se afla costumul din tweed al mamei ei, cel cu guler din blană de nurcă. Pe umerase erau fuste și bluze făcute la comandă. Pe rafturi – pulovere

1. Film produs în anul 1959, în regia lui Alfred Hitchcock.

în culori pale, împăturite cu grijă, între care erau puse straturi din hârtie foarte fină. Jos era rastelul pentru pantofi.

Acolo a găsit-o, în spatele rastelului. Nu o căuta. Nu căuta nimic anume. Se întinsese după o pereche de pantofi negri cu toc, de lac, încă lucioși după treizeci de ani, când degetele ei au dat de ceva mai rece decât încălțăminte. A scos obiectul afară. O cutie din tablă, cu un lac și munți desenați pe capac. Un cadou de Crăciun din Austria. În ea a găsit felicitări, fotografii și un teanc de scrisori, legate cu un elastic.

Plicul roz parcă nu-și avea locul acolo. Avea desenate pe el fețe zâmbitoare și un curcubeu. Îi era adresat ei, însă era ceva ciudat în legătură cu scrisul. Îi luă ceva timp până să își dea seama că era chiar scrisul ei. Nu cel de acum, ci scrisul ei de demult, când obișnuia să scrie cu bucle și înflorituri. Plicul fusese deschis, așa că scrisoarea alunecă ușor din el. O citea pentru prima oară în viața ei. Apoi o citi din nou, ca să fie sigură.

Se ridică, traversă palierul și împinse ușa fostului ei dormitor. Cuvertura maro era încă pe pat, moale și ușor jilavă la atingere. Se lăsă în genunchi, își băgă mâna sub pat și trase de acolo un radio gri cu tranzistori. Lovi ușor butonul de pornire.

Ridicol. De-a dreptul nebunesc. Mai că se așteaptă să-i audă vocea.

„A prețui este cuvântul pe care-l
folosesc pentru a descrie

Toate sentimentele pe care le ascund
înăuntrul meu pentru tine.“

Însă nu se aude nimic. Deschide cu unghia clapeta din spatele radioului și strâmbă din nas; acidul a curs din baterii și a topit plasticul.

Petra își azvârle din picioare pantofii noi, luați pentru înmormântare, se întinde pe spate în pat, strângând la piept scrisoarea și revistele. Cum a putut mama ei să-i ascundă asta? Cu siguranță știa

ce însemnau cuvintele acelea. „*Tu, Petra Williams, ești câștigătoarea concursului Testul Decisiv despre David Cassidy.*” Revista e încântată să o informeze că a câștigat excursia vieții ei, urmând să călătorească împreună cu prietena desemnată de ea, Sharon Lewis, ca să-l cunoască pe David pe platoul de filmare de la *The Partridge Family*, din Los Angeles.

El. Ei.

La sfârșitul scrisorii, e tipărit un nume cu atâta entuziasm, că a perforat hârtia. Zelda Franklin. Data este 22 iulie 1974, acum aproape douăzeci și patru de ani. Această nouă pierdere, atât de stupidă și insignifiantă în comparație cu celelalte, copleșitoare și imense, o răvășește îngrozitor. Își simte plămânii cuprinși de văpaia dreptății. Petra, o fată așa de bună atât de mult timp, arde din cauza nedreptății. Fericirea venise la ea într-un plic roz și îi fusese furată. Eu am fost câștigătoarea, se gândește ea, uimită. Eu *sunt* câștigătoarea.

Cum a putut să facă asta? Cum a *putut*? Dureea pe care o simte față de Greta nu are legătură doar cu moartea ei; mama și fiica s-au pierdut una pe alta cu mult înainte ca femeia cu permanent de un argintiu imaculat din camera de pe cealaltă parte a palierului să dispară cu o grație fermă. Pe lângă durerea brută este regretul de a ști că mama ei a ales să-i ascundă o asemenea plăcere. Greta considera muzica pop un mucegai pe fața civilizației și, încă și mai rău, un mărăcine pentru viitoarea viață a fiicei ei. Petra își trece unghiile în sus și în jos prin cutele cuverturii, simțind forța din degetele ei.

„Trebuie să exersezi în fiecare zi, dacă vrei să fii cea mai bună”, îi spunea mama ei, iar ea a ascultat-o întotdeauna.

Greta avusese dreptate. Exercițiul te ajută să obții perfecțiunea, dar unde o aduseseră pe Petra treizeci de ani de exercițiu? E cât se poate de tristă. Nu este sigură de cât timp zace acolo sau când începe planul să se coacă în mintea ei.

Ridicându-se, își recuperează pantofii și strânge revistele pe care le-a dezgropat din vechea ei ascunzătoare. Cine știe, s-ar putea s-o amuze pe Molly. Petra se zărește în oglinda de deasupra micului raft cu cărți de Enid Blyton. Tatăl ei este cel pe care îl vede reflectat în ea. Tata nu ar fi pus niciodată un vis devenit realitate într-o cutie și să-l păstreze ca pe un secret vinovat.

Coborând la parter, cu scrisoarea îndesată în siguranță în buzunar, se întreabă ce s-ar întâmpla dacă ar da acum telefon la revista aia și le-ar zice: Pot să-mi iau premiul, vă rog? Ce prostie. Probabil că nici nu ar avea pe cine să mai sune. Probabil Zelda Franklin nu mai e de mult. Nu mai există nici *The Partridge Family*. Petra ia revista de deasupra teancului, ca să se poată uita ca lumea la chipul de pe copertă. Ochii erau totul. Iazuri verzi, adânci, în care îți puteai revărsa tot dorul. Era atât de drăguț; încă este. Cândva, el a însemnat totul pentru ea. Iar ea câștigase șansa de a-i spune asta. Acel moment era pierdut pentru totdeauna, ca un milion de alte momente dintr-o viață omenească, doar un alt strat al timpului geologic. Trecând pe lângă măsuța de răchită din hol, în drum spre ușa din față, Petra își bagă un deget în una dintre găurile de la telefonul de culoarea fructului de avocado; învârtind discul și apoi dându-i drumul, aude zbârnăitul familiar, mecanic, în timp ce discul revine la locul său. Și chiar dacă ar avea pe cine să sune, ce naiba s-ar crede despre ea?

Capitolul 13

Este pură întâmplare că Marie răspunde la telefonul dat de femeia nebună. A ajuns devreme la redacție în dimineața asta, cu o mahmureală care o face să își simtă capul ca un ou de struț. Imens, dar totuși fragil, ar putea să crape în orice clipă. Își transportase capul cu succes din apartamentul ei în Golf și apoi din parcare la lift și de acolo în biroul ei, aflat mai încolo, lângă fereastră, precum cineva care ține în echilibru un pocal de cristal pe o carte de joc. Acum, ea se așază la birou cu o sticlă mare de Evian și un espresso triplu, luând înghițituri alternative din fiecare, pentru a înlătura starea de greață. Marie trebuie să gândească. Însă craniul ei și faptul că, în mod brusc și nedorit, își simte creierul, înfierbântat și zvâcnind înăuntrul acestuia, fac ca orice efort intelectual să fie imposibil.

Astăzi este marea ședință editorială a trustului, la care ea va trebui să prezinte povestea de succes a revistei ei, *Teengirl*, împotriva altor editori cu pretențiile lor de rahat, toți defilând țanțoș cu propriile materiale în fața directorului editorial. Sasha Harper, editorul lui *Babe*, va fi în armura ei preferată: Prada din cap până în picioare, cu pumnalul ei de încredere, stiloul Mont Blanc. Gândindu-se la Sasha, Marie geme ușor și își afundă o mână în sertarul de la birou, băjbâind după o aspirină. Înăuntru, degetele ei ating ceva moale și rece și se retrag rapid. Deschizând cu mare grijă un ochi, Marie vede

că este prezervativul pe care *Babe* l-a lipit de curând drept cadou pe copertă. Prezervative cu aromă de ciocolată pentru tinerele fete.

Iisuse. Totul era atât de greșit în legătură cu asta.

Marie și Sasha trebuiau să fie colege în aceeași echipă; împreună, ele dominau piața revistelor pentru adolescenți. O piață care creștea cu fiecare zi. *Teengirl*, revista lui Marie, se concentra mai mult pe staruri pop, dragostea adolescentină și muzică, în vreme ce *Babe* se ocupa de bârfe despre celebrități, sex și probleme legate de sex, o categorie care se afla în plin avânt, de vreme ce Marea Britanie devenise capitala europeană a gravidității în rândul adolescentelor. Departe de a se susține una pe cealaltă, cele două femei deveniseră rivale, probabil din cauză că directorul editorial era gurul recunoscut al segmentului lor de piață. Se luau la întrecere pentru a primi aprobarea Șefului, ca niște surori care se luptă pe o firimitură de laudă din partea unui tată distant. Toată lumea îi zicea Șefu', cu excepția lui Barry, directorul de marketing, care era un prieten vechi și îi spunea pe nume.

Marie nu avusese nevoie de ceas deșteptător în dimineața asta. Se trezise teribil de alarmată la patru dimineața, la trei ore după ce se culcase. În subconștient, Marie recunoștea ceea ce n-ar fi acceptat nicio dată la lumina zilei: pierdea bătălia în fața Sashei. Bătălia bunului-gust, sexului și a banilor gheață. Fetele de paisprezece ani alegeau din ce în ce mai mult să se îmbrace ca niște prostituate, în timp ce femeile de patruzeci și cinci se îmbrăcau precum adolescentele. În mintea lui Marie nu există nici un dubiu că fetele sunt disperate să crească mai repede. Chiar și puștoaicele de nouă ani, cu bustiere pe ele, sunt chitite pe petreceri și distracție. Acolo unde, cândva, ele căutau sfaturi cu privire la neplăcutele dezamăgiri în dragoste, cititoarele par acum să înghită lacom tot felul de informații despre sexul oral, dacă a înghiți e cuvântul pe care îl căuta Marie.

Icește și trage sticla de apă spre ea, lipindu-și tâmpla de suprafața ei rece. Revistele deveniseră mai sexy, pentru a ține pasul cu fetele. Sau poate că revistele vulgare le făcuseră pe puștoaice să creadă că ar trebui să fie interesate de sex? În mod cert, se întâmplase ceva ciudat cu conceptul feminității de când era Marie mică și avea un poster cu Duran Duran deasupra patului și o colecție prețioasă de troli cu părul fosforescent, însă nu are nici energia, nici curiozitatea să se gândească ce anume. N-are decât să-și facă altcineva griji pentru asta.

În general, Marie nu răspunde la telefonul ei. Katie, care se află în cealaltă încăpere, chiar lângă ușă, preia întotdeauna apelurile cu promptitudine. Așa că țărâitul telefonului e o noutate. Este încă atât de devreme – abia opt –, că Marie îl ridică precaut. Vocea femeii de la celălalt capăt al firului, sugrumată de vreo nemulțumire sau de o emoție pe care nu și-o stăpânește, o atenționează pe Marie asupra faptului că ar fi trebuit să lase telefonul să sune. La naiba, prea târziu. Acum nu mai are încotro, trebuie să stea de vorbă cu ea.

— Ce vârstă ziceați că aveți? Întreabă Marie. Mă tem că aici e *Teengirl*. Da, *TEENGIRL*. Nu, n-am auzit de revista aia, îmi pare rău.

Ea ascultă cu răbdare povestea femeii, murmură chestii politicoase, deși neutre, și în cele din urmă notează la repezeală numele Doamnei Nebune, precum și adresa și numărul ei de telefon, care sunt de la periferia Londrei.

— Da, o să vă sune cineva, promite Marie. Da, înțeleg cât de decepționată trebuie să fi fost. Nu, nu e nici un deranj.

Iisuse, ai fi zis că mai degrabă a preluat un apel telefonic la Samariteni¹, nu că răspundea întrebărilor

1. Organizație din Marea Britanie care oferă servicii telefonice gratuite persoanelor care doresc să stea de vorbă cu cineva despre problemele personale sau care au gânduri de sinucidere.

unei cititoare. Cel puțin, Doamna Nebună pare un pic mai calmă atunci când Marie pune receptorul în furcă. Cu un dram de noroc, asta va fi ultima oară când aude de ea.

Marie bagă mâna în geantă și își caută trusa de machiaj. La douăzeci și unu de ani și unsprezece luni, Marie O'Donnell este încă tânără, dar îndeajuns de matură ca să știe că tinerețea nu va dura o veșnicie. Și tinerețea este ceea ce contează în meseria ei. Personal foarte tânăr, care abia e în stare să-și scrie numele, este acum promovată cu regularitate pe poziții de editori, de când directorii au decis că nu mai este suficientă capacitatea editorului de a atrage cititori, ci că editorul trebuie să fie el însuși cititor – adică tânăr, necăsătorit și sexy. Nici Marie nu este căsătorită deocamdată. E prea ocupată să muncească și să se distreze cu prietenele ei, ori de câte ori poate să scape de la birou. La fel ca alte femei din generația sa, Marie și-a spus că dragostea poate să aștepte. Dragostea e undeva acolo, pe un culoar suspendat, zburând prin albastrul nemărginit, până în ziua în care ea va transmite semnalul radio, anunțând că are o pistă de aterizare disponibilă. (Aceasta se va dovedi cea mai crudă deziluzie a generației ei, ideea că poți controla iubirea, că poți să programezi sosirile și plecările. Dragostea își are propriul orar.)

Cu o mână experimentată, Marie începe să întindă noul fond de ten de la Chanel, folosindu-și vârfurile degetelor, cu mișcări delicate, ușoare ca un fulg. Apoi urmează rujul ei preferat, de nuanța coralului. O singură aplicare cu pensula, plus tamponare cu șervețelul; apoi a doua aplicare, ca să țină: așa cum învățase din reviste când era de vârstă pe care cititoarele ei o au acum. În anii atât de apropiați și totuși atât de îndepărtați ai adolescenței vulcanice a lui Marie. N-ar vrea să aibă din nou treisprezece ani, nici dacă i-ai da un milion de lire.

Sala de consiliu a trustului Nightingale Publishing e la etajul șapte și are o priveliște largă, spectaculoasă

asupra fluviului. Șefu' e la fereastră, luptându-se cu jaluzelele noi, când o vede pe Marie intrând. Tamisa, în mod normal de un gri-vinețiu, ca de șobolan, are în dimineața asta o nuanță ciudată de maro, de parcă cineva a turnat în ea peste noapte ciocolată caldă. Șoseaua de pe malul celălalt al fluviului, care în mod obișnuit este o neîntreruptă fâșie metalică de vehicule ce emană gaze de eșapament, este acum aproape goală. Trei autobuze roșii s-au deplasat pe ea, ca niște jucării trase cu o sfoară. Dincolo, vizibilă printr-o breșă între clădirile de birouri, e catedrala. Incredibil, se gândește Șefu', că după toți anii de muncă în această clădire, nu se plictisește niciodată să privească domul catedralei St Paul. De câte ori aude vreun vicar vorbind la radio despre mila lui Dumnezeu, domul este întotdeauna cel care îi vine în minte.

Se întoarce și își vede personalul ocupându-și locurile la masa lungă din lemn. Sala de consiliu, care a făcut de curând obiectul unei redecorări majore, este acum o simfonie de lemn de tec și sticlă, cu diverse figurine butucănoase, plasate în niște nișe micuțe, cu spoturi. Șefu' bănuiește că s-au luat angro de la vreun furnizor de statuete cu Buddha, dar cei din publicitate se așteaptă să arăți după ultima modă – și ei plătesc. Dacă statuetele erau menite să dea impresia de înțelepciune divină și calm, atunci e un eșec, după părerea lui. Ele seamănă mai degrabă cu niște monstruleți cu mersul legănat dintr-un serial de desene animate.

Șefu' își așază stiloul și agenda pe masă și inspectează echipa managerială. Sunt cu toții aici, editorii trustului, așezați pe scaunele din tec, impunătoare ca niște tronuri. Greg Chisolm, PR managerul fioros care este întotdeauna cu trei ani în urma lui Elton John în ceea ce privește alegerea ochelarilor, se află lângă Declan Walsh, directorul departamentului de creație. Declan, care a fost cândva el însuși membru într-o trupă pop, face parte din linia de producție a

adorabililor ștregari irlandezi. Între Declan și Sasha Harper stă Wendy, a cărei revistă are ca public-țintă mămicile isterice din clasa de mijloc. Un pic cam vorbăreață și plictisitoare, dar al naibii de bună la jobul ei și cu o etică profesională extraordinară.

Față în față cu Wendy stă imaculata Louisa Becks, o verișoară îndepărtată a prințesei Diana. Revista *Better You* condusă de ea atrage cititoare înstărite din rândul femeilor cu carieră, care își pot permite să finanțeze o tinerețe prelungită, ce presupune vacanțe de yoga și „timp pentru mine“ petrecut în îmbrățișarea caldă a unei împachetări complete cu nămol. Ori de câte ori vorbește cu Louisa, Șefu' are impresia că ea este cea care îi acordă lui o audiență, nu invers. E o chestie de clasă, bănuiește el. În ciuda costumului Armani și a biroului pe colț, el este încă băiatul din clasa de mijloc care nu ar fi dat peste casa familiei Louisei decât în timpul unei eventuale ture de distribuit ziarele.

Împreună cu Louisa, etalând tunsori identice și pantaloni Gucci din piele, sunt Gavin și Matthew. Segmentul bărbaților este mai direct decât cel al femeilor. Există reviste pentru tipi cărora le plac sportul, băutura, mașinile, gadgeturile, femeile și care știu să citească – o minoritate din ce în ce mai specializată, asemănătoare cu cea a cultivatorilor de orhidee. Și există reviste pentru tipi cărora le plac sportul, mașinile, băutura, gadgeturile și care nu știu să citească, însă pur și simplu vor să se holbeze la sânii unei femei. Gavin se ocupă de prima categorie, iar Matthew de a doua și, cu toate că Șefu' e conștient de faptul că ei tânjesc să facă schimb, consideră totuși că vor fi mai motivați dacă rămân pe pozițiile actuale.

Marie, editorul preferat al Șefului, pare obosită astăzi; paloarea ei celtică e chiar mai vizibilă decât de obicei. În timp ce Marie înclină capul și îi zâmbește, el se întreabă într-o doară dacă ar putea fi însărcinată. Dacă ar fi, cine ar câștiga? Catolicismul ei sau ambiția? I-ar părea tare rău să o piardă.

Cu spatele la fereastră și la St Paul, al cărei dom e abia vizibil peste umărul lui drept, Șefu' îi spune editorului de la *Babe* că poate să înceapă. Gesticulând cu o țigară Silk Cut, Sasha se lansează într-un discurs plin de zel, rostit cu înflăcărare, despre cum *Babe* deține dreptul de proprietate asupra sexului adolescentin.

— *Deținem* sexul adolescentin, așa cum *Power and Speed* deține testosteronul, zice ea.

Potrivit lui Sasha, *Babe* saturează piața adolescenților de bârfe despre celebrități și, cu încă un efort major, va fi în curând lider de piață.

— Avem ceva fierbinte care trebuie să apară despre fata asta nouă, Britney, promite ea.

— Și unde plasează saturația asta de sex adolescentin dorința romantică, de modă veche? întrebă Șefu' cu un zâmbet sardonice, care îi face întotdeauna pe subalterni să se întrebe dacă glumește sau nu.

Este rândul lui Marie să intervină :

— Ei bine, personal, eu cred că fetele vor fantaza întotdeauna în legătură cu băieți pe care ele îi consideră eroi și vor vrea să știe detalii precise despre viața lor de zi cu zi. O fi devenit mai explicită societatea în privința sexului, însă scrisorile pe care le primesc de la fete îmi dau de înțeles că preocupările lor sunt destul de constante.

— Ce fel de preocupări? întrebă Șefu'.

— Păi, vreau cu disperare să fiu iubită, prietenul meu crede că sunt urâtă, mi-e teamă că sfârcurile mele nu sunt simetrice.

Marie e răsplătită cu un hohot de râs ce se răspândește în jurul mesei, și chiar și Șefu' zâmbeste.

— Să înțeleg că duci o luptă curajoasă, deși singulară, împotriva sexualizării premature, domnișoară O'Donnell?

Ea roșește :

— Nu sunt sigură că cititoarea mea de *Teengirl* vrea detalii despre felație înainte de a fi avut parte de primul ei sărut.

Nu mai e sigură că ăsta e adevărul, de fapt se teme că s-ar putea foarte bine să fie valabil contrariul, dar Marie o spune totuși, deoarece își dorește să fie adevărat. Dacă nu e adevărat, atunci ce s-a întâmplat cu tinerele fete? Au început să se poarte ca băieții odată ce li s-a spus că sunt egale cu ei, însă cineva a uitat să le spună că ele nu sunt făcute să fie bărbați; nu au inimă pentru asta.

— Sunt de acord cu Marie, zice Gavin. Iubirea de licean încă mai există.

— Și se ține tare, răspunde Declan.

— Pentru mine, continuă Gavin, tendința cu adevărat importantă acum este nostalgia. E o chestie de sfârșit de secol, nu?

Adoptă grăbit un accent cockney¹, ca să înlătore orice bănuială că ar fi un tip cu pretenții. Ghinionul lui Gavin e că, în vremurile extrem de egalitate în care trăiesc, o diplomă de licență în istorie la Oxford e considerată un risc profesional ce surclasează dependența de cocaină.

— *Fin de siècle*, adaugă Louisa aproape ca pentru sine.

— Vedem cum revin o mulțime de chestii din trecut, zice Gavin. Pe măsură ce secolul XX se apropie de sfârșit, există un apetit imens pentru trășături de tipul Așa Cum Eram Odată – și asta în modă, muzică, film și în propria atitudine a starurilor.

Marie râde un pic cam prea tare și ceilalți se holbează la ea.

— Nu-mi vorbiți mie de nostalgie, spune ea. La prima oră, m-a sunat o femeie absolut nebună. Zice că a câștigat marele premiu la un concurs despre David Cassidy și întreba dacă poate să și-l ia.

— Ce premiu? întreabă Sasha, asigurându-se că Marie nu este singura care se face auzită.

1. Dialect londonez specific clasei muncitoare din cartierul East End.

Marie simte cum se înroșește sub tot stratul ăla de fond de ten. Eczema provocată de stres își face din nou de cap.

— N-o să vă vină să credeți, pe bune. O excursie pentru două persoane, adică Doamna Nebună și prietena ei, ca să-l cunoască pe David Cassidy pe platoul de filmare de la *The Partridge Family*, care s-a terminat prin anul 600 î.Hr.

Încăperea răbufnește în hohote de râs.

— Chiar, ce s-o fi întâmplat cu Cassidy? întrebă Matthew.

— Încă susține spectacole în Vegas și pregătește concertul ăla ciudat de reuniune, zice Louisa.

— A fost un puști a-ntâia, zice Declan. Mai țineți minte poza aia nud de pe coperta revistei *Rolling Stone*? La începutul anilor '70, sărmanul încerca să se lepede de imaginea lui de băiat cuminte, dar nimeni nu lasă idoli adolescenților să-și facă de cap, pentru că sunt prea valoroși așa cum sunt. Da' ce vârstă are cea care ne-a sunat, Doamna Nebună?

Marie nu e sigură.

— Păi, zice Louisa, eu eram o admiratoare a lui Donny Osmond, iar cele ale lui David erau de regulă un pic mai mari decât noi, deci să zicem că are treizeci și șapte, treizeci și opt de ani.

— La naiba, Louisa, zice Declan apreciativ. Ai fost o admiratoare a lui Donny?

Ea zâmbește, luându-și un aer visător:

— O, pur și simplu l-am adorat. Am chiulit de la școală cu niște fete ca să stăm în fața hotelului Churchill, unde locuia familia Osmond. Nemaipomenit. Candida Hancock a făcut rost de un cearșaf al lui.

Se lasă o tăcere politicoasă, dar uluită, întreruptă în cele din urmă de Greg:

— Nu era Donny pământău' ăla zâmbăreț cu șapcă purpurie?

— Îi venea teribil, zice Louisa plină de loialitate. A fost fantastic la emisiunea lui Terry Wogan.

— Eu am fost oarecum admiratoare David, zice Wendy cu precauție.

Era prudentă când venea vorba să-și dezvăluie vârsta exactă în fața colegilor mai tineri, dar acum simte că o amintire străveche începe să se trezească înăuntrul ei, ca un animal în stare de hibernare care simte mirosul primăverii. De fapt, Wendy Petrie din Margate, cum era ea pe atunci, a fost la două concerte ale lui Cassidy pe Wembley, culmile gemene ale adolescenței ei, și, timp de douăsprezece luni febrile, s-a culcat în fiecare seară cu „Trusa de dragoste“ a lui David sub pernă. Ea continuă:

— Avea cea mai loială comunitate de fani. Mai mare decât a lui Elvis sau chiar decât a celor de la The Beatles. Amica mea Paula încă mai zice că s-a măritat cu un tip pe nume David Connor pentru că era american și avea aceleași inițiale.

Marie se uită la Șefu'. E întotdeauna foarte greu de citit. Ce dracu' crede despre faptul că ele trăncănesc întruna despre rahaturi din astea? Nici măcar nu e sigură câți ani are. Puțin peste patruzeci? Știe că a divorțat de o corporatistă din City¹ și că a făcut o grămadă de parale cu ani în urmă, când l-a convins pe proprietarul grupului editorial să deschidă o revistă muzicală nouă, destinată adolescentelor. Marie bănuiește, și pe bună dreptate, că angajatorul ei s-ar putea să nu fie chiar ceea ce pare. Unii bărbați poartă costum ca și cum acesta le-ar defini personalitatea. Șefu' îl poartă pe al lui de parcă doar i-ar împrumuta costumului corpul lui athletic, până când face rost de o ofertă mai bună. Lui Marie îi amintește de un actor, dar numai de-ar putea să-i pescuiască numele din sărmanul ei creier zdrobit. Din filmul ăla cu Michelle Pfeiffer care îi plăcea la nebunie, *The Fabulous Baker Boys*². O să-și aducă ea aminte.

-
1. Zonă din centrul Londrei unde sunt concentrate foarte multe bănci și instituții financiare.
 2. Film american produs în anul 1989, în care, alături de Michelle Pfeiffer, au jucat actorii Jeff Bridges și Beau Bridges.

— Faza cu idolul adolescentelor, zice Louisa, este că el se metamorfozează în timp. Chipurile și numele băieților se schimbă, însă nevoia emoțională pe care ei o îndeplinesc nu se modifică niciodată.

— Cred..., începe Șefu' în sfârșit să vorbească, atât de încet, încât sunt nevoiți să tacă și să asculte liniștiți – un truc vechi de profesor. Cred că s-ar putea să facem ceva cu asta. Identificare uriașă printre admiratoarele lui David Cassidy și nu numai, care își aduc aminte de propriile sentimente pentru un idol pop. Bănuiesc că asta e ceva potrivit pentru cititoarele tale, Wendy. Doamna noastră cea nebună are un nume, Marie?

— Era neobișnuit, străin. Petra, cred.

El dă din cap și mâzgălește ceva în agenda Moleskine.

— Bine. Ce-ar fi să o aducem pe Petra, să-i oferim tratamentul complet de înfrumusețare și apoi să o ducem în Vegas la un concert Cassidy, să punem la punct o întâlnire între ei. Aranjează asta cu oamenii lui Cassidy, bine, Greg?

E un ordin, nu o întrebare.

— Sigur. Hei, îmi place LA NEBUNIE, zice Greg, fluturându-și ochelarii în aer. Ramele roșii precum cireșele sunt de mărimea unor farfurioare pentru brânză. Apoi continuă: E ca și cum unul dintre soldații ăia japonezi iese din junglă și nu știe că războiul s-a terminat de mai bine de patruzeci de ani. O adevărată capsulă a timpului. Tabloidele or să se dea în vânt după asta. „O mămică își revendică premiul constând într-un idol adolescentin. În sfârșit, iubirea.“

— Așadar, Cenușăreaso, vei merge la bal, exclamă Matthew.

— Da, doar că va ajunge cu o întârziere de douăzeci și cinci de ani și cântărind cu vreo douăsprezece kilograme mai mult, zice Marie, a cărei credință în Făt-Frumos e într-o pasă proastă de recuperare.

— De un imens interes uman, rânjește Declan, atâta timp cât Doamna Nebună nu e vreo crizată

paranoică, ferm convinsă că Daaa-viid o să-i sfâșie
țoalele comode și o să sară în pat cu ea.

— Ia mai taci, zice Marie, simțindu-se deodată
surprinzător de protectoare față de Doamna Nebună,
căci în vocea femeii simțise o nuanță de disperare
puternică, tăioasă ca un cuțit cu zimți.

— Și prietena, zice Șefu', care acum își urmărește
propriul șir al gândurilor, departe de ceilalți. Prietenă
de mult pierdută, și ea ar putea fi valoroasă,
continuă el. Mă întreb dacă putem să dăm de Testul
Cassidy.

Subalternii lui nedumeriți scot sunete respectuoase
și încep să-și strângă dosarele și țigările de pe masă.

Acum, Marie e recunoscătoare că a răspuns la
telefonul ăla. Ideile sunt sufletul acestei industrii și
ea tocmai dăduse peste una foarte bună. Declan
avea dreptate; tot ce trebuiau să facă era să spere
că Doamna Nebună e prezentabilă și că nu are hainele
pline de păr de pisică. Machiajul cu aerograful
poate face minuni în zilele noastre, dar are și el
limitele lui. Cât despre David Cassidy, uitase de el.
O mai fi întreg la minte și drăguț sau a ajuns doar
o marfă deteriorată, la fel ca atâția amărâți care au
devenit celebri de tineri?

Șefu' îi ține deschisă ușa sălii de consiliu și ea
iese repezitor. Merg împreună pe coridor într-o tăcere
meditativă, până când el zice brusc:

— Știi, Marie, ar fi multe de spus despre criza
vârstei mijlocii. Adesea, oamenii sunt la înălțime în
timpul unei crize. Atunci vezi cine sunt cu adevărat.

Marie râde, fără să fie însă convinsă că acesta e
răspunsul corect. Dacă nu ar tânji după admirația
Șefului, poate că ar fi mai puțin nesigură pe ea.

Prin ușile batante din fața lor, îl zăresc apropiindu-se
pe directorul de marketing.

— Salut, Baz, poți să vii o clipă în biroul meu?
zice Șefu'.

Barry flutură ironic din degete spre Marie, în
semn de salut.

— Sigur, zice el. Nici o problemă, Bill.

Capitolul 14

— Și ce, care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Fie o să te pomenești în prezența tipului pe care l-ai venerat și adorat, fie el va fi un soi de Liberace¹ murat. Carrie pescuiește pliculețele de ceai din căni și le aruncă în chiuvetă, întrebând: Vrei lapte?

— Și zahăr, te rog.

— Lapte în ceai, treacă-meargă. Da' zahărul e parcă împotriva religiei mele de persoană din San Francisco, zice Carrie întinzând mâna după cutia de Tate&Lyle, care e umedă de cât a stat lângă suportul pentru scurs vasele. Un cub sau două de diabet de tipul doi?

Petra nu răspunde. E începutul săptămânii de lucru și ea își pregătește arcușul. Ia niște sacâz și trece arcușul prin el, insistând la capete. Trage violoncelul spre ea și scoate cel mai puternic zgomot posibil. În ultima vreme, din nu se știe ce motiv, a început să cânte câteva măsuri de la Led Zeppelin, pentru încălzire. Când era la liceu, în clasa a zecea, Led Zeppelin era tot ceea ce băieții care nu știau să

1. Liberace (1907-1987), pianist și artist de estradă american, care interpreta compoziții pentru pian celebre, atât pe scenă, cât și în propria emisiune TV, faimos pentru vestimentația extravagantă, bogat ornamentată, și pentru faptul că pe pianul lui se afla întotdeauna un sfeșnic împodobit.

cânte la chitară cântau la chitară. Nu sună prea grozav la violoncel, dar, în mod ciudat, ei i se pare liniștitoare izbucnirea aceea de agresivitate.

Ploaia bate un ritm furios în ferestrele din centru. Înăuntru, cele două femei se simt la fel de plăcut ca și cum ar fi în cabina unui vapor micuț, luminată de lămpi cu ulei. Cu cât sunt mai dure stihiile, cu atât e mai adâncă mulțumirea lor. Carrie și Petra au o mulțime de clienți trimiși de spitalele din zonă și de serviciile sociale; copii din orfelinate, unde au parte de condiții de o brutalitate inimaginabilă și care au adesea un răspuns agresiv la terapie, cel puțin la început.

„Tacă-ți fleanca, femeie“, îi spunea un băiat la nesfârșit.

Karl, cu un trup prea mare pentru el, a făcut țândări un număr impresionant de instrumente de percuție, inclusiv o tobă care, tehnic vorbind, ar fi trebuit să fie imposibil de stricat. Asemenea cazuri și-au pierdut puterea de a o șoca. Dacă nu ai cunoscut niciodată armonia în scurta ta viață și zilelor tale le lipsește orice ritm din cauză că părinții tăi dependenți de droguri au un program atât de ciudat, de ce nu te-ai răzbuna pe o tobă? Mulți dintre copiii pe care îi vede Petra au grave dificultăți de învățare.

„Idioții tăi.“ Așa îi numea Marcus. „Pentru numele lui Dumnezeu, Petra, de ce-ți irosești talentul pe idioții ăia?“

Lasă-mă să intru, lasă-mă să *intru*, răpăie enervant ploaia în ferestre. Încăperea personalului dă spre un părculeț, cu un strat de iarbă ca o pătură de picnic jerpelită, care servește drept toaleta câinilor din zonă. Când oamenii din Londra vorbesc despre spațiile verzi, asta o face pe Petra să râdă. Dacă vii din sudul Țării Galilor, iarba de pe cealaltă parte nu ți se pare niciodată mai verde; ea pare întotdeauna galbenă sau căcănie. Pe măsură ce îmbătrânește, descoperă că suferă din ce în ce mai mult de *hiraeth* – un cuvânt fără un echivalent exact în engleză, care

înseamnă dorul puternic de locul de baștină. Trăiește la Londra de mai mult timp decât a trăit în Țara Galilor, mai bine de jumătate din viață, și cu toate acestea există o încăpățănare în ea care o împiedică să numească acest oraș acasă. *Hiraeth* se simte ca un mușchi în plus al inimii, care se contractă dureros ori de câte ori se gândește la dealuri și la ploaia ce cade precum o cortină peste mare.

E vară, dar sudul Angliei a fost lovit de inundații neobișnuite. La Londra plouă atât de mult, încât observi potopul doar în rarele momente când se oprește. Parcul cu rahiți de câine s-a transformat într-un lac de noroi.

Carrie îi dă Petrei cana cu ceai și un pachet de rulouri cu smochine, care au devenit o glumă de-ale lor și dependența lor publică. Petra ia două și rupe unul pe jumătate înainte de a mușca din aluatul fărâmișos.

— Hei, de când te-ai întors din Țara Galilor inhalezi dulciuri?

Tonul tăgănat al lui Carrie se ridică brusc la sfârșitul propoziției, transformând fiecare afirmație într-o întrebare. E o inflexiune pe care galeza și californianca o au în comun.

— Stresul, zice Petra pe un ton calm. Moarte, divorț și... care e al treilea lucru considerat unul dintre cele mai stresante evenimente din viață?

— David? întreabă Carrie.

— Ești doar geloasă.

— Geloasă? Că te duci în Vegas ca să-l cunoști pe *David Cassidy*? Carrie dă din cap, mișcându-și părul cărunt, drept și lucios, iar cerceii ei rotunzi zornăie cristalin. Fii serioasă, nu i-aș fi dat lui David să lingă nici măcar o dată din înghețata mea pe băț. Eu am fost o admiratoare a lui Bobby Sherman¹.

1. Actor și cântăreț american (n. 1943), devenit idol al adolescenților la sfârșitul anilor '60 și începutul anilor '70 și care a apărut în *The Partridge Family* în anul 1971.

— Cine e Bobby Sherman?

— Ei, doar cel mai sexy și mai ciufulit idol al adolescenților care a trăit vreodată, cu cel mai drăgălaș zâmbet și cu cea mai tare unduire a șoldurilor, atâta tot.

— *Bobby Sherman*? Petra rostește numele cu condescendența sceptică pe care o adevărată credincioasă o rezervă oricărui alt idol, în afară de al ei. Câți fani avea?

— Doar treizeci de milioane, plus eu și Marge Simpson, zice Carrie.

Petra lasă jos arcușul și se uită la ceas. Se apropie ora pentru următoarea lecție. Mai întâi trebuie să treacă pe la toaletă; nu părăsești niciodată clasa în toiul orei, asta rupe vraja.

— Marge Simpson a fost îndrăgostită de Bobby Sherman? Credeam că era un personaj de desene animate.

— Cu toții sunt personaje de desene animate, Petra dragă, tocmai asta e. Bobby era depozitul inconștientului meu, exact așa cum David era al tău.

— Depozitul cui?

Înainte de a se specializa în terapie prin muzică și a-l urma pe soțul ei, Don, în Anglia, mai întâi la Oxford și apoi la Londra, Carrie s-a pregătit ca psihanalist jungian. În general, vorbește o engleză pe înțelesul tuturor, dar uneori îi scapă în conversație câte un termen psihoanalitic mai obscur. Petra își cercetează prietena cu drag. Își dă seama că ea e pe cale să se lanseze într-una dintre acele explicații melodioase care i se revarsă de pe buze ca o cascadă. Carrie, care e o americană athletică, cu picioare lungi, subțiri și puternice, arată de parcă s-a născut cu un bronz auriu și ghete de drumeție în picioare. Cu ochii ei albaștri, luminoși, și cu pistruii ca o scorțișoară presărată pe nas și obraji, ea ar putea fi sora lui Robert Redford. Binecuvântată cu păr des, argintiu, care cumva arată șic în loc să fie

bătrânicos, Carrie pare fără vârstă și de un calm de invidiat. În weekenduri, adoră să facă alpinism și este la fel de agilă și atunci când trebuie să găsească puncte de sprijin mental ca să te călăuzească pe o cărare dificilă. Carrie are două fiice adulte, una medic stagiar, cealaltă într-un nesfârșit an liber luat înainte de a merge la facultate. E ca un far pentru Petra, atunci când încearcă să navigheze prin furtunile adolescenței lui Molly; care încep devreme în zilele noastre. Doisprezece ani înseamnă acum vârsta de șaisprezece ani de pe vremuri. Știe că ar fi pierdută fără asigurările calme ale prietenei ei mai în vârstă, care îi garantează că certurile înverșunate și tăcerile la fel de îndărătnice sunt absolut normale. „La ce te aștepti? E adolescentă. Creată pe pământ pentru a testa teoria că iubirea maternă poate rezista oricărei cantități de rahat.“

Petra o invidiază pe Carrie; sau, mai degrabă, vrea să fie ea, să știe cum este să trăiești într-o minte și într-un trup atât de infailibile și autentice. În comparație cu Carrie, Petra simte că încă șofează cu semnele de începător în ceea ce privește planul emoțional. Moartea mamei ei a fost un șoc foarte mare. Nu faptul că Greta a murit; era evident de luni de zile că nici măcar mama ei nu putea înfrânge cancerul, care avansese, fără milă, de la organ la organ, precum o armată în ofensivă. Nu, ci faptul că Petra nu se așteptase să se simtă ca o orfană. Nu la vârsta de treizeci și opt de ani. Nu când era un adult. Cu toate acestea, așa se simte, rămasă orfană. Durerea pentru tatăl ei a ieșit din nou la suprafață din mormântul pe care el îl împarte acum cu mama ei. Reușește să se bucure că nici unul dintre părinții ei nu a trăit să vadă destrămarea căsniciei sale. De când a plecat Marcus, Petrei îi place să stea lângă Carrie, în încăperea personalului, așa cum animalele se așază unul lângă altul într-un staul.

— Depozitul inconștientului, reia Carrie, e ca un coș în care îți pui toate nevoile și dorințele.

Petra se încruntă :

— Asta nu se numește iubire?

— Nu, e pură fantezie. Ceva foarte obișnuit, dar, de asemenea, jalnic și nepotrivit.

— Mie îmi sună a dragoste, zice Petra, ridicând violoncelul și așezându-l în tocul metalic lăsat deschis. Jalnică și nepotrivită în iubire. Am o diplomă în asta.

La ușă, își amintește ceva și se întoarce spre Carrie, care își face de lucru spălând cana cu o perie de vase :

— De ce a trebuit să spui chestia aia despre Liberace murat? Doar știi că ăsta va fi singurul lucru la care voi fi în stare să mă gândesc atunci când voi merge să-l văd pe David. Tu ar trebui să mă sprijini. Ca prietenă.

— Ca prietenă, zice Carrie, nu sunt aici ca să te fac să te simți mai bine. Sunt aici ca să mă simt invidioasă și competitivă și să te subminez subtil, în timp ce mă prefac cu adevărat înțelegătoare.

— Vai, mersi. Tu... tu..., Petra se bâlbâie căutând insulta. *Terapeuta*, scuipe ea în sfârșit.

Râsul îi face trupul să se simtă mai bine. Umărul i-a cam dat de furcă în ultima vreme și ea se strâmbă de durere în timp ce ridică violoncelul ca să-l scoată pe ușă.

Sala în care lucrează e la câteva uși mai încolo pe coridor. Goală și liniștită, cu podele din lemn de culoare deschisă, pe care îți troncăne pantofii atunci când mergi, are ferestre bulbucate, ca niște păstăi, amplasate în tavan. După ce târăște instrumentele de la perete și le aranjează pe o masă din mijloc, Petra se așază la orga electronică și începe să cânte câteva acorduri. Pe acoperișul plat de deasupra ei, ploaia răpăie cu putere. Sună mai degrabă ca paraiziții de la radio, decât ca picăturile de apă. De ce este ploaia atât de alinătoare atunci când ești nefericit și atât de al naibii de enervantă atunci când nu ești nefericit? Probabil că echipe de psihologi de elită lucrează la asta, se gândește Petra cu mâhnire.

În timp ce degetele ei interpretează notele, printre paraziți vine la ea, nechemată, o voce de femeie, una dintre cele mai frumoase voci pe care le cunoaște. Nu e deloc greu să-și aducă aminte melodia pe care o cântă femeia. Petra fredonează începutul și o aude intervenind cu un si cântat cu un semiton mai jos, imposibil de jos, o notă masculină. O femeie nu ar trebui să fie în stare să cânte atât de bine o notă atât de joasă.

„Vorbind de una singură și simțindu-mă bătrână.“¹

Ea și Sharon obișnuiau să-l cânte împreună. Când au învățat cuvintele alea, erau atât de tinere, de fapt erau doar niște copile; n-aveau de unde să știe. Cum ar fi putut să știe? Ce știu fetițele de treisprezece ani despre cum e să te simți bătrână?

„Stând degeaba, fără nimic de făcut, doar să mă încrunt.

În zilele ploioase, în zilele de luni.“

Înotând în tristețe, Petra se surprinde lansându-se cu un entuziasm neașteptat în soloul de saxofon. Acea izbucnire de alamă în mijlocul unei piese atât de melancolice nu ar trebui să meargă, dar cumva se potrivește. Cu respect, își scoate pălăria de muzician în fața lui Richard Carpenter. Cât de bine își amintește coperta ciocolatie a albumului și scrisul acela rococo, bogat împodobit. Era cu adevărat aur? The Carpenters se presupunea că erau de o calitate îndoielnică, o preferință pe care o păstrai pentru tine, a învățat ea mult mai târziu la facultate, dar melodiile lor au supraviețuit aproape tuturor contemporanilor lor mai serioși. Muzica lor era mult mai complexă din punct de vedere armonic, cu versuri ce păreau să vină natural din melodie, nu forțat.

Ea și Sharon adorau să cânte în tandem *Close To You*. Petra cânta melodia, iar Sha făcea toate părțile cu *Waaaa-aah-ar-ahh*.

1. *Talkin' to myself and feeling old* – primul vers din melodia *Rainy Days and Mondays* a celor de la The Carpenters.

Karen Carpenter, care a murit de anorexie la – cât? Treizeci și doi de ani? –, o irosire atât de stupidă. Petra parcă vede chipul acela frumos, înconjurat de bucle castanii exuberante. Criticii considerau că avea un chip de heruvim, așa că sărmana femeie trebuie să fi decis să-l înfometeze de moarte. Obrajii erau doar osoși, atâta tot. În vocea lui Karen nu se simțea nici un fel de efort, nu avea nici o dificultate în a trece dintr-un registru în altul; trecea de la joase la înalte de parcă vocea se deplasa printr-un lichid, nu prin aer. Cine mai putea să facă asta? Ella, Barbra. Nu prea multe în muzica ușoară, asta în mod clar.

Cât tânjise după o rochie pe care o purtase Karen Carpenter în *Jackie*. Petra putea să și-o aducă aminte și acum, chiar mai bine decât majoritatea hainelor pe care le avea. Lungă, din material foarte fin, crem și diafan, cu guler înalt și fâșii de broderie „spartă” pe corsaj. Era rochia pe care surorile din *Căsuța din prerie* o purtau în visurile lor. Nu a purtat Katharine Ross aceeași rochie, când mergea pe bicicletă împreună cu Paul Newman, în *Butch Cassidy*?

Pălărie. Paul Newman, nu Katharine Ross. Acum era confuză. Memoria putea să-ți facă asta. Nu mai era sigură dacă își amintea lucrurile așa cum au fost sau așa cum își dorise ea să fie.

Trebuie să țină minte să-i povestească lui Carrie; cu siguranță ea va găsi vreo semnificație ascunsă în rochia aceea lungă și crem, vreo aluzie la castitatea de mireasă. Când s-au cunoscut, Petra fusese șocată, în taină, de obiceiul americancei de a o trata ca pe un puzzle care trebuie rezolvat. Era prea galeză ca să se simtă pe deplin în largul ei cu modul în care Carrie răsucea pe toate părțile chiar și cel mai mic detaliu din viața ei, vânând indicii. Durerile de cap groaznice ale Petrei erau doar migrene, pentru Dumnezeu, nu un semn al incapacității ei dăunătoare de a se afirma în căsnicia ei, așa cum sugerase Carrie. Într-o zi, în timp ce lua prânzul în cafeneaua

din zonă, Petra a pomenit de o scrisoare de mulțumire pe care o primise de la mama ei în dimineața aceea. Venind din partea Gretei, era mai degrabă o scrisoare de „mulțumesc, dar nu, mersi“. Numai mama ei își putea exprima recunoștința fără să pară cătuși de puțin recunoscătoare. Citind scrisoarea pentru a doua oară, Petra a simțit cum i se dezumflă micile rezerve de încredere, atâtea câte avea, de parcă sufletul ei fusese înțepat puțin câte puțin.

— Păi, la ce te aștepți? Mama ta e o mare scorpie, a spus Carrie cu blândețe, înfigând furculița într-un castraveci și înfășurându-l într-o felie de salam.

A fost ca un glonț în cap. Volumul sunetului lumii s-a schimbat. Furculița pusă jos de o femeie aflată în apropiere a reverberat precum bătăile timpanelor dintr-o orchestră.

Cine îndrăznește să o facă scorpie pe mama ei? Nu-i trecuse niciodată prin minte că ea, Petra, avea voie să o judece pe Greta. Greta era cea care o judeca pe Petra și o considera plină de lipsuri, nu invers.

— Ce credeai, că trebuie să fii fetiță cuminte veșnic? a spus Carrie în timp ce se ocupa de nota de plată.

Lăsa atât de mult bacșiș, încât chelnerii o priveau cu suspiciune. Petra nu a răspuns. Pentru câteva clipe, nu mai mult, a permis sugestiei lui Carrie să prindă viață în creierul ei, după care a izgonit-o, ca un ștergător care curăță parbrizul.

Cu o singură ocazie o văzuse pe Karen Carpenter într-o emisiune la televizor, trebuie să fi fost cu doar câteva luni înainte ca ea să moară. Cântăreața a răspuns râzând la întrebarea privind pierderea ei în greutate. A negat totul, cu șarm, afișând zâmbetul ei de cea mai drăguță fată din școală. Apoi a traversat studioul ca să meargă să cânte. Chiar și atunci când trupul ei era costeliv și în loc de brațe avea niște bețișoare, vocea tot se revărsa precum smântâna dintr-un urciur. Vocea nu știa că trăiește în trupul unui copil înfometat și poate că nici Karen Carpenter nu știa. Există lucruri despre tine însăși

pe care nu le poți ști, uneori, decât atunci când e prea târziu.

Petra ia glockenspielul. Sunetul lui rece, scânteietor, era favoritul lui Sam. Cu un ciocănel, ea cântă melodia pe care ei o folosesc întotdeauna pe post de salut.

Sam ar fi trebuit să ajungă deja. Băiatului nu-i place să calce în băltoace sau pe crăpăturile din trotuar, motiv pentru care merge cu picioarele rigide, ridicându-le în sus ca un soldat nazist. Petra oftează. Elspeth, mama lui, are cu siguranță al naibii de mult de furcă să-l aducă aici pe ploaia asta.

Atât de multe temeri, odată ce ai copii. În fiecare noapte, Petra merge să o sărute pe Molly după ce a adormit și simte pură recunoștință și ușurare că fetița ei a supraviețuit până acum. Anorexia, care a ucis-o pe Karen Carpenter, era cea mai mare spaimă a ei în ceea ce o privea pe Molly. Petra nu ținea minte să fi fost o chestie atât de importantă când era ea la școală; acum, silueta extrem de subțire devenise încă un mod de a se lua la întrecere între ele. Fetele intră într-o competiție pentru a deveni invizibile, se gândește Petra cu îngrijorare. Nu vrea ca Molly să-și irosească viața urându-și trupul. Prea multă energie feminină se consumă pentru a deveni mai mică în loc de mai mare și mai neînfricată. Petra oprește orga electronică și își masează umărul care o doare. A fost întotdeauna un critic aspru al propriului trup, chiar și atunci când nu avea ce defecte să-i găsească. Acum, că există atât de multe care să o invidieze, Petra se uită în urmă cu sinceră uluire la fata care se pitea în pulovere lungi, lălâi, chiar și în vara lui '76, care stricase termometrele, pentru că avea impresia că are coapse grase. De ce dracu' nu mergea pe stradă fluturând o pancartă pe care să scrie: „AM 61 DE CENTIMETRI ÎN TALIE“? Asta ar fi trebuit să facă.

Două mâini lovesc ușa cu zgomot și se aude vocea ca de cățeluș entuziasmat a lui Sam. Petra se întoarce să-și întâmpine elevul.

Aproape că nici nu-și mai amintește când a sunat la revistă. E singura fărâcă de consolare într-o mare clocotitoare de sentimente stânjenitoare. Ar băga mâna în foc că alcoolul fusese de vină, doar că era numai opt dimineața când a dat telefon. În ultima vreme lucrurile au devenit destul de neclare, mai ales în timpul acelei ore îngrozitoare, la trei dimineața, când se trezește pentru a-și descoperi toate temerile adunate la piciorul patului, ca o anticipare a dezastrelor viitoare. Poate că va pierde casa. Poate că Molly o va îndrăgi pe noua iubită a tatălui ei și i se va părea că vaporul e un loc mai „mișto“ în care să locuiască, decât casa cu încălzire centrală din suburbii a mamei ei. Știe că Marcus, care susține că e falit pentru a-i plăti întreținerea, reușește cumva să găsească banii pentru a o răsfăța pe Molly cu ospățuri îmbelșugate. *Milkshake*-ul cu sirop de unt și checul pe care tatăl și fiica le-au savurat la Fortnum&Mason's în scurta vacanță de la mijlocul semestrului trebuie să fi costat cam o treime din bugetul ei săptămânal pentru mâncare; gândul doare ca un dinte spart. La fel și faptul că, așa cum s-a scăpat Molly, Marcus a pus-o să jure că va păstra secretul, făcând-o pe copilă, alături de el, conspiratoarea voioasă împotriva lui mami cea rea și econoamă. Chiar și așa, Petra nu are nici o scuză că a sunat într-un loc care nu există, la ora opt dimineața, ca un liliac bătrân și țicnit.

Deși există anumite otrăvuri în corpul ei, alcoolul nu este una dintre ele.

A spune că această acțiune nu-i stă în fire nu acoperă îndeajuns schimbarea de personalitate necesară pentru ca Petra să sune la Nightingale Publishing. Descoperise repede, la computer, că la sfârșitul anilor '80 Nightingale a cumpărat Worldwind Publishing, care, cu aproape un sfert de secol în urmă, o declarase pe ea câștigătoarea concursului „Testul Decisiv despre David Cassidy“.

„Ce vârstă spuneți că aveți?“, o întrebuse femeia care a răspuns la telefon.

Femeia zicea că este editorul revistei – *Teenworld*? – și fusese drăguță, mai mult decât drăguță, de fapt, dar Petra și-a putut da seama din felul condescendent în care vorbea, de parcă se adresa fie cuiva foarte în vârstă, fie cuiva foarte tânăr, că editoarea o considera pe Petra o dementă care îi irosește timpul. O părere cu care ea era vag de acord. Totuși, încăpățânată ca un copil căruia i se refuză un balon la propria petrecere, ea a rămas pe poziție. „Am câștigat“, a explicat ea.

Ca adolescentă, nu putea să vadă lucrurile aflate la distanță. De curând, și cele din imediata apropiere începuseră să devină neclare. Cei care purtau chelari își pierduseră stigmatul de aragaz cu patru ochi pe care îl aveau atunci când era ea copil. Molly declara că ochelarii erau sexy, poate chiar mișto. Petra nu putea să țină pasul cu terminologia la modă. Cu toate acestea, ea venea dintr-o generație care nu se putea dezbată de senzația că ochelarii o făceau neatrăgătoare. Ochelarii pentru citit, chiar dacă acum erau într-o ramă neagră și lucioasă despre care Carrie jura că o fac să arate ca Ali MacGraw în *Love Story*, erau încă o dovadă nedorită că trupul ei o trăda. Dacă era sinceră, mai exista și grija supărătoare că dusesse o viață care nu prea ieșise în evidență și poate că nu avea să iasă niciodată.

— Ce s-a ales de ea? întrebuse Sharon despre o fată de pe vremuri, atunci când au stat de vorbă după înmormântarea mamei ei.

„Ce s-a ales de mine?“, se gândise Petra, deși nu a spus-o. Se gândea mult la asta în ultima vreme. Petra Williams, ce naiba s-a întâmplat cu ea?

Copilăria i se păruse ca și cum avea să dureze veșnic. O singură zi de sărbătoare era ca o lună plină de duminici. După ce a plecat de acasă, s-a dus să studieze muzica la Londra, a început să ia propriile decizii, s-a măritat cu Marcus și lucrurile

s-au accelerat. Anii treceau așa cum îți trece apa printre degete, mai ales după ce ai un copil și începi să trăiești pentru altcineva. Acum, un alt Crăciun părea să sosească imediat după ce abia a pus decorațiunile din anul precedent înapoi în pod. Tatăl ei a murit la șaiszeci și patru de ani; ea trecuse de jumătate din vârsta lui și se simțea de parcă abia începuse să trăiască. Dacă ea și Sharon ar fi făcut excursia aia la Los Angeles în 1974 și l-ar fi cunoscut pe David, poate că viața ar fi fost altfel. Ea fusese sortită să fie altcineva și nu cunoscuse niciodată această persoană, pentru că mama ei nu i-a dat plicul roz. Așa că Petra și-a călcat pe orgoliu, a sunat la revistă și i-a rugat frumos să-i dea premiul.

Acum, ea se freacă apăsător la ochi cu pumnii până când imaginea întunecată se umple de stele. Petra a mai făcut o grămadă de lucruri jenante, dar niciodată nu s-a făcut de râs în halul ăsta. Visurile ei de evadare, și au fost multe, au stat încuiate ermetic în propria minte. Se dusese la cinematograful și văzuse pe ecran bărbați de care s-a îndrăgostit și pe care uneori îi adusesese acasă, în patul ei. Era așa o alinare, atunci când necazurile tale se strângeau într-un morman înalt, să poți să scapi de ele în brațele lui Jeff Bridges. „Hei, nu-ți face griji, iubito“, spunea Jeff înclinându-și fabulosul cap leonin și apoi îți alunga necazurile cu un sărut. Însă Jeff era o fantasmagorie, o iluzie creată din dorințe deșarte. Nu voiai cu adevărat ca Jeff Bridges să te ducă la Tesco și să te ajute să-ți alegi legumele și fructele, nu-i așa?

Acum ea urma să-l întâlnească pe David Cassidy, iluzia iluziilor devenită brusc realitate, la ani de zile după ce a renunțat la stafie. Carrie zicea că moartea și durerea puteau avea un efect de dezinhibare. Pierderea putea fi un mecanism de declanșare pentru căutarea fericirii.

Un mecanism de declanșare pentru căutarea *nefericirii*, se gândește Petra. Ce a făcut-o să dea telefonul

ăla? Nefericirea provocată de plecarea, în sfârșit, a lui Marcus, simțită ca o durere menstruală oribilă? Faptul că se întindea lată ca o stea de mare buimacă în patul conjugal și își dădea seama că îi plăcea să doarmă mai degrabă pe spate, decât în poziția fetală, ghemuită, pe care o adoptase în fiecare noapte de cincisprezece ani, pentru a-i oferi soțului ei spațiul de care avea nevoie? Teama că nimeni nu va mai vrea vreodată să facă sex cu ea? Ori poate teama și mai mare, deși legată tot de asta, că nu va putea niciodată să suporte să se dezbrace în fața unui bărbat care nu era soțul ei? Nu-și putea imagina să fie privită fără vâlul protector al familiarității indifferente. A doua zi după înmormântarea mamei ei, s-a dus la băcănia din apropierea casei părintești, un pic mai încolo în josul dealului, și Gwennie, din spatele tejghelei, s-a uitat atent la ea preț de ceea ce ei i s-au părut a fi zece minute în cap, înainte de a spune, recunoscând-o:

— Oh, iacătă-ne. Tu erai micuța prietenă a lui Gillian Edwards, nu-i așa?

Poate că fusese micuță, dar nimeni nu trebuia să o facă prietena lui Gillian. Anii atenuaseră și vindecaseră multe răni, dar numele Gillian – chiar și atunci când era asociat cu o femeie cât se poate de cumsecade – încă îi făcea stomacul să se strângă de antipatie. Nu era corect felul în care un nume nu putea să se curețe niciodată de pata unei vrajbe de demult. Toată viața ei, Petra s-a apropiat de orice nouă Gillian ca un expert în dezamorsarea bombelor, pregătită pentru dezastru.

Și-a reprimat cu atâta succes amintirea aceluia telefon prostesc, că a fost sincer surprinsă când o femeie pe nume Wendy a sunat-o de la *Women's Lives* pentru a-i spune că voia să facă un articol despre întâlnirea dintre Petra și idolul ei din adolescență. În prezent, David Cassidy susținea spectacole în Las Vegas. *Nightingale Publishing* avea să o trimită pe Petra cu avionul în Vegas, acoperindu-i toate

cheltuielile, iar ea o să aibă în sfârșit șansa să-l cunoască pe eroul ei. Ah, și putea să meargă și prietena sa, cea cu care se înscrisese în concurs. Le deranja să vină amândouă la sediu, pentru o schimbare de look? Tunsoare nouă, machiaj. Să-și îmbroșteze înfățișarea, zicea Wendy. Toată lumea pare un pic obosită, nu-i așa? Majoritatea cititoarelor considerau asta o ieșire în oraș cu adevărat amuzantă și învățau o mulțime de trucuri folositoare pentru propria înfrumusețare.

Petra, care încetase să asculte după partea cu toate cheltuielile asigurate, a spus mulțumesc, sună minunat. Punând receptorul la loc, în furca sa de deasupra castronului pisicii, s-a simțit învăluită de o senzație a posibilității.

Nu toată lumea a împărtășit sentimentul ei intens de anticipare.

„Tragic“, în felul ăsta l-a descris Molly, scoțându-și temporar căștile la CD-Player-ul Sony la care era legată ombilical. Petra i-a explicat șovăitor că revista sunase pentru a stabili o dată pentru „schimbarea de look“. S-a pomenit ținând cuvintele la distanță de un braț, ca într-o pensetă. Avea doar o idee vagă despre ceea ce implica o „schimbare de look“. De-a lungul anilor, trebuie să fi văzut mii de poze cu „Înainte“ și „După“ prin reviste și uneori s-a întrebat cum o duceau femeile după ce mergeau acasă, la soții lor, cu noile lor tunsori strălucitoare, trăsăturile frumos accentuate și pomeții redefiniți. Ce făcea acest Nou Eu cu vechiul soț și viceversa?

— Trist, mami, foaaarte trist, a spus Molly. Ți-a căzut cu tronc când erai de-o seamă cu mine. Majoritatea fetelor nu rămân la același băiat nici trei săptămâni. Și la tine ține de douăzeci de ani.

Stând în picioare lângă blatul din bucătărie, preparând pastele preferate ale lui Molly, Petra lovește puternic răzătoarea cu un cuțit, pentru ca parmezanul rămas captiv să alunece în farfurie, ca o mică ploaie de polen. În timp ce mută cașcavalul ras

într-un castron și îl pune pe masă, ea încearcă să explice că nu e vorba de o pasiune din adolescență. Probabil că nu e vorba nici măcar de David Cassidy, nu cu adevărat. E vorba despre ea, Petra; mama cunoscută înainte ca violoncelistă. Nevoia de a-și revendica premiul ăla ridicol este la fel de imperioasă ca aceea de a mânca sau de a-ți face nevoile. Vrea cu disperare să găsească o modalitate de a-i spune asta lui Molly, dar fata și-a tras deja căștile la loc, ascultând *Destiny's Child* sau *Robbie Williams*, retrăgându-se în universul ei muzical personal, unde se simte fericită.

„Jenant și deplasat“, a fost verdictul soțului ei atunci când a trecut să o ia pe Molly. Stăteau lângă ușa deschisă de la intrare, Petra înăuntru, jucându-se cu clanța, Marcus șovăind pe covorașul de la ușă, de parcă ar fi avut alte locuri mai bune în care să se afle. În acest nou Război Rece, pragul ușii, cu covorașul lui murdar din sisal, a devenit punctul lor Charlie¹, locul unde Molly e dată dintr-o parte în cealaltă. De fiecare dată, Petra simte artificialitatea schimbului și se întreabă cât timp va dura până să i se pară normal să-și împartă copilul, să o împartă pe Molly ca pe o plăcintă. Acordul civilizată, cel sugerat de revistele *glossy*, e greu de împăcat cu instinctul de a nu-și îndepărta fiica și cu dorința violentă de a o smulge înapoi.

La pomenirea numelui David Cassidy, Marcus a furnăit de supărare, ca un cal pursânge care se pomenește deodată într-un concurs pentru măgari. Prostul gust de orice fel era pentru el o sursă de disconfort aproape fizic. Marcus împărtășea disprețul mamei ei față de muzica pop, despre care spuneau că prostește oamenii. În taină, bănuia, de asemenea, că excursia Petrei în trecut era o încercare de a se

1. Cel mai cunoscut punct de trecere a frontierei dintre Germania de Est și Germania de Vest, situat în Zidul Berlinului.

răzbuna pe el pentru că se mutase împreună cu Susie pe vapor, un act atât de dureros și distructiv încât altcineva trebuia să fie învinovățit.

— Dumnezeule, Petra, treci prin vreun fel de criză a vârstei mijlocii? a spus Marcus.

Râde ciob de oală spartă, s-a gândit Petra. Cine trece prin criza vârstei mijlocii, domnule? Mama ei o împiedicase să meargă să-l întâlnească pe David cu aproape un sfert de secol în urmă. Acum, soțul ei o disprețuia pentru asta și fiica ei zicea că e tristă, ceea ce însemna tragică, ceea ce însemna patetică sau demnă de răs, nu tristă, deși Petra așa se simțea cu adevărat.

— Deci... trebuie să mergi, corect? conchide Carrie veselă, în timpul uneia dintre pauzele lor de ceai.

Carrie îi dă ultimul rulou cu smochine din pachet și spune că întâlnirea cu Cassidy la Vegas are toate ingredientele unei rebeliuni foarte promițătoare.

— Astea n-ar trebui să fie tipice adolescenților? întreabă Petra cu îndoială.

Carrie scutură din cap:

— Ascultă, scumpo, rebeliunile se irosesc pe cei tineri. De ce dracu' au ei motive să se revolte? Tu și cu mine, pe de altă parte, avem o gamă largă de frustrări, dezamăgiri și resentimente, acumulate cu grijă de-a lungul multor decenii. După mintea mea, merităm măcar un pic de catharsis.

Petra râde zgomotos, deși fără convingere. De ce nu s-a revoltat ea împotriva mamei ei? Din teamă, evident. Groază. Însă a fost mai mult de atât; se simțise paralizată, incapabilă să se afirme. Incapabilă să găsească un sine pe care să-l afirme, asta a fost. Petra trăise ceva asemănător urii din cauza izbucnirilor iraționale de nervi ale mamei ei față de tatăl ei, simțise cumplita nedreptate a faptului că tatăl ei era pedepsit, nu pentru cine era, ci pentru cine nu era. Însă nu putea să facă nimic să-l ajute sau să se ajute pe ea însăși, fără ca prin asta să

în răutățească lucrurile înzecit. Așa că s-a retras în muzica ei, care înăbușea zgomotele îndepărtate ale bătăliei.

Acum, în propriul cămin, când Molly țipă din capul scării cerând vreun obiect de lenjerie care lipsește sau îi spune mamei ei că pur și simplu nu pricepe, Petra încearcă să fie bucuroasă. Ai o fetiță care poate să te facă idioată și să spună că te urăște, știind totuși cu certitudine că va fi iubită, își spune Petra. Asta e un progres, într-un fel.

În căsnicia ei, Petra a jucat rolul de vioară secundă pentru soțul ei, ceea ce era caraghios, dacă stăteai să te gândești. Vioara a doua. Tehnic, ca violoncelistă, ea îi era egală. La facultate, concuraseră pentru aceleași premii, deși Marcus era întotdeauna mai bun, gândind în termeni motivaționali. Oricum, nu a contat cu adevărat, deoarece ea îl venera și era încântată și uimită să fie iubită la rândul ei de un asemenea bărbat, de o partidă ca el. Un ginere care practic a făcut-o pe mama ei să se piardă cu firea, atât de entuziasmată a fost de alegerea ei. La nuntă, Greta a fost cea care a mimat din buze „Da“.

L-a auzit pe Marcus înainte să-l vadă. Explorând subsolul facultății în timpul primului semestru în căutarea automatului de cafea, s-a pomenit pe un coridor lung, pe care erau aliniată săli de repetiții ale căror uși din lemn închise la culoare aveau montate sus gemulețe rotunde ca niște hublouri. În timp ce aștepta ca lichidul subțire, negru, să umple paharul din plastic, dintr-o încăpere de vizavi s-a auzit sunetul unui violoncel. A rămas nemișcată, încercând să-l identifice. Da, Chopin. *Preludiu* și *Poloneza*, o lucrare de început. „Chestii de salon“, îi spusese cândva un coleg arogant, dându-și părul pe spate, iar ea se gândise: „Nu în salonul meu, domnule“. Își dorea să-i fi zis asta în față. Nu că el ar fi priceput; el nu-și putea închipui o lume în care nu existau saloane. O lume ca a ei.

Și acum, iată-l din nou ; lipsit de acompaniamentul pianului, cântat simplu, într-o dimineață umedă de marți, cu ploaia răpăind afară. Exact genul de dimineață care ar fi strigat după Chopin să vină s-o salveze. Cine cânta ? O furnicau degetele. O reacție ciudată, nu foarte îndepărtată de dorință. Un acord muzical alcătuit din diverse sentimente : admirație, curiozitate, un strop de invidie. Cei mai buni muzicieni răspund la ceva din tine atunci când tu nici măcar nu știi întrebarea. Petra nu a putut să reziste. S-a dus la ușă și, pe vârfuri, a privit atent prin hublou, ca un pasager de pe un vapor care îl urmărește pe un altul. Marcus stătea pe jumătate întors cu fața spre ea, cu capul înclinat, arcușul în mișcare și ochii plecați sau închiși, nu și-a putut da seama. Când a terminat, a deschis ochii și s-a uitat drept la ea, de parcă ar fi simțit că era privit. Probabil că știa, împielițatul. Avea buzele ușor întredeschise și părea că a rămas fără suflu. Aveau să treacă încă patru ani până să simtă acele buze pe ale ei. Patru ani între preludiu și poloneză. Dansează cu mine.

Petra a avut alți iubiți între timp. Toți englezi, toți intangibili. Sertarul de Sus. Erau amuzați de accentul ei și, în pub, imitau un mod de vorbire caricatural, pe care ea nu-l auzise niciodată. „Ei, iote, ce fain, băietule.“ Băietule ? Mândra fiică a Gretei cea specializată în *Cum să-ți îmbunătățești exprimarea* nu auzise niciodată așa ceva, darămite să rostească. În urechile ei, această maimuțareală psalmodiată nu suna a galeză, ci a indiană, deși, ca o fată de gașcă ce era, râdea oricum și mai accepta un *shandy*. Părea mai ușor să complotezi cu ceea ce alții credeau despre tine decât să lupți pentru ceea ce erai cu adevărat. Cu cât bărbații erau mai englezi, mai culți și mai străini, cu atât Petra îi voia mai mult. Să-l facă pe fostul elev de școală particulară, inaccesibil din punct de vedere emoțional, să devină deschis față ea, fata din Gower, asta era ceea ce-i oferea un sentiment special, de excitație, sentimentul

după care tânjea. Strângea declarațiile lor de dragoste așa cum alte fete strângeau bijuterii. Unde era fiorul în a-i cuceri pe cei care te voiau? Nu putea să vadă sensul. Suferința și bucuria se împleteau strâns laolaltă, asta era lucrul după care tânjea Petra. Și nimeni nu cânta melodia aia la fel de bine ca Marcus.

O, da, îi zgândărise durerea cu degetele, într-adevăr, o omorâse pe Petra cu cântecul lui¹.

„Ei bine, s-a mai dus de pe piață una dintre cele mai dorite proprietăți“, a oftat Jessica, cea care cânta la violă în cvartetul lor, atunci când Petra i-a arătat inelul pe care i-l dăduse Marcus la Florența. Un smarald păzit cu gelozie de două diamante. Invidia celorlalte femei i-a pecetluit fericirea. Nu mai fusese niciodată până atunci obiectul invidiei și a băgat de seamă cum te putea umple sentimentul ăsta, așa cum florile însetate absorb apa. Cum a reușit ea, Petra, să-l câștige pe bărbatul inaccesibil? S-a simțit binecuvântată, mai mult, s-a simțit *aleasă*. Așa că restul nu a contat. Vioara a doua era instrumentul la care fusese întotdeauna sortită să cânte, îi spunea o voce slabă din ea. În afară de asta, era cât se poate de logic; nu puteai să ai doi violonceliști profesioniști într-o casă. Așa că Marcus și-a construit cariera pe scenă și, după câteva apariții solo bine primite, Petra a început să câștige cât să supraviețuiască din joburi mai mărunte – concerte cu cvartetul, activitate ca muzician de studio, muncă de predare. A avut câteva colaborări profitabile ca acompaniator instrumental la *Top of the Pops*², cântând, așa cum i s-a cerut, într-o rochie neagră și scurtă care se voia sexy, dar care sfârșea prin a părea un element ginecologic atunci când îți țineai instrumentul între genunchii depărtați.

-
1. Aluzie la piesa *Killing Me Softly*, compus în anul 1971 de Charles Fox și Norman Gimbel și interpretat de-a lungul timpului de numeroși artiști.
 2. Emisiune televizată din Marea Britanie.

Marcus a făcut un împrumut la bancă pentru a plăti dreptul de utilizare periodică a unui violoncel foarte valoros, pe care să-l folosească în recitaluri, și aveau nevoie de banii ei pentru facturile de zi cu zi. Revistele pe care rareori avea timp să le citească aveau un termen nou, elegant, pentru ceea ce făcea ea – carieră de colaborări –, dar Petra știa ce era ea. Vioara a doua.

Totul s-a schimbat atunci când Molly Isolde s-a născut la douăzeci și nouă de săptămâni. Fiica ei era de mărimea unui pantof de gimnastică. Era iunie și Petra trebuia să cânte la Wigmore Hall la ora prânzului. Borodin, al doilea cvartet pentru coarde. Fredona foarte încet a treia mișcare în timp ce se grăbea să recupereze timpul pierdut într-un tren întârziat la London Bridge. Canicula luase capitala prin surprindere, așa cum Londra era întotdeauna surprinsă, foarte previzibil, de soare în fiecare vară și de frig în fiecare iarnă.

Era al naibii de cald, iar ea respira pentru doi. Aerul se chinuia să ajungă în cele mai îndepărtate colțuri ale plămânilor ei. Alveole. Nu se mai gândise la cuvântul ăsta de când făcuse biologie. Plămânii erau structurați ca niște copăcei și alveolele erau mugurii mici de la capătul crengilor. Jucau un rol cheie în producerea de oxigen, nu-și putea aduce aminte exact, dar acum ei nu-l făceau sau, oricum, nu destul de repede. Petra a fost întotdeauna uimită de cum prezentul și trecutul puteau să se desfășoare în capul tău simultan, ca sute de canale TV situate în spatele ochilor tăi. Iat-o în centrul asurzitor al Londrei și, cu toate astea, de asemenea, înapoi în laboratorul de biologie din sudul Țării Galilor, care putea a rumeguș de la hamsteri și de la borcanele cu formaldehidă.

Oxford Street era aglomerată, cumpărătorii se deplasau încet, apatici ca niște crapi într-un heleșteu suprapopulat. Petra se grăbea, așa că a ieșit de pe strada principală și a luat-o pe o scurtătură, pe

străduța în formă de L de lângă metrou, unde se oprea adesea să cumpere un mango de la taraba de fructe. Îl lua întotdeauna în parc, în spatele magazinului John Lewis. Savurarea unui fruct de mango, credea ea cu convingere, ar trebui să fie o activitate solitară, din cauza problemelor asociate cu picăturile de suc. Așa că Petra își croia drum pe Regent Street, manevrându-și burta ca pe o geantă cu scule a unui instalator, când a simțit apa scurgându-i-se în josul picioarelor. Nu era doar o prelingere de apă, ci o găleată întreagă, comică, azvârlită de un clovn. Mai întâi a venit jena – era galeză, la urma urmei. Apoi panica. Spaimei i-a trebuit un pic mai mult să intervină. Unui agent de pază din fața de la Broadcasting House¹ i s-a făcut milă de femeia gravidă care se ghemuia într-o băltoacă pe bucățica lui de trotuar. A chemat o ambulanță și în câteva minute Petra a fost la spital. Din fericire, la unul dintre cele mai bune din oraș, cu o secție specială pentru bebelușii născuți prematur. Când ele au fost internate – era în mod clar vorba de *ele*, căci ea se gândea deja la bebeluș ca la o persoană distinctă – au fost înconjurate de trupuri rănite, însângerate, pătate de lacrimi. Doctorul a înfipt un ac, o injecție cu steroizi, pentru a încuraja plămânii bebelușului să crească mai repede. Plămânii nedezvoltați puteau fi o problemă, zicea el. Din nou alveolele. Însă bebelușul era deja pe drum; nu mai putea fi oprit.

„Doamne, te rog, dacă o lași să trăiască, dacă o ții în viață, îți promit...”

Petra a început această propoziție de multe ori în cursul primelor câteva zile ale lui Molly, dar nu o termina niciodată. Părea dincolo de rostire, dincolo de orice cuvinte știute de ea, cel puțin, cât de mult era pregătită să promită dacă fetița ei putea realiza miracolul de a supraviețui. Petra și-ar fi dat într-o clipă propria viață de dragul acestei micuțe necunoscute.

1. Sediul central al BBC-ului.

Nu știa că există un loc numit terapie intensivă neonatală; cei mai mulți oameni sunt norocoși, deoarece nu trebuie să știe asta vreodată. Când a intrat prima oară, secția semăna mult cu un muzeu, numai că exponatele din vitrinele de sticlă erau vii sau cel puțin erau ținute în viață de aparate și de rugăciunile fervente ale părinților. Când Petra a fost dusă acolo prima dată, în scaunul cu rotile, încă amețită și purtând cămașa verde a spitalului, a văzut cutii transparente înșirate una lângă alta conținând aceste schițe disperate ale umanității. Una dintre ele era fiica ei.

Stafidită, cu ochi albaștri de mărimea unei monede de cinci penny, Molly abia dacă semăna cu un bebeluș. Capul ei nu era cu mult mai mare decât un bec și, pentru Petra, filamentele creierului din interior păreau la fel de fragile. Căciulița pe care Greta o tricotase ca parte a unui trusou minunat era atât de mare, că o înghițea cu totul, așa că în prima lună Molly a purtat unul dintre botoșeii de lână pe post de căciulă. (Petra încă mai păstrează botoșelul norocos în sertarul de la noptieră; un pic îngălbenit după atâția ani, reprezintă moaștele miracolului ei personal.)

A stat în secție zi și noapte, cu fundalul sonor oferit de țiuiturile și suspinele aparatelor. De fiecare dată când aparatul respira în locul ei, gâtul lui Molly se umfla ușor, ca al unei broaște. Așa cum a descoperit Petra, afli multe despre tine însăți atunci când ești atât de aproape de vulnerabilitate. Cum că, dacă ești suficient de obosită, poți să dormi stând în capul oaselor. Că insuportabilul este perfect suportabil dacă îl iei minut cu minut și dacă alternativa este să nu mai existe alte minute cu bebelușul tău.

Fiecare dintre membrele lui Molly era băgat într-o gogoasă mică de spumă, ca să nu se frece de saltea. Orice apăsare pe pielea unui prematur putea fi dureroasă, zicea asistentul medical. Un băiat pe nume Jim, abia trecut de vârsta adolescenței, care avea

părul dat cu gel și făcut țepi, și care intra cu pantofii lui moi ca un dansator. La început, Petra nu a îndrăznit să o atingă pe Molly. Dar dacă își ținea mâna lângă fața ei, asta părea s-o calmeze, totuși. Avea impulsul ăsta copleșitor de a-și lua violoncelul și a cânta; bebelușul auzise violoncelul în fiecare zi, timp de șapte luni, cât fusese în pântec, așa că, întocmai ca și mamei, cu siguranță îi era dor de el. În schimb, Petra îi cânta, fredonând piesele pe care amândouă le știau pe dinafară, și ea, și copila. Suitele lui Bach, Elgar și bucata din Rimsky-Korsakov la care lucra. Petra jura că Molly încerca să-și miște capul ca să se întoarcă spre ea.

În acele câteva săptămâni de la început, Marcus venea de două ori pe zi, aducând sendvișuri bunicile și noutăți și, cel mai important dintre toate, o alinare simplă, animalică. Afară, pe coridor, Petra își întindea picioarele și își refăcea forțele îngropându-se în brațele sale, inhalând mirosul lui Marcus de pe jacheta lui. Vedea că el slăbea, că ochii lui albaștri priveau fix din orbitele vineții și că nu se mai bărbierea, astfel încât începea să semene cu un pustnic în vârful unui munte.

James, care fusese cavalerul de onoare la nunta lor, a vizitat-o într-o duminică și i-a spus că Marcus zisese că cele două fete din viața lui sufereau, iar el nu putea să facă absolut nimic. Senzația de neputință era groaznică pentru un bărbat care fusese întotdeauna capabil să repare totul cu mâinile lui minunate.

Într-o după-amiază de octombrie, când Molly tocmai atinsese o greutate normală, medicul specialist i-a dus pe Marcus și Petra într-o încăpere alăturată. Pe masa joasă din pin din fața lor se afla o cutie de Kleenex, rău prevestitoare. Doctorul le-a oferit apă, pe care ei au refuzat-o. Era un bărbat robust, dar cu înfățișare blândă – corpulent și creț, cu un nas cârn. Petra s-a gândit imediat la unul dintre ursuleții aceia nemțești din pluș care se vindeau cu mii de

lire la licitație. Dacă apăsai pe burta doctorului, poate că ar fi mormăit.

Specialistul le-a spus că Molly era bine. Erau foarte mulțumiți de ea. Efectele posibile ale lipsei de oxigen, care îi îngrijoraseră la început, nu mai erau o problemă atât de mare. Numai timpul avea să spună asta cu certitudine. Cercetările sugerau că bebelușii născuți atât de prematur ca Molly, chiar dacă se dezvoltau bine, puteau să sufere de o deficiență a încrederii în viața adultă. Se părea că bebelușul putea să păstreze o memorie a începutului său dificil. Doctorul a spus că Marcus și Petra ar trebui să știe că Molly ar putea avea unele dificultăți de învățare. „Nu ne așteptăm să fie prim-ministru“, a izbucnit Marcus. Până în clipa aceea, ea nu a știut cât de furios era.

S-a pregătit Petra pentru a deveni meloterapeut deoarece avea un copil năcut prematur care putea să aibă leziuni cerebrale? Ce știa Petra era să-i cânte fiicei ei, un nou-născut care părea în vârstă de o mie de ani; ea era convinsă de faptul că tot ceea ce suntem începe prin muzică și că s-ar putea ca muzica să aibă puterea de a repara lucruri ce nu pot fi reparate în nici un alt fel. Îi cânta lui Molly și credea cu tărie că bebelușul îi auzea cântecul, atâta tot.

La câteva zile după ce Petra și bebelușul au ajuns acasă, Marcus i-a spus că se culcase cu altcineva în timp ce ea era la spital. Fusese într-o tensiune groaznică. Cu o fată dintr-o orchestră din nord, când a trebuit să preia pe neașteptate postul de violoncelist. Fata se îndrăgostise nebunește, devenise insistentă. Nu însemnase nimic. I-a implorat iertarea și Petra i-a acordat-o cu bunăvoință. Prea repede, și-a dat ea seama târziu. Iertarea trebuie câștigată și, prin urmare, după aceea, Marcus a considerat că se obține ușor. Petra, la rândul ei, a putut ierta, dar nu a putut uita.

După o săptămână, mama ei a venit cu trenul ca să stea mai mult. A preluat controlul asupra biberoanelor, așternuturilor, cumpărăturilor și gătitului. În curând, casa avea zumzetul plăcut al unui hotel bine rânduit. Petra, încă în capot în mare parte a zilei, cu prea mult lapte matern, a fost recunoscătoare până la lacrimi. Greta era la chiuvetă clătind biberoanele cu o perie lungă și îngustă, când Petra i-a povestit despre Marcus și aventura lui. Poate că sosirea lui Molly pe lume era o ocazie de a deschide un nou capitol, de apropiere și încredere, în relația cu propria ei mamă.

Greta a ascultat cu atenție și, în cele din urmă, a spus :

— Va trebui să te revanșezi față de el.

— Să mă revanșez față de el, a repetat Petra.

Cu un pocnet de cauciuc, mama ei s-a apucat să așeze tetinele înapoi în suportul lor din plastic alb. Era un zgomot neplăcut, care părea, în mod ciudat, punitiv.

— Unui bărbat nu-i place să simtă că a greșit, Petra. Asta îl face nefericit. Greta vorbea muncind metodic. Dacă vrei să rămâi soția lui, va trebui să-l ajuți să se ierte pe el însuși. *Ach*, este singura modalitate.

Sfatul părea că vine dintr-o altă epocă, una cu lămpi de gaz. Nu era asta genul de atitudine pe care o aveau femeile într-o epocă de dinainte de a avea de ales? Însă ce alegere avea Petra cu adevărat? Avea un bebeluș și nici un venit : ea și Molly depindeau în întregime de succesul lui Marcus.

Asta nu era iubire așa cum o înțelesese Petra, și nici căsnicie, dar a priceput că sfatul aspru al mamei sale nu venea din ipocrizie : era economie brută. Ea trebuia să se revanșeze față de Marcus pentru că el o înșelase.

Nu avea să fie ultima oară. Într-un moment neplăcut de înțelegere, Petra a ajuns să-și dea seama că, pentru Marcus, aventurile lui îmbunătățeau, de fapt,

căsnicia lor. Ajungea acasă pe fugă, târziu, cu transpirația amantei abia uscată pe trup, și se apleca tandru să-și sărute fiica în timp ce aceasta își făcea temele la masa din bucătărie. Romanța vulnerabilitatea lor, a lui Molly și a Petrei, neajutorarea lor; asta îl împiedica să plece, dar nici nu rămânea, nu cu adevărat.

La mulți ani după secția de terapie intensivă neonatală, Petra, aflată în sala de așteptare la stomatolog, a luat o revistă și a găsit un test cu variante multiple intitulat: *Care sunt țelurile tale ca mamă?* Sincer, Petrei nu-i trecuse niciodată prin minte să aibă ceva atât de ambițios ca un țel pentru copilul ei. Sănătate, să o țină strâns în brațe, să rămână în viață, asta fusese totul în legătură cu Molly chiar de la început și acest lucru nu s-a schimbat niciodată.

În cea mai mare parte, Molly a năruit predicțiile sumbre privind dezvoltarea deficitară, deși, într-adevăr, nu a învățat niciodată să-și facă ordine în cameră. Dacă aș avea țeluri pentru fiica mea, care ar fi acestea? se gândește Petra.

Să simtă plăcere și să se simtă în largul ei în propriu-i corp. Să nu stea pe plajă rușinată și roșie la față, înfășurată într-un prosop înțepător, mare cât un cort, cu nisipul zgâriindu-i picioarele. Prieteni buni și o muncă plină de satisfacții. Un bărbat cumsecade pe care să-l iubească și care să o respecte, care va fi un tată devotat pentru copiii ei. Să nu umble toată viața cu o inimă grea.

Poate dura foarte mult ca iubirea să moară. Crezi că e moartă, crezi că el a distrus toate sentimentele pe care le-ai avut vreodată pentru el. Într-o zi, el îți dă așternuturile murdare la spălat, pentru că locuința lui de pe vapor nu e dotată cu apă caldă și ție îți este milă de el, așa că le îndeși în mașina de spălat, când vezi că cearșafurile au insulele alea ruginii pe ele, un întreg arhipelag de sânge, sângele ei menstrual, pentru Dumnezeu, și te înfurii atât de

tare, te simți atât de umilită că el nu a avut grijă să te scutească de această durere proaspătă, încât cazii în genunchi și te dai cu capul de ușa de la mașina de spălat. Mai bine să te rănești singură, decât să-l lași pe el să te rănească așa din nou. Asta e ceea ce trece drept logică atunci când iubirea nu a murit. Ai sigilat încăperea din inimă unde trăia iubirea pentru el, ai sigilat-o înăuntru ca pe un deșeu radioactiv, dar apoi se dovedește că există încă o încăpere, mai mică, unde iubirea continuă să trăiască. Iubirea încăpățânată, tenace, al dracului de rezistentă.

De ce i se pare Petrei atât de greu să-l urască pe Marcus, când ura ar putea s-o elibereze? E cunoașterea dulce-amară a faptului că, dacă acceptă că bărbatul pe care l-a iubit atâta timp e egoist și nemilos, atunci iubirea însăși ar putea fi interpretată ca fiind lipsită de valoare. Iubirea care a adus-o pe lume pe Molly, iubirea pentru care ea a renunțat la viața ei de muzician. Un copil adorat, o configurație de prietenii și obligații împărtășite, aniversări, vacanțe petrecute pe coasta de la Pembrokeshire și pe insulele grecești, tot ceea ce înseamnă căsnicia ei – transformat în ceva prostesc, stupid și urât.

Așa că, înarmată cu încăpățânare, Petra își păzește iubirea, refuză să renunțe la ea, chiar dacă bărbatul care a inspirat iubirea face tot ce-i stă în putere pentru a o șterge.

În drumul spre serviciu, înghiontită într-un autobuz aglomerat, al cărui motor rășnește și scâncește în timp ce ajunge pe creasta dealului, coloana sonoră din capul ei este o Joni Mitchell rănită :

„Oo-ooh, iubirea s-a dus,
Acest cântec trist în sufletul tău e scris.
Iubirea s-a dus“.

Capitolul 15

— Ah, Bill, ea e Petra, victima schimbării de look de azi. Petra, el este William Finn, directorul nostru editorial.

— Bună, Petra, zice el, întinzând mâna și încrunându-se. Petra, precum câinele din *Blue Peter*?

— Petra, precum terorista din Baader-Meinhof¹, zice ea.

— Aha. Suport să fiu corectat. Te deranjează dacă iau loc pe un scaun?

— Sunt scaunele tale, zice ea.

El se urcă stângaci pe scaunul de machiaj alăturat, un scaun cu spătar reglabil, din plastic negru căptușit, cu tetieră. Îi aduce aminte lui Bill de scaunul de tortură al dentistului său; după un episod recent de intervenție pe canalul unei rădăcini, asta nu e o asociere fericită. La amintirea zguduitoare a frezei, Bill începe să-și încrucișeze picioarele, apoi se răzgândește, când simte că începe să alunece pe spate. Înainte să se dumirească, o să se pomenească cu o capă din aia lila, hidoasă, în jurul gâtului și cu fâșii de folie răsucite în păr.

Se întreabă vag cu ce-a jignit-o pe femeia asta pe care n-a mai întâlnit-o niciodată. Chiar și după standardele lui, e ceva neobișnuit să stârnești o atitudine

1. E vorba despre gruparea de extremă-stânga din Germania numită Facțiunea Armata Roșie, înființată în 1970, cunoscută și sub numele de Baader-Meinhof, după numele a doi dintre membrii marcanți ai acesteia.

atât de rece după o singură propoziție. Faza cu câinele din *Blue Peter* nu a fost, în mod evident, atât de amuzantă pe cât sperase el. Poate că ea a mai auzit-o până acum.

Când cititoarele vin pentru o schimbare de look, au tendința de a fi jenant de recunoscătoare, bolborosind entuziasmata la intrarea în sediul revistei cu care se răsfăță în supermarket, pentru a ușura povara cumpărăturilor săptămânale. Ocazional, coborând cu liftul, Bill s-a ciocnit cu câteva dintre candidatele la „Înainte și După”: vioaie ca niște canari, cu noile lor coafuri, ele ies clătinându-se din recepție cu pungii pline de materiale promoționale și cu un set de fotografii profesionale, scăldate într-o strălucire artificială, pentru a-i ului pe soții care le așteaptă acasă. Bill s-a întrebat întotdeauna cât de bine răspunde acesta la Noul Eu după care femeile din vremurile astea par să fie atât de ahtiate. Pe măsură ce bărbații îmbătrâneau, ei aveau tendința să vadă schimbarea ca pe ceva suspect, asta dacă o observau câtuși de puțin. Ruth obișnuia să-i spună că ea ar fi putut să schimbe locul la toată mobila din apartamentul lor și el nu ar fi băgat de seamă, atât de puțină atenție acorda ambianței. Asta nu era tocmai adevărat, deși ținea minte ziua în care, târându-se acasă după paisprezece ore la birou, și-a turnat, și-a amestecat, a dus la gură și a dat pe gât un gin tonic întreg înainte de a-și da seama că obiectul din care bea era, de fapt, o vază nouă de flori, mai mică, din sticlă mătuită, luată de la Heal's. Cuprins de panică, a aruncat gheața și lămâia în coșul de gunoi, a uscat vaza și a scăpat cu fața curată din propria prostie, deși Ruth, care a venit zece minute mai târziu cu o mână de mimoze, s-a întrebat cu voce tare, cu oarecare nedumerire, de ce sticla era atât de rece la atingere. A scăpat la mustață. Cretinismul bărbatului era un subiect asupra căruia studiul femeilor nu avea să se sfârșească niciodată.

Clienta de astăzi pentru „Înainte și După” face parte dintr-o categorie diferită. Majoritatea

predecesoarelor ei erau fericite să fie tratate ca niște cobai timp de o zi, atâta vreme cât mergeau acasă mai strălucitoare decât atunci când au sosit. Aceasta era mai degrabă o pisică decât un cobai. Brunetă, calmă și circumspectă. „Doamna Nebună“, o numise Marie, dar nu era adevărat, asta dacă nu cumva nebunia era ascunsă, îngropată foarte adânc. Nimic dizgrațios în mișcările ei, fără sunete stridente sau tânguieri de nemulțumire în voce. Greu de catalogat. Aproape că părea să observe procesul de schimbare de look de la distanță, de parcă i se întâmpla altcuiva.

Bill vrea s-o întrebe despre test – testul *lor*, cum preferă el să-l considere. Ea l-a câștigat; el l-a alcătuit, deși ea nu știe asta. Nu încă. E sigur că vestea va fi o surpriză, dar are nevoie de ceva timp cu Petra ca să-și dea seama dacă surpriza va fi una plăcută sau nu. Are o vagă amintire, o umbră de amintire, cu Zelda care îi spune să facă testul și să-l facă repede, ca să respecte un termen de predare. Iisuse, concursul „Testul Decisiv despre David Cassidy“.

„Fă-l să fie dificil, William dragă“, strigase Zelda la el din birou sau ceva de genul ăsta, probabil pentru a stârni chicotelile bărbaților din încăpere. Cu alte cuvinte, fă-l suficient de solicitant pentru a departaja admiratoarele înfocate de simplele diletante care cochetează în visurile lor și cu Donny Osmond sau David Essex. Și acum, iată-l aici, dezgropat, readus la lumină după un veac, ca plăselele unei săbii dintr-un tezaur anglo-saxon – și tot atât de greu de descifrat. Marie nu a putut să găsească testul în sine, dar a reușit să dezgroape din arhivă un material vechi despre Cassidy, fie ea binecuvântată, și ceea ce l-a izbit pe Bill a fost cât de obscur era, chiar și pentru cineva care fusese cândva îmbibat cu cunoștințe despre Cassidy. Chiar și pentru cineva care, timp de optsprezece luni, fusese cândva David însuși.

Timpul conferise amuzament, dar nu și farmec perioadei sale de la Worldwind Publishing. Perioada

în care a lucrat pentru Roy Palmer, rechinul ăla bătrân și sordid. Perioada cu ređutabila Zelda. Sub îndemnurile ei blânde și, s-o recunoască acum, standardele ei exigente, Bill învățase cam tot ceea ce-l ajutase să conducă propriile reviste. Ea ar fi fost extaziată – sincer mișcată, fără nici cea mai vagă umbră de ironie – să se gândească la el reunit, acum, cu o cititoare devotată a revistei *The Essential David Cassidy*. Zelda a fost cea care îl avertizase să nu subestimeze niciodată puterea de nezdruccinat pe care idolul o exercită asupra fanilor săi, și aici, în scaunul de lângă el, cu ochii strâns închiși în timp ce părul ei lung și negru e aranjat, stă dovada vie că Zelda avusese dreptate.

Câți ani avea Petra? Bill e incapabil când vine vorba să recunoască vârsta cuiva. Era copil în 1974, asta știe sigur, așa că... Însă nu e vorba de matematică. În timp ce o studiază în oglindă, Bill conștientizează calm și fără nici o scânteie de dorință că e frumoasă. Pomeți superbi, ochi minunați, de un albastru-verzui, cu ceva somnolent în ei, chiar și când sunt larg deschiși. O violoncelistă, spusese cineva. O muziciană adevărată, nu ca el.

Însă, atenție, să stea și să se holbeze la ea nu se face. El e gazda, jobul lui e să-i ureze bun venit. De asemenea, tocmai a decis Bill, el se află aici pentru a stabili o legătură, pentru a construi un soi de raport; trebuia să facă asta, dacă era serios în legătură cu articolul ăsta despre David Cassidy, care începea să capete contur în capul lui precum o machetă Airfix¹. În parte confesiune, în parte meditație asupra fenomenului de idolatrizare a starurilor pop de către adolescente. „Eu am fost adevăratul David Cassidy“, ceva de genul ăsta. Ar putea să meargă bine în revista lui Gavin, nu se știe niciodată, pentru cititorii de sex masculin cărora le place să citească. Pentru ăia trei, câți sunt.

1. Firmă producătoare de machete și modele la scară a unor aparate de zbor, vehicule etc.

— Nu țin minte ca gruparea Baader-Meinhof să fi avut o teroristă pe nume Petra, începe Bill, inutil, la cinci minute după startul lui eşuat. Iisuse, nu e de mirare că ea îl ignora. Ştiu că a existat o Ulrika.

— Avea nouăsprezece ani. Petra. O coafeză, zice ea cu ochii închişi. Pleoapele îi sunt date cu un violet senzaţional. A murit într-o rafală de gloanţe. Ca Bonnie şi Clyde.

— Ah, coafurile de la începutul anilor '70 erau cu siguranţă un motiv suficient pentru a duce o coafeză la extremă, zice Bill.

Se aude un râset, dar nu dinspre Petra. El vine, puternic şi netulburat, de la blonda din scaunul de machiaj aflat de cealaltă parte a ei.

— Mie îmi spui, zice femeia. Mai ții minte afurisita aia de tunsoare în scări pe care mi-am făcut-o, Pet?

— De parcă aş putea uita, zâmbeşte Petra. Arătai ca o oaie frezată de un bețiv.

Blonda veselă, oricine ar fi, are un efect benefic asupra prietenei sale brunete şi zvelte. Bill vede cum Petra se relaxează în timp ce pălăvrăgesc.

— Să nu crezi că părul mi-a mai crescut vreodată la loc așa cum trebuie, ca să fiu sinceră. Tu ai avut o tunsoare în scări? îl întreabă Sharon pe Bill.

— O, îmi cer scuze, zice Petra. Ea este prietena mea, Sharon Lewis. Scuze, Sharon *Morgan*. Sharon, dumnealui este domnul Finn, care e șeful aici și care a venit să râdă un pic de femeile jalnice care se vor duce la Las Vegas să-și cunoască idolul din adolescență *exact* la timp pentru premenopauză.

— Ba deloc, zice Bill. Urechea lui încă se adaptează la tonul ei – e prea rapidă pentru el. Însă mi-am făcut o tunsoare ca a lui Bowie. Planul era să arăt ca Ziggy Stardust.

— Și cum a ieșit?

— Nu prea rău. De fapt, am sfârșit prin a arăta exact ca Ziggy. Doar că nu ca Ziggy care trebuia.

— Și atunci cu cine semănai? întreabă Sharon.

— Cu pisica din vecini.

Când Petra a anunțat-o că au câștigat concursul, Sharon nu a spus „Ce concurs?” sau „Ce tot vorbești acolo?” sau „După atâta timp?” ori, cel mai rău posibil, „Așa, și? Noi abia dacă ne-am văzut în ultimii zece ani”. Deși, Dumnezeu știe, oricare dintre acestea ar fi fost un răspuns rezonabil. Însă Sharon, atunci când era cuprinsă de o stare de exaltare sau când o năpădea fericirea, era gata să-și piardă toată rațiunea. Țipase, de parcă anii se evaporaseră și era încă 1974, iar Petra tocmai deschisese ușa dormitorului :

— Glumești, scumpo. Noi am câștigat? *Am câștigat!*
Apoi a explodat în hohote de râs.

Așa cum și-a adus aminte Petra imediat, nu știai cu adevărat cât de exact era cuvântul *explodat* până când nu o vedeai pe Sharon râzând. Suna ca o duzină de pungi de hârtie umflate cu aer și sparte în același timp. Un pic mai tare și vecinii ar începe să bată în pereți. Dumnezeu știe ce se întâmpla când ea și Mal făceau sex; probabil semăna cu unul dintre incidentele acelea majore când poliția e silită să evacueze zona.

Înarmată cu numărul de telefon pe care Sharon i l-a dat la înmormântarea Gretei, Petra dăduse de urmele ei pe o modernă străduță înfundată, cu vile. Așa cum o asigurase Sharon, era un loc minunat. Din grădină, priveai spre marea ca o foiță de argint bătut din Pembrokeshire, de unde munții se vedeau înălțându-se ca un fum. Cartierul nu exista atunci când erau ele mici; dacă ar fi existat, ar fi zis că era de fițe sau mult deasupra clasei lor. Petra sosise acolo să aducă vestea cea bună; cu câteva decenii întârziere, desigur, dar mai bine mai târziu decât niciodată. Iar Sharon, după ce s-a oprit din râs, a izbucnit prompt într-o a doua explozie, nu mai puțin energetică decât prima – de lacrimi, de data asta, pentru că era imposibil ca lui Mal să i se poată încredința sarcina de a avea grijă de cei doi băieți ai lor în timp ce ea era în Las Vegas.

— O să facă febră tifoidă sau ceva, zise ea, frământând și rupând un teanc de prosoape din hârtie, pe care Petra îl adusese din baie în prima fază a exploziei de râs. Nu pot să fac asta, îmi pare rău, repetă Sharon și continuă să spună asta până când Petra îi atrase atenția că ratarea excursiei vieții ei pentru a-l întâlni pe David Cassidy era chiar *mai* imposibil decât să-l lase pe Mal să se ocupe de copii.

Cele două prietene erau neașteptat de timide. Fiecare încerca să surprindă ce făcuse timpul chipului și trupului celeilalte, fără să dea vreun semn vizibil că avea loc un astfel de audit.

Sharon, care întotdeauna avusese fața mai buclătată, nu avea deloc riduri. Sigur arată mai tânără decât mine, se gândi Petra.

Petra părea obosită, deși în alte privințe abia dacă se schimbase; încă zveltă, cu pielea aia de Albă ca Zăpada și părul lung, negru, neînspicat cu fire albe. Sigur arată mai tânără decât mine, se gândi Sharon.

În bucătăria mare, în stilul caselor de țară, cu barul ei pentru micul dejun și taburetele înalte, Petra admira tablourile de pe pereți în timp ce Sharon prepara ceaiul. Stampele păreau japoneze, până când Petra își luă ochelarii și văzu că erau acuarele pe un soi de hârtie de pergament, care înfățișau priveliști pe care le cunoștea ca în palmă.

— Astea sunt incredibile, Sha, zise Petra. Aici e Golful Three Cliffs. Ai putea să intri direct în valurile alea și să înoți.

— Am fost la Londra. Am văzut expoziția aia mare de Hokusai¹ de la Academia Regală. *Minunată*. M-a făcut să mă apuc de caligrafie. Să lucrez cu pensule foarte fine. La început făceam al naibii de multă mizerie, dar acum încep să prind șpilul. Am făcut institutul de artă City and Guilds. Urmează

1. Katsushika Hokusai (1760-1849), artist japonez celebru pentru stampele sale.

diploma. Am un pic mai mult timp acum, că băieții sunt la școală. Sunt licențiată în artă, nu casnică. Într-o zi, o să fii mândră că mă cunoști, Petra.

Petra era surprinsă că Sharon mersese la expoziția lui Hokusai fără să fie însoțită de cineva ca ea. Dar se muștră rapid. Iisuse, ăsta era exact genul de atitudine de superioritate cu care o infestase Marcus, descriind-o pe Sharon ca pe „un personaj pitoresc“, de parcă era cineva care apărea într-o piesă de Shakespeare ca să-i mențină fericiți pe spectatorii de rând din mulțime, în timp ce actorii tragici de seamă își schimbau costumele pentru următoarea scenă importantă. Petra știa de ce se afla acum acolo. Nu doar pentru că avea nevoie de companie în călătoria ei în trecut ca să-l întâlnească pe David. Se afla acolo pentru a-i spune lui Sha că îi pare rău, că-și cere scuze pentru anii de absență – pentru a deveni genul de femeie care o considera pe Sharon Lewis drept un moment de destindere.

— Arăți minunat, zise Sharon, așezându-și palma peste mâna Petrei. Din ce-mi spuneai, după ce Marcus a terminat-o cu tine, am crezut c-o să fii o epavă, scumpo.

În toți anii ăia petrecuți în Londra, Petra se gândise la ea însăși ca la fata galeză drăguță, inocenta aflată în străinătate. „Micuța din Valleys în orașul mare și rău“, asta era bufoneria ei în noul cerc de prieteni, care o învățaseră cuvinte precum bufonerie. Însă nu ea era cea drăguță. Sharon era. Felul ăla de drăgălășenie ea îl pierduse pentru totdeauna; Marcus fusese profesorul ei în deșertăciunea lumească și ea fusese o elevă talentată.

— Cum adică emoțional încă este cu tine? vru Sharon să știe. S-a combinat cu fișoasa asta a lui pe un vapor. Uneori, pentru o femeie deșteaptă, ești al naibii de fraieră, zău că ești, Petra. Jur pe Dumnezeu. Ticălos nenorocit, adăugă ea cu toată răutatea de care era în stare.

Era atât de cald, încât s-au suit în mașină și s-au dus pe plajă. Sha a pus niște sendvișuri într-o case-rolă și au cumpărat o pungă mare de Quavers de la benzinărie și o sticlă de Dandelion and Burdock¹.

— Nu credeam că se mai face ăsta, zise Petra.

— Nu se mai face. Stă acolo, în spate, din 1977. Ținutul uitat de timp. Sper că ți-ai adus la pachet propria *taramasalata*².

Erau singurele de pe plajă, în afară de un terrier Jack Russell care lătra la fiecare val care se spărgea, salutându-l cu o burzuluială îndrăzneată, ca un mic și foarte indignat arbitru. După ce au dat gata toate sendvișurile și au discutat despre cum snackurile Quavers și se topeau în gură, Sharon a trecut la afacerea serioasă a căutării de pietricele.

— În afară de David, Steven Williams și Marcus, ce bărbați ai mai iubit, Pet?

Petra se lăsase cu spatele pe pietre, savurând felul în care căldura i se infiltra, prin haine, în oase.

— Andrew Marvell. Romantic, spiritual, preludiu genial. Incredibilă capacitate de deslușire a femeii.

— Sună fabulos. Și ce nu era în regulă cu el? Era căsătorit?

— A murit în 1678. Poet. A fost, de asemenea, membru al Parlamentului pentru circumscripția Hull.

— Un poet mort?

Sharon scoase un chicotit spart, zgomotos, plin de neîncredere.

— Singurul gen de poet în care poți avea încredere, zise Petra hotărâtă. Nu vrei să ai un poet viu prin preajmă. Sunt ca lăcustele. Te dezbracă de tot ce-ai simțit vreodată și apoi te folosesc ca material în poemele lor sensibile, scrise la persoana întâi.

1. Băutură tradițională britanică, nealcoolică și ușor acidulată în mod natural, obținută prin fermentarea rădăcinilor de pădăie și brusture.

2. Preparat culinar grecesc, făcut din icre de pește, bucăți de pâine, ceapă și ulei de măsline.

— Frumos. Și mai cine?

Petra se gândi un pic.

— Brunetul din *Alias Smith and Jones*¹. Pete Duel. Întotdeauna mi-a plăcut de el. Cel mai splendid zâmbet din istorie. Mai ții minte cum ne uitam la televizorul vostru, după ce v-ați luat color pentru Jocurile Olimpice?

— 1972, confirmă Sharon. Și-a făcut singur felul, nu? Odihnește-te în pace, Pete Duel. Zău așa, Petra, știu că te atrag tipii indisponibili din punct de vedere emoțional, da' haide, să fie în viață ar fi un început.

— Nu vreau să încep, zise Petra. Chestia asta s-a terminat pentru mine.

— Ce? Iubirea s-a terminat?

Sharon puse o pietricică în palma prietenei sale. Petra deschise ochii și văzu că era o pietricică de un albastru-verzui foarte deschis, împestrită cu puncte negre.

— E perfectă. Întotdeauna le găseai pe cele mai bune. Mai sunt o grămadă de pietricele pe plajă. Știi, n-aș putea. Pur și simplu, n-aș putea suporta să-i mai spun altcuiva povestea mea. *Efortul* de a-mi spune povestea unui necunoscut, se ridică ea în capul oaselor și își scutură părul. Hei, am putea să dăm anunț, în schimb. „Femeie galeză avariată, romantică, violoncelistă, proprietar neglijent, caută...”

Plângea deja și capul ei se afla în poala lui Sharon.

— E în regulă, să știi, zise Sharon. O să fie bine. O să mergem la Vegas să-l cunoaștem pe David și el o să se însoare cu noi amândouă, ca unul din moronii ăia.

— Mormoni, Sha, zise Petra râzând și plângând în același timp. *Mormoni*.

Înapoi acasă, Sharon desfăcu o sticlă de vin, turnă câte un pahar mare pentru fiecare și se apucă să pregătească masa pentru băieți, curățând repede cartofii și tăindu-i în felii subțiri, în timp ce ele două

1. Serial western american difuzat inițial de BBC în perioada 1970-1974.

discutau detaliile practice ale călătoriei și, mult mai important, ce naiba or să poarte când va veni ziua cea mare.

— Ceva retro, zise Sharon hotărâtă. Pantaloni evazați. Poncho. Doar ca să-l înspăimântăm pe David. Ca și cum tocmai ar trece printr-o poartă a timpului.

— Păi, e o idee, spuse Petra. Da' fii atentă... — aici o lovi inspirația — ...fără sutien. Nimeni nu purta în 197...

— Dumnezeuule! Sharon își cuprinse pieptul cu amândouă mâinile. Glumești? Doi copii și douăzeci de ani în plus? Închipuiește-ți-i pe ăștia bălăbănindu-se în fața sărmanului tip. Ar încerca să dea salut cu ei.

— Ah, nu cred că i-ai trece prin vamă, zise Petra. Frontiera americană e foarte securizată acum, orice seamănă cu ăia ar putea fi o armă de atac.

— E bine de tine, scumpo. Micuța Domnișoară Sâni Obraznici. Uită-te la ei, actuali și corespunzători. Uită-te la *tine*. Ai exact același corp ca pe vremea când lui Steven Williams ăla i s-au aprins călcâiele după tine...

— Ba *nu* i s-au aprins...

Petra se pomeni înroșindu-se. Pentru ea, dezgroparea trecutului era în parte agonie, în parte arheologie: foarte mult efort și disconfort și prea puțină plăcere pentru chinurile sale. Atât de multe lucruri devenite praf și pulbere. Pentru Sharon, în schimb, era o comoară, care putea fi dezgropată și despre care se putea vorbi, cu regretele și amintirile fericite de-a valma, toate la îndemână pentru a fi înhățate.

De parcă ar fi răspuns acestor gânduri îngropate, Sharon se opri brusc în toiul conversației și lăsă jos paharul:

— Cutia mea cu comori, zise ea. Sunt o nebună.

Și cu asta urcă grăbită scările. Lipsi destul de multă vreme. Se auziră zdrăngăneli, urmate de tăcere, apoi două bocănituri și un șir de înjurături galeze. Apoi ea se întoarse cu o cutie din carton în brațe.

Banda adezivă cu care era lipit capacul era încrețită și foarte închisă la culoare și își pierduse de multă vreme proprietatea de a lipi. Sharon o smulse repede și deschise cutia. Înăuntru se găsea arhiva lor sau elementele de bază publicate ale acesteia: postere, cărți poștale ilustrate, fluturași, tăieturi din ziare, reviste. Teancuri din revista *The Essential David Cassidy*, prinse cu benzi din cauciuc care se întăriseră și crăpaseră sau care nu mai erau deloc prinse. Albume cu tăieturi din ziare, cu lipiciul evaporat, cu bucățile de ziar desprinzându-se ca pielea de șarpe.

Dumnezeule. Chipul ăla. Petra era uluită. Ochii, cu genele dese. Buzele întredeschise. Un chip la care privise zilnic și pe care tânjise să-l sărute. Chiar și acum, cunoștea chipul ăla mai bine decât pe oricare dintre marile picturi ale lumii.

— Bună, scumpule, zise Sharon salutând un poster care-l înfățișa pe David călărind. Uită-te la el, Pet, era superb, nu-i așa? Atunci, câți ani trebuie să aibă acum?

— Douăzeci și patru, zise Petra imediat.

— Nu, avea douăzeci și patru de ani *atunci*. Nu e același lucru cu acum, corect? Deci noi ce vârstă avem? Suntem antice. Și el e cu unsprezece ani mai în vârstă decât noi. Când e ziua lui de naștere?

— 12 aprilie, răspunse Petra fără să stea pe gânduri.

Nu se gândise deloc la David. Nici măcar o dată, până în clipa aia. Nu era vorba despre el. Dintr-odată, ideea că ele erau pe cale să călătorească pentru a-l întâlni – să călătorească în timp, nu doar peste Atlantic – păru neverosimil de stranie. Dacă David pe care ea îl iubise avea încă douăzeci și patru de ani, dar David Cassidy era acum un bărbat de vârstă mijlocie, cât de bătrână o făcea asta pe Petra, cea care se îndrepta spre Las Vegas?

Se gândi la fetița de treisprezece ani – „micuța prietenă a lui Gillian“, așa o numise femeia aia – care completase „Testul Decisiv despre David Cassidy“,

descoperind fiecare răspuns de parcă plecase în căutarea Sfântului Graal. Iar premiul nu-i aparținea Petrei de acum, asta era problema. Îi aparținea copilului care fusese. Și Petra ar fi vrut ca acest copil să-l aibă. Își dorea să poată să i-l dea acum : să se furișeze pe lângă mama ei, care stătea de pază lângă blatul de marmură din bucătărie, să se strecoare în sus pe scări și să intre în dormitorul acela rece, cu pat tare, de o persoană, și cuvertură maro, și să spună : „Iată-l, scumpo. Ai câștigat“.

Cum ar putea Petra și Sharon, cu copiii lor, cu trupurile coapte, cu părinții îngropați, cu căsniciile lor, bune și rele, cum ar putea ele să meargă să-l vadă pe David? Era imposibil, înțelegea asta acum. Acel David Cassidy pe care îl iubise nu va fi acolo, și nici fata care îl iubise pe el.

— Ei, ce crezi, camera noastră de hotel o să aibă un jacuzzi, Pet? E America, așa că trebuie să aibă, nu? *Petra*?

— Scuze. La mii de kilometri depărtare.

— Mie-mi spui. Am căutat în atlasul lui Mal. E în mijlocul unui afurisit de deșert. Practic, zbori peste nisip o vreme și apoi privești în jos și acolo e David Cassidy, care stă și-ți face cu mâna. Ca o oază.

Nu era un cuvânt prea folosit în Țara Galilor. Așa cum îl rostea Sharon, dura jumătate de minut ca vocalele să iasă din gură.

— Tipic, zise Petra.

— Ce?

— Păi, tocmai ai spus că mă dau în vânt după bărbați indisponibili din punct de vedere emoțional.

— Nu, nu la asta mă refeream.

— Ei bine, oftă Petra, nu poți să găsești un tip mai indisponibil emoțional decât un star pop care trăiește la opt mii de kilometri depărtare. Și pentru care ai treizeci de milioane de rivale.

— Asta e adevărat, zise Sharon. Dar, știi, poate că a fost mai bine așa. Făcu o pauză, auzind ecoul

propriilor cuvinte. Apoi începu să cânte. Fără nici un avertisment, Petra se pomeni că bea vin alături de cel mai mare imitator din lume al lui George Michael. Sharon se opri și mai luă o înghițitură, spunând: Îmi place un pic de George. Însă nu e o jignire la adresa lui David.

— Nu s-ar ofensa, sunt sigură, zise Petra, minunându-se pentru a mia oară de capacitatea prietenei sale de a se lăsa dusă de valul propriilor gânduri, pentru a vedea unde o duc ele.

— Asta era secretul fericirii? Să cânți când ai chef?

— Să-ți spun ceva, însă, continuă Sharon, întorcându-se în trecut. Dacă David s-ar fi dat jos de pe calul ăla, ar fi coborât din poster în dormitoarele noastre și ar fi devenit... cum ai spus tu, disponibil din punct de vedere emoțional, ce-am fi făcut noi, eh? Nu ne-am fi tras-o cu el, nu-i așa? Noi nu sărutaserăm pe *nimeni*, scumpo.

— Vorbește pentru tine, zise Petra. Eu i-aș fi cântat la violoncel. Aveam ceva ce repetasem special pentru el. L-aș fi dat pe spate, sunt sigură.

— Din câte am auzit, îi cam plăcea să stea pe spate, zise Sharon cu un râs zgomotos, de vrăjitoare, apoi continuă: Faza ciudată e că nu l-am întâlnit niciodată pe David, în afară de White City, când era la un kilometru distanță. Însă mi-l amintesc mult mai bine decât pe majoritatea tipilor pe care chiar i-am cunoscut. Adică, doar pentru că nu era disponibil, nu însemna că nu era *acolo*. Corect?

— Corect, spuse Petra.

Simți că se face lumină în capul ei și îi veni să râdă, de parcă absurditatea întregii tărășenii – acest angajament, această oportunitate, această glumă veche – începea abia acum să capete sens. Știa că obsesia ei pentru David fusese ciudată, dezaxată; un semn că lipsea ceva din copilăria ei. Molly îl iubea pe Leonardo di Caprio, dar nu în felul disperat, devorator cu care Petra tânjise, la aceeași vârstă, după David. Molly era mai fericită, asta era. Existau

mai multe în viața ei. Nevoia ei nu era atât de imensă.

— Ei bine, atunci, zise Petra prefăcându-se categorică, de vreme ce domnul Cassidy nu a vrut să vină la noi, o să mergem noi la el, nu?

— Un pic cam târziu, nu crezi? întrebă Sharon, cu un neobișnuit fior de îndoială. Uită-te la mine, Pet. Sunt ofilită.

— Termină, ești superbă, o contrazise Petra. Oricum, știi cum se zice. Patruzeci de ani acum e ca treizeci pe vremuri.

Sharon se strâmbă:

— Să-i spui asta lu' mutu'.

Cu ce te îmbraci pentru o schimbare de look? Petra se hotărâse să-și pună fusta cu model și sacoul frumos din pânză neagră de la Donna Karan, pe care îl cumpăraseră pentru înmormântarea mamei ei, peste un top negru, tip maiou. Sandale negre. La gât avea pandantivul delicat din aur de la Wright and Teague pe care i-l cumpăraseră Marcus de Crăciun, cu cercei asortați, micuți și rotunzi. Văzându-l cum strălucește, se întrebă câtă remușcare contribuise la achiziționarea lui. Privindu-se în oglinda din hol înainte de a ieși din casă, Petra băgă de seamă că sandalele, la modă în urmă cu doi ani, păreau un pic uzate. Prea târziu ca să mai facă ceva în legătură cu asta. Se simțea ca o tipă care se avântă prin casă să facă puțină ordine înainte să sosească femeia care face curățenie. N-ai vrea să ajungi la o schimbare de look arătând ca o epavă; pe de altă parte, n-ai vrea să te gătești prea mult, în caz că poza de „După“ ar arăta mai rău decât cea de „Înainte“.

Ani întregi în care se comparase cu mama ei o făcuseră pe Petra să alimenteze ceea ce revistele identificau drept Proastă Imagine Corporală. Probabil că nu arăta prea rău pentru vârsta ei, iar divorțul se dovedea a fi cel mai bun regim de slăbire inventat vreodată – slăbise șase kilograme și jumătate în două luni –, însă atunci când era vorba de

frumusețe, mama ei stabilise standardul. Toată viața ei, Petra s-a identificat cu ficele urâțele ale femeilor frumoase. Cum era să fii una dintre acele sărmane fetișcane care aveau ca mamă un top-model și ca tată un star rock năsos? Starurile rock întotdeauna lăsau în urma lor o dâră de fice năsoase, fără bărbie. Fete condamnate să trăiască în umbra mamelor lor extraordinar de frumoase. Uneori, Petra se întreba dacă acelor mame li se părea neplăcut, așa cum în mod limpede i se păruse mamei ei, că nu au dat naștere unor fete care să semene cu ele.

În luna de miere petrecută în Egipt, Petra și Marcus colindau printr-un bazar când, în fața unei cafenele, au dat peste un stand rotativ cu cărți poștale. În loc de imagini cu Nilul sau piramidele, vederile înfățișau șiruri după șiruri de bebeluși perfecți, blonzi, cu ochi albaștri; exact opusul copiilor de acolo. Dacă mama ei ar fi vizitat Cairo, oamenii de acolo ar fi întemeiat o religie în numele ei.

— Nu ești neatrăgătoare, Petra, îi zisese mama ei, sucind chipul copilului spre lumina din baie. Nu arăți chiar prea rău, să știi.

— Se zice *așa de rău*, mamă, nu *prea rău*. Nu arăt *așa de rău*.

— Asta am spus, Petra. Nu arăți prea rău pentru o fată de vârsta ta.

Astfel că, peste ani, când Petra a avut ea însăși o fată de vârsta aceea, a făcut tot ce a putut să inverseze procesul. Pentru fiecare cuvânt de laudă care nu-i fusese spus când era copil, Petra găsea cinci cu care să o răsfete pe Molly. La început, a fost dificil să stăpânească acest nou vocabular de încurajare și admirație. Trebuia să-și silească buzele să rostească un anumit tip de cuvinte, de parcă i s-ar fi dat cu forța o mâncare străină.

— Arăți minunat, zicea ea cu titlu de încercare. Albastrul îți stă foarte bine, scumpo.

— Termină, mami, zicea Molly, alungând complimentul, însă cu toate acestea simțindu-se, probabil, mulțumită.

Petra era foarte ușurată că putea să găsească o plăcere simplă în persoana fiicei sale: trandafiriul pielii ei, densitatea surprinzătoare a membrelor ei grațioase îi străpungeau inima. Își făcuse griji că lupta mamă-fiică era sortită să se repete de-a lungul generațiilor, precum blestemele de familie din tragedia greacă, dar s-a întâmplat, poate, ca tiparul să fie spart. Cel puțin, Molly nu avea să fie însingurată, mută în crisalida ei, așa cum fusese Petra la vârsta ghinionistă de treisprezece ani. Ea nu avea să arate chiar prea rău.

— Ai putea să păstrezi lungimea, te rog?

Petra se află la mila lui Maxine, care se ocupă de coafură și machiaj pentru ședințe foto de modă. Petra a fost categorică atunci când a spus că nu vrea să i se tundă părul, însă, după ce acesta i-a fost spălat, ea a băgat de seamă că Maxine începe să-l taie cu foarfeca.

— Păstrează-l cât e, adaugă Petra, ca să se asigure.

Maxine dă din cap cu un aer inteligent și continuă să taie cu foarfeca. E un caz clar de surzenie selectivă tipic coafezelor.

Când ajungi la vârsta Petrei, lumea începe să-ți sugereze o tunsoare gen Annette Bening. O tunsoare foarte scurtă, ca de elf, care după spălare se usucă repede, încât poți imediat să ieși pe ușă, e concepută să fie flatantă. Și la Annette Bening e flatantă. Însă, oricui are trăsături mai puțin perfecte, ceea ce înseamnă toate femeile care au trăit vreodată, în afară de Audrey Hepburn, o astfel de tunsoare conferă obrazilor o anumită rotunjime, ca fălcile umflate ale unei veverițe. Petra nu poate suporta să vadă cum părul ei cade pe jos. Își închide ochii. Tot locul ăsta a fost așa din clipa în care au intrat pe ușă. Ea și Sharon s-au întâlnit la gara Paddington și au luat împreună un taxi; au fost de acord că, dacă ar ajunge separat ar fi mult prea intimidant. Însă intimidarea a continuat oricum, ba chiar în forță.

Nu ajută nici faptul că șeful revistei se află acolo, uitându-se la ele. William nu-știu-cum, directorul editorial, a intrat și a întrebat-o dacă o cheamă Petra, ca pe câinele din *Blue Peter*. După toți anii ăștia, încă mai exista câte un dobitoc care să râdă de câinele de la televizor. Când ea a răspuns tăios, el a rămas foarte tăcut și a stat acolo, privind în gol, până când Sharon l-a făcut să râdă. William Finn, ăsta e numele. Bill.

— Niște ochi minunați, îi zice Maxine Petrei. Trebuie să-i punem mai mult în evidență.

O amintire tresare în mintea Petrei, ca un nerv :

— În revistele pe care le citeam când eram adolescentă se spunea că trebuie să folosești fard galben, dacă ai ochii adânciți în orbite, zice ea.

— O, se spuneau tot felul de prostii pe atunci. Încă se mai face asta. Maxine înmoaie o pensulă mică în trusa de farduri. E mare cât o cutie de bomboane de ciocolată. Vocea îi este lipsită de inflexiuni, astfel că vorbele de admirație sau sarcasm au aceeași intensitate. Și îți clăteai părul în apă de ploaie, nu-i așa? râde ea.

— Amândouă ne spălam părul afară, în ploaie, zice Sharon cu mândrie, chiar dacă locuiam într-un oraș industrial și aerul era plin de stropi negri de la oțelărie.

Petra observă că Bill e foarte atent în timp ce ei se aplică rimel pe gene. Cu părul lui blond și dezordonat, ochii amuzați și expresia ușor leneșă, el îi amintește Petrei de un actor. Sharon l-ar ști. De asemenea, Petra a băgat de seamă că Bill zâmbește ori de câte ori vorbește Sharon. La început, a simțit o flacără de mânie, deoarece a crezut că el râde de prietena ei, așa cum făcea Marcus; apoi s-a calmat și și-a dat seama că, spre marea ei surprindere, lui pur și simplu îi place de Sharon și i-a plăcut de la prima vedere. S-au plăcut unul pe altul după – cât? – trei sau patru minute? Sharon întotdeauna și-a făcut prieteni cu ușurință, spre deosebire de ea. Ascultând-o

aici, la Londra, departe de casă, Petra își dă brusc seama cât de puternic e accentul galez al lui Sha și se simte răscolită de dorul de casă. Așa a vorbit Petra mai bine de jumătate din viață și nici măcar nu a fost în stare să-și dea seama. Care sunt celelalte lucruri despre tine însăși pe care nu le știi?

Un lucru e cert: când ți se oferă șansa să cunoști o fantomă, bărbatul de care ai fost îndrăgostită cu aproape un sfert de secol în urmă, există o singură atitudine rațională. Să spui nu. Să zâmbești politicos și să spui mulțumesc, dar nu, mulțumesc. Sunt o femeie în toată firea acum, nu semăn nici un pic cu fata care l-a iubit pe băiatul ăla. Sunt o femeie fericită în căsnicie... Corecție: în curând voi fi o femeie necăsătorită din nefericire, care are o fiică. Nimic nu ar putea fi mai jenant decât să scormonești în trecut; nimic nu ar putea fi mai tragic sau mai demn de râs.

Și totuși. Prima iubire e cea mai profundă. Nu te îndrăgostești pur și simplu, te îndrăgostești până peste cap. Ți se pare că te îneci, dar gândul de a fi salvat este exclus. Pot să apară alte iubiri, dar prima continuă să respire înăuntrul tău. Și lucrurile pe care încă le știu despre el: luna în care s-a născut, numele mamei sale vitrege, pasiunea lui pentru cai, ascunzătoarea lui de pe plajă, instrumentul la care a învățat să cânte când se simțea singur. Tobe.

Doi ani am purtat maro pentru că era culoarea lui preferată. Vă vine să credeți? Eram o adolescentă pământie. Arătam groaznic în maro. Păream *galbenă* în maro. Dar era un sacrificiu mic. Căci știam că David ar fi încântat. Datorită mie, nu avea să se mai simtă niciodată singur.

— Julia Roberts.

Petra se trezește din reveria ei cu o tresărire:

— Poftim? zice ea.

Sharon nu i se adresa Petrei în mod special, ci oricui voia să asculte, asta însemnând toată lumea din încăpere.

— Îi ziceam lui Maxine să facă din mine o Julia Roberts. Știi tu, pur și simplu fantastică. Bucle până în talie. Astfel încât, dacă Richard Gere se întâmplă să fie în Las Vegas și merge cu mașina pe Strip¹, să se oprească și să spună: „Hei, te cunosc!“.

— Sharon, iubito, zice Petra. Personajul pe care îl descrii e o brunetă înaltă din Los Angeles cu cizme până la coapse. De asemenea, e prostituată. Tu ești o casnică blondă din Țara Galilor, de un metru șaizeci și, din câte știu eu, nu te plătește nimeni pentru sex.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— Asta e Bill, care se apleacă înainte, sincer intrigat.

— Păi, o dată, Mal mi-a cumpărat de Sfântul Valentin un aparat de făcut înghețată. Era într-o vineri. Am aruncat o singură privire și i-am expediat instant pe copii la bunica lor, până duminică la prânz. Ea scoate cel mai deocheat râs pe care l-a auzit Nightingale Publishing în ultimii douăzeci de ani, apoi zice, ca și cum ar exprima un gând ușuratic care i-a venit pe urmă: Ar fi trebuit să-mi vedeți *banana split*-urile.

Maxine scapă foarfeca din mână. Petra își îngroapă capul în mâini, simțindu-și pentru prima oară noua tunsoare. Moale între degetele ei. Apoi ridică privirea și întâmpină zâmbetul lui Bill cu zâmbetul ei. El zice:

— Îmi permiteți să mă retrag?

— O, Doamne, îmi pare foarte rău, zice Petra. Chiar nu am intenționat să fim grosolane...

— Nu, nu, vă rog, continuați. Cu cât mai grosolane, cu atât mai bine. Tocmai începeam să învăț ceva foarte interesant despre produsele lactate. Sincer, nu există nimic ce-aș prefera să fac decât să stau aici, prefăcându-mă că sunt o perie de păr, și ascultând fanteziile doamnelor. Jumătate din revistele

1. Porțiune din Las Vegas Boulevard unde se află cele mai celebre cazinouri și hoteluri.

pe care le scoatem aici nici nu conțin altceva. Aș putea pur și simplu să stenografiez tot ce zice Sharon și apoi să transcriu direct în numărul următor...

— „Cum mi-a salvat o înghețată viața sexuală“, de mămica a doi copii, zice Sharon. „Cu sau fără cireșe? Voi decideți.“

— Exact. Ești, în mod limpede, cititoarea noastră perfectă, zice Bill. Ai vrea un job?

Sharon rânjește la el în oglindă și strâmbă din nas:

— Ei, și tu acum, dragă, am lucruri de făcut acasă. Mersi de ofertă.

— Oricând, zice Bill, după care adaugă: Nu, doar că am o teleconferință în... Se uită la ceas: Nouăzeci de secunde. Se duce spre ușă, apoi se uită înapoi la Petra: Ăăă...

— Petra, te rog.

— Petra. Când termini, ai putea să vii puțin la mine în birou? Un etaj mai jos, o iei la stânga după ce ieși din lift. Trebuie să ne ocupăm de niște hârtii plicticoase pentru excursie.

— Să semnez cu sânge că renunț la viața mea.

— Cam așa ceva. Să zicem, cam într-o jumătate de oră?

— Mai degrabă în vreo cinci ore, cu chestia aia în părul tău, zice Sharon. Ușa se închide. O, Pet, ce zici de asta? Să vii puțin la mine în birou să mă vezi.

— Sha...

Petra se uită în oglindă la stilista ei, care clatină din cap cu uimire, ca și cum ar zice: Prietena ta e întotdeauna așa?

— Oricum, ce e o teleconferință? Întreabă Sharon.

— A, vorbești cu mulți oameni deodată, deocamdată. Doar că nu vorbești, zice Petra. Pur și simplu, vorbești peste ei și nu se ajunge la nici o concluzie.

— Aha, pricep, zice Sharon. Păi ar trebui să vină la Gower, nu-i așa? Primește asta pe gratis la mine,

fără plată. Mal n-a terminat o propoziție în douăzeci de ani. Amărâtu' de el, adaugă ea cu o voce plină de afecțiune.

— Cum îl vrei?

— Doar cu lapte, te rog.

— Ceva de mâncare? Trebuie să fii epuizată, după ce ai stat toată dimineața pe scaunul ăla de coafor.

— Nu, mersi. Eu și Sharon ieșim în oraș să luăm prânzul peste o jumătate de oră și cred că ea s-ar putea să aibă în minte un soi de banchet medieval. Am putea la fel de bine să vâslim până la Hampton Court și să mâncăm lebădă sau ceva de genul ăsta. Cred că ideea ei despre Londra e foarte...

— Bazată pe istorie.

— Voiam să zic trăsniță, dar da, așa sună mai bine. Doar ceai, te rog.

Sunt așezați la o măsuță rotundă, într-un separeu din spatele cantinei. „Inima trepidantă a Nightingale Publishing“, spusese Bill în timp ce o conducea jos din biroul lui. Au trecut în revistă detaliile călătoriei în mai puțin de zece minute – atât de repede, încât ea s-a întrebat, pentru o clipă, de ce s-a mai deranjat s-o cheme. Secretara lui ar fi putut aduce hârtiile sus, în salonul de machiaj, și să le facă acolo. Apoi el a invitat-o pe Petra la o cafea: „Ne place să credem că e gustul cel mai straniu de pe Malul Sudic și vrem ca tu să guști ceva care să-ți amintească de ziua asta“, spusese el. Așa că ea a zis da, după o pauză, sperând că el nu a băgat de seamă expresia ei tulburată. Apoi ea a ales ceaiul.

— Așadar, ce-ai făcut în tot acest timp? întrebă el.

— Poftim?

— Adică de când te-ai înscris în concurs, în... cât era?

— 1974.

— Înainte sau după Hristos?

— Acum tu ești cel grosolan.

— Îmi cer scuze. Doar că, știi... a fost cu destul de multă vreme în urmă...

Petra mormăie:

— Te rog să nu-mi aduci aminte. Sunt o vrăjitoare bătrână și nebună? La asta te-ai gândit, atunci când ți-au spus că am sunat?

— Sincer?

— Sincer.

— Păi, speram la o vrăjitoare, evident. Samantha din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*. Cu ticul de la nas, vrăjile și tot tacâmul.

— Și cu nebunia?

— În mod destul de ciudat, nu m-am gândit că era o nebunie chiar atât de mare. Nu uita, și eu sunt în vârstă. De fapt, am cam dublul vârstei tale. Petra deschide gura să protesteze, dar el nu se oprește. Așa că țin minte toată povestea cu Cassidy. Am fost chiar în mijlocul ei.

— N-aveai cum să fii. Era interzis băieților.

— Ai fi surprinsă.

— Poftim?

— Nu contează. Oricum, țin minte suficient de bine că era o nebunie atunci și așa fi fost, mă-nțelegi, un picuț dezamăgit dacă nebunia ar fi dispărut complet. Chiar și acum.

— Așadar, chiar crezi că sunt nebună.

Din cine știe ce motiv, ea se pomenește savurând ideea.

— Nu, cred că nebunia s-a... maturizat. Ca vinul. A devenit mai profundă, transformându-se în altceva, poate.

Bill o studiază atent. Mâini uluitoare. Degete lungi. Violoncelistă, își amintește el brusc. Încearcă să se gândească la o compoziție despre care să poată purta o discuție inteligentă cu ea. Borodin, al doilea cvartet pentru coarde. Preferatul mamei lui. S-a cântat partea lentă la înmormântarea ei. Unul dintre acele fragmente muzicale atât de frumoase, că îți

alină grijile lumești în timp ce îți reamintesc că lumea este prea frumoasă ca să dureze. Precum mama lui Bill. În mod sigur, Petra îl știa.

— Deci eu sunt o nebună *vintage*, râde Petra.

— Perfect.

— Precum ceaiul ăsta.

— Dumnezeu, sper că nu. E la fel de rău precum arată?

— Chiar mai rău. Parcă e Tamisa.

Ea ia o linguriță și amestecă. Apoi zice:

— Ca să răspund la întrebarea ta, nu mi-am petrecut ultimul sfert de secol gândindu-mă la David Cassidy, dacă la asta te-ai referit.

— Nici nu am crezut asta.

— Adică?

— Adică arăți...

Bill se oprește.

— Ai grijă.

— Am extrem de multă grijă. El bea din cafea. Adică ești în mod evident cineva care și-a lărgit perspectiva asupra lumii.

— Asta e ceva atât de neobișnuit?

— Mult mai neobișnuit decât ai crede, din păcate. Cunosc o grămadă de oameni care nu vor să știe nimic în plus față de ceea ce știau când aveau cincisprezece ani. Vreau să zic să știe cu adevărat. Ca și cum au aruncat o privire asupra lumii și s-au gândit: nu eu, amice. Majoritatea bărbați.

— Ei bine, sunt ocazii când nu poți să-i condamni, zice Petra.

Vorbește încet acum, aproape prea încet, și Bill trebuie să se aplece peste masă.

— Adevărat, zice el. Să nu subestimezi niciodată dorința de a nu ști.

O privește, în timp ce ea se uită fix în ceașca de ceai.

— Sau dorința de a nu fi trebuit să afli, zice ea după o vreme.

— A, da, toate adevărurile neplăcute. Din nou, majoritatea bărbați.

— Adică vrei să zici bărbați care află despre femei?

— Invers, zice el. Ce vezi în frunzele de ceai, ghicitoare țigancă?

Petra își cufundă lingurița în ceai și îl amestecă.

— Viitorul tău pare să fie maro, zice ea în cele din urmă.

— Culoarea mea preferată, îi dă el replica și e luat prin surprindere când Petra ridică privirea, tăios. Însă ea nu spune nimic, așa că Bill continuă: Așadar, ce ai vrut să știi? Ce ai învățat în tot acest răstimp?

— Păi, am făcut muzica la Academia Regală. Violoncel și un pic de pian. Apoi am cântat ca muzician profesionist, ceea ce mi-a adus o avere. Uneori, chiar și douăzeci și trei de lire pe noapte. Acum fac meloterapie. Asta e jobul meu.

— Meloterapie?

— Da, știi tu... folosirea muzicii ca terapie pentru sănătatea mentală și spirituală.

Petra se simte de parcă ar citi dintr-un scenariu.

— Pentru suflete tulburate, adică. „Muzica are puterea, cu farmecu-i, să potolească un suflet rătăcitor“¹, zice Bill.

— Dacă vrei. Văd destul de multe suflete rătăcite. Majoritatea copii cu probleme. Petra urăște să vorbească despre jobul ei. Oamenii se reped întotdeauna să tragă concluzii greșite. Cu mai multă circumspecție, ea încearcă din nou: Când aud despre un job ca al meu, oamenii îl numesc întotdeauna „reparație“.

— Și nu e așa?

— Simt că eu primesc mai mult de la copii și de la muzică decât ei... Munca asta mă umple, încheie ea încet.

1. Citat din piesa *The Mourning Bride*, scrisă în 1697 de dramaturgul englez William Congreve.

Bill zâmbește :

— Atunci e adevărat.

— Ce anume ?

— Știam eu.

— Ce știai ?

— Chiar te-ai gândit la David Cassidy în tot acest timp.

Petra se uită la el și mijește ochii :

— N-am încetat niciodată.

Bill se sprijină de spătar și spune :

— Povestește-mi totul.

Capitolul 16

Începând să te cunosc¹: Meloterapie cu Ashley, fetița pe care nu o iubea nimeni

de Petra Williams,
licențiat în Muzică,
specialist în Meloterapie

REZUMAT

Acest studiu de caz descrie ședințele săptămânale de-a lungul unei perioade de doi ani cu o fetiță în vârstă de zece ani suferind de grave probleme emoționale. Ashley a fost îndrumată către meloterapie din cauza comportamentului agresiv și a dificultăților de învățare de la școală. La vremea aceea, mama ei se afla în cadrul unui program de recuperare după dependența de droguri. Ashley avea un simț al ritmului excelent și ședințele săptămânale au devenit un loc unde puteam să improvizăm împreună și unde ea reușea să-și exploreze sentimentele într-un mediu în care se simțea în siguranță. Studiul de caz ilustrează, de asemenea, felul în care modalitățile de exprimare defensive ale copilului au fost corectate cu ajutorul muzicii, pentru a o ajuta să-și comunice nevoile fără mânie și să-și modifice unele dintre tendințele distructive, astfel încât să poată să socializeze cu cei de

1. Aluzie la titlul cântecului *Getting To Know You* din musicalul *The King and I* („Ana și regele“).

vârsta ei și să înceapă să se bucure de o viață cu mai multe împliniri. În timpul sesiunilor, între Ashley și terapeut s-a creat un acord inconștient de a nu se vorbi în mod direct despre povestea ei personală, care era prea dură și prea tristă, ci de a lăsa muzica să vorbească în locul ei.

INFORMAȚII BIOGRAFICE

Ashley se consideră „fetița pe care nu o iubește nimeni“. Ea este cel de-al patrulea copil al mamei ei, dar nu are același tată ca ceilalți trei frați mai mari. Ashley a fost concepută în timpul uneia dintre absențele periodice ale tatălui său vitreg din căminul familiei și se pare că el nu a acceptat-o niciodată, spunându-i frecvent copilului că este un „cuc în cuibul meu“. Tatăl lui Ashley nu a locuit niciodată cu mama ei și a dispărut cu totul din viața fiecei atunci când aceasta avea patru ani. El a petrecut o perioadă în închisoare, deși ea spune adesea : „Tati e în rai“. Asistenții sociali au descris familia ca fiind „haotică“ și toți cei patru copii au fost mutați în centre de plasament, pentru propria lor protecție, în două ocazii.

Ashley este o fetiță frumoasă, grațioasă, care a luptat din greu împotriva avantajelor ei naturale pentru a se face tot atât de antipatică pe cât simte că este. Prezintă deficiențe moderate în zonele cognitive și de limbaj, manifestând în general o întârziere situată între un an și optsprezece luni față de media pentru nivelul ei de vârstă. Cea mai apropiată relație a fost cu bunica ei decedată – Nana –, o patroană de pub care îi cânta lui Ashley la pian în perioada primilor ei ani de viață. Principalele favorite erau melodiile din musicalurile de Richard Rodgers și Oscar Hammerstein. Deși vorbirea ei este adesea încâlcită, Ashley poate să integreze în conversație versuri din cântece, cu mare bucurie și acuratețe. Profesorii ei își exprimă surprinderea că un copil atât de „problematic“ poate să prezinte astfel de licăriri de precocitate verbală.

Moartea bunicii ei, cu șase luni înainte ca Ashley să vină prima oară la mine, pare să fi fost resortul răbufnirilor din ce în ce mai violente de la școală. Informațiile biografice pe care le am despre ea provin de la directoarea ei, Rosemary, care a considerat că fetița prezenta semne de depresie cauzate de grija maternă inconstantă. În unele dimineți, ea apărea la școală îmbrăcată ca pentru o petrecere, cu adidași noi-nouți și funde în păr, în altele purta haine soioase și era tachinată de colegii ei în legătură cu igiena personală. „Ashley Împutita“ este felul în care ea se descrie adesea în exercițiile noastre în care ne atribuim roluri. Rosemary a simțit că ar trebui încercată meloterapia, ca ultimă soluție, după ce terapia ocupațională și lecțiile de înot nu au avut nici un rezultat.

Petra salvează ce a scris, închide documentul și apoi laptopul. În cameră este întuneric, cu excepția strălucirii portocalii, difuze, pe care o aruncă felinarul de pe șosea. Prin geamurile bovindoului, pistruiate de praful verii târzii, se poate uita în casa de vizavi, o copie fidelă a propriei case victoriene, o jumătate din vila dublă, solidă, construită în oglindă, și poate privi jocul de umbre al altei familii. Întotdeauna a fascinat-o să privească felul în care funcționează familiile altor oameni. Întinde mâna spre întrerupătorul lămpii de birou, dar se răzgândește. „Salut, întuneric, vechiul meu prieten,/Am venit să vorbesc din nou cu tine.“¹ Când cânta cu Ashley, simțea că știe exact ce face, ceea ce constituia o schimbare față de restul vieții ei, dar acum se pomenește că nu poate să scrie despre asta. Un studiu de caz o obligă să impună limbajul tehnic al profesiei sale – deficiențe cognitive, frecvență fundamentală – asupra copilului în carne și oase care a intrat în sala ei într-o după-amiază geroasă de februarie. Cam mică

1. Primele versuri din cântecul *Sounds of Silence* (1964) al celor de la Simon & Garfunkel.

pentru vârsta ei, fetița era îmbrăcată cu o bluză tip bustieră, cu un imprimeu cu iepurașul de la *Playboy*, și cu pantaloni albi plușați; grăsimea de copil care tremura între cele două veșminte avea pete vineții de la frig. Era spre mijlocul celei de-a patra ședințe desfășurate împreună, în timp ce Petra ghida mâinile fetiței pe clapele pianului, când Ashley și-a scos guma din gură și a cântat *Getting To Know You*.

Dicția foarte clară a guvernantei jucate de Deborah Kerr în *The King and I* călătorise, patruzeci de ani sau chiar mai mult, prin intermediul Nanei la un pian dintr-un pub, până la un copil-femeie care probabil că avea un vocabular nu mai bogat de două mii de cuvinte. Petra își impunea să nu izbucnească în plâns în timpul ședințelor. Emoțiile copilului erau întotdeauna mai importante decât orice ar fi putut să simtă ea, dar în ziua aceea, cu Ashley, a fost un chin să se stăpânească suficient încât să fie în stare să o acompanieze și să răspundă cântecului fetiței cu învățături despre cum să începi să-ți placă de tine, despre cum începea ea să spere că și lui Ashley îi plăcea de ea. Apoi, în versul din final, cântat împreună, vocea fetiței și vocea femeii s-au îngemănat într-o spirală cristalină de sunet.

Muzica poate ajunge în locurile în care limbajul nu o poate face, poate perfora armura pe care un sine rănit o construiește foarte de timpuriu pentru a se proteja; acesta este motivul pentru care terapia funcționează, dacă funcționează, și poate faptul că procesul este misterios și situat dincolo de limbaj este ceea ce îl face să fie atât de dificil de așternut în scris.

Bill Finn ar putea să-l aștearnă în scris, se gândește Petra brusc. La schimbarea de look, Bill a întrebat-o despre jobul ei, întrebări politicoase, dar profunde, care sugerau că s-ar putea chiar să fie interesat de răspunsuri, or el nu se poate să fie interesat de așa ceva. Petra cunoaște genul ăsta de oameni de capitală. De fapt, nu-i cunoaște personal,

însă a citit despre ei. Care întotdeauna se plimbă de la lansarea celei mai noi cărți la vreo premieră, pentru care totul este fenomenal, incredibil sau teribil de interesant, și totul numai pentru a deveni interesanți în fața unei alte persoane. Poate că asta e nedrept. Poate că Bill e mai mult decât suma revistelor sale *glossy*. Se aflau în cantina de la Nightingale Publishing când Petra s-a pomenit povestindu-i despre răsul lui Ashley, cel mai fericit pe care l-a auzit vreodată, și astfel cel mai zdrobitor, deoarece venea dintr-un loc în care veselia nu mai fusese înregistrată. Bill a vrut să știe exact cum ajungea terapia prin muzică la un copil ca Ashley.

— Nu e o știință exactă, a spus ea. Sunt multe teorii despre cum funcționează.

— Și care e a ta?

— Se crede că omul primitiv putea să comunice prin cântec, nu-i așa? Un soi de mormăituri cu ritm. Sau poate că eram ca păsările și am pierdut asta. Doar că nu am pierdut-o cu adevărat.

— Cântecul păsărilor e o chestie foarte ciudată, a spus Bill. Crezi că e vorba doar de teritoriu și sex, dar se dovedește că o fac pentru că le place.

— Te referi la păsări?

— E un tip, biolog sau ceva de genul ăsta, care și-a luat clarinetul și s-a dus să cânte în pădure. Stoluri de sturzi în jur. La sfârșit, concluzia lui a fost că ei scot mai multe sunete decât au nevoie de fapt. Doar pentru bucuria de-a o face, improvizând pe măsură ce cântă. Ca Charlie Parker.

— Te referi la Bird¹?

— Da, a spus Bill. A făcut o pauză, apoi a continuat: Credeam că ești o tipă care iubește muzica clasică, nu o maniacă a jazzului.

— Doar o maniacă în general, a spus ea. Dacă ai o leziune cerebrală în lobul temporal drept, care

1. Bird (Pasăre) era porecla saxofonistului și compozitorului de jazz Charlie Parker.

controlează procesarea auditivă superioară a sunetului – vorbirea în stânga, muzica în dreapta...

— M-ai pierdut, a spus el.

— Nu, ești OK. Lobul temporal drept, chiar în spatele urechii tale, *aici*. Bănuiesc că al tău e foarte bine dezvoltat. Dacă este rănit, pacienții prezintă un eșec total în a recunoaște cântece auzite de curând, deși ei pot totuși să răspundă emoțional la ele. Se numește amuzie.

— Amuzie. Grozav titlu pentru o carte. Îmi place la nebunie.

Când zâmbea, Bill arăta ca o cu totul altă persoană.

— Așa că, ce-ar fi dacă oamenii au cântat înainte de a vorbi? a spus ea. Vreau să zic că muzica ar putea fi ceva profund instinctiv, poate că este cea mai autentică formă de comunicare a noastră.

— Nu m-ai auzit pe mine la duș, la șase dimineața.

— Cum ziceam, omul primitiv.

— Au, a făcut Bill. Tu de unde ai venit?

În timp ce Petra se gândește la asta, se întoarce în living, din cauza unui bubuit ritmic, zgomotos, care se aude prin tavan. Molly. Încă trează și la orga electronică. La zece și douăzeci și cinci seara. Când mâine are școală, pentru Dumnezeu. Se strânge de baza nasului, de partea care ar trebui să îndepărteze durerile de cap, după cum zic revistele. Toate cercurile lor sunt în legătură cu ora de culcare. Că nu merge la culcare suficient de devreme, că nu poate să adoarmă, apoi că nu poate să se trezească a doua zi. Ora de culcare, a afirmat fiica ei cu trufie, e pentru bebeluși. Petra se gândește la bebelușul Molly în pătuțul ei, ghemuită strâns ca o nucă de *caju*, cu pumnii micuți strângându-se și desfăcându-se, creând în aer stele de mare speriate. Asta i se păruse partea dificilă: hrănitul noaptea, cu ceasul de pe noptieră care îți spunea, cu cifrele lui ca niște mărgeluțe verzi, că e trei și un sfert dimineața; pe atunci,

întotdeauna părea să fie trei și un sfert dimineața. Lipsa de somn te făcea să-ți simți capul amețit, dar în același timp să ai picioarele ca de plumb. În timpul unui concert la Albert Hall, Petra ațipise pentru câteva secunde, ceea ce ar fi fost destul de OK, numai că ea era unul dintre interpreți. Petra a bănuțit întotdeauna că ar putea cânta la violoncel și în somn, deși numai maternitatea i-a oferit ocazia de a testa această ipoteză.

Apoi, după ce anii de bebeluș au trecut, ca o ploaie torențială de aprilie, partea dificilă s-a dovedit a fi fost, de fapt, ce mai ușoară, doar că nu aflai asta decât după ce se termina. Maternitatea semăna cu jocul într-o piesă, unde nu știai decât replicile pentru scena în care te aflai pe moment. Până îți dădeai seama cum să joci rolul, cortina se lăsa și începea actul următor. În unele zile se simțea foarte nostalgică după bebelușul acela micuț.

„A fi părinte nu devine mai ușor, pur și simplu devine dificil într-un mod diferit“, zicea Carrie.

Petra era responsabilă cu disciplina în familie, un rol pe care Marcus fusese foarte fericit să-l delege. Nu, fericit să-l abandoneze, se gândește ea și apoi se controlează. Nu suportă să fie înverșunată, acest sentiment are un gust amar, ca o apă de gură de proastă calitate. Plecând din biroul avocatului după discutarea unei înțelegeri amiabile – domnul Amos obișnuia să fie avocatul *lor*, dar dintr-odată era al lui Marcus –, ea a vărsat într-un tomberon verde bila care i se acumulase în gât.

„Am devenit genul de femeie care scuipă pe stradă și nu are o batistă la ea“, se gândește. Dacă mama ei ar fi în viață, ar omorî-o.

Acum că Marcus a plecat, Petra trebuie să fie cumva deopotrivă polițistul bun și cel rău pentru Molly. Cagney și Lacey. Care era aia bună și care era aia rea? Niciodată nu a priceput, deși blonda era cu certitudine mai dură, iar bruneta era mai durdulie și mai maternă. Nu vedeai destule portretizări

de femei care să se iubească și să se bazeze una pe cealaltă ca ele două; în viața reală, din experiența ei, prietenia dintre femei este cea care le ajută pe acestea să răzbată, mai ales după ce rivalitatea în privința bărbaților rămâne în urmă.

În fiecare zi a săptămânii, la șapte fără zece, Petra intră în camera lui Molly și se împiedică de covor. Cu mormanele ei de lucruri împrăștiate, camera e ca o plajă după ce marea s-a retras. Dă drumul la radio, unde chicotește un măgar de DJ care e suficient de enervant încât să trezească morții; apoi, după cincisprezece minute, urlă în susul scărilor, timp în care fiica ei e de obicei la duș. În dimineața asta, însă, a trebuit pur și simplu să o scuture ca să se trezească. Molly, cu trăsăturile prizoniere într-o dezordine de păr auriu, a ieșit la suprafață ca un marsupial dintr-o vizuină adâncă. Asta nu era somn, era hibernare. Petra s-a infuriat. Și-a „ieșit din fire“, după cum a acuzat-o Molly printre lacrimi.

„Și dacă ai de gând să-ți porți părul lung, domnișorico, va trebui să înveți să-l periezi în fiecare seară, că altfel îl tăiem.“

Domnișorico? De unde apăruse asta? Cât de pretențioase și previzibile sunt cuvintele care se moștenesc pe linie maternă în sfera reproșului. Charles Darwin a bănuit oare că supraviețuirea celui mai adaptat implică pierderea părului? Nu, dar mamele da. Greta obișnuia s-o apuce de păr pe Petra, să-l adulmece și să spună: „*Ach*, este atât de gras“. Atât de multe dintre propozițiile mamei ei începeau cu acel *ach* gutural de dezgust. Ea credea că era din cauză că mama ei era dezamăgită de înfățișarea fiicei sale. Acum, că are și ea o fată, Petra vede cu o claritate înspăimântătoare cum o va judeca lumea pe Molly, și nu va fi pentru umorul ei sec sau pentru mâinile ei minunate de mobile, care se întind pe acorduri complexe ca niște poduri făcute din carne și oase.

Își iubește fiica la nebunie, dar este foarte critică în privința ei. Întotdeauna se întreabă dacă ar fi fost altfel cu un băiat. În schimb, are o fată adolescentă, o ființă cu capricii de fier. Voință de fier Nu, capricii de fier e mai bine, mai aproape de adevăr. Felul în care Molly își scoate în afară bărbia aia a ei în formă de inimă, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt în orice ceartă, cel mai sigură de lucrurile despre care este cel mai ignorantă. Și doare când o acuză pe Petra că nu o înțelege. În comparație cu propria mamă, Petra se simte ca un dansator de *limbo*, plină de compasiune și înțelegere sensibilă. Greta i-ar fi putut învăța câte ceva despre intoleranța rigidă pe ayatollahii ăia. Măcar Molly nu a moștenit gustul galez pentru melancolie și dezastru. Petra a fost crescută să creadă că tot ce s-a inventat după 1959 cauzează cancer. Încă mai crede asta.

„Nu începe iar cu vremurile de demult, îi zice Molly dacă îndrăznește să sugereze că, odată ca niciodată, au existat mame chiar mai stricte și mai enervante decât ea. Asta a fost acu' vreo douășcinci de ani.“

Nu și pentru Petra, care se gândește : „Mă apropii de mijlocul vieții. Sunt femeie în toată firea. Mamă. Am o casă într-o suburbie plăcută a Londrei, cu o terasă care dă spre sud, scăldată în soare, și o grădină mică, unde cresc roșii surprinzător de bune și busuioc, pe care îl rup cu mâinile ca să iasă parful și apoi îl presar peste roșiile tăiate, cu un pic de oțet balsamic. Am ajuns să-mi placă acest cuvânt : a presăra. Presărare. Am un job pe care îl iubesc și care s-ar putea chiar să aducă un pic de bine pe lume, se presupune că sunt o persoană matură, serioasă, ancorată în harnașamentul unei vieți modeste, ușor anoste și, cu toate acestea, mă simt din ce în ce mai mult ca un copil care suspectează că trecutul se învârte în jur într-un cerc mare, ca să-l prindă într-o ambuscadă“.

Petra pricepe doar foarte vag teoria relativității a lui Einstein, dar știe că s-a întâmplat ceva straniu

cu timpul de când a găsit scrisoarea de la revista *David Cassidy* în șifonierul mamei sale. Creierul ei, care în general se rotește printr-un fișier plin de griji, a început să facă sărituri dramatice între ani și decenii, de parcă un regizor invizibil ar pune laolaltă un pachet cu cele mai însemnate momente ale Petrei pentru o ceremonie de premieră. În timp ce citea în baie într-una din serile trecute, penisul lui Steven Williams a fost cel care a ieșit la suprafață. L-a văzut pentru prima oară atunci când lucra ca babysitter în casa profesorului de geografie și a soției acestuia, iar Steven a trecut pe acolo neanunțat. Își amintește, de exemplu, cum, atunci când ea a deschis ușa, el stătea acolo, pe veranda cu brâu zidit din pietricele, cu o sticlă de cidru Woodpecker și un rânjet plin de speranță întipărit pe chip. Cum și-a scos jacheta de piele și a azvârlit-o pe balustradă, de parcă era o șa, iar cataramele au zornăit ca niște scărițe. Felul în care amândoi au mers tiptil la etaj ca să verifice dacă cele două fetițe dormeau și cum aveau senzația că probau viața adultă pentru prima oară. Cum s-a pomenit examinând chipul lui Steven în lumina de culoarea caisei de la becul în formă de ciupercă. Și și-a dat seama, spre ușoara ei uimire, că voia să vadă ce fel de tată ar putea fi. Ea nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

Se surprinde aducându-și aminte lucruri pe care nu știa că le observase. Cum, atunci când se sărutau pe canapea, el s-a ridicat într-un cot ca să nu o strivească sub greutatea lui. Felul în care ei i-a plăcut să fie strivită sub greutatea lui. Inima ei care bubuia de parcă alergase o sută cincizeci de kilometri. Când gura lui i-a găsit pieptul, a trimis un semnal electric Acolo, jos, Sub Fustă, un spasm de dorință care a creat o nouă cărare în timp ce se convulsiona. El și-a desfăcut nasturele de la blugi, s-a aranjat cu o singură mișcare și iată-l, era acolo. Imens și năvălaș. Nici un telefon fără fir în atelierul de croitorie, nici o lecție de biologie, nici măcar jocul

lui Carol cu un cârnat uscat în excursia la Paris din clasa a cincea nu ar fi putut să o pregătească pentru chestia aia în sine.

Nu a știut dacă să râdă sau să leșine, deși nici una, nici alta nu ar fi fost de preferat, deoarece era, în mod inconfundabil, o ocazie solemnă. Știa că trebuia făcut ceva în legătură cu erecția, făcut *cu* ea, mai exact, și a descoperit ce anume chiar în clipa în care profesorul de geografie a băgat cheia în broasca ușii de la intrare. Steven a sărit în picioare, și-a vârât penisul înapoi și a cules de pe jos sutienul ei, aruncându-i-l în geantă, toate cu o singură mișcare, anii de antrenament pe terenul de rugby fiind răsplătiți.

Petra a spus că fetele nu au creat nici o problemă. Chiar nici una. Profesorul a știut și ei amândoi au știut că el știa, dar au fost salvați de jena reciprocă. Steven a dus-o acasă în spatele bicicletei, de-a lungul falezei. Petra s-a simțit fericită pentru simplul fapt că era vie. Vântul sărat pe buzele ei sărutate, jupuite, mâinile încolăcite în jurul mijlocului lui, trupul ei și trupul lui aplecându-se împreună pentru a lua fiecare colț. După această primă ocazie când a fost cât pe ce să aibă întâlnire cu sexul s-a simțit ca drogată, strângând tare la piept secretele feminității.

Înainte să meargă sus să vadă ce face Molly, Petra deschide dulapul de sub scară și scoate afară o valiză. Marcus a luat-o cu el pe cea mare, gri, așa că ea va trebui să bage tot ce are nevoie pentru Vegas în cea mai mică și mai grea. S-a gândit la trei ținute, una pentru avion, una pentru concert și una pentru întâlnirea cu David. Petra e pe cale să călătorească nu doar prin spațiu, ci și prin timp, și nu e prea sigură cum să meargă îmbrăcată. Ca ea, cea de acum, sau ea, cea care ar fi trebuit să meargă să-și ia premiul în California cu atâția ani în urmă? Să apară în reiați maro, poncho maro și pantofi cu

platformă de culoare maro-roșcat în toiul verii în Nevada ar fi, sincer, ceva excentric, deși ideea asta de retro își are cu siguranță atracția ei. În loc de asta, Petra a optat pentru piese din pânză, în nuanțe de alb și maro deschis, care puteau fi purtate în orice combinație: când nu ești sigură spre ce epocă te îndrepti, cel mai sigur e să adopți o vestimentație fără vârstă. Ea speră că pantalonii din pânză, cu curea și vesta arată clasic într-o plimbare rapidă pe afară, mai degrabă elegantă în stilul Katharine Hepburn, decât precaută și de vârstă mijlocie, așa cum se teme ea. Sharon, desigur, zice că a fost în toate magazinele din sudul Țării Galilor și le-a lăsat fără articolele din Cruise Collection. Ridicați ancorele!

Un perete întreg din camera lui Molly e tapetat cu pozele unui băiat. Același băiat, poză după poză. Un băiat pe prova unui vapor, un băiat pe o plajă. Un băiat cu fața în formă de inimă și o bărbie proeminentă, cu gropiță. Un băiat al cărui breton prea lung, neglijent, e dat într-o parte și are din loc în loc șuvițe blonde. Petrei nu prea îi place de băiatul ăsta. Cu nasul mic și ochi rotunzi, seamănă cu schița unui copil, nu în întregime real. Ea detestă faptul că dormitorul fiicei ei arată ca un soi de capelă renescentistă închinată cultului acestui tânăr, dar nu spune nimic. În schimb, cu o voce rugătoare pe care nu o poate suferi, spune:

— Mol, ți-am mai spus, dacă folosești scotch să lipești posterele, o să se ia vopseaua când le vei da jos.

Molly nu răspunde. E în pat, ascultând la CD-Playerul ei și răsucind plapuma de parcă aceasta ar fi un monstru marin.

— Știi că nu ne permitem să zugrăvim din nou.

Cum se întâmplă atât de frecvent în relația cu fiica ei, Petra se pomenește că o ia gura pe dinainte atunci când tăcerea ar fi purtarea cea mai înțeleaptă.

Nu asta am vrut să spun, se gândește ea. Eu nu sunt așa.

— Da' eu n-am de gând să dau jos posterele, nu-i așa? *Daahh*, zice silueta de sub plapumă.

— Nu spune *daahh*.

— Ce are *daahh*? Zău, mami, uneori nu te înțeleg.

— Nu e nevoie să mă înțelegi. Sunt mama ta.

Petra se apleacă pentru a culege un braț de colanți și pantaloni.

— Ala e băiatul din *Titanic*?

Molly se ridică în capul oaselor, cu un aer de uimire și dispreț:

— Leonardo di Caprio, mami. E celebru în toată lumea.

— Cum s-a pricopsit cu un nume ca ăsta?

— Mama lui era însărcinată cu el și era în Italia și se uita la o pictură de Leonardo da Vinci.

— De unde naiba știi asta?

— Pentru că am citit într-o revistă.

Exasperată, Petra oftează:

— Scumpo, nu poți să crezi tot ce citești în reviste.

— Se întâmplă să fie o informație adevărată. De fapt.

Petra se înclină ușor în față, gândindu-se la această falsitate:

— Știi, când eram de vârsta ta, eu nu aveam voie să am postere pe...

Molly nu așteaptă ca ea să termine:

— Și ce vrei să zici cu asta?

Sarcasmul ăla îngrozitor, de parcă ar sta cu mâinile în șold, pe care l-a învățat din emisiunile alea TV americane la care se uită.

— Molly, te rog să nu vorbești așa cu mine.

— Așa cum?

Împreună cu restul generației ei, Molly e plictisită de limbile străine, dar cumva reușește să vorbească fluent ca o puștoaică obraznică din Beverly Hills. „E atât de scârboos“, zice ea strâmbând din

nas. Petra, care încă se gândește la brut ca la salariul neimpozitat, se simte bătrână și obosită¹.

„Încearcă întotdeauna să-ți amintești că tu ești adultul.“ Asta e ceea ce i-a spus o vecină cu copii mai mari atunci când Molly a început să meargă la creșă. Părea un lucru atât de ciudat – cine era adultul, dacă nu mama? Acum că fetița ei e adolescentă, Petra știe exact cât de dificil e să nu te lași purtată într-o revanșă copilărească. „*Ei bine, cum crezi că mă simt eu?*“ Lui Molly nu-i pasă cum se simte Petra. Jobul Petrei e să absoarbă tot ceea ce simte Molly.

— Mol?

— OK, o să folosesc Blu-Tack².

— Bine.

— Bine.

— E foarte târziu. Speram că deja ai adormit, scumpa mea.

Petra se așază pe marginea patului și o mângâie pe frunte pe fiica ei cu degetul arătător. În ultimele câteva luni, trăsăturile copilului s-au îndeletnicit cu sarcina lor urgentă de a se metamorfoza în trăsăturile unei femei; acum, ele sunt ușor prea mari pentru fața sa – ochii, nasul și buzele moi, toate sunt un pic supradimensionate. Molly se plânge că nu e nici măcar drăguță, dar într-o zi va fi frumoasă, crede mama ei. Cea mai drăguță fată din clasă rareori ajunge să fie o frumusețe atunci când crește. O imagine subită a lui Gillian la reuniunea clasei lor, de acum patru ani. Acum soție și mamă din comitatele din apropierea Londrei, locuind în Berks sau Bucks, cu trăsături plăcute, cu o tunsoare bob îngrijită, presărată cu șuvițe caramel costisitoare, cu un milimetru

-
1. Joc de cuvinte intraductibil în limba română, pornind de la cuvântul englezesc *gross*, care înseamnă brut, dar și scârbos.
 2. Un adeziv cu o consistență groasă, păstoasă, care se aplică prin presare.

cam prea late. Gillian Edwards, ca femeie în toată firea, vorbind despre locuința ei din Algarve, cu palmele pătate, indiciu clar că a folosit cremă autobronzată. Gillian. Cu toată magia ei de temut dispărută.

— Nu pot să dorm. Îți tot zic asta, spune Molly.

Pungile de sub ochii ei sunt vineții ca prunele. Pleoapele îi flutură de parcă sub ele ar fi prinsă în capcană o molie. Petra se apleacă să le sărute.

— E totul OK la școală?

— Da.

— Cu Hannah e OK?

A spus asta pe un ton normal. Hannah Dificila, fata năbădăioasă din grupul lui Molly. Hannah, pe care Petra o spionează de mult, ca pe o amenințare la fericirea fiicei ei, deși păstrează gândul ăsta pentru ea, ca nu cumva să o facă pe Hannah mai atrăgătoare pentru Molly. Hannah Dificila, regina care le mută pe celelalte fete pe tablă. Fiecare grup are una. Hannah, cea care în mod regulat pretinde că e cea mai bună prietenă a lui Molly, a ei și numai a ei. Mai pretențioasă decât orice iubit.

Sunt doar adolescente, își spune Petra, însă știe ce alte lucruri pot face adolescentele, așa că rămâne în alertă. Petra o sfătuiește pe Molly să aibă un cerc larg de prietene. Nu-i spune că, cu cât ai mai multe prietene în grupuri diferite, cu atât sunt mai mici șansele de a fi izolată și abandonată. Există siguranță în multitudine. Adolescența este o perioadă îngrijorătoare pentru mame, dar Petra știe că ea își face griji mai mult decât este strict necesar. Antenele ei montate pentru respingere sunt suprad dezvoltate; chiar dacă pare să fi crescut o puștoaică populară, bine adaptată, ea nu le poate opri.

— Mami, nu e mare lucru, OK?

Asta e ceea ce spune Molly ori de câte ori Petra întreabă de ce ea nu ia parte la o excursie de cumpărături la care merg alte fete sau atunci când, în mod inexplicabil, a fost lăsată pe dinafara listei de

invitați pentru vreo petrecere. Petra trăiește fiecare muștrare adusă copilului ei, reală sau imaginară, cu o strângere de stomac. Nu se poate abține. Chiar dacă Molly detestă atunci când sunt în întârziere la vreo întâlnire a fetelor organizată peste noapte la una dintre ele, ea țipă la Petra când sunt blocate în trafic; urăște ca fetele celelalte să înceapă fără ea. Teama de a pierde ceva e combinată cu spaima gemănă de a nu i se simți lipsi. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Petra își modifică poziția pe pat, astfel încât să stea întinsă lângă Molly, cu capetele lipite pe pernă. Între ele se află sânii lui Molly, o adăugire recentă, care crește repede. E bucuroasă în legătură cu sânii fiicei ei, chiar mândră. E normal? În ultima vreme, Molly a devenit foarte retrasă, izgonind-o pe Petra din baie atunci când ea e în cadă. Nu de mult, pălăvrăgeau despre cum le mersese peste zi, cu Petra așezată pe capacul vasului de toaletă și Molly întinsă pe spate în apă, ca fata din pictura aceea de Millais, cu părul ca un scul de alge plutind în spatele capului.

Se întreabă acum dacă va mai vedea vreodată trupul gol al fiicei sale, trupul care a crescut înlăuntrul ei; probabil că nu. Următoarea persoană care îl va vedea va fi un băiat, unul adevărat, nu puștiul da Vinci din posterele de pe perete.

În timp ce își pune brațul în jurul ei, simte cum toată rezistența lui Molly slăbește. Când era micuță, Molly devenea rigidă în timpul unei crize de nervi, până când demonul pleca și ea își dădea voie să fie alintată și liniștită de o băutură caldă din biberonul ei. Îi plăcea să i se țină biberonul, ca să-și poată răsuci părul cu o mână și să apuce pătura cu cealaltă. Cât de ușor era pe atunci, se gândește Petra. O puteai liniști, puteai alunga totul, îi puteai spune că totul o să fie bine. Și era. Pentru că puteai controla lumea. Tu erai lumea, în cea mai mare parte.

Ațipind, Molly se ghemuiește mai aproape. Dacă e să fie sinceră cu ea însăși, asta e ceea ce îi lipsește

Petrei cel mai mult legat de Marcus. Nu sexul. E vorba de un alt trup care poate, ca printr-o osmoză, să alunge toată încordarea din celulele tale. Trebuia să recunoască asta, Marcus era bun la masaj; degetele lui de violoncelist erau puternice și agile, găseau nodurile. „Te frământ“, îi zicea el, întorcând-o pe partea cealaltă și apăsându-i coloana de sus în jos, destinzând fiecare vertebră ca pe o clanță. Întotdeauna a fost nemaipomenit la vibrato.

Spre sfârșit, nici nu mai suporta ca el s-o atingă. Încerca să termine cu sexul cât mai repede posibil; se ura pe ea însăși chiar și pentru faptul că îl lăsa să se apropie, crezând că poate el va rămâne și urându-se și pentru asta. Citise undeva următoarea chestie: cu cât e mai înaltă nota țipetelor femeii, cu atât ajunge mai repede bărbatul la orgasm. Ei bine, se pare că, uneori, poți avea încredere în ceea ce citești în reviste. Era în același timp atât de ușor și atât de greu.

— Când tu și Sharon o să fiți în America, vă puteți duce să-l vedeți pe Leo, murmură Molly

— Cine e Leo?

— Leo di Caprio.

— A, cel mai celebru băiat din lume.

— Ce nume mișto. Îl iubesc, mami.

— Da, draga mea, știu.

Din nou la parter, trebuie să se întoarcă la computer, dar aerul din living e fierbinte și închis, așa că deschide ușile dinspre terasă și iese afară. Grădina întunecată emană valuri de parfum. Mai devreme, dornică să-și distragă atenția de la redactarea studiului de caz despre Ashley, a irosit cel puțin o oră aici, udându-și plantele, culegând roșiile și punându-le pe pervazul geamului de la bucătărie ca să se coacă. Ii place mirosul de verde și de pământ pe care ele i-l lasă pe palme. Într-o manieră distrată, începe să rupă florile ofilite de regina-noptii din urna de teracotă de lângă ușa din spate. Corolele ofilite par la atingere

ca mătasea pentru parașute. Cu degetele pregătite să apuce, Petra simte puterea teribilă a vieții și a morții. Ezită asupra unei flori care atârnă. Nu, să-i dăm sărmanei încă o zi.

Trompetele crem se deschid doar după-amiaza târziu și eliberează parfumul lor ca de mosc, înecăcios, pe toată durata serii. Cât de ciudat e să te gândești că regina-noptii, frumoasă și fără pată ca o rochie de noapte victoriană, este o soră mai mică a plantei de tutun care ucide milioane de oameni. L-a ucis pe tatăl ei, a luat ce mai rămăsese din plămâni lui și din vocea lui splendidă. Dacă îngenunchează lângă ghiveci, Petra crede că poate mirosi pipa tatălui ei și-l poate auzi lovind ușor cu ea pe plita din bucătăria din spate, ca să scoată melasa densă, de gudron, care s-a strâns înăuntru.

Petra a încercat de câteva ori să-i povestească lui Molly despre bunicul ei. *Ei tad-cu hi*. Până să fie Molly suficient de mare încât să fie conștientă de el, tatăl ei era pe jumătate din bărbatul care lucrase la oțelărie, o păstaie cu mustață sub un cearșaf tremurând, abia capabil să se bărbierească și chinându-se să respire, deși își întindea totuși brațele spre nepoata lui. „Vino aici, frumoaso, să te îmbrățișeze bunicul.“

Ea vrea cu disperare ca Molly să poarte în inima ei acel model de om bun, dar când Petra încearcă să i-l descrie fiicei sale pe tatăl ei nu ies decât niște cuvinte. Era atât de minunat. Tandru. Bun. Un bariton extraordinar. Dansator. Dean Martin. *Quando, quando, quando*. Cum ar putea ea să descrie pe scurt ființa umană care a apărut-o cât de bine a putut de mama ei, în timp ce loviturile cădeau asupra lui ca o ploaie?

Cel puțin, gândește Petra, fiica ei nu simte că trebuie să se ascundă – nici posterele cu Leonardo di Caprio, nici sentimentele ei. Poate că lui Molly nu-i mai place ca mama ei să intre în baie, dar măcar știe că are un vagin, nu un loc nedeterminat, rușinos, numit Sub Fustă, pe care nu e frumos să-l

atingi. *Achafi!* Petra e bucuroasă în legătură cu asta. Nu i-ar fi permis niciodată Gretei să-i vadă sentimentele, știind că ele nu ar face decât să-i ofere o ocazie pentru dezaprobare sau chiar bucurie răutăcioasă. Într-o zi, se plimba de-a lungul zidului, ridicat pentru a bloca briza, din fața căsuței pe care o construiau vizavi și ea a căzut, tăindu-se la genunchi și zdrelindu-și pantofii cei noi. Bombeurile, lucioase ca o castană, erau zgâriate de dungi furioase, roz. A intrat în casă plângând, deoarece știa că va fi certată, dar plângând, de asemenea, pentru sărmanii ei pantofi noi, în timp ce sângele se prelingea pe un picior peste șoseta ei albă.

„Iată-te, poftim“, a spus mama ei. Durerea era acolo pentru a te învăța o lecție, în regulă, deși nu a aflat niciodată care era acea lecție. „Controlează-ți emoțiile, te rog, Petra.“

Când Petra se gândește la ea însăși în copilărie, vede o fată mută care nu îndrăznește să vorbească. Muzica era modul ei de a se exprima, și terapia ei; William Finn, Bill, îi spusese asta la ședința de machiaj. Nu s-a gândit niciodată la asta în acest fel.

„Trebuie să mă mut“, se gândește brusc Petra, închizând ușile terasei și punând zăvoarele sus și jos. Aceasta a fost camera în care a avut ultima izbucnire de suferință pentru căsnicia ei, singura despre care lumea a știut ceva. Însă a fost groaznică, făcând-o să se arunce la picioarele lui Marcus și să cedeze nefericirii. Să-i promită lucruri, să-l implore. El se scuturase ca s-o dea la o parte, vrând să scape de ea, dornic să se întoarcă la ceea ce îl lua de acolo. El i-a spus, cu cruzime, că încercase să renunțe la ea cu blândețe – trebuie să fii crud ca să fii blând. De ce? De ce să nu fi doar blând?

După ce el a plecat, ea a stat pe întuneric plângând în hohote și spunându-și singură: „Gata, gata, o să fii bine“. De parcă ar fi fost propria ei mamă. Chiar și atunci, îi ascultase pașii pe alee, gândindu-se

că poate el se va întoarce, așa cum făcuse întotdeauna. Acum, pentru prima oară de când a plecat Marcus, simte o vagă înflăcărare, sentimentul că poate are un viitor. Poimâine, Molly va merge să stea cu draga de Carrie, iar ea, Petra, va pleca la Vegas să-l cunoască pe David. Petra, Sharon și David. Sharon și Petra. Și Bill. Nu mai pare un plan chiar atât de nebunesc. Se pomenește cântând. *Breaking Up Is Hard To Do*¹. Versurile sunt la fel de proaspete în memoria ei precum vopseaua. Încă fredonând, își consultă agenda și începe să tasteze. Cuvintele îi vin acum mai ușor :

În fiecare săptămână din primele câteva luni în care am lucrat împreună, Ashley zicea : „Nu vreau să vă spun povestea mea, doamnă. Nu trebuie să v-o spun, dacă nu vreau“.

Pe măsură ce terapia cu Ashley a evoluat, folosind o combinație între melodiile din musicaluri pe care le cunoștea atât de bine și improvizația liberă la violoncel, orgă electronică și instrumente de percuție, ea a început să vorbească în mod diferit, să prezinte un simț al prețuirii de sine și să fie capabilă să-și recunoască dorința de a fi în siguranță. Structurile familiare ale cântecelor i-au oferit o anumită previzibilitate, prin care ea a început să aibă încredere în relația noastră. Ashley a început să găsească un alt mod de a comunica și a început să-și dea seama că purtarea ei poate fi o alegere conștientă, nu doar un reflex mânios.

Imitând structuri clare de fraze muzicale din cântece care se potriveau cu stările ei de spirit, am putut să-i „stăpânesc“ sentimentele, transformându-le prin muzică în emoție și plăcere normală.

1. „E greu să te desparti“ – cântec înregistrat în anul 1962 de Neil Sedaka și preluat, ulterior, de formația The Carpenters.

CONCLUZIE

Terapia prin muzică este pentru Ashley un timp special, un loc unde își poate exprima în siguranță ceea ce înainte reprima. Ea îmi arată afecțiune, probabil pentru că sunt unul dintre puținii adulți din viața ei care o tratează cu respect și interes. Muzica este, în mod limpede, un mijloc de expresie extraordinar de semnificativ pentru acest copil, deoarece ea poartă cu ea un tezaur bogat de amintiri muzicale. Melodiile din musicaluri pe care le-a învățat de la bunica ei îi asigură lui Ashley una dintre puținele structuri constante pe care le cunoaște.

Ashley a trebuit să spună de multe ori adio în scurta ei viață. Cântându-i melodia So-Long-Farewell din Sunetul muzicii, am preluat rolul adulților din viața ei care au abandonat-o. Când Ashley începea să cânte cuvintele, la sfârșitul fiecărei ședințe, cu încredere din ce în ce mai mare, simțeam lacrimi în ochi. Cât de bine s-a antrenat pentru a nu simți durerea de a spune adio.

Capitolul 17

Eu eram adevăratul David Cassidy. O, sigur, era și celălalt tip: cel care cânta melodiile, care cucerea fetele, care purta cămășile, care frângea inimile. Însă povestea lui David Cassidy avea, de fapt, foarte puțin de-a face cu muzica pop sau cultura pop, sau chiar cu cultura celebrității; era ceva mult mai simplu decât atât. Era o poveste de dragoste. Pe care am scris-o eu.

Am părăsit universitatea în 1973, cu o diplomă, o iubită și o coproprietate la un automobil Mini Clubman. S-a dovedit că aveam o coproprietate și asupra iubitei, și că ea îl prefera pe celălalt coproprietar, dar a fost nevoie de un meci de țipete într-unul din grajdurile transformate în locuințe de lângă Bayswater, la trei dimineața, ca să aflu adevărul. Licența mea era în literatură engleză, cu accent pe poezii romantici. Dovada că o obținusem a venit cu o diplomă, într-un sul de pergament fals, și cu un spațiu gol unde trebuia să fie viitorul meu. Nu numai că Keats nu a reușit să-mi facă rost de un job; practic, el a garantat că nimeni nu o să mă angajeze. Angajatorii stăteau acolo cu CV-ul meu de o pagină, scris la două rânduri, pus pe biroul dintre noi, își încreșteau buzele și pronunțau cuvintele „literatură engleză“ de parcă ar fi zis „condamnări penale“ sau „perversiuni cunoscute“. În mod limpede, credeau că voi veni în prima zi cu o capă și o pană de scris. În timp ce eu voiam, mai mult decât orice, să-l las pe

Keats în urma mea : să evadez din colivia vieții și iubirilor lui în propria mea libertate. Și, dacă asta însemna să fac cafeaua, nu aveam nimic împotriva. Fetele beau cafea. Atâta lucru știam și eu.

Bill închide documentul și apoi laptopul. Această acțiune simplă declanșează în el, ca întotdeauna, o dublă reacție: nevoia de o țigară și nevoia mai profundă de o băutură. Faptul că nu a mai fumat de douăzeci de ani și că nu s-a mai îmbătat de zece ani nu are nici un fel de importanță. Ceea ce contează e că fumatul și băutul sunt genul de lucruri pe care scriitorii sunt sortiți să le facă – comportamente reflexe care trebuie să intervină în josul fiecărei pagini sau chiar la terminarea unui paragraf. Ele sunt insignele de proastă purtare, atașate scrisului pentru a-i da o strălucire în plus. Când vezi fotografia unui romancier și el e așezat la mașina de scris, inhalând dintr-un Marlboro, cu un păhărel de scotch lângă cot și lumina zorilor în spate – ei bine, asta e o dovadă în procent de șaizeci la sută, nu-i așa? Tipul și-a câștigat stilul; cărțile lui trebuie să fi fost obținute cu greu, dezgropate dintr-un câmp de bătălie dat între băutură și inimi grav rănite. Cum ai putea să iei în serios gândurile unui scriitor care supraviețuiește cu ceai și biscuiți?

Bill se simte rușinat de el însuși, pentru faptul că se gândește în mod automat la un *el*, dar nu poate face nimic în legătură cu asta; când se gândește la scris, imaginea unui alt bărbat îi vine în minte. O parte din sine, bănuiește el, a rămas blocată în 1973, când un autor era încă un tip în blugi sau, dacă era mort, într-o redingotă, cu o călimară de cerneală neagră, ca să se asorteze cu paharul de scotch. Să ți-o imaginezi pe George Eliot bodogănind lângă micul dejun neatins, încercând, cu neîndemânare, să deschidă primul pachet de Lucky Strike al zilei, frecându-și cu o mână părul scurt, încercând să nu

adulmece mirosul urât al respirației din noaptea trecută, propria-i atmosferă viciată...

Cei mai deștepți oameni pe care îi cunoaște Bill sunt femeii. Se gândește la Marie, de la birou, cu capul ei roșcat înclinat într-o parte, cu inteligența ei cercetătoare, rapidă, care îl face să se gândească la rândunele care se cufundă într-un lac la asfințit. Numai femeile par să mențină un trafic fluidizat între creierul și gura lor, pe când bărbații sunt mereu în ambuteiaje, rute ocolitoare și drumuri înfundate. Când vine vorba de comunicare, bărbații sunt guri de canal. Și, nici nu mai trebuie spus, ei nu citesc; ei nu citesc oamenii și al dracului de sigur e că nu citesc femeile. Puțini bărbați, cum ar fi călugării, încă citesc, dar ei nu discută cu alți bărbați despre cărțile pe care le-au citit și, dacă sunt cărți bune, ei le ascund ca fiind pornografie. Doar să te gândești că ar citi *poezii*: sub așternuturile lor, cu o torță, în timp ce nevestele dorm incomod lângă ei.

Când au încetat bărbații să citească? Când au devenit bărbații anticitiți sau când a devenit cititul antibărbați? Poate că, se gândește Bill, s-a răspândit zvonul că, la fel ca fructele, yoga sau mersul la biserică, cărțile îți fac bine. Te hrănesc și te susțin. Cu alte cuvinte, sunt o idee proastă. Acum, poate că singura modalitate care i-ar face pe bărbați să citească este acțiunea guvernamentală. Guvernul ar putea să înceapă să interzică din cărți, începând cu cele bune. Să le interzică și să le ardă, să le dezavueze și să le rupă în bucăți. Atunci bărbații le-ar vrea din nou. O carte ar fi ca un drog sau ca adulterul ori trădarea; o carte ți-ar face rău. Și asta ar fi un lucru bun.

Și, în tot timpul ăsta, umezindu-și arătătorul și dând pagina, femeile au continuat să citească. Dintre toate femeile deștepte pe care le cunoaște Bill, majoritatea sunt cititoare. Și ceea ce citesc ele, în cea mai mare parte, sunt alte femei. Când nu sunt prea ocupate cu propriile vieți, adică în majoritatea timpului,

ele citesc despre viețile altor femei, care, în mare parte, din câte și-a putut da Bill seama, au fost chiar mai ocupate decât sunt ele, deși el habar n-are dacă asta era ceva care intenționa să le dojenească sau să le consoleze.

Apartamentul lui e un fost depozit transformat în locuință, în apropiere de Tower Bridge, la o distanță de șapte minute de mers pe jos de birou și cu o priveliște parțială asupra fluviului. A fost o măsură provizorie convenabilă ; după unsprezece ani, uneori pare *acasă*. Bill se uită prin living. E ordonat, bănuiește el, și primitiv ; pe covor nu sunt pete, arsuri neidentificate ori resturi de mâncare. Este, în mod recognoscibil, locul în care un adult care lucrează caută să se relaxeze la sfârșitul zilei. Însă este, de asemenea, într-un mod inconfundabil, un loc unde nu vin femei – sau nu au venit în ultima vreme ori nu vin suficient de des. Sunt cărți, dar nici una nu e lăsată cu fața în jos, cu cotorul crăpat, cu paginile mototolite și desfăcute ca niște aripi. Țasta e un alt lucru pe care nu o să-l înțeleagă niciodată despre femei : cum pot să suporte să citească în cadă, cu un roman sprijinit în săpunieră, cu aburi ridicându-se și transformând ficțiunea în literatură de scandal.

Aici, însă, în această cameră, cărțile sunt ordonate ca niște santinele, ca o armată a cunoașterii. Lipsește una singură ; se vede locul ei pe raft, un loc gol, întunecat. Acum e pusă pe măsuta de cafea, cu un marker între paginile ei, lângă un teanc de reviste, și Bill nu poate să-i citească titlul de unde stă, la birou, deși îl știe la fel de bine ca pe propriu-i nume și știe de unde l-a luat autorul, sub pavăza întunerului. Pe vremuri, demult, gândurile și sentimentele altor oameni erau dezvoltate în poezii, și fragmente din acele poezii alunecau în mintea romancierilor și romanele stăteau pe măsuțele unor bărbați prea obosiți și preocupați de alte lucruri, cum ar fi înființarea unor reviste, ca să se gândească la sentimentele pe care ei înșiși poate că le-au avut cândva, demult.

„Când tinerețea pălește, ajunge ca un spectru și moare...”¹

Bill se duce în bucătărie. Anul trecut a utilat-o cu mobilă nouă. Germană. A costat doar cu un pic mai puțin decât câștiga tatăl lui în zece ani, pe vremea când încerca să întrețină o familie cu cinci membri. Își trece mâna peste blatul din granit și schițează un zâmbet slab spre nebunia de baterie cu robinet mixer, de dimensiuni industriale, ca un piton din oțel. Pe cine păcălește el? O baterie care are suficientă presiune pentru a stinge Marele Incendiu din Londra e folosită numai pentru a clăti dimineța farfuria de pâine prăjită. Se uită la raftul cu sticle, unele niciodată deschise; cine, în cursul istoriei umane, a cerut țuică de caise? Toate aceste băuturi pentru musafiri, iubite, petrecăreți: oameni cărora le place să se lase multă vreme copleșiți de amintiri, alții care sunt dornici să uite. În casă nu există țigări. Își face o cană de ceai, ia doi biscuiți, se așază la masă și începe să înmoaie biscuitul în ceai. Nu-i trece nimic prin cap. După ce termină, răstoarnă în chiuvetă restul de ceai, cu depuneri granulante, și rămâne pe loc. Apoi iese din bucătărie, trece pe lângă living ca un somnambul, împinge o ușă și apasă un întrerupător.

De jur împrejurul camerei e muzică; de-a lungul ei, în sus și în jos, ca pe un portativ. LP-uri în capăt, îngrămădite laolaltă în șiruri de rafturi, cu muchiile șterse și ilizibile chiar și când te uitai de aproape. În rest, peste tot, CD-uri cu sutele, cu miile. Și, ascunse vederii, în sertare aflate la nivelul podelei, casete, în teancuri de câte șase, unele dintre ele prinse cu benzi de cauciuc. Casete, ce glumă: carcase din plastic cu colțurile sparte, care zornăie ca mazărea uscată. Destinate să fie scăpate și pierdute prin buzunarele de pe portierele mașinii; însă proiectate,

1. Vers din poezia *Ode To A Nightingale* („Odă unei privighetori”) de John Keats.

de asemenea, să conțină tot ce îți place mai mult la o formație sau, încă și mai bine, tot ce ai putea să pregătești amestecând o formație care îți place cu încă o duzină, pentru a crea o compilație pe care să le-o dai prietenilor. La mijlocul anului 1972, Bill simțea față de casetele cu compilații ceea ce alții simțeau față de National Gallery; în anumite privințe, încă mai simțea. Deschide un sertar și scoate un teanc de casete. Vizibil prin carcasa transparentă, e câte un titlu scris pe fiecare rând. Primele cuvinte pe care le citește sunt „Floyd, Pink“. Bill pufnește și apoi se uită repede în jur, de parcă un intrus a intrat prin efracție, cu scopul precis de a privi un bărbat de vârstă mijlocie care râde de sinele său mai tânăr, infatuat.

Dumnezeule, chiar a fost atât de rău? Asta nu spune prea multe lucruri bune despre nebunia domnului Finn. Cum poate muzica să te înalțe, să scoată spiritul din tine și să-l ridice în stratosferă, dacă după aceea o aranjezi în categorii gen „Floyd, Pink“. Bill se întreabă ce naiba trebuie să fi făcut cu Crosby, Stills, Nash și Young? Patru cataloage separate, probabil, sau patru la puterea a treia. Șaizeci și patru. Ce se întâmpla cu colecția lui de discuri atunci când unul dintre ele se cojea și devenea Young, Neil? O surpriză, cu adevărat, că întregul sistem nu s-a dezintegrat.

Odată, cu ceva ani în urmă, a adus o femeie acasă. S-au cunoscut la o petrecere chiar înainte de Crăciun și au stat de vorbă, nu despre muzică, dar despre multe altele, lucruri mai puțin controversate. Nu se știe de ce, ține minte că ea purta o jachetă din catifea neagră, croită ca un sacou bărbătesc, cu o cămașă albă și un șirag dublu din perle; cineva în trecere, care ducea băuturi, îi spusese că arată minunat, iar ea zisese: „Mă simt ca și cum aș interpreta rolul unui bărbat“, și văzuse zâmbetul lui Bill. Ea s-a oferit să-l ducă acasă cu mașina și i-a spus, atunci când mașina ei zăbovea lângă bordura trotuarului

din fața casei lui: „Ei, nu ai de gând să mă inviți înăuntru? E Crăciunul, să știi“. Tulburat și fără să priceapă prea bine legătura, el a făcut ce i s-a spus. Cu maniera ei sigură de sine, degajată, ea s-a plimbat prin apartamentul lui, inspectându-l, înainte de a se angaja la ceva, în timp ce el se lupta în bucătărie cu filtrul de cafea: pălăvrăgeala obișnuită, mai mult tristă decât amuzantă, a doi adulți care au hotărât deja să se culce împreună și știu asta, dar care totuși trebuie să treacă prin gesturile unei curtări politicoase, rapide, chiar dacă, după toate probabilitățile, cafeaua va rămâne nebăută.

În turul ei scurt, ea a strigat comentarii, făcând câte o pauză ca să râdă, așa cum se cerea, de accesoriile spartane din baia lui. Apoi s-a lăsat o tăcere absolută. El i-a spus numele. (Cum o chema? Bill e uimit de memoria lui din prezent, cu peticele aspre și găurile ei. Helen? Harriet? Încă îi vede perlele, dar numele și-a pierdut strălucirea și a dispărut.) Atunci el a închis filtrul de cafea și a plecat să o caute. Ea stătea în ușa camerei cu muzică, uitându-se lung la șirurile numeroase și la sistemul audio care era pus pe jos, ca o sobă neagră, acolo unde cândva fusese un șemineu.

— Muzica ta e toată în ordine, a spus ea.

— Da, i-a replicat Bill. Atunci a făcut prima lui greșală. A crezut că ordinea era ceva de care să fie mândru și i-a explicat: Alfabetic, tematic și cronicologic. Așa că, dacă îl luăm pe Bob Dylan, de exemplu, să zicem, mai întâi mergem la D...

El s-a oprit. Ea l-a privit ciudat și și-a înclinat capul într-o parte, ca o mamă care examinează copilul ciudat al altcuiva, și a spus:

— Cred că ar trebui să plec.

Și dusă a fost. El a ascultat cum mașina ei se îndepărtează, apoi a făcut cafeaua și a ascultat Dylan până în zori. „Pe drumul dezolării...“¹

1. Vers din cântecul *Desolation Row* scris de Bob Dylan în 1965.

Bill nu s-a mai gândit de multă vreme la Femeia cu Perle. E sigur că ea nu s-a gândit la el nici măcar o dată după seara aceea, poate decât ca să-l prezinte drept o specie comică, în timp ce se afla cu alte femei la prânzuri și ieșiri la un pahar preț de vreo săptămână. „*Mai întâi mergem la D... Nu, nu mergem, amice. Nu o să ajungem nici măcar la A în seara asta, crede-mă...*“

Nu există nici o șansă să o găsească acum sau vreodată pentru a-și cere scuze și a-i mărturisi că acum pricepe și el gluma. Mai bine mai târziu decât niciodată. Cum ai putea să-ți refaci pașii așa, înapoi în trecut? Să găsești cu adevărat vechea cărare prin pădure, nu să o apuci pe ea doar pentru puțin timp sau să o reînveți? Pune caseta la loc, stinge lumina și închide ușa, apoi se întoarce alene la laptopul lui. Ecranul acestuia clipește spre el, în camera slab luminată, ca o fereastră într-un oraș nocturn.

Am răspuns unui anunț din The Evening Standard. Nu mă așteptam să primesc jobul; nici măcar nu sunt sigur că îl voiam. Țin minte cum am plecat de la interviu, unde natura exactă a muncii – și numele băiatului frumușel din inima acesteia – au devenit clare pentru prima oară. Aș fi putut să mă ridic și să-i declar celei care mă interviewa: „Doamnă, scuipe oferta dumneavoastră de muncă solicitantă, pentru că nu ar fi îndeajuns de bine remunerată. Vă urez o zi bună“. În loc de asta, am spus da. OK. Muzica nu însemna nimic, am raționat eu, dar banii sunau bine.

În seara aceea am mers s-o văd pe prietena mea. O s-o numesc Rachel. Știind că fusesem la un interviu, m-a întrebat cum mersese. Bine, i-am spus. Mi-au dat jobul pe loc. De acum înainte, mă putea prezenta drept jurnalist muzical. Rezultatul: aceste cuvinte au făcut-o să se topească. Propriul ei job era mai sigur și mai bine plătit, însă acesta – și nu uitați, vorbim de 1974 – avea o aură de strălucire.

— *Despre cine o să scrii?*

— *A, știi tu: Plant, Page, Clapton. Poate Hendrix, dacă vine aici.*

Gândiți-vă la scenă: nu numai că mințeam cu privire la puterea dorinței mele de a întâlni staruri rock adevărate, cu clăi de păr în cap, dar mințeam în deplină cunoștință de cauză a faptului că nu le voi întâlni niciodată, deoarece aveam să fiu prea ocupat să scriu despre un elf pop cu bărbia netedă pe care speram cu ardoare că nu va trebui să-l întâlnesc niciodată. Băiatul meu secret, despre care ea nu trebuia niciodată să afle.

Câteva săptămâni mai târziu, stăteam la birou și mă holbam la un maldăr de corespondență.

— *Zoe, i-am spus șefei mele, astea sunt de la puștoaice pentru David.*

— *Ce vor? a întrebat ea.*

— *A, nu mare lucru. Promisiuni de dragoste nemuritoare pentru ele și doar pentru ele. Oferte de căsătorie. Batista lui. Căii lui din Hawaii. Culoarea lui preferată. Chestii de-astea.*

— *Da, chestiile obișnuite, a spus Zoe.*

Am întrebat-o ce să fac cu scrisorile.

— *Să faci? a zis ea. Să răspunzi la ele, normal. Nu personal. Redactează niște răspunsuri generale și dă-mi-le mie. O să am pagina gata într-o clipă. O s-o numim pur și simplu „O scrisoare de la David“.*

M-am uitat la ea ca un copil care e împins pentru prima oară pe scenă într-o piesă despre Nașterea Domnului, apoi i-am spus cu jumătate de voce:

— *Da' eu nu sunt el.*

Zoe a zâmbit și mi-a zis:

— *Acum ești, dragule.*

Așa că am fost. Și știți ce? A fost ușor. Am luat prima scrisoare. Era cea despre culoarea preferată a lui David. Evident, trebuia să fac săpături ca să găsec răspunsul; trebuia să existe unul, la urma urmei. Toată lumea avea o culoare preferată. M-am dus să întreb un coleg:

— Care e culoarea preferată a lui Cassidy? Unde pot să caut?

El a mârâit la mine și mi-a zis ceva de genul:

— Nu o căuta, labagiule, *INVENTEAZ-O*.

Cu toate acestea, nu mă simțeam în largul meu. *Ăsta era jurnalism, la urma urmei, nu ficțiune. Ca un compromis, i-am oferit lui David culoarea mea favorită, uitând că asta s-ar putea să nu fie cea mai convingătoare alegere, deoarece eu eram daltonist. M-am întors la mașina de scris și am dactilografiat: „Bună, fetelor! Lumea mă întreabă adesea care e culoarea mea preferată. Așa că trebuie să vă spun: culoarea mea preferată e maroul“.*

Bill se reazemă de spătar și se gândește la Ruth. Ce s-ar întâmpla dacă ea ar lua peste o lună un exemplar al revistei, ar vedea articolul lui și s-ar recunoaște? Bill nu știe dacă frământă această idee în cap deoarece se teme de consecințe ori pentru că și le dorește – vrea ca ea să se gândească la rândul ei la el, să-l caute, să găsească un număr de telefon, să-l sune... „Bill, bună. Sunt... ăăă... Ruth. Ruth de demult. Știi tu, de pe vremea lui David Cassidy. Ți-am citit articolul și nu m-am putut abține...“

Mai era ceva. Nu doar că transmitem scrierile sfinte ale lui David Cassidy. Puneam laolaltă Biblia. Am învățat să fac designul unei pagini și să aranjez textul. Am învățat cum să tai și să lipesc, deși nu cu ajutorul unui clic al mouse-ului; în vremurile alea, să tai însemna foarfecă și să lipești însemna un borcănel cu ceva atât de alb, urât mirositor și lipicios încât ne convingeam pe noi înșine că trebuie să fi provenit din sperma unei balene. Mie mi se părea că pute a oase fierte, dar asta nu era suficient de dezgustător pentru colegii mei în ale lipitului. „Probabil că e spermă, s-a exprimat unul dintre ei, spermă de balenă“. Și din clipa aceea, borcănelul nostru de lipici a fost etichetat Moby Dick. „Dă-mi-l pe Moby“,

ne spuneam unul altuia, respirând pe gură. Atunci când milioane de ființe omenеști își aduc aminte de David Cassidy, ele se gîndesc la o voce și apoi la, nu știu, mirosul de ars al vechilor lor uscătoare de păr, poate, de pe vremea când ele însele se dichiseau pentru acest star pop inaccesibil, în timp ce citeau revista noastră.

Iar eu? Ei bine, probabil că sunt singura persoană care, ori de câte ori apare cuvîntul „Cassidy” în conversație, se gîndește la „Moby Dick”. Și viceversa.

Bill simte o cheie răsucindu-se în capul lui. Ceva de genul ăsta. Ceva eliberat. Nu a mai descoperit mirosul acela de lipici într-un colț al simțurilor sale, sub toate celelalte gunoaie, de treizeci de ani, însă iată-l aici, eliberat de câteva cuvinte scrise în dorul lelii. Bill nu mai scrie în prezent, asta dacă nu pui la socoteală însemnările de pe bilețelele lipite pe partea laterală a computerului sau pe frigider. Și e-mailurile, desigur: rozariile secolului XX – un țacănit nesfârșit al degetelor, unic pentru fiecare suflet, expediind reclamații, regrete și rugăminți în acest necunoscut, sperând că își vor atinge ținta. Însă asta nu înseamnă scris. Nu a scris ceva mai lung de ani de zile, nici măcar o scrisoare de condoleanțe; o scrisoare de orice fel, cu cerneală, ar fi la fel de inimaginabil, la fel de imposibil de manevrat din punct de vedere fizic precum scrierea genului de poeme pe care el încerca să le creeze în facultate, pentru niște fete ale căror nume păreau să nu rimeze niciodată cu nimic. Ce cuvînt rimează cu Bethany sau Jenny? Sau cu Pippa, în afară de strippera? Sau Amanda, dacă nu folosești o poezioară umoristică absurdă cu cinci versuri? Sau Ruth, zău așa?

Ruth. Bill habar nu are unde trăiește ea acum. Încearcă să nu-și sugereze ceva și mai înspăimîntător, genul de sugestie care vine noaptea: dacă nu mai trăiește deloc? Au pierdut legătura curînd după ce s-au despărțit și, neavînd mulți prieteni comuni, ar fi fost greu s-o restabilească.

O singură iubire adevărată. Aceasta este rația alocată tuturor? Există mitul ăsta străvechi, nu-i așa, o legendă grecească demodată și care nu prea ține, cum că fiecare persoană este o jumătate, ca jumătatea unui vas spart, iar viața este o chestiune de atenție și așteptare, de răscolire a pământului, în speranța că jumătatea ta va apărea să-și ocupe locul. O potrivire perfectă pentru a constitui un întreg. Dacă e așa, Bill încă așteaptă; dacă e încă atent, asta e o altă problemă. A încetat să privească, să fie cu ochii în patru. Ruth a fost cel mai aproape de asta, dar amândoi au știut că marginile nu se potriveau perfect; existau cioburi lipsă, nu era exact cum trebuia. Dar poate că asta e și ideea: mitul s-ar putea să fie greșit.

Bill a citit suficient din propriile reviste pentru femei ca să știe că nu e *niciodată* exact așa cum trebuie, că nu există potrivire perfectă și că cel mai bun pariu al tău e să petreci o viață întreagă alături de cineva netezind marginile, făcând reparații, obișnuindu-te cu crăpăturile. Apoi, cu puțin noroc, pe măsură ce se apropie sfârșitul, s-ar putea să-ți dai brusc seama că vasul e terminat și că doi a devenit unul.

Și cum e cu fetele alea, cele care citeau în fiecare săptămână gândurile lui ca fiind ale lui David Cassidy? Ele erau convinse de unica lor iubire adevărată; faptul că milioane dintre ele aveau *aceeași* iubire adevărată nu părea să le deranjeze. În mod limpede, David era perfect potrivit pentru toate mărimile. Femeia aia care a venit la birou zilele trecute: fata bătrână și scrântită din Țara Galilor, cum a numit-o una dintre tipele de la recepție, doar că, atunci când a sosit, ea nu părea deloc scrântită. Sau bătrână. Una dintre cele mai puțin nebune persoane pe care Bill le-a cunoscut vreodată, deși partea cu Țara Galilor era adevărată. Petra, așa o cheamă. Și felul în care ea a vorbit despre trecutul ei, despre vremurile ei din perioada Cassidy, ca și cum ar fi știut cât de

ne bună trebuie să fi părut și, cu toate acestea, nu era pregătită să o tăgăduiască acum – refuzând să adopte varianta ușoară, de adult, și să își renege anii de demult. Mai bine să te agăți de nebunia tinereții, desigur, și să-i argumentezi importanța, locul durabil pe care îl ocupă în inimă, decât să pretinzi că nu s-a întâmplat niciodată... Pentru Petra, iubirea a fost adevărată, extraordinar de adevărată, chiar dacă adevărul era inventat. Bill se întreabă ce s-ar întâmpla dacă ea ar descoperi că el, un mocofan de student la literatură, a inventat cea mai mare parte. Speră că ea nu i-ar scoate ochii. Nu pare să fie genul. Nu pare să fie nici un gen. Pare să fie pe de-a-ntregul ea însăși.

Așadar, ce s-a întâmplat? Cu David și cu mine? S-a răcit el față de mine sau și-a găsit pe altcineva ori am forțat eu problema, spunând că am nevoie de spațiu?

Chiar aveam nevoie de spațiu; când m-am pomenit înghesuit pe White City, în mai 1974, la concertul final al lui David din Londra, cu adolescente pretutindeni în jurul meu, leșinând nu de emoție, ci pentru că aglomerația le rupea oasele și, într-un caz, le storcea viața din trup, am vrut să închei. Țin minte cum am plecat de pe stadion în noaptea aceea, trăgând lacom aer în plămâni.

Nu mult după aceea, David Cassidy a renunțat. Nu mult după aceea, și revista The Essential David Cassidy s-a închis; alegerea corectă, bănuiesc, întemeiată pe motivul că e greu să păstrezi o biserică atunci când Dumnezeu și-a anunțat retragerea.

M-am întrebat: unde se vor duce enoriașele? În viețile lor de femei în toată firea: dând examene, luându-și joburi și soți; îndosariindu-și mai întâi posterele cu David și exemplarele din revista mea și apoi, undeva de-a lungul drumului, pur și simplu pierzându-le în poduri și în timpul mutatului. Cât de șocate ar fi fost, la treisprezece ani, să se gândească

la faptul că ar putea să vină cândva o zi când nu vor ști sau nu le va păsa unde se află cele mai prețuite lucruri ale lor – pick-upul cu trei viteze, discul nezgâriat cu Cherish...

Eu nu am avut niciodată albumul ăla. Nu am cumpărat niciodată un disc cu David Cassidy; ca să fiu brutal, nu pot să jur că m-am așezat vreodată să ascult un cântec al lui David Cassidy – nu până la capăt, de la început până la sfârșit. A, știam cântecetele, OK, dar asta pentru că aveam fotocopii ale versurilor lipite cu scotch pe peretele de deasupra biroului. Ori de câte ori mă lăsa inspirația, îmi ridicam ochii la versurile din fața mea, furam o frază și o dăltuiam în ultimul meu articol despre David. „A prețui este cuvântul pe care îl folosesc pentru a descrie toate sentimentele pe care le păstrez pentru tine.“

Cât de greu e să reușești să introduci asta într-o scrisoare? Dumnezeuule, deja sună ca o scrisoare. Tipul făcea treaba în locul meu.

Bill se oprește, se duce la un dulap de lângă baie și îl deschide, dând la iveală un maldăr de valize. Le scoate repede, una câte una, luat prin surprindere de propria grabă. În spate, sub un sac de dormit făcut sul, se află o cutie din carton. O duce în living și scormonește în ea. E plină cu tăieturi din ziare, la fel de îngălbenite ca o piele bătrână. Le răsfoiește repede, aruncând unele pe covor. În cele din urmă se oprește, ținând în mână o revistă mică. O ia cu el și o pune pe birou, o netezește și începe să tasteze din nou:

E atât de fantastic să simt apa rece înconjurându-mi trupul fierbinte, de orășean! Și atunci doar stau acolo întins, pe marginea piscinei, uscându-mă și privind în jos, peste canion. E într-adevăr o priveliște magnifică...

Nu eu uscându-mă! Canionul, vreau să spun!

Abia acum, după atâta timp, Bill poate să înțeleagă ciudățenia deplină a primului său job. Petra l-a făcut să se gândească la asta. Cine era el mai degrabă, el însuși sau David? La douăzeci și patru de ani, cariera lui Bill era în ascensiune. Alui Cassidy, după ce se înălțase de o mie de ori mai sus, era terminată sau în cădere liberă. Nu e de el parcursul normal al unei vieți: un început poticnit, care se îndreaptă spre o culme la care ajungi în cele din urmă când ești între două vârste, chiar dacă țelul, odată atins, poate să nu pară demn de efortul urcușului.

Cum o fi să te bucuri de ora ta de glorie înainte să împlinești treizeci de ani? Keats. Toate acele cărți de poezie, pe care Bill le adnota noaptea și pe care le-a pus în raft cu jenă atunci când a lăsat deoparte lucrurile copilărești pentru a intra în lumea muncii, s-au dovedit a avea dreptate. Ele dețin soluția, deopotrivă pentru iubire și faimă. Iar starul pop, care arde cu strălucire și dispare într-o clipită, se dovedește a fi doar un pic mai mult decât o rescriere a unui poet romantic. Dacă Cassidy ar fi murit pe White City – dacă el, și nu admiratoarea lui, ar fi fost asfixiat în înghesuială – ar fi fost poate mai bine? Nu ar fi devenit el nemuritor, blocat în momentul lui de perfecțiune?

Destinul unui idol al adolescentelor este destinul fetelor frumoase de-a lungul timpurilor. Idolul trebuie să fie perceput ca virginal, dar foarte atrăgător. Atrăgător, însă neatins.

Însă Cassidy e încă în viață, mai în vârstă și mai înțelept, având câteva lucruri usturătoare de spus despre condiția sa – și n-are decât, îi dorește multă baftă. S-a căsătorit, Bill știe asta. De două ori, poate de trei ori. Prima oară trebuie să fi fost atunci când se afla încă în camera de depresurizare, revenindu-și după celebritatea mondială. Kay nu-știu-cum. O blondă

micuță cu obraji ca o piersică. „Ca o piersicuță“, așa cum obișnuia să spună mătușa lui Bill, Rita, atunci când era întrebată cum se simte. Rita, care se îmbrăca în rochii de vară două treimi din an, s-a măritat cu unchiul Douglas, care se încovoia, de parcă ar fi avut o balama la mijloc, și îi oferea lui Bill, cu gravitate, o bancnotă de cinci lire de ziua lui. Într-un an, bancnota a foșnit un pic când a pus-o în mâna recunoscătoare a băiatului. Un an mai târziu, foșnetul a fost o zgâlțâire, bancnota tremurând cu zgomot în palma lui Bill, iar apoi Douglas nu a mai fost acolo; trupul lui înalt era imobilizat într-un scaun și, în cele din urmă, la pat, convulsiile – așa a auzit Bill de la un văr care vorbea în șoaptă – au devenit incontrolabile. Între timp, Rita ajunsese fantoma unei femei, cu un negru ca de funingine în jurul ochilor, epuizată de iubirea pe care i-o oferise bărbatului ei, cândva semeț, acum tremurând și dezechilibrat. Cu toate acestea, de Crăciun, neînsoțită, se îmbrăca într-un galben ca untul sau într-un albastru mediteranean și zâmbea în timp ce împărțea farfuriile. „Ca o piersicuță, Bill, mulțumesc“, zicea ea.

Bill pe cine a iubit? De cine a vrut să aibă grijă după ce a dispărut Ruth? A făcut dragoste, Dumnezeu știe; uneori nu a făcut cu săptămânile sau chiar cu lunile, pentru ca apoi să o facă de câte cinci ori, într-o febră a relațiilor încurcate; îmbrăcându-se în liniște în zori, într-un hotel din Edinburgh, în timp ce femeia dormea, pentru a prinde trenul de Londra și o întâlnire la ora prânzului cu altă femeie, care stătea în hol când intra el, purtând niște pantofi lejeri și nimic altceva, și care îl primea acolo, trăgându-l în ea sprijinită de hainele umede de ploaie. Apoi cina cu o veche prietenă, acum nefericită, care necesita consolare. Bill s-a dus la culcare în noaptea aceea singur, simțindu-se ca o sondă de țigeti secată, și a dormit treisprezece ore.

Sau frumusețea aceea italiană, prea frumoasă pentru el, fără nume; poate că nu l-a văzut bine,

poate că ceața distrată din ochii ei violeți era din cauza miopiei; s-au pomenit amândoi în fața aceleiași tablou la... unde a fost asta? La Milano, poate, când el avea nouăzeci de minute disponibile pentru a vizita un muzeu, între întâlnirile de afaceri? Discutând *sotto voce* despre pictură, așa cum se face, de parcă ai fi în biserică, ea în engleza ei nesigură, Bill în italiana lui șovăielnică; apoi o pauză, o privire schimbată de la unul la altul, apoi la parter, nu te grăbi, coridoare tăcute din marmură, tocuri care țâcăne, în cele din urmă o cameră neîncuiată, pe care au găsit-o, au deschis-o și apoi au încuiat-o pe dinăuntru, Bill lovindu-se de un mop sau o mătură, frumusețea încercând să nu râdă tare, apoi întorcându-și fața la perete și ridicându-și, aproape formal, poala rochiei... Dumnezeu, să ți-o tragi în spatele unui tablou cu Răstignirea pe Cruce: asta însemna o mie de ani în iad, din capul locului, cu siguranță. Și s-a întâmplat doar acum șapte-opt ani. Acum, după trecerea timpului, nu i se pare ceva real.

Asta e problema cu amorul; peste timp, capătă sentimentul definitiv al unei povești sau strălucirea unui film, ca un lucru care i s-a întâmplat altcuiva. (Cu iubirea însăși, adevărata iubire din legende, e valabil contrariul; pe măsură ce crește, nu te mai poți închipui fără ea. Dragostea te face pe tine.) Sexul deschide o ruptură în lume, face ca lumea să devină de prisos pentru o clipă sau o lună. Trei zile la rând, odată, la Londra, în 1981, pierzând în întregime nunta regală; dându-se jos din pat ca să facă pipi în chiuvetă, înfometăți precum leii, fără să aibă timp să mănânce; cine a fost devoratoarea aceea? Mary, ea a fost, Mary cea sfântă, cu tunsoarea unei fete care joacă rolul principal masculin într-o pantomimă, ca Peter Pan, care a fost cu el șase săptămâni cu totul și care nu l-a cunoscut pe nici unul dintre prietenii lui.

Apoi a fost Melody. Dumnezeu să ne ajute, Melody. Bill încă zâmbește când se gândește la amicul lui,

Pete Bubosul, informat de Bill, la o halbă de bere, că a cunoscut o fată pe care o cheamă Melody. „Sigur glumești, a spus Pete. Bill, asta nu e o fată. Asta e denumirea unei case de discuri. Asta e un șampon. Asta e jumătate dintr-o afurisită de revistă.“

În vremurile alea, toată lumea, dar toată lumea citea *Melody Maker* și *New Musical Express*, astfel că, bineînțeles, începând din ziua aceea, de la pub, și până la sfârșitul relației, Pete și toți prietenii lui îi spuneau lui Melody „NME“. În față.

„Cum merge, NME?“, spuneau ei în cor când intra ea, cu fusta ei lungă, cu volane, măturând podeaua și în timp ce își bea vinul de orz. Odată, ea a venit la un meci de fotbal cu un flaut. Melody credea că într-o viață anterioară fusese pisică egipteană, iar felul ei de a face dragoste era cu siguranță felin, plin de senzualitate, o combinație de comoditate egoistă și voracitate dezlănțuită. „În pat cu NME“¹, după cum a observat Pete. Bill, pierzându-și speranța ca ea să-și găsească o slujbă, o silise să completeze un chestionar privind cariera, doar ca să vină înapoi după trei ore și să descopere că sub rubrica „Unde te vezi peste zece ani?“ ea scrisese un singur cuvânt: „Cascadă“.

Într-o după-amiază, Melody s-a risipit ca un nor cirrus, iar ușurarea lui a fost atât de mare, încât abia după două săptămâni, verificându-și extrasul de cont, Bill și-a dat seama că ea plecase cu toți banii lui.

Pe atunci, Bill era ocupat cu munca la *Puzzle Time*, care se vindea mai bine și aducea mai mulți bani pentru Nightingale Publishing decât toate celelalte trei titluri ale sale. El a condus-o șase luni, înainte de a se muta pe o poziție similară la altă publicație, și apoi, după un an, la alta, dar întotdeauna în cadrul aceleiași companii-mamă. El devenea

1. Pronunția abrevierii *NME* este similară cu cea a cuvântului *enemy*, care înseamnă dușman, inamic.

un copil corporatist. Și totuși, în serile reci și ploioase de vineri, fără să aibă timp nici măcar pentru o baie, își înhăța tocul chitarei din spatele canapelei sau de sub aspirator și zorea spre Kentish Town sau spre săli de festivități imposibil de găsit, din apropiere de Tooting Broadway, ca să cânte în formații ce păreau să-și schimbe numele, identitatea și scopul chiar mai frecvent decât își schimba el joburile.

Cea mai rezistentă, din 1975 până în 1978, și totuși cea mai puțin scuzabilă, a fost Green's Leaf, singura incursiune a lui Bill în rockul progresiv. Rămăsese fără formație și nu se simțea deloc în largul lui de un an, după plecarea lui Ruth și după ce cealaltă iubire a lui, Spirit Level, s-a risipit în vânt. Spirit Level durase atât de mult și înfruntase atâtea obstacole și depusese atâta efort eroic în a nu deveni niciodată mai bună, în ciuda neîncetatei schimbări de componență, încât Bill presupusese că nu va muri niciodată; pentru el, era ca înscrierea unui gol pentru un club de fotbal jalnic, dar venerabil, care nu avea să treacă niciodată de divizia D. Atunci a venit vestea: nu unul, ci doi dintre membrii ei, în secret și în mod independent unul față de altul, hotărâseră să dea examene pentru contabilitate și se întâlнисeră, de fapt, față în față, la ușa sălii de sport municipale unde se desfășurau examenele. Amândoi purtau costum. Oroarea acestei coincidențe a pus capăt, în mod natural, formației.

Astfel că Bill s-a lăsat în voia sorții și a ascultat discuri cu Hendrix până când, într-o bună zi, a fost prezentat unui trio de studenți la facultăți particulare. Bineînțeles că erau la facultăți particulare: asta era ideea cu rockul progresiv. Era mai ușor să fantazezi despre mistica Anglie dacă puteai să privești din camera ta de cămin și să vezi Glastonbury. Sau Wenlock Edge. Școala lui Bill se aflase vizavi de un magazin cu mâncare pentru animale numit Ruff Trade.

Elevii de școală particulară erau de aceeași vârstă ca el, dar încă puști; încă arătau, în spatele coamelor

lor plouate, ca și cum ar fi așteptat să li se spună să se tundă și ei ar fi fost gata să se supună. Când aveau doar cincisprezece ani, cu vocile abia sparte, doi dintre ei, Roger și Miles, formaseră un duet folk cu numele de Pendragon. Apoi un al treilea, Piers, li se alăturase în clasa a zecea, cu propriul său set de tobe, și crescuseră – sau „se maturizaseră“, după cum îi plăcea lui Miles să spună – devenind Stone Circle. Acum, avându-l pe Bill, proletarul lor preferat, la chitară bas, erau Green's Leaf și nici unul dintre cântecele lor nu dura mai puțin de nouă minute. Uneori, Miles pleca în toiul unuia dintre interminabilele solouri de chitară ale lui Roger și își schimba costumul, reapărând pentru final îmbrăcat ca un frasin. La *Golden Bole*, el fredona a treia optime din mijlocul măsurii cu un bec aprins în gură. Bill stătea în partea laterală a scenei, înveșmântat sfidător în tricou și blugi, ciupind coardele chitarei, cu mintea la continente îndepărtate. „David Cassidy era mai bun decât asta“, își zicea el, cu voce tare, în oglinda din toaleta din spatele scenei și apoi își lăsa capul în jos de rușine. Pentru că era adevărat.

În primul rând, Cassidy le făcea scurte. Poate că nu întotdeauna drăgăstoase, dar scurte. Puteți să spuneți ce vreți despre *Cherish*, dar era gata cu totul în două minute și jumătate. Nu e de mirare că un cântec pop era numit un număr. Green's Leaf nu aveau numere, ei aveau ecuații, iar suma acelor ecuații era, așa cum s-a exprimat Pete Bubosul, „zero futai“.

Între timp, în cameră sunt doar umbre. Bill băjbâie după computer și îl pornește din nou.

Viața poate fi brutală pentru idolul adolescentelor care încearcă să crească. Jobul lui e să le aducă aminte admiratoarelor sale de inocența pierdută, nu de anii cu care îmbătrânesc.

Donny Osmond își aducea aminte că, după ce posterele au fost rupte de pe perete și dragostea de

liceană a pălit, el a fost ridiculizat pentru lipsa lui de obrăznicie. Disperat să se lepede de imaginea de băiat cuminte, Donny a angajat un agent de publicitate care a sugerat înscenarea unei razii pentru deținerea de droguri, în ideea de a fonda o oarecare credibilitate față de puștii de pe stradă. Problema era că Donny nu lua droguri, nu bea cafea și nici măcar nu făcea sex premarital.

„Trebuie să fac greșeli ca să fiu considerat interesant? a întrebat el. În mintea mea, am fost în cele mai întunecate locuri pe care vi le puteți închipui, dar fizic nu vreau să merg acolo.“

Idolii adolescentelor pot să meargă încă în turnee când au treizeci, patruzeci și chiar cincizeci de ani, însă, pe măsură ce linia părului se retrage și talia se îngroașă, locurile de desfășurare ale acestora descresc în grandoare, de la stadion la festival național, apoi la festival regional, apoi la sala de sport a unei școli.

Ar fi o greșeală să se creadă că David Cassidy era ceva nou. El a fost, în răstimpul unei bătăi de inimă, cel mai important lucru din lume, dar când el a încetat să mai bată, l-au înlocuit alții, așa cum el însuși îi urmase pe cei de dinaintea lui. Când milioane de fete țipau după Cassidy – și, credeți-mă, era un țipăt adevărat, o adevărată nebunie, de parcă erau fete primitive, din peșteră – ele credeau că nu a mai fost și nu va mai fi nimeni ca el, tot așa cum dorința lor pentru el era unică și irepetabilă, și cum fiecare țipăt și hohot de plâns al fiecăreia era la fel de caracteristic pentru ea precum propriu-i strănut sau – încă în așteptare – precum țipătul ei orgasmic.

Când de fapt, desigur, sărmanul tip era cocoțat nesigur, în costumul lui mulat, cu paiete, pe umerii giganților. Înainte de el fuseseră – ca să luăm doar exemplele mai puțin jenante și lăsându-i la o parte pe The Monkees și Johnnie Ray – Beatles și înainte Elvis, și înainte de el Sinatra.

Înfocatele admiratoare adolescente care stăteau la coadă pentru tânărul Sinatra simțeau că planeta

se înclina în favoarea lor prin simpla lui prezență lui. A existat o zi în timpul războiului, în octombrie, la New York, când li s-a permis să-și păstreze locurile pentru o întrevvedere de o zi întreagă cu Frank pe ecran și Frank în persoană, atâta timp cât ele continuau să le ocupe. Asta nu a fost o regulă înțeleaptă; majoritatea acelor fete ar fi rămas bucuroase pe locurile acelea, s-ar fi rezemat de spătar, ar fi dat naștere și ar fi crescut câte un miniFrank și ar fi murit acolo. Astfel că din cele 3 600 care au început ziua, doar 250 au plecat. Nu pleci de la Frank. În ochii lor și pe baza probelor oferite de urechile lor, el fusese lăsat pe pământ pentru a arunca spre ele cântecele prin care le făcea curte, iar ele erau născute sub o aliniere rară a astrelor, astfel încât să le poată prinde și să le îmbrățișeze strâns, țipând că da, ele sunt ale lui.

Iar David Cassidy? Același lucru – cu o fracțiune din vocea lui Sinatra, dar cu aceeași atractivitate de Bambi. Țipetele au rămas la fel. Și ce dacă David se oprea și se întorcea, în timp ce corul cânta, și arăta cu degetul spre vreo puștoaică atrăgătoare și zicea: „Foarte bine, atunci, dacă ești a mea, te pot avea?”. Ce putea ea să facă, decât să leșine? Ei bine, de fapt, știm răspunsul la asta.

Bănuiesc că eu am fost unul dintre puținii cumpărători bărbați ai autobiografiei lui Cassidy, C'Mon, Be Happy, atunci când a apărut în 1994. Bănuiesc, de asemenea, că asta face din mine unul dintre puținii cititori care nu au fost uimiți. Se poate presupune cu destulă siguranță că majoritatea celor care s-au grăbit să ia cartea au fost admiratoare ale artistului cunoscut mai demult drept David; ele nu voiau neapărat să afle despre căsătoria lui sau despre revenirile sale (la care ar participa cu aviditate, desigur, în orice oraș, oricând); nu le interesa asta acum. Ele voiau asta atunci. Voiau rapoarte de pe linia frontului din 1973, când bătălia pentru David era în plină desfășurare. Ele voiau asigurarea că iubirea

lor, deși neîmpărtășită, meritase fiecare lacrimă, fiecare noapte nedormită sub posterul gigantic și fiecare țipăt.

Și ce au citit? Chestii despre cum David era fascinat de femei cărora le plăcea arta sexului oral. Că rareori avea vreo legătură emoțională cu femeile cu care se culca, chiar și în comparație cu masturbarea.

Uitați de dragoste neîmpărtășită. Tipul împărtășea peste tot. Împărtășea în culise, în apartamentul de hotel, pe fugă și în același timp făcând și altceva. Iar ceea ce tânjeam eu să știu era asta : cum era pentru femeile care treceau pragul ? Erau deziluzionate până în măduva oaselor, devastate de realitatea de scurtă durată sau își dădeau seama că acesta era, în mod logic, locul în care trebuiau să se încheie toate iluziile despre care cânta el ?

Este vital, în acest punct, să stabilim corect informațiile despre admiratoare. Cassidy mărturisește că a avut parte de multă acțiune, cea mai mare parte, dacă nu toată, oferită de admiratoare care se aflau în genunchi, ca niște adoratoare ; însă, de asemenea, după propriile sale spuse, era atras de admiratoare mai în vârstă – femei trecute prin viață, nu fete tinere de-abia intrate în ea. El își aduce aminte că a refuzat o fată frumoasă de paisprezece ani care voia ca David Cassidy să fie cel cu care o face prima oară. Pentru o zeitate, el era remarcabil de bun și simțit. Așa că, poate, misterul e condamnat să rămână nerezolvat ; nu vom putea ști niciodată ce ar fi făcut admiratoarele adolescente, cititoarele revistei mele, dacă li s-ar fi prezentat iubirea adevărată în carne și oase, deoarece ele n-au avut niciodată acces la ea. Cu alte cuvinte, ele erau libere să-și strige în gura mare dorința, deoarece aceasta nu avea să fie niciodată satisfăcută. Țipetele lor erau visuri.

Dincolo de acest punct, mă găsesc în întuneric. Nici un bărbat nu a cunoscut vreodată gândurile unei femei...

Bill se oprește. Odată ce îți recunoști înfrângerea într-un articol, este întotdeauna timpul să te oprești. Iar dacă nu o faci, se gândește el, cu mintea obosită frământându-se întruna, te alegi cu Clare. Clare, lumina vieții mele, focul din ventrele mele; „mai degrabă o irosire a timpului tău“, așa cum prefera Pete să se gândească la asta, după ce toată povestea s-a încheiat.

Energică și tonică precum o plimbare într-o zi geroasă; Clare, cu portofoliul ei de clienți internaționali și cele trei orgasme ale ei din timpul fiecărui act sexual, unul înainte, mulțumesc, unul în timpul și unul ca să termine, împreună dacă se poate, te rog. Părul strâns sus, fără a avea nevoie de oglindă, în timp ce se aranja dimineața, luând metroul ca să ajungă la bancă înainte ca Bill să se trezească măcar. O aventură, da; un răstimp de plăcere eficientă, în mâinile atotștiutoare ale lui Clare; dar *căsătorit*, vreme de zece ani... Cum s-a întâmplat asta? Cum a permis Bill să se întâmple asta? Chiar și acum, de-abia își poate aduce aminte epoca, de-abia îi poate recrea contururile în minte; a fost mai puțin decât un eveniment, mai mult decât o absență, un deșert în care doi oameni, îndeajuns de compatibili, erau considerați a fi împreună, în nici un caz în mod nefericit, dar în care ei par să nu fi lăsat nici o urmă.

Cum e povestirea aia a lui Fitzgerald? Ultima din carte, în care un tip se întâlnește cu altul, o cunoștință de demult, și încearcă să-și dea seama unde a fost atâta vreme, ieșit din peisaj. În străinătate, bolnav sau doar plecat? Reiese că fusese beat. Cum e replica? „Dumnezeule! Beat timp de zece ani.“ Ei bine, așa se simte Bill uneori; nu ranchiunos, e destul de blând de felul lui, dar fără îndoială trist și nedumerit. *Dumnezeule! Căsătorit timp de zece ani.* „Deceniul pierdut“, așa se numește povestirea.

Clare a fost foarte fermă în privința faptului că nu voia copii. Iar el i-a cântat în strună, nedorind

să-i forțeze mâna, în timp ce observa, cu coada ochiului, cât de mult îi făcea plăcere să fie unchiul Bill pentru cele șase nepoate ale lui. Din exterior, Clare și Bill aveau strălucirea succesului. S-au ridicat deasupra celor de-o seamă cu ei: ea, la funcția înaltă din templul de investiții, o preoteasă ale cărei ritualuri el nu a pretins niciodată că le înțelege; el, „Bărbatul Revistă“, cum zicea Clare cu un zâmbet abia schițat, croindu-și drum răsfoind paginile din ce în ce mai strălucitoare, revistă după revistă, până când a fost îndeajuns de mare în funcție – „suficient de labagiu“, cum s-a exprimat Pete atunci când s-au întâlnit în apropiere de serviciu – pentru a-și scoate cămașa și cravata și a purta în schimb o bluză din mătase neagră, încheiată până la gât, pe sub sacou.

A văzut-o pe femeia galeză, Petra, uitându-se la el zilele trecute și măsurându-l; examinând hainele, pantofii (care nu scot un sunet pe mocheta din birou), chiar și lacul cu care e dat stiloul lui, și luându-i măsura – nu a mai simțit niciodată forța acestei fraze până acum. Așa cum face un entomolog cu un gândac încă viu. Ea ar fi lovit ușurel în carcasa lui, dacă ar fi putut, ca să afle dacă există ceva înăuntru. În ochii ei era o expresie pe care el nu a putut să o identifice. Ea e opusul unei admiratoare înfocate, asta e sigur. Indiferent ce i-au făcut lui David Cassidy femeile alea mai în vârstă, dorindu-l fără să-l cunoască, fără să știe *de ce*, era opusul a ceea ce căuta Petra, cu permisul ei de vizitator și scrisoarea ei în vârstă de douăzeci și cinci de ani.

Ea nu era în genunchi; Femeia Galeză a stat dreaptă și l-a privit pe Bărbatul Revistă. Nu i-a plăcut în întregime ceea ce a văzut, el e sigur de asta. Însă nici lui Bill nu-i place întotdeauna ceea ce vede atunci când se zărește pe el însuși. Într-un pahar, în mod neclar. El a lăsat deoparte lucrurile copilărești și se teme întruna – aproape că speră – că ele vor începe să reapară. Flash-uri și erupții ale tânărului William, în fața lăsată a domnului Finn.

I-au trecut Petrei prin cap asemenea gânduri? Pot doi oameni să gândească același lucru, fără să știe asta?

E ciudat că se întreabă în legătură cu ea. A întâlnit-o pentru... cât timp? O oră sau două, cel mult. Însă ea l-a uluit – cu adevărat l-a uluit, așa cum te buimăcește un gong și sunetul nu vrea să dispară. El o poate vedea acum în detaliu, o poate invoca din acele câteva minute cu mai multă exactitate decât o poate invoca pe Clare, jumătatea sa, cu care a petrecut un deceniu. Clare dispare în ceață, iar această necunoscută – această *altă* alta – devine din ce în ce mai clară cu fiecare oră. Petra. Pierdut și regăsit. *Blândețea nopții*. Ruth și Melody și Clare. Femeia cu Perle. Spirit Level și Green's Leaf. David Cassidy și Puzzle Time. Petra. Îmi revendic premiul.

Capitolul 18

— Ești singur? întreabă Petra. Vine doar unul dintre voi? Credeam că o să fiți mai mulți.

— Și eu, zice Bill.

Stau lângă automatul de cafea din sala de așteptare a companiei British Airways. A trecut ceva vreme de când Petra a zburat și aproape că a uitat zgomotul și înghesuiala călătorilor la ghișeele de *check-in*, cozile lungi și agitația gălăgioasă, toată lumea fiind pe punctul de a face o reclamație. După ce și-a croit drum cu greu aici, de partea cealaltă, a simțit nevoia aproape copleșitoare de o cafea. Cafea și un loc unde să stea jos. Sharon, pe de altă parte, care a mai zburat doar de două ori și nu a mai fost într-o sală de așteptare a unei companii aeriene, e în al nouălea cer. Mănâncă o bucată de brânză moale de pe un biscuit Ritz și studiază cu devotament etichetele celor trei coniacuri disponibile, ca un istoric de artă la o expoziție de litografii. E ora nouă dimineața.

Bill așteaptă ca ele să se așeze. Amestecă în ceai, ia o înghițitură și îi spune Petrei, în timp ce aceasta își duce ceașca la buze:

— Da, aveam de gând să-l trimit pe unul dintre jurnaliștii noștri să vă acopere.

Petra pufnește în ceașcă. Un pic din cafea alunecă în farfurioară.

— Îmi cer scuze, zice Bill. O să încep din nou. Ceea ce încercam să spun e că i-am cerut cuiva de

la noi, un băiat foarte deștept pe nume Jake, să zboare cu voi și să scrie articolul. Un băiat ideal; a făcut un articol de prima pagină cu adevărat frumos pentru noi luna trecută despre Emmylou Harris.

— Cea mai frumoasă femeie din lume, zice Petra.

— Dumnezeule, da. Majoritatea supraviețuitoarelor din acea epocă arată un pic... știi tu, trecute. Ea pur și simplu pare să fi navigat prin timp fără o zgârietură. Și ce voce. Uimitor. În fine, când am spus despre voi și... chestia cu David Cassidy, Jake a sărit imediat. A spus că e o idee nemaipomenită.

— Și atunci, el unde e?

— Păi, el a fost cel care s-a retras. Am menționat că mă gândeam să facem un articol profund, autobiografic. Vocea unei celebrități de pe vremuri. Iar el zice dă-i drumul, Șefu', atunci, fă-l tu. Fă totul de la cap la coadă.

— Chiar ți se zice Șefu'?

Bill se strâmbă. Rupe un biscuit în două și înmoaie jumătate din el în ceai. Petra se bucură că mama ei nu e acolo să vadă asta.

— Din păcate, da, și asta mă face întotdeauna să mă simt de parcă o să fiu demascată în orice clipă. Pentru că în realitate nu există șef care să facă pe șeful mai puțin decât mine. Adică, sunt sigur că e un coșmar să lucrezi pentru mine. Dar eu nu urlu și nici nu arunc cu lucruri, plus că nu ameninț. Doar măzgălesc o grămadă și mă răzgândesc. Deși mi-am capsat degetul mare de un suport A4 săptămâna trecută.

— Au.

— Foarte au. Dar tu?

— Ce e cu mine?

— Tu ești genul care face pe șefa? Nu pari, dar...

— Ei bine, sunt organizată.

— Nu-i același lucru. Pe cine organizezi?

— Pe fiica mea, zice Petra. Și pe mine. Adică zilele mele. Obişnuiam să-l organizez și pe soțul meu, dar apoi el s-a organizat singur, alegând pe altcineva.

— Idiot, zice Bill cu o violență surprinzătoare.

— Cine, eu?

— Nu, el.

— Nu toți bărbații sunt idioți, să știi, doar pentru că le părăsesc pe femei.

Petra își mai toarnă niște cafea.

— Ei bine, eu am părăsit, zice Bill. Pentru că nu știam pentru ce să mai stau. Sau pentru cine, de fapt.

— Măcar tu nu ai părăsit ca să te duci să trăiești pe un vapor, cu cineva care are pe jumătate vârsta ta.

— Dumnezeuule, asta a făcut? Chiar că e un idiot.

— Așadar, la tine nu a existat o locuință pe un vapor.

— Nu, și nici altcineva. Pur și simplu am plecat. Îndemânarea mea la aranjat vasele în mașina de spălat devenea cel mai interesant lucru despre mine. M-am gândit să devin profesionist.

— Și eu.

— Spălător de vase?

— Nu, violoncel.

— A, violoncelul e mult mai ușor. Nu ai nevoie de ajutor la clătit.

Petra zâmbește:

— Nu, noi folosim sacâz în schimb.

Se uită la Sharon, care e ocupată cu strecurarea unui KitKat din partea casei în bagajul de mână.

— De ce ai renunțat?

— Din cauza soțului meu, bănuiesc.

— Haide, ce, te-a obligat? Nimeni nu mai face asta azi. Nu suntem în 1913.

— Nu, dar și el este violoncelist. Și e mai bun decât mine.

Bill oftează:

— N-o să ajungi nicăieri cu modestia.

— Însă e adevărat. El e o stea, iar eu... adică el e ca o planetă și eu sunt doar un satelit, care se învârtește în jur. Așa că am renunțat și am trecut la meloterapie, unde încă îmi folosesc... știi tu...

— Talentele.

— Voiam să zic abilitățile. El are un talent, eu am abilități. Oricum, nu poți să ai doi soliști într-o singură casă. Lumea crede că noi cântam duete tot timpul, producând o muzică minunată și așa mai

departe, dar nu e deloc așa. Adică nu era. Era mai mult... ca...

Petra, nedorind să continue, e ușurată să descopere că Sharon se apropie, cărându-și cu greu bagajul de mână, care e mai mare decât valizele majorității oamenilor. Ea fâlfâie un fluturaș.

— Pet, putem să beneficiem de un masaj în timpul zborului. Gratis. Se așază, afundându-se într-unul din fotolii, și pufăie din obraji, de parcă ar fi sfârșitul unei zile lungi, nu începutul. Nu mă pot hotărî dacă să aleg masaj al gâtului sau masca facială cu plante. Uite, zice aici: „curăță și împrăștează cu uleiuri subtile de lavandă și salvie pentru a întineri și regovi... rego...”

— Revigora?

— Da, bravo, „revigora și a conferi luminozitate trăsăturilor, dându-ți posibilitatea să cobori la destinație gata de distracție”. Ei bine, noi suntem astea, nu-i așa? Nu știu de tine, dar mie nu mi s-a mai conferit luminozitate înfățișării din 1981. Nunta regală. Doar că atunci mi-am pus o afurisită de mască de față doar ca să mă uit la televizor. Se uită la Petra, apoi la Bill. Da' voi despre ce tot trâncăniți?

— Muzică, zice Bill.

— Ce, muzica lui David?

— Nu, a Petrei. Ea zice că nu are talent.

— Eu, începe Petra.

— Ah, nu trebuie s-o ascuți pe ea. Adică, trebuie s-o ascuți când cântă, dar când începe să bată câmpii despre ce gunoi e ea... nu te-ai schimbat, nu-i așa, Pet? N-ai fost niciodată una care să sufle în propria trompetă. Violoncel.

— Atunci e atât de bună pe cât cred eu că e?

— Al dracului de bună. Mai bună decât nenorocitu' de bărbat-su, îți spun eu.

Chipul Petrei se îmbujorează din ce în ce mai tare. Detestă să se vorbească despre ea, chiar și laudativ, și mai ales atunci când este de față. Cui i-ar plăcea? Poate starurilor pop, dar nu unui om obișnuit.

Se anunță zborul lor. Sharon și Petra se ridică imediat și se apucă să-și strângă lucrurile. Bill rămâne pe loc.

— Aș mai sta câteva minute, dacă aș fi în locul vostru, zice el. Încearcă să ne strângă în cireadă. Nici măcar n-or să deschidă ușile pentru încă vreo douăzeci și cinci de minute.

— Nu vreau să-l pierdem, zice Sharon, îngrijorată.

— Nu-l vom pierde, promit. Suntem aproape în față, oricum.

— Câtă eleganță, zice Sharon, așezându-se din nou.

— Face parte din servicii, doamnă, răspunde Bill, cu un accent american prost disimulat.

Petra se așază și ea, deși încă nesigură.

— Faci des asta, nu-i așa? spune Sharon.

Dacă ar fi întrebat altcineva, se gândește Petra, ar fi existat un resentiment pe marginea întrebării, ca o pată, însă Sha nu are nici pic de resentiment în sufletul ei. Nici acum, nici în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Ea ia lumea așa cum e, râde zgomotos de stupiditățile ei și așteaptă cu răbdare orice bucurii care ar putea să apară. În orice etapă din viață, ori de câte ori Petra a auzit fraza „să-ți numeri binecuvântările“, întotdeauna s-a gândit la Sharon la vârsta de treisprezece ani, îngenunchind pe covorul din livingul familiei Lewis, deșertând o pungă de bomboane fondante pe ghidul TV și împărțindu-le: una ție, una mie...

— Da, zbor destul de mult, pentru job.

— Bănuiesc că te plictisești, nu-i așa?

Petra îl urmărește pe Bill. El îi zâmbește lui Sharon și zice:

— Știi ce? Nu. Unii tipi se plictisesc și nu este chiar așa de sănătos să stai închis atâta timp într-o cutie de tablă, însă eu sunt încă suficient de copil ca să mă gândesc că a mă urca în cutie la un capăt și a ieși afară la celălalt capăt, în New York, după opt ore, e un fel de truc magic. Și e... Când decolezi este încă... nu știu... eliberator, să lași în urmă toate chestiile obișnuite. Știi că pentru următoarele câteva

ore nimeni n-o să-ți bată la ușă sau n-o să te întrebe despre designul copertei sau n-o să te facă cu ou și cu oțet pentru că n-ai dat un telefon. Singurul lucru plictisitor, bănuiesc, este că nu pot să împărtășesc eliberarea. În mod normal, sunt doar eu. Într-o ocazie, a trebuit să merg la Hong Kong și mi-am uitat cartea în trenul expres care mă ducea la aeroportul Gatwick, așa că am sfârșit prin a alerga după avion și mi-am petrecut cincisprezece ore citind revista de cumpărături de la bord. Așa că acum nu știu nimic despre Raymond Carver, dar știu tot ce e de știut despre avioanele Boeing 747 și care e diferența între Diorissimo și Miss Dior.

— Spune mai departe, atunci, care e diferența?

— Aăă, unul vine în acest pulverizator ușor de întrebuințat, pentru a întâmpina toate nevoile tale olfactive când ești la drum...

Sharon chicotește, ca o vrăjitoare lipsită de griji. Întinde mâna și ia jumătatea de biscuit pe care Bill n-a înmuiat-o în ceai.

— Ei bine, acum ne ai pe noi, nu-i așa? Așa că n-o să te plictisești.

— Exact.

— S-a ales prafu' de eliberarea ta.

— Exact. Mersi mult.

Petra îi urmărește pe cei doi cum se distrează. Pare la fel de simplu ca un joc de ping-pong: de colo până colo, nu mare scofală, fără supărări, aproape fără nici un sentiment... De ce conversația e întotdeauna mai dificilă pentru ea – rezervată, greoaie, complicată? De ce nu poate niciodată să intre în joc? A observat cu câtă abilitate a evitat Bill pericolul. Dacă el ar fi recunoscut că da, îl plictisesc călătoriile (și cu siguranță îl plictisesc, așa cum îi plictisesc pe toți oamenii de afaceri), asta ar fi subminat plăcerea pe care i-o făcea lui Sharon această zi. Nu că Sha s-ar fi supărat sau chiar ar fi băgat de seamă; însă pentru ea excursia era ceva special, o chestie importantă, amuzantă, pe care o făcea o singură dată în

viață. Corect și amabil era să-i respecte sentimentele și să-i cânte în strună. Ceea ce Bill a făcut și, pentru a doua oară în tot atâtea săptămâni, Petra se pomenște gândindu-se: îmi place de el, chiar îmi place.

— Care era cartea pe care ai uitat-o în tren? Carver nu-știu-cum.

— Raymond Carver. Povestiri. Cele mai bune. Perfectă pentru a o uita în trenuri.

— Cred că am citit câteva, într-o antologie. Sunt atât de toantă; dacă îmi place cu adevărat ceva, țin minte intriga și personajele și toate detaliile prostești, cum ar fi culoarea rujului cuiva, dar uit cine a scris cartea.

— Lucrul cel mai puțin important. Rujul conțea mult mai mult.

— Ce titlu avea? Cartea ta pierdută.

— *Despre ce vorbim atunci când vorbim despre iubire.*

— O, asta pot să-ți spun și eu, zice Sharon luând un măr dintr-un bol de pe masă și ștergându-l pe mânecă. Oamenii îndrăgostiți nu stau să aiureze pe tema asta, gen „vai, cât suntem de îndrăgostiți“, nu? Pierdere de vreme. Am cunoscut cândva un tip și singurul lucru despre care vorbeam era pe cine uram la școală și care era cel mai bun fel de înghețată care mergea cu un anumit fel de mâncare, de exemplu, dacă mănânci pui prăjit, atunci trebuie să mănânci înghețată cu rom și stafide, corect?

Lui Bill îi place să asculte felul în care tonul vocii ei se ridică la sfârșitul unei propoziții.

— Și, odată, ne-am petrecut o după-amiază întreagă vorbind despre cum am trăi noi în spațiu. Și eu întrebam cum faci acul să stea pe disc, când nu există gravitație, dacă vrei să asculți un cântec, iar el era îngrijorat despre cum tragi apa la toaletă, înțelegeți ce voia să zică, nu? Tot acel pipi plutind în jur. Bill și Petra se uită unul la altul, încercând să nu râdă. Așa că ne-am despărțit și abia după aceea, când eram odată la poștă, m-am gândit: Ah, era draguț Gareth ăla. Cred că l-am iubit și n-am

spus-o niciodată. N-am știut niciodată. Și nici el, amărâtu'. Tot ce făceam era să vorbim, înțelegeți? Însă nu știu ce s-a întâmplat cu el. Probabil că face pipi în spațiu. Poate îl vedem în dimineața asta, dacă ne uităm pe geam, ce zici, Pet? Să-i facem cu mâna.

Petra clatină din cap, uluită:

— Creierul tău, Sharon dragă...

„Acesta este ultimul apel pentru pasagerii cursei BA174...”

— Noi suntem.

Sharon sare în picioare.

— Nu-ți face griji, zice Bill ridicându-se în picioare. Nu începi să alergi până nu te strigă pe nume. El ridică bagajul de mână al lui Sharon. Ce dracu'! Ce-ai băgat aici? Pe cine ai băgat aici?

— Pe Gareth, zice Petra. Legat fedeleș.

— Te-ai prins, spune Sharon. Oricum, parcă mai trebuia să vină un băiat? N-ai spus că e un jurnalist?

Pleacă din sala de așteptare și încep să meargă, toți trei, spre poartă.

— Așa credeam, zice Petra. Însă celălalt s-a retras. Suntem doar noi trei. Acum Bill este jurnalistul.

— Cum adică? îl întreabă Sharon pe Bill, dar Petra i-o ia înainte:

— E domeniul lui. Știi tu, profesor specializat în Cassidy. Expert mondial în cucoane bătrâne și țicnite care vor să aibă din nou paisprezece ani.

— Asta nu e prea cinstit, zice Bill.

— Față de cine?

— Ăăă... stați puțin, aici facem la stânga. Poarta 26. Acolo. El a grăbit pasul din nou, cu Petra aproape alergând în urma lui, dar acum încetinește. V-am spus eu. Mai e timp berechet. În jurul porții e o mică mulțime, care treptat se transformă într-un singur șir. Să așteptăm până trec ăștia.

Stau acolo, în timp ce Sharon își caută permisul de îmbarcare:

— Îl aveam pe aici, pe undeva. Îl găsește, în sfârșit, lipit de KitKat. Uite-l. Așadar, continuă ea,

adresându-i-se lui Bill, ce te face să fii expert?

— În ce, în cucoane bătrâne și țicnite?

— Nu, în David.

— Aha, vrei să zici cucoane tinere și țicnite. Păi, îți vine sau nu să crezi, dar acum vreo sută de ani obișnuiam să scriu pentru ceva numit *Revista The Essential David Cassidy*. Și...

— Dumnezeuule! țipă la unison Sharon și Petra. Bill pare surprins.

— Asta era Biblia noastră.

Petra îl privește cu o sinceritate pe care el n-a mai văzut-o la ea, deși nu i se pare neașteptată și nici măcar deplasată. Cât despre Sharon, ea încă e cu gura căscată.

— Adică?

— Păi, o credeam.

— Nu în întregime.

— Fiecare cuvânt.

— Încă o mai credem, zice Sharon recăpătându-și glasul.

— Dar..., zice Bill, care se luptă cu aceste ultime revelații. Dar, dacă e ca Biblia, voi nu...? Adică... nu tot ce e în Biblie e adevărat. Nu în sens literal.

— Ba e, pentru un credincios, zice Petra.

— Da, dar...

— Pentru unii dintre ei, zice Sharon, pentru fundi... ce sunt ăia? Fundamentali.

— Fundamentaști.

— Da, ei. Noi suntem așa.

— Vrei să zici că erați așa atunci când erați copii, zice Bill. Nu se poate să credeți încă în asta. Nu acum. Dacă ați citi chestiile alea acum, ați vedea imediat că sunt toate cusute cu ață albă.

— Ei, și tu acum, dragă, zice Sharon. Mulțimea începe acum să se subțieze și ei sunt chemați cu un gest spre poartă. Dacă crezi ceva, trebuie să crezi până la capăt, nu?

— Cum ar fi?

— Nu știu. Sharon dă permisul de îmbarcare, apoi prezintă pașaportul. Uită-te la mine, zice ea,

arătându-i lui Bill fotografia. Ce moacă am în poza asta. Parcă sunt căutată de poliție sau așa ceva.

Urmează Petra. Ea e tăcută.

— Ei bine, continuă Sharon în timp ce merg unul în spatele celuilalt prin tunel către avion, cum ar fi scrisorile pe care le trimitea. David. Știi tu, cele care apăreau în fiecare lună, semnate de el. N-o să zici că alea erau născocite, nu-i așa? Adică noi știam că alea chiar erau scrise de el. Sunau exact ca David. Puteam să simțim asta.

Bill se oprește :

— Numai că ăla sunt eu.

— Ce?

Cele două femei se opresc și ele. Întârziații trec grăbiți pe lângă ei. În față, membrii echipajului țin deschisă ușa avionului și zâmbesc.

— Ăla era jobul meu. Eu scriam scrisorile alea. Eu eram David Cassidy.

Fără nici o ezitare, Petra se răsucește și începe să meargă înapoi pe unde au venit.

— Pet? zice Sharon.

— Petra, vino înapoi, spune Bill.

— Nu vin, strigă Petra peste umăr, continuând să meargă.

Sharon îi trage lui Bill un ghiont cu cotul :

— Cred că-i place de tine.

Afară, albastrul e atât de pur că pare un efect special. Un decor fals, de bună seamă, se gândește Bill; nu un cer adevărat. Petra, care stă lângă el, nu i-a acordat cerului nici măcar o privire. Ea nu vrea să fie aici. Membrii echipajului au luat-o deoparte și i-au explicat de ce trebuie să urce, vorbindu-i calm despre bagaj și pază și despre culoarul de decolare. Însă, cu toate astea, ea ar fi putut să plece, să iasă pur și simplu din aeroport și să se întoarcă acasă. Într-un fel, asta vrea să facă. Absurditatea a ceea ce face o copleșește brusc. Nu că ea, Petra, femeia care în curând va împlini treizeci și opt de

ani, s-ar fi supărat din cauza bombei lui Bill, ci fata dinăuntrul ei, cea care încă voia să-l cunoască pe David, fata aceea a fost șocată. Toată viața ei a fost mințită despre dragoste și bărbatul care stă lângă ea, tastând la laptopul lui, a început totul.

— De ce-ai făcut-o? întreabă ea, privind în jos.

— Cineva trebuia s-o facă.

— Dar de ce?

— Pentru că... pentru că erau mii de oameni ca tine, adică nu chiar ca tine, dar mii cu același soi de... nu știu, același soi de dragoste. Aceeași nebunie. Și noi nu știam ce să facem cu voi.

— Cum adică, să faceți cu noi?

— Păi... noi numeam asta a hrăni leoaicele. Adică apetitul vostru era... vreau să zic că nu se sfârșea. Voiiați mai mult din el, în fiecare săptămână, despre orice subiect imaginabil, mai mult decât puteam noi să oferim. Era destul de greu pentru noi să facem rost de atât de mult material, așa că ideea că el ar fi putut să facă totul singur... pur și simplu nu era posibil.

— Dar cum rămâne cu... cum îi zice... un sindicat? El scrie o scrisoare, acolo, în California sau unde o fi, iar aceasta e tipărită în tot felul de reviste din toată lumea. Nu ar fi fost doar în a noastră, dar măcar ar fi fost adevărată.

— Nu e o idee rea. Ar trebui să i-o pomeniți când vă veți vedea, miercuri.

Petra nu zice nimic. Știe că e ridicolă, ca un copil, însă, la urma urmei, asta era miza – dreptul de a apăra copilul care ai fost cândva. Copilul care proba dragostea, dragostea adevărată, pentru prima oară. Să fii înșelat în dragoste mai târziu, ei bine, asta se întâmplă, li se întâmplă celor mai buni oameni; i s-a întâmplat și ei, cu vârf și îndesat, chiar anul trecut, și inima i-a a fost sfâșiată în bucăți. Le poate simți fluturând în ea. Însă a fi înșelată la prima ta încercare, de cineva care se deghizează în persoana pe care o iubești, asta ce fel de trădare e?

Însoțitoarea de zbor trece pentru a doua oară cu căruciorul cu băuturi. Petra a clătinat din cap când a trecut înainte. Acum comandă o vodcă tonică. Nu e o băutură pe care a mai comandat-o vreodată în viața ei. Atunci, de ce acum? Pare o ocazie la fel de bună ca oricare alta. Însoțitoarea de zbor îi dă două sticlute de vodcă și două cutii de apă tonică. Petra le deschide și le amestecă, turnând câte jumătate din fiecare. Bill bea suc de roșii. Ea se întreabă cum ar arăta acesta împrăștiat pe toată cămașa lui albă din pânză.

El se holbează în paharul lui de plastic, fără să spună nimic. Apoi zice :

— Îmi pare rău. Se uită la Petra atent și calm, recunoscându-și vina, sperând să zărească o scânteie de umor în ochii ei. Când a mai văzut o asemenea culoare? Într-o peșteră din Corfu; marea avea aceeași culoare improbabilă, albastru-verzui, ca a ochilor ei. Respiră adânc și continuă: Dar ce-ați fi preferat, sincer? Să citiți scrisorile lui David în fiecare lună și să credeți în ele și, nu știu, să extrageți din ele, într-un fel, energie, sau să nu aveți niciodată vești de la el? Să stați în dormitoarele voastre și să chicotiți și să leșinați din cauza prostiilor pe care le scriam în locul lui, și erau prostii, crede-mă, sau să stați acolo și să priviți un spațiu gol în revista fanilor, poate cu câteva cuvinte din partea Zeldei, spunând: „Ne pare teribil de rău, dar domnul Cassidy nu are timpul, înclinația sau imaginația de a vă scrie mesajul pe care vreți să-l auziți acum. Și nici nu va avea timp în viitorul apropiat; nu până când nu veți înceta să-l iubiți, punct în care el va avea brusc tot timpul din lume“. Gândește-te la asta, Petra. Ești o femeie deșteaptă, așa că spune-mi. Care să fie? Născocirea fericită sau adevărul trist?

Petra dă peste cap jumătate din băutură dintr-o singură înghițitură lungă. Simte cum i se duce direct la cap, trecându-i prin stomac ca printr-un sifon. Clipește ciudat; ochi acidulați, așa obișnuia să spună

una dintre prietenele ei atunci când au ieșit pentru prima oară în oraș numai fete.

— Cine e Zelda? întrebă ea la un moment dat. Consoanele sunt și ele acidulate acum.

— O, Doamne, era șefa mea. O femeie extraordinară, într-un fel. Un soi de galion uman. Lua pe toată lumea peste picior, dar mie îmi plăcea mult de ea. Ea m-a învățat să fiu pretențios, de exemplu.

— Pretențios?

— Știi tu, să-ți verifici ortografia, alineatul, paginația, majusculele scăpate, conținutul paginii, drepturile de difuzare a fotografiilor. Toate mărunțișurile alea fără nume. Să pui bine citatele.

— Asta dacă nu le inventai tu în întregime, zice ea.

— Da, dar chiar și atunci ele trebuiau să aibă sens și să se potrivească, fie că îți vine sau nu să crezi.

— Deci să fii pretențios era bine.

— Să fii pretențios e întotdeauna bine. Poeții cei mai nebuni au fost cu toții foarte pedanți, cu cât mai nebuni, cu atât mai bine. Byron, Baudelaire, toți cei cu B, toți băieții nebuni; preacurvie și alcool, apoi din nou la corectură și la semnele de punctuație. Haide, tu ești violoncelistă. Dacă nu ai fi pretențioasă, nu ai avea nici o speranță, doar știi asta.

— Da, zice Petra cu tristețe, știu asta. Se gândește la mama ei, Kaiserul Pretențios, și la domnișoara Fairfax, galionul ei personal. Lumea pare mult mai puțin sigură și riguroasă fără domnișoara Fairfax. Singura consolare e că poți transmite inteligența, că o poți da mai departe celor care vin după tine, astfel încât ei, la rândul lor, să o dea mai departe. „Bach nu irosește niciodată nici măcar o singură notă, Petra. Trebuie să cânți fiecare notă în mod conștient.“

O vreme, ei nu spun nimic.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Cu cine?

— Cu Zelda. Ai păstrat legătura?

— O, Doamne. A fost groaznic.

— Ce anume?

— Păi, am pierdut legătura după ce am părăsit jobul. Știi și tu cum se întâmplă. Cu cât promiți mai mult să păstrezi legătura, cu atât mai mari sunt șansele să nu mai auzi niciodată unul de altul. Eu așteptam să mă sune ea, iar ea făcea probabil la fel în ceea ce mă privește. Iar apoi, acum câțiva ani, printr-o pură întâmplare, mă aflam în Stratford. Nu al lui Shakespeare, ci celălalt Stratford, Stratford East. Și un tip pîrpiriu vine la mine pe stradă, mă lovește ușor pe braț și eu mă dau într-o parte, pentru că arată cam răvășit și așa, un pic împruțit. Și zice: „Salutare, Bill“. Și eu mă uit la el și jur că pur și simplu nu știu cine e. Se dovedește că e Chas, băiatul bun la toate din redacție, asta în era Cassidy. Eram întotdeauna un pic răutăcios cu Chas și sunt sigur că el mă detesta, credea că eram un snob și un nemernic cu facultate.

— Și erai?

— Pe de-a-ntregul. Și reiese, desigur, că el a fost cel care a păstrat legătura cu Zelda. Nu eu, băiatul drăguț, cu toate promisiunile și cariera mea în ascensiune. Eram bun nevoie mare. Și trepădușul, care nu avea nici un fel de carieră, cu o viață întreagă petrecută făcând chestii plictisitoare în locul altora, schimbând hârtia din fax, el era, să știi, creștinul bun la suflet. Se întâlnea cu Zelda de trei-patru ori pe an; prânz, pub, discuție despre vremurile de demult. Care, bineînțeles, erau cele mai bune vremuri ale ei, din punctul ei de vedere. Ea s-a îmbolnăvit și a refuzat să-și părăsească apartamentul, iar Chas se ducea să-i ducă alimente, să-i încălzească supă. Și eu i-am zis: „Cum se simte acum? Mai e în viață?“. Iar el se uită la mine și zice: „O, nu, a murit acum zece ani“. El plecase în concediu, în prima lui excursie, economisise bani pentru asta, și în timp ce el era plecat a luat niște somnifere. S-a

întors din Spania și a găsit-o în pat. Era așa de două săptămâni. Cel mai groaznic lucru. Imaginează-ți cum m-am simțit.

— Imaginează-ți cum s-a simțit el, îl corectează Petra. Imaginează-ți cum trebuie să se fi simțit ea.

— Da. Bill privește în jos, la băutura lui.

Femeia asta pare să-l decojească, strat după strat. E ca și cum s-ar duce la spovedanie.

— Ce ar spune Zelda, întreabă Petra după câteva minute, dacă ar ști că te duci să-l cunoști pe David Cassidy? Și că duci cu tine două dintre cititoarele tale?

— O, fără îndoială că ar fi emoționată. Asta era ideea ei despre rai. Să aranjeze în așa fel încât alți oameni să poată fi fericiți.

— Chiar dacă ea n-a fost.

— Păi, era – pe terenul ei. Doar că în altă parte părea, nu știu, izolată.

— Nu ca fata noastră de colo, zice Petra, făcându-i semn cu cotul și privind spre Sharon.

Însoțitoarea de zbor a venit să întrebe ce doresc la prânz și Sharon e adâncită în conversație. Însoțitoarea de zbor e silită să ingenuncheze lângă ea și să treacă în revistă toate detaliile, astfel încât Sharon, care citește meniul de când au decolat, să poată savura toate posibilitățile înainte de a ateriza la cea mai potrivită.

— Pe prăjitura cu ananas e frișcă adevărată? întreabă ea.

— Trebuie să-ți spun, Petra, zice Bill, cu un aer foarte solemn. Sunt îndrăgostit.

— O, te rog, domnule Finn. Abia ne-am cunoscut. E prea brusc.

— De prietena ta. Cred, sincer, că Sharon e cea mai ușor de îndrăgit persoană pe care am cunoscut-o vreodată, vreau să zic cu adevărat capabilă de a fi iubită. Ca și cum e chemarea ei sau ceva de genul ăsta. Bineînțeles, majoritatea oamenilor cu care lucrez sunt niște ticăloși cu diplomă, așa că ea are din start un avantaj, însă totuși așa e.

— Ei bine, eu am iubit-o prima, așa că mâinile jos, zice Petra. Însă ai dreptate.

— Întotdeauna a fost așa?

— Întotdeauna. De când era – ei bine, n-a fost niciodată o slăbuță, dar de când am cunoscut-o. Am fost întotdeauna bucuroasă că mă acceptă așa cum sunt. E pur și simplu o persoană mult mai bună decât mine.

— Prostii. Cum poți să spui asta?

— E adevărat. E mai bună și e mai fericită. Petra bea din vodcă. Mai bună pentru că e mai fericită.

— Așa funcționează?

— O, da. Oamenii spun întotdeauna fă bine și asta o să te facă fericit, însă e greșit, căci e tocmai invers, nu-i așa? E mai probabil ca oamenii mulțumiți să facă bine, ei sunt mai... dotați pentru asta. Nu trebuie să se chinuie, e pur și simplu ceva care le vine în mod natural. Adică, uită-te la ea. Uită-te la ei.

Însoțitoarea de zbor plecase, profund uimită de discuția adâncă despre rulada de somon, iar acum Sharon stătea de vorbă, plină de energie, cu perechea de pe partea cealaltă a culoarului. Sunt niște ființe umane asemănătoare: supradimensionate, dar vesele, volumul lor revărsându-se din scaune, chiar și din acestea mai mari, de la business class. Amândoi poartă cămăși foarte țipătoare, de parcă s-ar afla deja în Las Vegas, nu la nouă ore distanță. Și fiecare dintre ei e la cea de-a doua sticlută de șampanie. Mâinile libere, cele cu care nu-și țin băutura, sunt împletite pe mânerul dintre scaune.

— Cred că s-ar putea să fie căsătoriți, zice Bill.

— Nuuu! îi spune femeia lui Sharon, după care se întoarce spre soțul ei: Ai auzit, domnule J?

— Poftim, zice Bill încet. Ea e Doamna J.

Petra își înăbușă râsul.

— Ghici ce face doamna asta în Vegas. N-o să ghicești niciodată.

— Jocuri de noroc, zice domnul J și se zguduie cu veselie de propria glumă.

— Nu, prostuțule, mult mai bine decât atât. Ghici pe cine o să cunoască, ea și prietenii ei de colo.

— Mă dau bătut, zice soțul imediat.

— Pe David Cassidy. Pe afurisitu' de David Cassidy. Îl iubesc pe micuțu' ăla.

— Numărul 53, zice domnul J.

— Zău? 53? Ei, ca să vezi. Revine din nou sus.

E rândul Petrei să se aplece spre ei:

— Mă scuzați, dar am auzit fără să vreau. Cine e numărul 53?

— David. Scuze, scumpo, sună un pic misterios, nu-iașa? Femeia are acum public. Jumătate din cabină o ascultă cu atenție, iar cealaltă jumătate nu are de ales. Soțul meu, aici de față, lucrează în domeniul soneriilor. Știți voi, la telefoanele mobile. „Regele soneriilor“, așa a zis ziarul local. Și avem un clasament, adică ce cântece aleg oamenii săptămâna asta ca să le pună la telefon. Și domnul J tocmai spunea că David Cassidy al vostru a urcat pe poziția 53 săptămâna asta. Nu-i rău, eh? Adică, având în vedere cât de bătrân trebuie să fie. Se ține bine, nu-iașa?

— Păi sper că da, zice Sharon, desfăcând o pungă de covrigei. Doar nu batem atâta drum să-l vedem pe bunicu', nu?

— Ce cântec e? întrebă Petra. În clasamentul dumneavoastră.

— *I Think I Love You*. Evident, zice domnul J.

— Absolut, spune Petra. Minunat cântec. Nu se demodează niciodată.

— Însă, continuă el, cineva mi-a spus la birou o chestie amuzantă săptămâna trecută. I s-a întâmplat unei prietene a soției lui. Mare fan Cassidy, acum mult timp. Ei, ea la doctor. Și nu la orice doctor. Gicono... nu-știu-cum. Tipu' care își bagă degetele în părțile femeiești, scuzați-mi limbajul.

— Domnule J!

— Deci, ea își scoate țoalele, lasă geanta jos, cu telefonul în ea, fără să-l închidă, și tipu' își ia chestia aia mică... cum îi zice? Speculație?

— Speculum, zice Petra, care știe bine despre ce e vorba.

— Așa. Ei, și își ia el speculumul și o palpează cum trebuie – nu, Marjorie, trebuie să audă asta, lasă-mă să termin – și el zice doar „Doare?“, știți voi, „Sper că nu vă doare“, politețuri din astea, și în clipa aia... Domnul J face o pauză să-și șteargă ochii, deja copleșit: Exact în clipa aia, telefonul ei, ăla din geantă, începe să cânte *I Think I Love You...* Domnul J li-l cântă, cu o voce puternică de bas. Iar tipa asta aude melodia de apel, numărul 53, și totul e atât de aiurea, ținând cont unde se află, încât ea râde, dar foarte foarte tare. Și sărmanu' doctor se pomenește împins afară, ca un dop dintr-o sticlă, și speculatorul lui zboară și ăla afară, iar el se lovește cu capul de ușă. Iar ea zice, imediat, „*I do...*“ De acum, domnul J nu se mai poate controla și tremură din toate încheieturile, iar soția lui, lângă el, face la fel. Și ea zice, cât se poate de politicoasă, „Sper că nu vă doare“. Zău, n-ai cum să nu râzi, nu-i așa?

Sharon împrășcă pe culoar cu covrigei. Petra se lasă pe spătarul scaunului.

— Nu sunt sigură că voi mai fi vreodată în stare să ascult cântecul ăla ca până acum.

Bill se uită la ea și zice:

— Analizând bine, nu cred că ar trebui să-i spunem lui David Cassidy ce s-a întâmplat cu piesa lui.

— O, știu și eu. S-ar putea să fie încântat. Întotdeauna a vrut să ajungă la admiratoarele lui. Doar că nu în ele. Petra și-a terminat băutura – ambele sticle. Își simte limba atârânănd. Amestecă gheața cu zgomot și spuse: Ei, și care-i planul când ajungem acolo?

— Păi, diseară, exact când corpul tău vrea să meargă la culcare, spiritul tău va trebui să se trezească și să meargă să-l vadă pe David cântând.

— O, cred că pot să fac asta.

— Iar apoi, mâine-dimineață, la unsprezece și jumătate, asta dacă putem s-o târâm pe Sharon de

la partida ei nocturnă de blackjack, mergem să ne întâlnim cu David. Ne întâlnim, ne salutăm, facem câteva poze, dă autografe, chestii din astea. Bănuiesc că n-o să avem prea mult timp la dispoziție cu el, dar totuși. Vestea bună e că stă în același hotel ca și noi.

Petra închide ochii. Cu un sfert de secol în urmă, vestea că își va petrece noaptea în același hotel cu David Cassidy ar fi făcut-o să leșine.

— Diseară e un spectacol special, zice Bill. Un spectacol doar cu el, bănuiesc. Stă acolo și cântă cât îl țin plămânii toate vechiturile de aur.

— Vrei să zici pentru toate vechiturile.

— Adică noi. În cele mai multe dintre seri apare într-un spectacol intitulat, stai să vezi... *EFX*.

— Efecte?

— Nu, pronunțat pe litere, adică *E-F-X*. O grămadă de gheață carbonică, lasere și cântece noi. Asta e motivul pentru care am vrut ca excursia să coincidă cu spectacolul de diseară. E mai pe stilul vostru.

— Foarte mărinimos din partea ta.

— O, nu, egoism pur. Îmi oferă mai multe lucruri despre care să scriu.

Sosește mâncarea. Lui Sharon deja i-a scăpat jumătate de chiflă și încearcă să deschidă un plic cu sos pentru salată.

— Ascunde-te, îi zice Petra lui Bill.

Peste culoar, domnul și doamna J ciocnesc paharele și propun un toast.

— În cinstea lui David Cassidy.

— În cinstea lui David Cassidy, zice Petra, ridicându-și paharul gol. Bill?

Bill scoate un oftat prelung, ca și cum ar suferi din cauza unei răni vechi, și își ridică paharul cu suc de roșii.

— În cinstea lui David Cassidy, zice el. Și a Zeldei, care se află în ceruri.

Petra zâmbește și dă noroc cu el:

— În cinstea Zeldei.

Capitolul 19

Mai sunt doar cinci minute și, pentru a doua oară în viața lor, femeile galeze sunt înconjurate de rivalele lor în dragoste. Nu e o mulțime la fel de mare ca aceea care s-a strâns pentru David pe White City, nu sunt, poate, decât câteva sute, iar în seara asta nu au parte de țipete, doar de câte un strigăt ocazional, jenat, de parcă cineva tocmai a zărit un șoarece, după care urmează o furtună de chicote stânjenite. Privind în jur la public, Petra e surprinsă de cât de emoționată se simte. Poate că oboseala zborului o face să se simtă un pic plângăcioasă, dar e mai mult decât atât. Multe dintre femeile de aici arată ca niște supraviețuitoare. Vede cel puțin două a căror chelie cu smocuri de păr indică faptul că au avut cancer și că s-ar putea să-l mai aibă încă. Toate fetele lui Cassidy au ajuns la vârsta suferinței, acea perioadă când pierderile vieții încep să se adune. Doar câteva s-ar putea să fi fost scutite de așa ceva. Trebuie să te consideri norocoasă dacă ajungi la treizeci și cinci de ani fără să cunoști doliul după o persoană apropiată, divorțul sau alte specii de suferință.

Unele admiratoare și-au adus cu ele ficele și, brusc, Petra își dorește ca Molly să fi fost lângă ea. Când au vorbit la telefon mai devreme, Mol i-a raportat pe un ton fericit că la micul dejun Carrie i-a făcut vafe cu sirop de arțar. Ei îi place la nebunie orice e american, deoarece o apropie de Leo di Caprio.

„Te iubesc, mami“, i-a spus Molly. Merită să zbori mii de kilometri doar ca să auzi asta. Petra se gândește în liniște la emoționanta amintire, la toate femeile ca și ea din această sală de spectacole, care privesc înapoi la sinele lor în vârstă de treisprezece ani, la apăsarea dorului de atunci. Când voiau atât de mult să fie iubite. Acesta e marele motor al vieții, pe care îl ambalau atunci, numai de-ar fi știut-o. Și câte dintre ele se gândesc la ce s-a întâmplat și la ce nu s-a întâmplat în anii care s-au scurs? Întâmplător, așa se numește și albumul lui David. Bun titlu. *Then and Now*¹.

— Unde e? întreabă ea. De ce n-a venit încă?

— O, vine el, zice Sharon. Nu-ți face griji.

— A, nu-mi fac griji. E adult, poate să aibă grijă de el. Crezi că vreun bărbat e cu adevărat adult? Sharon se gândește la asta.

— Păi, eu credeam că tata e, dar apoi l-am prins la Play Station cu David...

— David *al tău*. Nu asta.

— David al meu, da. David Cassidy nu vine prea des în vizită pe la noi ca să joace Donkey Kong. Bună poanta.

— La fel și la mine. Marcus n-a venit niciodată la vreun recital de-al meu. Adică, ce altceva face cu viața lui? Ce e atât de important încât n-ar putea să vină să asculte o femeie din Țara Galilor, în vârstă de treizeci de ani, cântând Debussy la ora prânzului, într-o marți? Într-o criptă?

— Prea ocupat cu Donkey Kong-ul lui, așa am auzit.

Unul dintre cele mai bune lucruri în legătură cu Sharon, și-a dat seama de multă vreme Petra, e că ei i se par în mod sincer mai haioase propriile glume decât cele ale oricui altcuiva. Nu există nici un pic de rea voință față de alții, nici urmă de egoism; în ochii ei, ea e doar pur și simplu mai amuzantă.

1. „Atunci și acum“ (engl.)

Acum râde și sunetul râsului ei – cristalin ca un clopoțel, deocheat și murdar ca un meci de rugby – face capetele de pe rândul lor să se întoarcă spre ea.

— Șșș, toată lumea se uită la noi, zice Petra.

— Pet, aici e Las Vegas. Au lei în holuri. Unii adevărați, vii. Nimeni n-o să se uite la noi, nu-i așa?

— Nu sunt în holuri. Nu ca și cum ar sta de vorbă cu portarul.

— Nu, dar i-ai văzut în chestia aia cu tavan din sticlă? Am avut șocul vieții mele, zău așa, când m-am uitat în sus. Aici e ca-n afurisitu' de *Daktari*¹.

— Asta pentru că suntem la MGM.

— Poftim?

— Știi tu, ca leul care rage la începutul filmelor? De-asta sunt puși aici.

— O, ai dreptate, zice Sharon. Îți spun eu, noroc că nu e J. Arthur Rank², eh? Să te uiți în sus și să vezi vreun tip despuiat, doar cu un scutecel, lovindu-și gongul.

— Sunt sigură că se poate aranja, doamnă.

„Doamnelor și domnilor, MGM Grand din Las Vegas are onoarea să vă prezinte...” În timp ce vocea bubuie, luminile se sting.

— El unde e? zice Petra din nou.

— Vine acum, nu-i așa? Doar ce-și pune costumul mulat. Probabil e un pic cam strâmt acum, are nevoie de un încălțător.

— Nu el. Bill.

Sharon își examinează prietena prin întuneric:

— M-am prins.

Bill s-a pierdut. Asta îl situează cu un pas în fața celor din jurul lui, care doar pierd. Unii își pierd

1. Serial american pentru copii, difuzat între 1966 și 1969, coprodus de compania Metro-Goldwyn-Meyer, al cărei logo este capul unui leu care rage.

2. Joseph Arthur Rank (1888-1972) – industriaș și producător de film britanic.

economiile, ipotecile, planurile de viitor; alții pierd douăzeci de dolari și anunță că au terminat pentru seara aceea, deși în acest loc noaptea și ziua nu au nici un sens, nici o valoare. Alții își pierd doar cămașa și, trebuie spus, majoritatea cămășilor merită să fie pierdute. „De mărimea a patru stadioane de fotbal“, zicea broșura și, într-adevăr, gazonul din postav al meselor de joc se întinde până la un orizont pe care nu-l poți atinge niciodată; există pe aici vreun tip singuratic, care joacă liniștit barbut lângă un perete? Măcar în fotbal există limite de timp, însă aici jocul nu se sfârșește niciodată; nu tu joc la mijlocul terenului, nu tu apărare, nimic mai mult decât iluzia unei victorii; doar o afurisită de înfrângere, una după alta. Toată lumea se distrează de minune.

Doar pentru a fi și mai confuz, Bill și-a uitat ceasul în cameră. Trebuia să se întâlnească cu Petra și Sharon la șapte și jumătate, pentru concert. Ele s-au cazat, și-au lăsat bagajele în cameră și au ieșit imediat în oraș, după ce Sharon a anunțat că în următoarele două zile va lua masa în oraș cât pentru tot restul vieții ei și că, deloc de neînțeles, nu vrea să risipească nici măcar o secundă, cu siguranță nu pe ceva atât de plictisitor ca somnul. Între timp, Bill s-a prăbușit în pat și a zăcut acolo, cu mâinile pe lângă el și ochii închiși, ca într-o morgă.

Zborul l-a istovit, dar e mai mult decât atât. Nu prea înțelege propriile motive pentru care a venit în această excursie; nu e nevoie de el aici, nu era obligat să scrie un articol, exista deja un jurnalist bun desemnat pentru asta. Acum știe motivele. Aluneci în deprimarea vârstei mijlocii, își spune el, cu un job care îți place, dar pe care n-ai putut niciodată să-l iubești; cu o căsnicie zgomotoasă, buimăcitoare, în urma ta, o căsnicie care s-a stricat treptat, ca un radio care rămâne fără baterii; cu o agendă telefonică plină cu foste iubite, la care te gândești și pe care foarte rar le suni, dar care, poți să fii destul de sigur, nu se gândesc deloc la tine (ascultă-le vocea când o aud pe a ta, surprinsă, dar

lipsită de bucurie); cu tot ceți trebuie pentru un trai îmbelșugat, dar nimic prețios pentru care să trăiești; cu o viață mai bună, pe scurt, decât au milioane de oameni, iar să afirmi contrariul ar însemna să fii nerecunoscător, dar cu toate acestea... Nu e viața la care ai sperat și despre care vorbesc cântecele vechi, nu? Știe mai multe cântece dintr-astea decât majoritatea oamenilor, știe teoria pe de rost, dar nu și practica. Și atunci, din senin...

— Îmi cer scuze, domnule. Dați-mi voie să trec.

O chelneriță se strecoară pe lângă el cu o tavă încărcată cu băuturi. Bill o oprește.

— Îmi cer scuze, știți cumva cât e ceasul?

— Sunteți englez? Păreți foarte englez.

Ea zice asta cu veselie, nu e nici un pic de dispreț în tonul ei, în ciuda faptului că l-a luat drept o glumă. Și Anglia e o glumă, nu-i așa? Cu sporturi care se desfășoară cinci zile în șir fără nici un rezultat, fără robinete care amestecă apa direct, fără lei în hoteluri...

— E opt fără un sfert, zice ea arătând cu degetul spre ceasul mare aflat la vreo zece metri, deasupra capului unui crupier.

Nu înțelege cum de Bill nu l-a observat; oare englezul ăsta încearcă s-o agațe? Arată drăguț. Jeff Bridges înainte să înceapă să-și ascundă chipul acela superb în spatele bărbilor ciudate. Cu altă ocazie. El îi mulțumește, îi mulțumește și ea, și pleacă mai departe.

Dumnezeule, a întârziat. Când a zburat timpul? Poți să cumperi aproape orice în orașul ăsta; poate că ai reușit să cumperi și timp, să pariezi tot ce ai pe recuperarea a douăzeci de minute foarte importante... Aici poți să te căsătorești în douăzeci de minute și să regreti asta douăzeci de ani. Sau să nu regreti niciodată. Se întoarce și o ia la fugă, dar nu foarte tare, căci nu vrea să fie luat de guler și oprit pentru furt de jetoane. Un agent de pază îi blochează drumul:

— Domnule, pot să vă ajut?

— Da, îmi cer scuze. Concertul Cassidy. Am întârziat. Mă întâlnesc cu... prietenele mele acolo. E departe?

— OK, trebuie să treceți de Ka.

— Pe lângă o mașină¹?

— Ka, domnule. Sala în care se ține feeria plină de efecte speciale a celor de la Cirque du Soleil, celebră în toată lumea, exclusiv la MGM Grand.

— Bine, unde e... mașina?

Lui Bill îi vine greu să vorbească în momente ca acesta.

— Trebuie să faceți la stânga după ușile acelea, apoi mergeți o sută de metri, treceți de Ka, așa cum am spus, apoi urmați indicatoarele. Pasarela rulantă o să vă ajute...

— Mulțumesc, la revedere, zice Bill dintr-o singură răsuflare și o ia din loc.

Găsește intrarea în sala de concert și i se spune să aștepte în spate până la următoarea pauză dintre melodii. După lumina orbitoare din sala de jocuri și amiaza permanentă de pe coridoarele hotelului, aici pare miezul nopții și Bill e bucuros de odihnă, nedorind să meargă pe bâjbâite prin întuneric, ca o persoană care a orbit de curând. David e pe scenă, sub câteva reflectoare, cu o formație aproape ascunsă în spatele lui. Cântă ceva ce Bill n-a mai ascultat în mod deliberat de douăzeci și patru de ani:

„Nu știi de câte ori mi-am dorit să te pot ține în brațe.

Nu știi de câte ori mi-am dorit să te pot modela...”

Nu-i rău. Vocea e într-o formă bună. A scăzut melodia cu un ton sau două, poate, ca să nu riște o forțare sau o scăpare pe nota de sus de la „în brațe” și „modela”. Asta n-a fost niciodată cea mai bună rimă din lume: face ca fetele să pară niște vasele de lut. Bill se uită la publicul lui David. Câți bărbați

1. Confuzie comică pornind de la pronunția identică în engleza britanică a cuvintelor *Ka* și *car* („mașină”).

sunt în sală? Vreo treizeci, printre sute de femei? Cine, ce grup de bărbați a nimerit pe o insulă populată numai de femei? Ceva dintr-un colț îndepărtat al memoriei lui Bill scoate la iveală cuvântul „argonauți“. Asta era: Iason și băieții, ancorând pe Lemnos, depășiți numeric de celălalt sex, dar neputând să zăbovească, nevoiți să plece mai departe. Trebuiau să găsească lâna de aur... Câți tipi, de-a lungul anilor, le-au însoțit pe femei să-l vadă pe David Cassidy, în speranța vagă că acele sentimente destinate lui Dave ar putea să li se întâmple lor? Firimituri de la masa zeului dragostei. Firimiturile sunt OK, nu e nici o rușine să te mulțumești cu firimituri, dacă ești lihnit de foame.

Unde e ea? Nu o poate găsi pe Petra. Adică pe Petra și Sharon. Trebuie să fie pe acolo. Ele n-ar fi întârziat ca el, nu după ce au așteptat atât. În cele din urmă le zărește, pe jumătate ascunse în spatele unui șir de cinci doamne impozante, cu tricouri verzi identice. Înaintează încet pe culoar, pentru a avea un unghi mai bun, ca s-o poată vedea pe Petra dintr-o parte. Ea se uită la scenă cu ochi strălucitori, cu mâinile în poală, legănându-se ușor. Nu poate să-i vadă picioarele, dar bănuiește că bat tactul. Sharon stă la fel, cel mai probabil, dar ea e aplecată mult în față, e așezată doar pe jumătate pe scaun, cu mâinile împreunate strâns la piept, ca o fetiță la prima comuniune. Are un zâmbet de extaz inconfundabil. Când se termină cântecul, amândouă, împreună cu restul spectatoarelor, se ridică în picioare de parcă ar avea arcuri sub ele – cu mâinile deasupra capetelor, izbucnește un ropot de aplauze în toată sala. Cântărețul le acceptă frumos, recunoștința lui e simplă, fără urmă de nostalgie; cu ce seamănă expresia lui David acum? Seamănă cu a lui Sharon.

După o privire aruncată plasatorului, care dă din cap, Bill o ia din loc. Trece prin ovații, croindu-și o cărare pe culoarul dintre valurile de femei entuziaste; nici una nu se uită la el, nici măcar nu sunt

conștiente că trece pe acolo, însă totuși, pentru o fracțiune de secundă, el simte cum e să te numeri printre aleșii lumii. Singurii oameni care iau în derâdere aplauzele, se gândește el, sunt aceia care le-au avut și le-au pierdut sau care au ajuns prea bătrâni și prea obosiți ca să se mai bucure de ele; sau sufletele timide care se fac mai mici la simplul gând de a fi cunoscute de mai mulți oameni decât cunosc ele. Cei de la care nu ai niciodată vreo veste sunt figurile din centrul aplauzelor, cele care ar putea să-ți spună, nu cu nostalgie sau speranță, ci față în față, cu fanii luând-o razna: Uită-te la mine, cât sunt de sunt iubit. Fii sincer acum, spune că nu-ți dorești nebunia asta pentru tine însuși.

Găsește rândul și pornește încet de-a lungul lui, pe lângă doamnele impozante, aliniat acolo ca cincisecile verzi. Pe tricourile lor scrie „Fanclubul oficial David Cassidy din Irlanda“.

— Mă scuzați... mă scuzați...

Petra nu l-a văzut încă, chiar dacă el e la câțiva metri distanță; privirea ei este încă ațintită la scenă. Luminile au avut o intensitate mai mare pe durata aplauzelor, dar acum sunt micșorate iar, în timp ce publicul se așază la loc, și Bill e surprins pentru o clipă de întuneric. Se împiedică de picioarele cuiva și începe să se clatine, întinzând mâna ca să se oprească și să-și găsească echilibrul, gata să cadă. O mână o apucă pe a lui și îl trage în sus, așa cum se ridică dansatorii între ei. Nu cade, doar alunecă binișor în scaunul lui, cu mult mai multă grație decât a avut vreodată în viața lui. Petra îi zâmbește și nu-i dă drumul la mână, nici măcar atunci când el se află în siguranță pe locul său.

— Mersi, mimează el din buze.

Sharon se apleacă în față, din cealaltă parte a Petrei, și îl salută cu o fluturare largă a mâinii, de parcă s-ar afla la o distanță de cincizeci de metri.

Sus, pe scenă, David își cere scuze. Știe că ele vor cântecele de demult, dar, măcar o dată, vrea să

încerce ceva nou, ceva un pic mai la modă; un cântecel care explică ce simte *acum*, la această minunată răscruce din viața sa, cu toți acești oameni minunați din jurul lui. Oamenii minunați se mișcă un pic în scaune; femeile sunt pline de bunăvoință, se vede cu ochiul liber (nu-l poți învinovăți pe tip, nu-i așa, că vrea să se rupă de trecut; trebuie să-i acorzi o șansă, corect?), însă ele sunt, de asemenea, conștiente că nerăbdarea pe care ar putea-o simți față acest cântec necunoscut este falsă – primesc puncte pentru efort, dar ceea ce fac nu este oferit din inimă. Și bărbatul de pe scenă respiră adânc și cântă domol în microfon:

„Cum pot fi sigur..“

Și, bineînțeles, sala explodează. Cântecurile vechi sunt cele mai bune, asta e ideea! Trecutul nu moare niciodată! Nu atâta timp cât ele sunt în viață. David, David *al lor*, le spune asta lor! Sharon se agită, râde, deși dacă i-ai face o fotografie în clipa asta și te-ai uita la ea mai târziu, mâine-dimineață, ai putea jura că înfățișează o femeie care plânge. Se întoarce spre Petra și spre Bill și țipă:

— O, e un obraznic afurisit, zău că e!

Petra râde și ea și îi strigă ceva lui Sharon, însă Bill nu poate să audă. În sfârșit, hărmălaia se potolește și cântecul continuă. Petra se uită la Bill și începe să fredoneze. Nu e nevoie de nici o sfortăre a memoriei pentru a chema cuvintele, ele curg pur și simplu dintr-un loc în care le-a păstrat un sfert de secol.

„Împreună pare a fi mult mai bine.

Te voi iubi, te voi iubi mereu...“

Bill arată spre scenă:

— El nu știe cuvintele.

— Știu eu cuvintele, zice ea.

Mâna ei este încă în mâna lui.

Stau toți trei pe o bancă și mănâncă înghețată în arșița nopții. Bill are cu aromă de ciocolată și vanilie.

Petra are de căpșune, cu un sirop galben-marونیu pe care nu l-a comandat și nu poate să-l identifice, chiar și după ce a gustat din el. Sharon are o înghețată Atomic Test Site, o specialitate de la Nevada Ice Shack, pe care a comandat-o; ai nevoie de două mâini pentru asta, fiindcă e în cornete gemene; movilițele cu aromă artificială sunt presărate cu biluțe mici, argintii. I-a fost servită cu un băț de artificii aprins, dar ăla a dispărut de mult. Acum ea stă acolo, apucând-o strâns, scoțând un sunet ciudat, ca un pocnet.

— Bomboane explozive, îi explică ea lui Bill. Și atunci când aproape ai terminat, tragi de cornete să se desfacă. Tipu' a zis că are legătură cu fâșâitul.

— Cu fiziunea, cred. Ca bomba. S-au testat pe aici.

— Ce, înghețate?

— Bombe atomice.

— Tot un drac, Bill dragă, de unde stau eu.

Pentru o clipă, nu spun nimic, fericiți doar să mănânce și să crăntăne. Străzile sunt aglomerate. Unii oameni sunt însoțiți de copii, chiar dacă e aproape unsprezece noaptea, și nici unii, nici alții nu ar putea să se apropie de vreun cazinou.

— Parcă e Oxford Street, zice Petra. În timpul reducerilor.

— Da, răspunde Bill, doar că ultima dată când m-am uitat, Oxford Street nu avea un vulcan viu. Întotdeauna m-am gândit că-i lipsește ceva.

— Unde e ăla? zice Sharon vorbind cu gura plină.

— Păi, noi suntem în față la Caesar's Palace, după cum îți poți da seama după irigatoarele imense din față. Iar vulcanul e la Mirage, cred, așa că trebuie să fie undeva... *acolo*. Bill arată cu degetul. Mai stai un pic și-o să vezi cum ies fuioarele de aburi. Ele îți spun că e pe cale să explodeze.

— Nu vorbi așa despre prietenul meu, zice ea.

— N-o lua în seamă pe prietena mea, intervine Petra. Nu se poate abține, drăguța de ea. A stat

închisă decenii întregi într-un orașel din Țara Galilor. O ia razna când îi dai drumul. Își linge degetele roz și continuă: Am căutat-o cu lumânarea, aducând-o într-un loc ca ăsta.

— Ia mai taci, că mă gândesc să rămân, zice Sharon. Am văzut un anunț în programul pentru concertul lui David, în care se spunea că poți să faci cursuri de crupier timp de o lună, după care intri în pâine. Ai câștiga ușor o grămadă de bani, serios. Sau poți să servești cocteiluri la Palace. Însă trebuie să port ținuta asta de zeiță romană, cu țâțele într-o armură.

— Crezi că ei caută în special blonde galeze scunde, de treizeci și opt de ani? întreabă Petra.

— Treizeci și șapte, dacă nu te superi, zice Sharon. Până vinerea viitoare.

— Ce ați hotărât?

— Chifteluțe cu cartofi prăjiți și eu o să aleg ce film închiriem de la Blockbuster.

— Mal o să te scoată în oraș într-un loc drăguț, nu-i așa?

— Nu, economisim bănuții, zice Sharon. David are nevoie de o bicicletă nouă.

Ea pare să facă slalom de colo-colo, se gândește Bill, între viața ei și fanteziile, fără să schimbe viteza, fără s-o deranjeze prea tare. De-ar fi mai mulți oameni pe lume ca Sharon...

— Așadar, atunci când vei deveni o gladiatoare romană pe patine cu roțile și în același timp chelneriță care servește cocteiluri, ce va face soțul tău? Mal, nu-i așa? Și băieții tăi? întreabă Bill.

— Ei, or să fie bine. Băieții, știi. Atâta timp cât își spală șosetele și se piaptănă.

Asta pare să rezolve problema. Bill bănuiește că Sharon ar prefera să moară de o sută de ori decât să-și părăsească familia, și asta fără ca ea s-o spună.

— Deci, Șefu', îi zice ea. Cum ți s-a părut?

— Ce anume?

— Concertul.

— O, chiar mi-a plăcut, pe bune. Foarte profesionist. Un public bun. Un singur lucru, doar unul singur, m-a necăjit.

— Ce? întreabă Petra.

Bill tace.

— Nu știu cum s-o spun, pe bune, și cu riscul de a fi serios... Ridică privirea spre ele și se încruntă: Care era David Cassidy?

— O, *termină*, zice Sharon și îl împinge de pe bancă.

— Cum resimți oboseala după zbor? îl întreabă Petra pe Bill.

— Păi, nu simt nimic mai jos de genunchi și cred că s-ar putea să am capul cu fața în direcția greșită, dar, în afară de asta, sunt OK. Tu?

— Nu știu, e ciudat. Nu știu dacă să merg la culcare sau să iau micul dejun.

— Nu fi toantă, zice Sharon. Trebuie să fii în priză, scumpo. Orașul care nu doarme niciodată și alte alea.

— Ăla e New York-ul, zice Bill.

— Ei bine, tot în America e, nu?

E tot în America. La insistența lui Sharon, au mers peste drum, la Harrah's, să se uite la barmani.

— Seamănă mai mult a jongleri, zice Sharon, drept încurajare. A citit ghidul Petrei și încearcă să facă un rezumat anticipativ al descoperirilor ei: Amestecă și agită cocteilurile, asta înțeleg, dar cu chestiile astea în flăcări pe cap...

Până la urmă, nu e o descriere rea. Bill stă și privește jongleriile și se pomenește gândindu-se la localul Dog&Cart, din Turham Green. Acolo, cu mulți ani înainte, după ce Spirit Level nu cântase prea rău, a încercat să comande un Martini pentru o fată pe nume Serena Tombs, cea mai sofisticată tipă pe care o cunoștea, și barmanul morocănos l-a privit îndelung pe Bill și apoi a scuipat spre el. Acum iată-l aici, într-un deșert, și barmanii sunt în flăcări.

— O altă lume, zice el.

— Poftim?

Petra stă lângă el.

— Mă gândeam doar, scuze.

— Nu te aud.

Muzica și țipetele îi înconjoară ca un zid. Hăr-mălaie, așa ar fi numit-o părinții lui Bill. Nu-ți poți auzi nici gândurile. Așa o consideră și el, acum, spre rușinea lui; oare la asta se reduce vârsta mijlocie — o căutare enervantă a liniștii? În fața lui și a Petrei, americani care au jumătate din vârsta lor dansează într-o agitație supraîncălzită, ca bacteriile sub un microscop.

— Să ieșim de aici? o întreabă pe Petra.

E nevoit să se aplece ca să se facă auzit și gura lui mai că îi atinge urechea. Îi simte părul pe față. Ea miroase a portocale.

Petra încuviințează din cap:

— Stai să-i spun lui Sha.

Se apleacă mult spre Sharon, făcându-i semn cu mâna spre ieșire și Sharon dă din cap. Cel puțin așa *pare*, deși e greu de spus, de vreme ce în același timp ea sare în sus și în jos, de parcă s-ar afla pe o trambulină invizibilă.

Stau pe trotuar, în față la Harrah's. Aerul e dens și cald, de parcă s-ar afla într-o spălătorie, dar totuși pare răcoros, după ce ieși din barul încins. Înăuntru aveai senzația că stai deasupra unui grătar.

— Nu trebuie să ne mișcăm de aici, altfel o să intre în panică, zice Bill.

— Absolut. Dumnezeu știe pe unde ar ajunge, dacă n-am fi aici.

— Ei, s-ar descurca. Probabil că s-ar distra mai bine fără noi, bătrâneii.

— Vorbește pentru tine, zice Petra.

— Întrebarea e unde anume s-ar distra. Pare să fie foarte dornică să meargă la Golden Nugget¹.

1. „Pepita de aur” — celebru cazinou-hotel din Las Vegas.

— Unde-i asta?

— La mulți kilometri distanță.

— Bănuiesc că are expusă o pepită adevărată.

— Bineînțeles. Și, desigur, e cea mai mare pepită din lume. Însă scumpa ta Sharon nu umblă, din câte îmi dau eu seama, după aur. Ar interesa-o toboganul cu apă care trece printr-un bazin cu rechini.

— Dumnezeuule mare!

— Exact așa zic și eu. Numai că trebuie să fii cazat acolo și nu vreau ca vreun tip slinos să o scuture de două sute de lire doar ca să folosească toboganul.

— Dar nici nu are la ea costumul de baie.

— Dacă se hotărăște că nu o deranjează faptul că nu are costum, ei bine, problemele noastre abia atunci încep cu adevărat.

— Americanii sunt un popor foarte politicos, care nu suportă vulgaritatea, zice Petra.

N-ar fi bănuț niciodată că o să ajungă s-o citeze pe mama ei, darămite să fie de acord cu ea.

Acum sunt vizavi de Mirage. Orașul pare să se încline în capul Petrei. S-o ia naiba de oboseală.

— Vrei să faci vreun lucru anume? zice ea în cele din urmă.

— O grămadă, răspunde el.

— Am vrut să spun aici.

— Și eu la fel.

Petra scoate o sticlă de apă din geantă, bea un pic, șterge sticla pe cămașă și i-o oferă lui Bill. El o ia și bea.

— Destul de patetic, dar vreau să merg să văd un loc numit Auto Collections.

— Să închiriezi o mașină? În toiul nopții?

— Nu, să mă uit la mașini. La unele foarte vechi. Cea mai bună colecție din Statele Unite, zicea cineva. O slăbiciune de-a mea, deși, ca slăbiciune, nu e prea rea, de vreme ce n-aș putea niciodată să-mi permit una.

— Dar ești un magnat.

— Mai degrabă diplomat. Nu sunt proprietarul companiei, eu doar o conduc. Și, de fapt, nici nu vreau să am un Lamborghini Espada, vreau doar să mă uit la el. Când eram mic, voiam să am unul mai mult decât orice altceva pe lume. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că ceea ce conta nu era șofatul; nu cu toți idioții ăia pe șosele. Era dorința.

— Ca la mine și David.

— Ei, haide, scumpă cititoare, asta nu-i corect. Tu chiar credeai că el era al tău. Adică... el era *destinul* tău. De-aia te-ai supărat atât de tare pe mine, ieri pe Heathrow. Fiindcă o parte din el s-a dovedit a nu fi el.

— Îmi pare rău. Am fost o bleagă.

Bill zâmbește și coboară privirea spre ea. Ceva înăuntrul lui se frământă. Decide ca de data asta să nu ia în seamă sentimentul, ci doar să se lase dus de el.

— Ce-ai crezut despre el în seara asta, sincer? întreabă ea, după o vreme.

— Sincer?

— Îhm.

— Sincer, mi-am petrecut timpul... Bill face o pauză, apoi continuă: Mi-am petrecut timpul întrebându-mă ce credeai *tu* despre el.

Acum e rândul Petrei să zâmbească:

— Păi, bineînțeles că mi-a fost groază. Nu suportam să simt milă pentru el. Nu voiam ca toate femeile alea să se uite la el și să se simtă dezamăgite. Știi, am stat oarecum cu inima cât un purice pentru el. Și apoi a venit și a început să cânte, înainte să apari tu, și totul pur și simplu s-a aranjat. Cum pot...

— Să fiu sigur?

— Ai grijă. Nu, doar că el... era și nu era el, deopotrivă. Vocea e aceeași, chiar dacă el arată mai bătrân, deși încă destul de atrăgător. Zâmbetul ăla frumos. Însă aura sau cum s-o numi, aia a dispărut.

— Pentru că *tu* ai creat aura, nu el, zice Bill. Asta era jobul *tău*, demult, în 1974. Eu făceam versiunea

falsă în revistă, dar tu făceai lucrul real. Îți spuneai singură o poveste despre un băiat pe care voi toate îl iubeați și o făceai atât de extraordinar, din toată inima, încât nu conta dacă se dovedea adevărată. Ea doar *părea* adevărată. Bill bea din sticla cu apă și i-o dă înapoi. Petra ia o înghițitură. Bill continuă: Iartă-mă, mă exprim prost.

— Nu, e mai bine decât aș putea s-o fac eu vreodată, zice Petra. De-asta, când l-am văzut acum, nu mi-a venit să plâng, nu m-am simțit proastă sau dezamăgită. Mi-a plăcut la nebunie să ascult din nou cântecele și David a părut drăguț, înțelegi, echilibrat, având în vedere totul...

— Asta am crezut și eu.

— ...însă mi-am spus în sinea mea : ei bine, tânără Petra, povestea s-a terminat, drăguțo. Și chestia ciudată a fost că nu m-a deranjat.

— Ce poveste grozavă.

— Da. Petra repetă replica, auzind ecoul slab al unei melodii pe care i-o cânta tatăl ei cu mulți ani în urmă. Sinatra, zice ea.

— *Ei poftim*, mă scuzați, iată un star *adevărat*. Pe el am venit să-l văd în Las Vegas.

— Nu-i aici?

— Dumnezeule, nu. E în viață, mai mult sau mai puțin, dar nu e aici. Numai imaginează-ți să fi fost aici odată cu el. Ai fi putut să vii îmbrăcată ca Ava Gardner.

— Versiunea galeză, în haine luate la reduceri.

— Ba deloc. Copia fidelă. Voi două ați fi putut să vă luați la bătaie, în mijlocul lui Caesar's Palace. Pentru Frank.

— Perversule.

— Absolut.

— Și tu? Ca cine ai fi venit îmbrăcat?

— O, ca un mafiot ratat. Cu mitraliera înțepe-nită. Pierzându-mi toți banii în câteva minute.

— Nu ca Șefu'?

— Nu ca Șefu'.

Petra privește în jur, spre ușa de la Harrah's.

— Apropo de pierdut bani, unde e Sha?

— Să mă duc să văd? întrebă Bill.

— Nu, pentru că atunci o să fim despărțiți și o să iasă un dezastru. Îi mai dăm trei minute și apoi intrăm înapoi împreună.

— Înăuntru au un bar separat pentru *karaoke*, să știi.

— O, Doamne!

— Probabil că în clipa asta Sha se îndeletnicește cu *I Am A Clown*.

— Cu machiaj de clovn. Dacă e vreo prietenă de-a mea care e în stare să facă rost de un nas roșu la miezul nopții într-o țară străină, ea e.

— E miezul nopții? Iisuse. Cât e ora în Anglia acum?

Petra se uită la ceas:

— Șapte dimineța.

— Asta înseamnă că sunt treaz de exact douăzeci și patru de ore. Cred că o să mă culc.

— Și eu cred la fel.

Se lasă tăcerea. Bill, așa cum face adesea atunci când e zăpăcit, se refugiază în falsă condescendență:

— Oricum, draga mea, îți mulțumesc pentru o seară deosebit de plăcută, zice el și înclină din cap foarte politicoasă, ca un gentleman.

— Asemenea, *sir*. A fost deosebit de plăcut.

Bill se uită la ea și spune:

— Acolo, în Grand, când îl priveai. Pe David. Când ai spus chestia aia cum că era deopotrivă el și nu el...

— Scuze, sună prostește.

— Nu, e perfect logic. Într-un mod prostesc. Ea râde. Bill continuă: Ceea ce vreau să știu este dacă a fost la fel și pentru tine? Te-ai simțit ca Petra 1 și Petra 2, știi tu, înainte și după? Ce a avut de spus adolescenta înfierbântată în fața acestei femei în toată firea, minunată și perfectă, care e terapeută și violoncelistă, și are un picuț de înghețată de căpșune pe obraz?

Petra își duce mâna la față. Bill zice :

— Haide, la cine mă uit acum : tu sau nu tu ?

Petra, pentru prima oară în viața ei, nu are nici o îndoială :

— O, sunt eu, răspunde ea. Doar eu singură.

Bill se apleacă spre ea. Ea respiră adânc și închide ochii. Se aude un zgomot înfiorător. Un bubuit pe Strip.

— O, *te rog*, zice Bill și își pune capul pe umărul ei.

Vizavi, vulcanul a explodat lângă Mirage. Din crater țâșnesc flăcări și fum. Lava falsă se revarsă pe pantele lui.

Bill și Petra se sprijină unul de altul și râd, sperând că nu se vor opri niciodată.

— Afurisit să fie !

E Sharon, care a erupt și ea pe ușile de la Harrah's. Într-o mână are un buchet de flori, iar în cealaltă un jeton de poker.

— *Artificii !*

Capitolul 20

— Culoarea lui preferată era maroul.

— Poftim? Bill ridică privirea de la vitrinele din holul hotelului. E miezul dimineții și cerul se vede atât de albastru prin suprafețele de zeci de metri pătrați de geam, încât doare. El studiază bijuteriile și face calculele. Ai putea să iei avionul până aici, să ai noroc, să câștigi 150 000 de dolari la mesele de ruletă, să dai o fugă până în hol, să cumperi un ceas din platină și aur alb de o monstruoasă orbitoritate, având incrustate atât de multe diamante încât acele abia se văd – de fapt, nu ai putea să spui cât e ora, ceea ce l-ar cam face să fie lipsit de sens – și totuși să-ți mai rămână doi dolari și cincizeci de cenți mărunțiș, suficient pentru un pachet dublu de Juicy Fruit pentru zborul spre casă. Nici mai bogat, nici mai sărac. Ar fi un weekend drăguț, complet și diversificat.

— Am spus că maroul era culoarea lui preferată. A lui David. Petra se uită la el în timp ce Bill își îndreaptă spatele. Apoi vede expresia de pe chipul lui. O, Dumnezeule, zice ea, nu-mi spune că și pe *asta* ai inventat-o.

— Mă tem că da. Cel puțin, așa *cred*.

Spre marea lui ușurare, Petra clatină din cap și râde. Ieri, pe vremea asta, mi-ar fi tras o scatoalcă, se gândește el, și poate că ar fi trebuit s-o facă.

— E ceva despre el care chiar să fie adevărat? Ceva care nu e inventat de tine? Încep să cred că

el nu există. Că nu a existat niciodată. Tu ai născocit băiatul pe care l-am iubit eu. Este numai al tău.

— Nu, nu. Acum Bill e cel care clatină din cap. Nu, mergi prea departe. În primul rând, l-ai văzut chiar tu aseară.

— Hologramă.

— Și l-ai auzit.

— CD-player.

— Și ai plâns. Sau Sharon a plâns.

— Slăbiciune. Chestie tipic galeză.

Bill se gândește un pic.

— OK, cum rămâne cu tipul pe care l-am văzut la conferința aia de presă în 1974? Cel care...

— L-ai văzut?

Într-o clipă, Petra are din nou treisprezece ani; anii se șterg și iat-o.

— L-am cunoscut. De asemenea, am urcat în camera lui de hotel și am stat și...

— Ai fost în *camera* lui. Ea a rămas pur și simplu cu gura căscată, ca un peștișor auriu. Vrei să zici cu doar unul dintre noi a ajuns în camera lui și alia m fost *tu*? De ce nu eu? Eu îl cunoșteam mult timp decât tine.

Petra trebuie să se controleze; își pierde simțul jocului. Însă Bill simte asta și o salvează cu blândețe.

— Păi, asta e adevărat, recunoaște el. Colecția mea de postere cu David era jalnică. Tu le sărutai pe ale tale, pe perete?

— Ei bine, noi făceam asta la Sharon acasă. Mama mea, o femeie care îl susținea cu înverșunare pe Wagner, nu accepta staruri pop, așa că nici postere în casa noastră. Însă Sharon avea un altar cu David și noi ne îndoiam genunchii și îl pupam.

— Îhm. Vezi tu, ca regulă generală, băieții nu sărută pereți. Dăm cu pumnii în ei, îi dărâmăm cu un tanc, dacă avem unul, dar nu-i sărutăm. Precum cântecele. Eu puneam discurile numai când voiam să șterpelesc un vers pentru revistă. Bill face o pauză. Și cine știe? Poate culoarea lui preferată

chiar era maroul. Ridică din umeri și adaugă: Nu că eu mi-aș da seama.

— Ce vrei să spui? întrebă Petra.

— Păi... Bill își dă seama că și-a deschis o trapă și acum se bagă singur în ea, până la genunchi. Eu sunt daltonist.

— Nu.

— Ba da.

— Așadar, tu nici măcar nu știi cum e maroul.

— Păi, ar putea să fie verde pentru mine.

— Vrei să spui că lumea e plină de vaci care mănâncă iarbă maro.

— Iarba maro de acasă, zice Bill. Presupun că da.

— Asta e cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată. Petra pare supărată pentru el, mai mult decât ar fi pus el rămășag, însă imediat continuă: Ce culoare au ochii mei?

Bill se apropie și privește în ei. Ea nu clipește.

— Sunt numa' bine, spune el.

— Parcă ai fi Goldilocks¹.

— Și sunt doi. Și sunt la fel.

— Mulțumesc. Ea îi susține privirea. Pare să necesite un efort să și-o ridice, să privească peste umărul lui și să spună: Se apropie necazul.

Sharon vine spre ei pe vârful picioarelor, de parcă holul ar fi plin de oameni care dorm, pe care ea nu vrea să-i trezească.

— Călcâiele îmi provoacă o durere de cap, zice ea fără nici un preambul. Au început să scoată un fel de pocnet.

Ea poartă cea mai mare pereche de ochelari de soare pe care a văzut-o Petra vreodată. Jackie Onassis ar fi putut să trăiască în spatele lor, incognito, luni în șir.

1. Aluzie la povestea cu același nume, în care fetița Goldilocks alege între trei feluri de diferite obiecte, considerând două dintre ele ca fiind la extreme (prea cald, prea rece etc.), în vreme ce fiecare tip era de fapt potrivit gustului ei.

— Sha, cum sunt? Arăți de parcă ai avea două televizoare lipite de față. Și eticheta încă atârnă într-o parte.

— Sunt minunați, nu-i așa? zice Sharon, amețită de laude. Georgie Versace. Se întoarce spre Bill: 'neața, David.

— Eu...

— O, termină, știm că tu ești el, de fapt.

Petra i se alătură:

— Tocmai asta îi spuneam. Și el nu poate dovedi contrariul. O să mergem în apartamentul lui David într-o clipă, când impresarul sau agentul sau ce-o fi o să vină jos să ne ia și nu va fi nici un David Cassidy. O să fie el. Ea se uită la Bill: Mai bine ai lua-o din loc. De ce nu iei liftul de serviciu, să ai un avans? Trebuie să te îndeși în costumul ăla al tău, mulat și alb, până ajungem noi. Nu ne mulțumim cu nimic mai prejos, să știi, se încruntă ea.

— Corect, zice Sharon. Sau poate fracul roșu, ca pe White City. Ți s-ar potrivi.

— Posibil, spune Bill. Adică l-am împachetat, desigur, dar până la urmă m-am gândit că nu, e un pic prea șters pentru această ocazie. Nu sunt suficiente pietre false pentru genul de impact pe care sper să-l am. De asemenea, zice el pe un ton plin de regret, am uitat papionul.

— Ei bine, bineînțeles că n-ai ce face cu el fără papionul sclipicios, zice Petra. Lângă ea, Sharon aprobă din cap cu zel, luând totul foarte în serios. Petra adaugă: Bună documentare, însă.

— Ce?

— Să-ți amintești de papion. Noi avem poze să demonstrăm asta. Tu a trebuit să decupezi imagini și să le lipești în revista ta, nu-i așa?

— O, nu, zice Bill. Am fost acolo.

— Ce? întreabă Petra și Sharon la unison.

— Am fost pe White City. Știți voi, în noaptea aia groaznică, când a murit fata aceea. Am fost chiar acolo. Am văzut papionul sclipicios și toate cele. A fost o nebunie. Ca un război.

— Dar noi am fost acolo, zice Petra. Amândouă am fost. Ne-am dus cu Gillian și Carol.

— Erau OK?

— Păi, Carol era minunată – zice Sharon, accentul ei devenind mai puternic pe măsură ce memoria se întoarce în trecut –, însă Gillian era pur și simplu o afurisită de scorpie, nu-i așa, Pet?

— O fată frumoasă, totuși, zice Petra distrată. Se uită din nou la Bill: Chiar ai fost acolo? Ai stat și atunci când s-a prăbușit?

— Dumnezeuule, da. Eram chiar acolo, în spațiul rezervat presei, imediat lângă baricadă. A trebuit să ajut niște fete să treacă peste ea. Unele păreau destul de terminate, țin minte asta. Ciudat, totul e un pic în ceață acum. De vină trebuie să fie vârsta mea înaintată.

— Desigur.

— Singurul lucru pe care îl țin minte e un pantof. Nu știu de ce. Doar un pantof greu și ciudat, de un maro-roșcat. M-am învârtit pe acolo cu el în mână, încercând să aflu cine îl pierduse, de parcă asta chiar conta, când puștoaicele din jur erau efectiv zdrobite. Uitați idiotul care încearcă să găsească un picior pe măsura pantofului.

— Cenușărelul, zice Sharon.

Ochelarii ei de soare alunecă în jos.

Petra e nemișcată, cu ochii pierduți în trecut. Îl derulează cadru cu cadru, apoi oprește imaginea și încearcă s-o mărească. Senzația mâinii lui Sharon alunecând din mâna ei. Tălăzuirea monstruoasă a mulțimii, cum s-a lăsat în jos printre miile de picioare și a zărit-o. O brățară de păr strălucitor în jurul trupului. Cum a apucat părul, trăgând cu toată puterea ei. Și Carol, care împingea mulțimea înapoi, ca un jucător de rugby profesionist. Apoi ea spune:

— Eu am pierdut un pantof.

Ea și Bill sunt acum ca niște scafandri, băjbâind prin abis; fiecare fluturând o mână în întuneric, sperând să-l atingă pe celălalt. Un băiat cu un pantof

și o fată desculță : ar putea fi o scenă dintr-un basm. (Și, ca în toate basmele foarte bune, cu moartea nu departe, furișându-se ca un lup.) Au fost atât de aproape, odată ca niciodată, iar acum sunt din nou alături. Rațiunea le spune că e pură coincidență ; nu atât de uimitoare, oricum, dacă ar fi adevărată – un star pop i-a adus pe același stadion, așa că de ce să nu aștepte el douăzeci și ceva de ani pentru a-i aduce în același hotel? Însă rațiunea dă înapoi în fața iubirii. Potrivit iubirii, nu există coincidențe. Țsta e un cuvânt pe care îl folosesc cei care nu iubesc, suflete triste din lumea cotidiană, pentru a explica lucrarea destinului.

Am fost sortiți să fim aici, amândoi, chiar acum, se gândesc Petra și Bill. Perfect. Suntem doi. Și ne potrivim.

— Ți-am spus eu, zice Sharon, care a lăsat rațiunea în urmă, în Gower, cu soțul și copiii ei, unde nu se grăbește să se întoarcă. Prințul Bill. Își împinge ochelarii enormi în sus, pe nas. Magic, scumpo.

— Domnul Finn ?

Un tânăr cu mișcări feline se apropie de ei cu mâna întinsă. Zâmbetul lui e atât de strălucitor, încât locul lui ar fi, probabil, într-o casetă de bijuterii.

— Bună, eu sunt Edouard. Își pronunță numele în stilul franțuzesc, deși nici Petra, nici Bill nu au văzut vreodată un american mai sadea. Iar tu trebuie să fii Petra, îi spune el lui Sharon, care îl face să dea înapoi cu un hohot de râs direct din Valleys.

— Nici o afurisită de șansă, îi răspunde ea grațios și, pentru o jumătate de secundă, Bill crede că s-ar putea ca zâmbetul lui Edouard să se spargă.

Cuvintele ei au declanșat tot soiul de alarme în capul tânărului. Cu siguranță, n-a mai întâlnit pe cineva ca ea de foarte mulți ani. Însă, ca un profesionist, își revine repede și continuă în forță :

— Deci tu trebuie să fii Sha-ron ! exclamă el, accentuând puternic a doua silabă, de parcă ea ar fi parte din Țara Sfântă sau un general israelit.

Sharon țipă. Bucuria ei e fără margini.

— Sha-ron-ron-ron-ron, cântă ea drept răspuns.

Tipul, învins de nici el nu știe ce, se întoarce spre Peira :

— Suntem foarte onorați că ești aici, zice el, fără să mai riște pronunțarea numelui și ținând-o foarte strâns de mână, ca și cum ar fi căutat protecție față de femeia nebună de lângă ei. David este foarte emoționat. E sus acum și, dacă sunteți gata, vom urca imediat !

Se deplasează în grup spre lifturi. Petra întrebă politicos :

— Domnul Cassidy știe... de ce noi...

— O, bineînțeles, spune Edouard, care e întotdeauna cel mai fericit atunci când i se cere să confirme ceva despre care el știe sau crede că e adevărat. Îi place la nebunie povestea ta. *Nemaipomenită* poveste. A amândurora, continuă el, afișând un rânjel nervos spre Sharon. Vă iubește.

Sharon începe din nou să cânte. Bill și Petra stau unul lângă altul și așteaptă, holbându-se în tăcere la pantofi.

Sharon e în genunchi pe jos, în dormitor. David zâmbește în sus, spre ea.

— Nu, e mai bine așa, zice ea. Se potrivește mai bine. Tu ce zici, Pet ?

Petra se gândește :

— Nu, aia merge mai bine în mijloc. Atunci el e cu amândouă, împreună.

Au un teanc de fotografii și Sharon vrea să facă un album chiar acum, înainte ca ei să urce în avion. Când au mers cu Bill să-l cunoască pe David, a fost și un fotograf adevărat. Un bărbat corpulent și vesel de la o companie locală numită Whirlwind Images, care avea pe spate, pe tricou, o poză cu o tornadă.

— Bună ziua, a spus Sharon, strângându-i mâna.

— Bună, eu sunt Bob Wurl, a zis el.

— O, Dumnezeuule, ca vântul¹! a țipat ea.

Bob a părut nedumerit. S-a apucat de lucru, aranjându-și trepiedul și luminile, astfel încât, atunci când intra David, să fie, așa cum s-a exprimat el, gata de treabă.

După ce au terminat și rola de film s-a sfârșit, iar David stătea la taclale cu Petra și Bill într-un colț, Sharon l-a întrebat pe Bob – ce obrăznicie, el fiind un profesionist – dacă ar vrea să facă niște poze în plus cu noul ei aparat foto. Pentru colecția ei. Și, de data asta, totul a mers conform planului: Bob a făcut ce i s-a cerut și David a mai pozat de câteva ori, cu fiecare dintre ele pe rând. Sharon l-a sărutat pe fotograf când acesta a plecat, spunând „Mulțumesc, domnule Wurl“ cât de tare a putut, să vadă dacă o putea face pe Petra să chicotească. Și după ce i-au spus la revedere lui David, care trebuia să meargă la probele de sunet pentru spectacolul din seara aceea, Sharon a ieșit – nu, a alergat – afară din hotel și s-a dus țintă la centrul de dezvoltări foto de vizavi. Le puteau face într-o oră, dar trebuia să plătești mai mult. A plătit mai mult, refuzând oferta Petrei de a contribui și ea. Cumva, dacă Sharon nu și-ar fi putut scoate pozele atunci, amintirea acelei dimineți ar fi pălit în capul ei și, odată cu ea, dovada că s-a întâmplat cu adevărat; nu ar fi avut nimic care să demonstreze că fusese vreodată aici, cu el, mână în mână. El o îmbrățișase. Trei decenii, așteptând o îmbrățișare.

— Dumnezeuule, e minunat, nu-i așa? Nemaipomenită chestia asta, nu?

Sharon se trage în spate și își admiră munca.

— Da, zice Petra.

Pentru o secundă, a fost copleșită de o senzație de vertij. Nu vertij de înălțime, deși camera lor de hotel are numărul 4721, la etajul douăzeci, cu vedere

1. Joc de cuvinte intraductibil, care pleacă de la pronunția similară a numelui propriu Wurl și a cuvântului englezesc *whirl* (trombă de aer, vârtej).

spre Strip; mai degrabă un vertij de timp. O plonjare subită, la care nu se aștepta și căreia nu-i poate face față – înapoi prin ani, într-un mod aproape violent, către un loc foarte asemănător cu cel în care se află ele acum. Unde a fost asta și când? Ceva legat de covorul de sub degetele ei, gros și aspru, când a îngenuncheat acum lângă Sharon; iar în aer – nu acest aer de Vegas, uscat și condiționat, ci cel adus înăuntru, pe căile trecutului – cel mai ciudat miros. Nu unul plăcut; un soi de miros de vată de zahăr stătută, ca atunci când îți arzi părul cu un uscător prost; însă un miros atât de înțepător, încât te lovește între ochi și în nas și rămâne acolo o vreme și totul în tine se învârte. Iar apoi a trecut.

— Poftim? îi zice ea lui Sharon, care a vorbit în timp ce Petra visa.

— Bună, prostănaco, am spus că aş putea să mor fericită.

Petra zâmbește:

— Trăiește fericită. E mai bine pentru tine, scumpo.

— Da, ai dreptate. Și mai ieftin. Cartofi prăjiți mai buni. Nu primești cartofi prăjiți ca lumea când ești mort. Cum le zice aici? Cartofi pai.

Ele se apleacă din nou deasupra pozelor.

— Îmi place asta cu tine și cu mine, zice Sharon. Uite cât de tinere părem. Vârsta de treizeci și opt de ani înseamnă acum douăzeci și patru de ani.

— Aparatul foto nu minte niciodată.

— Și îmi place asta cu mine, David și Bill, deși Bill are expresia asta adormită, de nătărău, cu pleoapele pe jumătate închise. Dar așa am arătat și eu în toate pozele de la nuntă. N-am mâncat trei zile ca să încap în rochia aia, apoi am băut un pahar de Harvey's Bristol Cream ca să-mi calmez nervii, nu s-a putut altfel. Și am avut ochii roșii. Ca un șacal, așa a zis Mal.

— Minunat.

— Asta e mai bună, doar cu el și cu David. O, iar asta e chiar mai bună. Tu și Bill. Asta e cea mai bună.

Petra e tăcută.

— Știi ce mi-a spus David când tu și Bill pozați pentru domnul Wurl?

— Nu-mi spune.

— A spus – uitându-se la voi doi, evident? – îmi zice...

— Ce?

— Îmi zice: „Cred că ea îl iubește“.

Petra râde:

— David Cassidy n-a spus asta.

Sharon ezită, apoi strâmbă din nas și râde și ea:

— Nu, dar ar fi putut, nu-i așa? Doar pentru că am inventat eu asta, nu înseamnă că nu-i adevărat, corect?

— Păi...

— Și e adevărat, așa că, poftim. Chiar îl iubești.

— Pe cine? Pe cine iubesc?

— Și el v-a adus împreună pe voi doi. Țasta a fost, cum se zice, destinul lui.

— Al cui? Acum chiar sunt confuză. Scuze, e prea multă iubire pe aici.

Imediat, Sharon începe să cânte:

— „E foarte multă iubire în inima mea...“ Se întinde și o îmbrățișează pe Petra. Cu atât mai multă pentru mine, zice ea.

Petra se trage înapoi:

— Ce vrei să zici?

— Păi, acum tu îl ai pe Bill...

— Scuză-mă, nu am pe nimeni...

— Acum că îl ai pe el, Pet, David o să fie numai al meu, nu-i așa? Fairplay. E numai al meu.

Petra se duce să-și îmbrățișeze prietena și, în timp ce părul blond, fin, al femeii mai micuțe plutește de o parte și de alta pe puloverul brunetei, el provoacă o senzație familiară de electrizare.

— E numai al tău.

Capitolul 21

Petra stă la masa din bucătărie, nemișcată, ținând o cană de cafea cu ambele mâini. Privește cum se ridică aburii din ea, în lumina dimineții. E încă devreme; avionul lor a aterizat nu mult după ivirea zorilor.

Ia o înghițitură, apoi se încruntă la ceva. Valiza ei, în ușa, cu etichetele companiei aeriene atașate de ea. O așteaptă pe Molly, să se împiedice de ea atunci când va intra.

Petra se ridică și cară valiza la etaj, hurducând-o pe fiecare treaptă, apoi îi face vânt pe pat. Își trage răsufierea și e pe cale să plece din cameră, să coboare și să-și termine cafeaua. Se oprește. Mai bine își pune pe umeraș jacheta nouă din pânză, înainte să se șifoneze prea tare. Se duce înapoi la pat și apasă pe cele două cleme ale valizei. Aceasta se deschide, Petra dă capacul la o parte și se oprește. Primul ei gând e că a luat o altă valiză la aeroport. Dar nu, iată jacheta, atent împăturită, și dedesubt marginea bluzei. Însă deasupra e ceva care nu e al ei. Totuși, îi este destinat, deoarece e scris numele său.

Petra ia plicul în ambele mâini și se uită la el. Clapa nu a fost lipită, ci doar băgată înăuntru. O deschide și scoate scrisoarea. O citește pentru prima oară în viața ei. Apoi o mai citește o dată, ca să fie sigură.

Dragă Petra,

Cum pot fi sigur, într-o lume care se schimbă în permanență, de felul în care mă vezi?

Încep să cred că omenirea nu a găsit cuvintele care ar putea să te facă să mă vrei.

Cu toate acestea, a prețui este cuvântul pe care îl folosesc pentru a descrie toate sentimentele pe care le ascund în mine pentru tine.

Așa cum a cântat cineva cândva, am uitat cum îl cheamă: Viața e mult prea frumoasă ca s-o trăiești de unul singur.

Crede-mă, chiar nu trebuie să-ți faci griji. Nu vreau decât să te fac fericită, iar dacă tu vei spune: Hei, pleacă, am s-o fac.

Însă mă gândesc că mai bine aș sta în preajmă și te-aș iubi.

Crezi că am dreptate?

Dă-mi voie să te întreb în față: crezi că tu... etc.

Cred că știi restul.

Al tău, cu sinceritate,
Bill

Petra pune scrisoarea în buzunar și merge la parter. Trecând pe lângă măsuța din hol, observă un urciur mare cu mazăriche parfumată. Mirosul e atât de puternic, de îmbătător. Pe un bilețel roz lipit de perete zărește scrisul cu înflorituri al lui Molly: „Le-am cules. Ți-am spus eu!!!“.

Petra zâmbește. Fiica, spre deosebire de mama ei, va duce un gen de viață cu trei semne de exclamare. Se gândește la Molly, care s-a supus cererii de a culege mazărichea parfumată în timp ce Petra a fost în Vegas, pentru ca florile să dea întruna, o instrucțiune pe care Mam-gu a lui Molly a emis-o cu mai bine de treizeci de ani în urmă pentru Petra și, cine știe, poate că Greta a auzit-o de la propria mamă, în Germania. Lucruri care sunt date mai departe; obiceiuri, parfumuri, melodii îndrăgite, o

bărbie în formă de inimă : maternitatea și amintirea forjând o balustradă subțire de care să se țină generațiile.

Se întreabă ce ar crede Greta și Molly despre Bill. Îi ia o secundă să-și aducă aminte că una dintre aceste întâlniri nu va avea loc niciodată. Prea curând, se gândește ea. E prea curând. Și totuși, nu putem alege acele momente când doi oameni sunt se deschid deodată și cea mai simplă privire are puterea de a consola sau vindeca.

În anii care aveau să urmeze, singurul lucru asupra căruia li se părea dificil să se pună de acord a fost dacă se întâlniseră de fapt pe White City. Petra întotdeauna a spus că trebuie să se fi întâlnit, deoarece îi plăcea la nebunie simetria perfectă a acestui lucru. Bill a fost primul bărbat care a luat-o în brațele lui și, dacă viața era bună cu ei, atunci el avea să fie și ultimul.

Bill, care născocise povestea care a adus-o la el, era cât se poate de fericit ca Petra să scrie sfârșitul care îi plăcea cel mai mult.

Ea era foarte obosită în dimineața aceea, când s-a întors din excursia Cassidy, dar obiceiul vechi și dorința nouă au trimis-o în living, unde a deschis tocul instrumentului. Scrisoarea lui Bill era în buzunarul ei. Trăgând violoncelul spre ea, i-a răspuns la scrisoare. Cântând. Fiecare notă ca o perlă. Fiecare frază ca un șir de perle. O singură frază mică și atâtea moduri diferite de a o spune și de a o simți.

Postfață

În anul 2004, revista *Daily Telegraph Saturday* m-a rugat să-l intervievez pe David Cassidy. Pe când mă pregăteam pentru călătoria în Florida ca să-l întâlnesc pe idolul adolescenței mele, m-au năpădit mai multe emoții neașteptate. Panica legată de ce haine să port era în fruntea listei. Să merg îmbrăcată ca admiratoarea care îl venerase cu atâta ardoare de la distanță sau ca soția și mama a doi copii, care eram acum? Mă simțeam ca un călător în timp. Dacă David avea încă douăzeci și patru de ani în inima mea, cât de bătrână mă făcea asta?

În timp ce îmi făceam și îmi desfăceam valiza, soțul meu stătea pe pat și cânta o versiune groaznic de nearmonioasă a lui *Could It Be Forever*.

— De ce naiba ai vrea să-l cunoști? m-a întrebat el. David Cassidy cânta plat și, s-o recunoaștem, era practic o fată.

L-am apărat pe David exact așa cum îl apărasem cu douăzeci și cinci de ani în urmă de răutățile băieților de la școală. Așa cum îl voi apăra întotdeauna.

David locuia în Fort Lauderdale cu soția lui, Sue, și fiul său, Beau. În taxiul care mă ducea la el acasă, tot ceea ce simțisem vreodată s-a transformat într-un singur gând. „Te rog, să nu-mi fie milă de el“.

Mi-am dat seama că aș putea suporta aproape orice fel de stânjenală, jenă sau dezamăgire, însă niciodată nu aș fi vrut să simt milă pentru bărbatul

care cândva stăpânea lumea mea, precum un colos într-un costum mulat și alb, împodobit cu capse argintii.

David Cassidy mai avea puțin și împlinea cincizeci și patru de ani. Arăta cu cel puțin zece ani mai tânăr, însă asta tot îl făcea cu douăzeci de ani mai în vârstă decât băiatul frumos de care milioane de fete ca mine credeau că sunt îndrăgostite. Această comparație era, în mod clar, o sursă de durere pentru el. El, care cândva aprinsese jumătate din lume, era acum condamnat să dezamăgească. Nu era Peter Pan și nici nu era sortit să fie. David era pe cale să pornească într-un alt turneu de adio în Marea Britanie. Admiratoarele, acum femei la patruzeci și cincizeci de ani, având ele însele fiice, aveau să apară pentru el în număr mare, pline de entuziasm, dar simțeam la el un mare dezgust, pentru că trebuia să exploateze pentru bani o perioadă din viața lui care, în diverse moduri, îl costase atât de scump. Amărăciunea sa față de casele de discuri și oamenii din vânzări care reușiseră să irosească sutele de milioane de dolari pe care înregistrările și imaginea sa le-au generat era limpede și întemeiată.

În timp ce David îi poza fotografului, eu i-am spus că ar trebui să fie atent, ca aparatul să nu-i ia sufletul. „Sufletul mi-a fost furat cu mult timp în urmă“, a răspuns el. Ca actor și ca fiu a doi actori, el poate avea o înclinație spre afirmații ușor dramatice; totuși, dacă poate cineva de pe planeta asta să afirme că i-a fost furat sufletul, acela este David Bruce Cassidy.

Interviul s-a dovedit a fi mai fascinant și mai emoționant decât aș fi putut spera. David era profund, inteligent și extrem de sincer în răspunsurile sale. Uneori devenea furios, alteori era aproape de lacrimi. Am râs mult în timp ce ne aminteam experiența ciudată, convingătoare, pe care o împărtășiserăm, deși separați prin vârstă, sex și mii de kilometri. A fost îndeajuns de generos ca să țipe la mine, așa

cum țipasem și eu la el cu mulți ani în urmă, ceea ce dovedea că era un adevărat gentleman. Să fiu în stare să-i suflu lui David versurile la unele dintre propriile lui cântece, pe care le știam mai bine decât el (normal), a fost un moment rupt din paradisul oricărui fan.

Acel David Cassidy pe care milioane dintre noi l-au iubit nu a existat, nu cu adevărat; el a fost o născocire strălucită de marketing, deși bărbatul care are atât plăcerea, cât și povara de a purta numele său nu a fost o dezamăgire. Din contră.

Vreau să-i mulțumesc lui David pentru că mi-a oferit un interviu atât de nemaipomenit, pentru că a povestit totul așa cum a fost și pentru că a inspirat acest roman. Nici o fată n-ar putea să-și dorească un idol al adolescenței mai bun. Aceasta este transcrierea.

AP: David, impresarul tău mi-a spus că unele dintre admiratoarele mai agresive încă vin spre tine ca și cum ai fi ceva de mâncare. Ce simți acum față de admiratoare?

DC: Este un compliment imens că încă le pasă. Niciodată nu am gândit altfel.

AP: Da? Așadar, nu a fost o povară pentru tine?

DC: O, ba da, a fost o povară, dar nu am gândit niciodată că nu a fost și o binecuvântare, că nu a fost flatant. Da, multor aspecte a fost groaznic de dificil să le fac față. Dacă mi-au modificat viața? În mod dramatic. Dacă asta m-a schimbat? Da, în mod dramatic. Însă este extraordinar dacă poți să privești lucrul ăsta oarecum obiectiv.

AP: Ultimul tău turneu a fost în 1974.

DC: Da, și am spus gata. Ei au zis: „Mda, bine, o să se întoarcă la anul“. Înainte să-l încep, am anunțat că va fi ultimul. Turneul meu final. Pe stadioanele din toată lumea. A început în Noua Zeelandă, Australia, Japonia, Europa, Marea Britanie (pufnește, cu o plictiseală prefăcută) – nouă luni în total.

AP: Cineva a fost omorât la ultimul concert din Londra, nu-i așa?

DC: Penultimul concert. O fată a murit. Nu a fost omorâtă. Ea a murit. Specifică asta. Nu a existat violență, ci doar o aglomerație incredibilă, împins și îmbrâncit. Ea era mult în spate. Avea probleme cu inima. A murit. A fost foarte trist, dar, desigur, presa a exagerat – asta vând ziarele, corect? I-am sunat pe părinți și am vorbit cu ei și am spus că, din cauza circului mediatic pe care îl atrăgeam oriunde mergeam și din respect pentru fiica lor, nu voi participa la înmormântare. Am trimis flori. Știi, nu aveam nici o responsabilitate. Erau patruzeci și cinci de oameni acolo, nu știam unde era ea. Era la un kilometru distanță. Habar nu am avut că ea murise.

AP: Trebuie să fi fost șocant, nu?

DC: A fost foarte trist, deoarece era o sărbătoare pentru mine și era înainte de ultima zi, care trebuia să fie în Manchester City Main Rd, țin minte.

AP: Ai fost vreodată înspăimântat?

DC: Pentru ele?

AP: Pentru tine.

DC: Nu pot spune că n-am fost niciodată înspăimântat. S-a întâmplat de foarte multe ori în decurs de cinci ani. Când eram în mașină, fetele se cățarau pe ea. Negru. Întuneric, înăbușit. Trebuie să fii sigur că ai un șofer foarte deștept, deoarece e o gloată. E o gloată. Are propria conștiință, propria minte. În loc de una, două sau trei, sunt cincizeci, o sută, apoi încep să se îngrămădească una peste alta, apoi devine o nebulă.

AP: Îți aduci aminte când s-a întâmplat prima dată?

DC: Era în 1970, la puțin timp după ce *The Partridge Family* se difuzase în America. M-am dus la Cleveland – serialul fusese difuzat de zece ori. Eu eram Grand Marshall din Cleveland Parade. Eram pe o mașină de pompieri din anii '50. Reporterii au spus că nu au mai văzut niciodată ceva asemănător

înainte sau după. Patruzeci de mii de puștoaice se țineau după mine pe străzile din Cleveland și era frig. E ca Glasgow. Ca să mă dau jos și să intru într-un loc sigur aveam un bodyguard cu mine. Nu mai avusesem un bodyguard înainte. Era de-abia începutul. Am coborât de pe mașina de pompieri și am intrat într-un automobil. Poliția nu a stăpânit situația. Mașina a fost imediat înăbușită. A fost haotic. Ele mă apucau de păr și de haine. Nu a fost confortabil.

AP: Dacă ar fi pus mâna pe tine, ce crezi că ar fi făcut?

DC: Păi cred că voiau să ia o bucățică din mine acasă, ca s-o poată pune lângă pat sau ceva de genul ăsta. Ca un scalp pentru peretele lor.

AP: Ți s-a părut primitiv?

DC: *Este* foarte primitiv. Am avut o grămadă de timp să mă gândesc la asta. De atunci, am observat tinerele fete la evenimente, cum ar fi evenimentele de sprijin pentru diverse chestii, și atunci când ele se entuziasmează, tonul din vocea lor crește foarte mult, în tandem cu emoțiile. Devine ca, ei bine, imaginează-ți nivelul de intensitate atunci când se află în centrul celui mai emoționant lucru, celui mai excitant lucru pentru ele, și fiind totodată centrul atenției a patruzeci sau cincizeci de mii de oameni. Cum ți se pare, fizic, ca toată mulțimea asta să vină spre tine – este o armă *puternică*, este o experiență *foarte, foarte puternică*. Țin minte că am spus că mi-aș dori ca toată lumea să poată fi în locul meu doar pentru cinci secunde și să simtă cum e, deoarece este expresia ultimă a iubirii. Însă e spusă într-un fel, e *urlată* la tine. TE IUBESC! Intensifică asta de zece mii de ori și imaginează-ți cum e. E copleșitor.

AP: Însă era ceva ce admiratoarele proiectau asupra acestei figuri numite David Cassidy, deoarece ele nu te cunoșteau. Apropo, eu am fost una dintre cele care urlau la tine.

DC: (zâmbește) Dacă urlai, Allison, știi cum era acea intensitate emoțională pentru tine. Pentru mine era ceva de genul „Uau“, era atât de fantastic să simt tinerele dezlănțuindu-se, să-ți spună că le-ai atins viețile, că însemni ceva pentru ele. Este cel mai mare compliment pe care cineva care face ceea ce fac eu îl poate primi.

AP: OK, cum cândva eu am urlat la tine, David Cassidy, e corect să urli și tu la mine.

DC: (râde și urlă) *Te iubesc* – scuze, nu prea pot să urc la un ton atât de înalt.

AP: Nu, e foarte bine, mulțumesc. Îmi dau seama cum ai putea să te obișnuiești cu asta. E ca și cum admiratoarele se aflau pe punctul unui sentiment presexual. Sexul e implicit, dar poate că nu e încă definit?

DC: Este în *totalitate* sexual, dar deoarece este foarte naiv, extraordinar de romantic și are de-a face cu fantezia, este sex înainte de a deveni în mod fățiș sexual. Tu poți să-l definești mai bine decât pot eu, deoarece eu nu am fost niciodată într-un trup de femeie. Din punct de vedere intelectual, acum pot să-l înțeleg, dar pe atunci nu eram în stare.

AP: Ce credeai atunci?

DC: Credeam că era doar isterie. Că mă vedeau ca pe un semizeu. Eu eram doar un tip care cânta la chitară.

AP: Te simțeai ca un semizeu?

DC: Nu, niciodată.

AP: Ei, haide, când toate acele tinere urlau la tine?

DC: Vrei să mă crezi sau consideri că inventez?

AP: Cred doar că n-ai fi om, dacă nu te-ai simți destul de încântat de tine însuși cu atât de multe fete care ți se aruncă la picioare.

DC: Nu-ți pot spune că nu eram încântat de mine însumi. Nu-ți pot spune că nu eram conștient că lumea mă considera atrăgător. Însă nu m-am simțit niciodată o persoană sexuală. Adică eram un tip

sexual, dar nu m-am considerat niciodată ca fiind sexy, știi ce vreau să zic?

AP: Da, dar cred că asta era cumva din cauză că erai minunat, dar nu erai...

DC: Amenințător?

AP: Nu exista nimic amenințător sau agresiv în masculinitatea ta.

DC: Vezi, dar nu cred că tu știai asta la vârsta aia. Nici eu nu știam asta atunci.

AP: În mod sigur nu credeam: „Hei, iată-l pe David Cassidy, obiectul iubirii mele temporare“.

DC: Corect, este un fenomen. Eu eram foarte masculin, dar exista și o parte androgenă, îmi dau seama acum, când mă uit la poze cu mine. Eram slab, aveam părul lung, arătam oarecum feminin. Nu eram genul de tip voinic și bătauș. Fetele cu vârste cuprinse între șapte și șaptesprezece ani veneau la concertele mele. În America, publicul era de optzeci de fete la douăzeci de băieți. Bănuiesc că în Marea Britanie nu dădea bine pentru băieți să recunoască că le place de mine.

AP: Nu, mă tem că erai un poponar.

DC: Poponar? (râde un pic nesigur) Știam că exista gelozie. Știam ce spuneau tipii, știam că îmi desenează mustăți pe poză și că îmi înnegresc dinții. Înțelegeam asta. Și eu aș fi simțit la fel.

AP: Dacă te-aș fi cunoscut acum treizeci de ani...

DC: Nu ai fi fost în stare să vorbești. Mi s-a întâmplat de multe ori. Era foarte emoționant. Fetele astea pur și simplu stăteau acolo și începeau să plângă, era copleșitor. Trebuie să-ți spun că acum două săptămâni participam la un teledon într-un studio de televiziune. În culise, una dintre șefele departamentului, la vreo treizeci și șapte de ani, a venit în cabină, m-a luat de mână și a început să plângă. A spus: „Nu înțelegi asta“, și eu am zis: „Ba bineînțeles că da. Crede-mă, înțeleg și îți mulțumesc. Mă bucur că încă mai înseamnă ceva pentru tine“.

AP: Însă exista breșa asta, nu-i așa? David Cassidy de care eram îndrăgostită eu nu erai tu, nu-i așa?

DC: Dacă citeai revistele, cumpărai suvenirurile, bineînțeles că nu eram eu. Acela era un personaj dintr-un scenariu. În *The Partridge Family*, nu mă lăsau să cânt *Voodoo Chile* (a lui Jimi Hendrix). Crede-mă, asta era ceea ce cântam acasă. Cântam BB King.

AP: Te simțai vreodată incomod în costumul acela de catifea cu care trebuia să te îmbraci?

DC: Groaznic de incomod. Groaznic. Eu eram mult mai în vârstă decât Keith Partridge. Eu umblam cu femei care aveau spre treizeci de ani.

AP: (râzând) O, foarte bătrâne!

DC: (râzând și el) Da, *foooartee* bătrâne...

AP: Țin minte când am aflat că tu aveai peste douăzeci de ani, mi s-a părut că ești imposibil de mare, un adult.

DC: Când am făcut turneul din '74 aveam douăzeci și patru de ani. Imaginează-ți pe cineva care a trăit trei vieți până să împlinească vârsta asta. Ce fel de tip eram eu, în comparație cu oricare ar fi fost ideea ta preconcepută? Linia e foarte neclară. Pentru mine, eu nu ieșeam să joc pe scenă. Eu interpretam ca muzician. Îmi păsa de asta, chiar dacă nimeni nu asculta. Asta eram eu. Era singura parte din zi care îmi plăcea.

AP: Cred că pentru admiratoare era important să știe ceva despre trecutul tău, exista sentimentul că ai fost rănit în copilărie, ceea ce te distingea de alte staruri.

DC: Păi, am fost rănit. Nu m-am gândit la asta. E ceva nou. Tu analizezi de ce exist, Allison, cred că ai dreptate. Cred că am nevoie să fiu din nou rănit. Dacă vrei ca fetele să te placă, treci și suferă, ticălosule!

AP: Nu e asta povestea lui Michael Jackson?

DC: Nu poți decât să-ți imaginezi ce talent s-a distrus și s-a irosit acolo. Mă gândesc la *Off The*

Wall, cel mai bun album înregistrat vreodată. L-am întâlnit pe Michael de câteva ori. Totul a mers groaznic.

AP: Asta te face să te cutremuri un pic?

DC: Da, mă face, dar în același timp nu mă face și o să-ți spun de ce. El nu avea alternativa, în plan interior, de a spune: „Adio, bum!”. Eu am apăsat butonul de ejecție. El a crezut în visul Elvis, cu centura de siguranță deasupra patului. Am spus acum zece ani despre Michael Jackson: Habar n-aveți ce tragică o să ajungă chestia asta. Eu am avut alegerea de a spune gata și nu vreau să cred în acest vis, deoarece este un vis nefericit. E o existență tristă, goală, însingurată, superficială, egocentrică, narcisistă. Dacă Michael Jackson nu este culmea narcisismului – uitați-vă la chipul acela. E ca la anorexici – vor să rămână copii. Să-ți faci fața ca Diana Ross? Este groaznic de tragic și e o alegere dificilă. Să vedem: faimă, bani, adulație, a fi Dumnezeu sau a fi fericit. Hmm. Cealaltă chestie, a fi Dumnezeu, e foarte ispititoare. M-am gândit: trebuie să încerc să apuc drumul spre fericire.

AP: Însă nu știai că o să te facă fericit.

DC: O, ba da. Știam că singura modalitate ca să supraviețuiesc și să fiu din nou o ființă umană era să nu trăiesc așa. Am trăit într-un vid, așa cum a trăit Elvis, așa cum au trăit John, Paul, George și Ringo¹, vreme de cinci ani.

AP: Îmi place la nebunie povestea despre cum te-ai întâlnit cu John Lennon și i-ai cântat piesele pentru că el era beat și nu putea să și le aducă aminte.

DC: Îl reînvățam pe John versurile de la The Beatles. Ar fi ca și cum tu mi-ai cânta propriile melodii.

AP: Probabil că eu îți știu versurile mai bine decât tine.

DC: Probabil că da, deoarece eu le uit tot timpul. De fapt, sunt câteva pe care le încurc.

1. Membrii formației The Beatles.

AP: Ai putea, te rog, să cânti *I Am A Clown*, așa, ca o favoare specială pentru mine?

DC: (încruntare nedumerită) *I Am A Clown*? Nu pot niciodată să mi-o amintesc... Sunt atât de asemănătoare.

AP: Tu spui că te-ai retras, însă durata de viață a unui idol al adolescenților nu se termină cât ai clipi.

DC: Ei bine, a mea a durat mult mai mult decât a majorității și ar fi putut să continue pentru o perioadă nedefinită de timp. Nu veșnic. Am înțeles, am putut să părăsesc scena când eram pe culme. Nu mai era nimic de experimentat. Aveam cel mai mare fanclub din istorie. Ce altceva pot să fac cu asta? Nu sunt fericit. Sunt singur și...

AP: În interviurile de la vremea aceea spuneai...

DC: (enervându-se) Nu erau exacte. Am citit lucruri pe care nu le-am spus niciodată.

AP: Așadar, multe dintre chestiile pe care credeam că le știi despre tine erau inventate de alți oameni?

DC: Toate. Cam toate. Ei urmau să scrie zece mii de articole în o sută de reviste care erau toate născocite pentru publicul lor de adolescenți, astfel încât, la începutul anului, veneau la mine și le acordam tuturor cam o oră. Îmi puneau o grămadă de întrebări prostești – Care e culoarea ta preferată? Care e băutura ta preferată? După un timp, începi să inventezi. Ce mănânci la micul dejun? „O, ketchup cu înghețată.“ Te gândești: nu mai pot să fac rahat’ ăsta.

AP: Este un lucru dificil din care să-ți revii?

DC: Nu-ți revii niciodată. Important e cum îl înțelegi, cum îl tratezi și cum îl lași în urmă. Întotdeauna există cicatricea, doar că atunci când o apăs acum, nu mă mai doare atât de rău. Dacă ești într-o corporație, urci și ajungi șeful departamentului. În profesia mea, nu ți se dă un ceas de aur. Ești un zeu pe care nimeni nu vrea să-l mai angajeze, pentru că

ești prea bătrân. Țsta e cel mai trist lucru pentru mine când mă uit la Oscaruri și văd oameni care au fost idolatrizați atât de mult timp, iar acum sunt tratați astfel pentru că sunt bătrâni.

AP: Cum a fost după ce ai renunțat?

DC: Am spus: gata cu înregistrările, gata cu televiziunea. E foarte întuneric. E ca și cum ai cădea în abis și e extrem de ciudat. Am stat mult înăuntru, în micuța mea incintă. Nu eram un vilegiaturist foarte fericit la vremea aia și eram oarecum pierdut.

AP: Când am venit aici să te cunosc, după tot acest timp...

DC: Eu nu sunt decât un tip de cincizeci de ani. Te lasă rece, corect?

AP: Din contră. Cu toții îmbătrânim. Cândva, peste mulți ani, o să fiu la mine în bucătărie, acasă, și o să dau drumul la radio și ei or să spună că David Cassidy, idolul adolescențelor din anii '70, a murit. Va fi un moment incredibil de trist și de vibrant pentru mine și pentru milioane de alte femei din lume. Tu ești una din modalitățile prin care ne măsurăm viețile.

DC: O mică parte din tine moare odată cu mine?

AP: Cred asta.

DC: De aceea nu am luat niciodată chestia asta prea ușor. Cred că este plină de însemnătate.

AP: Te simți blocat în timp? Cu siguranță, există momente când lumea te bate la cap să cânti vechile melodii. N-ai fi uman, dacă n-ai vrea să treci mai departe?

DC: Am petrecut zece ani spunând: Nu, nu, n-o să fac asta, pentru că nu vreau să credeți că sunt din nou acolo. Nu sunt acolo. Nu vreau să rămân acolo doar ca să vă fac pe voi să vă simțiți bine. Trebuie să am un prezent, altfel nu sunt decât o relicvă. Iar eu nu voi fi niciodată o relicvă. De-asta nu vreau să fiu într-un spectacol cu melodii vechi. Nu fac niciodată asta. Îmi voi mai cânta hiturile? Îmi place la nebunie să le cânt, sunt piese grozave,

dar n-aș putea să le cânt până n-aș avea un prezent, înțelege? Pentru mine, să spun asta este ceea ce fac acum, acest ceva care s-ar putea să nu aibă impactul pe care l-au avut celelalte lucruri, însă nu vor avea niciodată acel impact, pentru că voi nu veți mai avea niciodată treisprezece ani din nou, iar eu nu voi mai avea niciodată douăzeci.

AP: Dacă ai cânta *Could It Be Forever* acum, refaci legătura cu tânărul David Cassidy sau o cânti cu o sensibilitate de adult?

DC: Nu am cântat hiturile mele din '74 până în '85. Niciodată. A trebuit să le reînvăț. Vorbesc serios. Acum doi ani m-am întors și am înregistrat din nou toate hiturile mele pe albumul *Then and Now* – să intri în studio și să cânti melodii pe care nu le-ai cântat de douăzeci și cinci de ani. Același studio, același microfon, aceiași instrumentiști – a fost emoționant. Cânt aceste melodii ca un bărbat diferit, nu am cum să sun așa cum sunam când aveam douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani. Trebuie să cânt ca la cincizeci, cincizeci și doi de ani.

AP: De fapt, vocea ta nu s-a schimbat chiar atât de mult.

DC: Nu, dar este imposibil să am din nou nouăsprezece ani, să fiu la fel de naiv în viață, atât de deschis la suferință și relații. Am mult mai multă voce acum, ca să fiu în stare să găsesc puritatea aceea; nu vei mai avea niciodată pielea ca la nouăsprezece ani. Am încercat să fiu fidel materialului, am încercat să fiu mai blând.

AP: Ce cântece din perioada aceea îți plac cu adevărat?

DC: *How Can I Be Sure, Cherish, I Think I Love You.*

AP: Cum se face că, din toate vânzările de discuri și suvenirurile pe care le-au vândut chipul tău, tu nu te-ai ales cu milioane de dolari?

DC: Casele de discuri sunt puse pe furat. Fac asta în fiecare moment, de la ambalare la promovare.

Este o industrie coruptă și așa a fost întotdeauna. Niciodată, în istoria industriei de înregistrări, ei n-au făcut o greșeală în favoarea artistului. Ei îți spun: OK, poți să ne faci un audit. O să te coste între 150 000 și 250 000 de dolari plătiți din propriul buzunar, ca să ne faci un audit. Dacă ești norocos. Așa că o să ne înțelegem pentru suma X în loc să trecem prin tot coșmarul ăla. În final, ei au metode de a fura pe care tu nu le știi cu adevărat. Ei scot bani din orice și tu nu știi niciodată care sunt vânzările reale.

AP: Ei erau proprietarii imaginii tale.

DC: Ar fi trebuit să fac o sută de milioane de dolari pe baza suvenirurilor. Dacă corporațiile ar avea conștiință, mi-ar scrie un cec azi, însă nu văd un bănuț. Eu ziceam: am unsprezece albume cu compilații și voi aveați dreptul doar la *patru* în contractul meu inițial.

AP: Poți să-i dai în judecată?

DC: (tânguios și trist) Păi, cum să dovedești, casa asta de înregistrări a fost cumpărată de casa aia de înregistrări... La un moment dat, eram în trei procese. Nu vreau decât ceea ce scrie pe hârtie. Nu-mi faceți asta...

AP: Crezi că pentru tine e mai greu să îmbătrânești, deoarece oamenii au o anumită amintire legată de tine?

DC: Da, cred că e mai greu. Nu e ca și cum vai, sărmanu' de mine – din cauza a ceea ce am și a ceea ce reușesc să fac... (David începe să cânte cu tristețe la chitară) Da, este greu.

AP: Lumea te judecă?

DC: „Hei, cum de nu-ți lași părul să crească la loc? Te-ai gândit vreodată să-ți lași părul să crească din nou?” (râde cu un aer trist) Mi se întâmplă tot timpul. La fel ca Farrah Fawcett, idolul unei generații. Asta e problema. Se zice: „O, am văzut de curând o poză a ei, e atât de trist”. Nu suport ideea să se spună asta despre mine. Hei, oamenii îmbătrânesc.

Lumea se raportează la Robert Redford după felul în care arăta la o anumită vârstă, când era tânăr. Asta e lucrul cu care este permanent măsurat. Vârsta de şaizeci de ani ți se poate întâmpla. Cu răutate și cruzime, e o vârstă care nu iartă. Oamenii se dau în vânt după șocuri și le place la nebunie să-i vadă pe alții decăzând. „Vezi, nu (mai) e atât de chipeș!”

AP: Te întâlnești vreodată cu oameni și crezi că sunt dezamăgiți de tine?

DC: Da. „De ce nu arăți cum te țin eu minte, la nouăsprezece ani?” Ei bine, *încerc*. Să îndrăznesc să spun: câți ani ai tu? Am poze cu admiratoare de când m-am întâlnit cu ele în anii '70 – niște fetițe inocente și drăgălașe; au trecut douăzeci și cinci de ani și ele nu mai arată deloc așa. Deloc. Eu eram deja o persoană adultă. Putem să arătăm la cincizeci de ani așa cum arătam la douăzeci?

AP: OK, e ceva ce trebuie să verific înainte să plec. E foarte important. David Cassidy, a fost vreodată maroul culoarea ta preferată?

DC: Maroul? Niciodată. Nu.

AP: Timp de optsprezece luni nu am purtat decât maro, pentru că am citit într-o revistă că era culoarea ta preferată.

DC: (explodează în hohote de râs) Allison, era o născocire!

AP: (râde și ea) Copila aia sărmană și încrezătoare care trăia în sudul Țării Galilor... Arătăm groaznic în maro. Jur pe Dumnezeu, arătăm *galbenă* în maro.

DC: Nici pe mine nu a arătat vreodată prea grozav. Vezi ceva maro pe mine? Arăt ca o persoană a cărei culoare preferată este *maroul*?

Mulțumiri

Să scrii un roman este o îndeletnicire singuratică, dar există oameni care uşurează această singurătate. Joanna Lewis a fost o sursă constantă de inspirație și mi-a amintit neîncetat de țara unde am avut norocul să ne naștem amândouă. În timp ce eu îl veneram pe Davis Cassidy în sudul Țării Galilor, Sharon Dizenhuz îi săruta fotografia în Cincinnati, Ohio. Perspectiva americană a lui Sharon, înțelepciunea și remarcile ei spirituale au fost neprețuite în momentul în care am început să lucrez la carte. Iar când părea că n-o s-o duc niciodată la bun sfârșit, Louise Swarbrick m-a propulsat înainte prin forța voinței ei.

Caroline Michel de la PFD a dat dovadă de o răbdare și încredere incredibile. Nu știu *cum* reușește. Jordan Pavlin de la Knopf și-a exercitat măiestria de redactor asupra romanului, ca și Clara Farmer de la Chatto & Windus, care a izbutit să-și păstreze cumpătul – și pe al meu.

Vreau să-i mulțumesc pentru încurajări și lui David Cassidy însuși. Autobiografia lui, *C'mon Get Happy* (Time Warner) a fost o prețioasă sursă de informații. Le mulțumesc și fanilor lui, care mi-au împărtășit amintirile lor, mai ales lui Judy Frame. Aș vrea să primesc vești de la cât mai mulți dintre ei, așa că mă puteți contacta folosind profilul meu Facebook, pe Twitter (@allisonpearson) sau prin e-mail (allison.pearson@virgin.net).

Mulțumiri speciale i se cuvin lui Barry McCann, o enciclopedie ambulantă a culturii populare. Tim de Lisle, un alt expert în domeniu, mi-a făcut cunoștință cu el. Mulți alții și-au oferit sprijinul și sugestiile: agenta mea americană, Joy Harris; Cara Stein, Alison Samuel, Miranda Richards, Emma Roberts, Catherine Humphries, Jane Bird, Christobel Kent, Naomi Benson, Belinda, Julia și David Bamber, Lisa Collins, Caroline Dunn, Mary Hitch, Carolina Gonzalez-Carvajal,

Philippa Lowthorpe, Laura Morris, Daniel Newell, Ysenda Maxtone Graham, Jane McCann, Anne McElvoy, Isolde Ivens, profesorul Jon Parry, Anne Polhill Walton, Hilary Rosen, Christine Ford, Jeffrey Carton și Natasha Walter. Dintre galezi, trebuie să-i mulțumesc mamei, care a făcut posibilă această carte, și să onorez memoria prietenei ei, Jean Thomas, o minunată femeie și artistă. Le sunt recunoscătoare lui Eiry Evans și Ednei și lui Dafydd Jenkins. *Cymru am byth!* Nicola Jeal m-a introdus în lumea fascinantă a revistelor, iar la *Daily Mail*, Tobynd Andreae și Maureen O'Donnell i-au dat o mână de ajutor autoarei care se lupta cu manuscrisul.

Cazul lui Ashley descris de Petra este pur ficțional, dar m-am inspirat din *Case Studies in Music Therapy*, coordonată de Kenneth E. Bruscia (Barcelona) și din *Psychodynamic Music Therapy*, coordonată de Susan Hadley și apărută la aceeași editură. Îi sunt îndatorată mării violonceliste Natalie Klein pentru observațiile ei asupra interpretării și predării acestui instrument. Trevor Robbins, profesor de Neuroștiințe Cognitive la Cambridge, mi-a împărtășit câteva idei prețioase despre legătura dintre muzică și activitatea mentală, iar Centrul Nordoff Robbins din nordul Londrei m-a ajutat să înțeleg forța modelatoare a terapiei prin muzică.

În ce mă privește, această terapie a fost asigurată de pușorii mei, Evie și Thomas Lane. „Ai terminat cartea, mami?” Da, și acum sunt numai a voastră.

Cât încă mă luptam cu romanul, agenta mea, Pat Kavanagh, a murit – cu mult înainte de vreme. Pat ar fi fost o femeie remarcabilă în orice epocă. Nu doar pentru că era frumoasă – și era –, ci pentru că nu se temea de adevăr și-l rostea cu orice ocazie. Mi-au lipsit judecata ei echilibrată, laudele ei câștigate cu greu și nota de amuzament din vocea ei joasă și plăcută.

În sfârșit, am norocul și, totodată, ghinionul să-l cunosc personal pe unul dintre cei mai mari critici în viață. Anthony Lane are niște standarde foarte înalte și n-o să pot niciodată răspunde cu aceeași monedă la dragostea, încurajările și numeroasele sale adnotări. Întotdeauna prinde bine un pic de exigență.

Allison Pearson
Cambridge, aprilie 2010

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut :

- Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să fii un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știi cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Casual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soțiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Wendy Holden – *Școală pentru soți*
Jane Green – *Eu și soacră-mea*
Sophie Kinsella – *Îți amintești de mine?*
Jane Green – *Babyville*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*
Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*

Dorothy Koomson – *Fetița prietenei mele*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Lauren Weisberger – *Pe urmele lui Harry Winston*
Jane Green – *A doua șansă*
Jennifer Weiner – *Super-tare la pat*
Jennifer Weiner – *Anumite fete*
Marian Keyes – *Un tip mortal*
Julia Llewellyn – *Amy pleacă în luna de miere*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de pantofi*
Cathy Kelly – *Pentru totdeauna*
Jane Fallon – *Ți-am plătit-o!*
Sophie Kinsella – *Fata fantomă*
Jane Green – *Casa de pe plajă*
Jennifer Weiner – *Eu cu sora mea mai mică*
Cathy Kelly – *Secrete din trecut*
Katie Fforde – *Se poartă nunțile*
Rajaa al-Sanea – *Fetele din Riad*
Cathy Kelly – *Lecții de iubire*
Catherine Alliott – *Viața secretă a lui Evie Hamilton*
Cathy Kelly – *Cineva ca tine*
Allison Pearson – *Cred că te iubesc*

în pregătire:

Katie Fforde – *Cu dragostea la control*
Candace Bushnell – *Clubul de pe 5th Avenue*

www.polirom.ro

Redactor : Ioana Oprica

Coperta : Radu Răileanu

Tehnoredactor : Gabriela Ghețau

Bun de tipar : iulie 2010. Apărut : 2010

Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax : (0232) 21.41.00 ; (0232) 21.41.11 ;

(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail : office@polirom.ro

București, B-dul I C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,

O.P. 37 • P.O. BOX 1-728, 030174

Tel.: (021) 313.89.78 ; E-mail : office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.

Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București

Tel./Fax : 211.32.60, 212.29.27, E-mail : office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii
Scriitorilor din România

Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Colectia

CHIC

„Allison Pearson a scris un roman inteligent,
elegant și plin de sensibilitate despre
splendorile și iluziile primei iubiri, chiar dacă
mulți dintre cei care îl vor citi vor vedea,
probabil, doar partea amuzantă a poveștii.“

The Independent

„Dacă ați uitat cum iubeați la paisprezece ani,
nu ratați această carte!“

Daily Mail

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro